Martina Cole

FĂRĂ CHIP

"Un roman exploziv despre dragoste, bani şi răzbunare, o combinaţie unică de dramatism şi realism şocant, toate acestea constituind substanţa unui bestseller extraordinar."
The Times

Ultimul ei roman de mare succes!

Editura MIRON

NOU

SENZAŢIONAL – INCITANT

MARTINA COLE

Fără chip

FACELESS

by Martina Cole

© copyright by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

MARTINA COLE

Fără chip

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura

MIRON

Tehnoredactor: *DOINA CĂLIN*

ISBN 973-95064-2-5

CARTEA ÎNTÎI

„Cînd te îndrăgosteşti, cu ce te-i alegînd?
Un tip c-un ac cu care balonul să-ți dea gata.
Atîta osteneală, şi asta ți-i răsplata.
Şi nu te mai îndrăgosteşti în viața ta nicicînd."

Hal David şi Burt Bacharach

„Iertare-mpărtăşită pentru orişice bai,
Aceasta te aşteaptă în Poarta de la Rai."

William Blake (1757-1827)

PROLOG

Auzi vizeta deschizîndu-se şi rămase cu ochii închişi. Ştia că era Walker, un gardian cumsecade – pe cît de cumsecade puteau fi gardienii – dar încă n-avea chef de vorbă. Inspiră adînc, simţind cum mirosul închis şi greu al celulei o învăluia pentru ultima oară. După doisprezece ani şi zece luni, în sfîrşit o eliberau.

Nu se gîndea la plecare ca la o întoarcere acasă, pentru că nu avea casă. Nu avea prieteni, nici familie, nimic din toate lucrurile atît de sigure pentru alte femei. Copiii erau pierduţi; mama ei o renegase. Puţinii prieteni pe care-i avusese, cu adevărat *puţini,* se îndepărtaseră de-a lungul anilor. Dar nu se mira. Era o ucigaşă condamnată. O dublă ucigaşă. O femeie care omorîse doi prieteni, nu mai puţin, aşa că nu era de mirare că prietenii ceilalţi se temeau să mai continue relaţiile.

În închisoare, dusese o viaţă reţinută, iar celelalte femei o respectaseră. Un avantaj al condamnărilor cît toate zilele – oamenii te lăsau în pace. Zîmbi uşor, iar faţa i se schimbă complet. Fruntea permanent încruntată i se destinse, avea încă pielea netedă, neridată. Obrajii cu pomeţi înalţi, indiviaţi de atîtea gardiene şi deţinute de-a lungul anilor, îi confereau feţei o frumuseţe nordică.

Buzele pline, arcuite, o făceau să arate enigmatic, interesant. Ochii albaştri erau mai blînzi decît de obicei, şi ea avu o clipă expresia fetei din urmă cu doisprezece ani, cînd intrase în celulă, mai conştientă decît îşi dădea seama oricine că pierduse anii care ar fi trebuit să fie cei mai buni

şi mai frumoşi din viaţa ei. Îşi sărutase copiii la despărţire – practic, luîndu-şi rămas-bun de la viaţă. Dar şi-o făcuse cu mîna ei, ştia asta. Judecătorul o declarase nesimţitoare şi cu minţile rătăcite. Avusese dreptate. Încă din adolescenţă, îşi trăise toată viaţa într-un abur de alcool şi droguri. Doi paşi uşori de la hoaţă măruntă la prostituată, îşi spunea ea, cu o expresie îndepărtată în ochi. Mama ei avusese dreptate. Vorba ei favorită fusese întotdeauna: „N-o să se-aleagă niciodată nimic de tine."

Iar mama ei ştia mai bine ca oricine. În fond, era o trăsătură de familie. Uşa zăngăni, făcînd-o să se încrunte, conştientă că ar fi trebuit să fie îmbrăcată, gata de plecare. Dar stătuse încarcerată atît de multă vreme, încît nu era sigură dacă putea face faţă din nou lumii de afară. Nu fusese niciodată blîndă cu ea. Ochii ei cutreierară celula. Era ca un refugiu. O făcea să se simtă în siguranţă, ca acasă. O făcea să se simtă *firesc.*

Îşi alungă gîndul, ştiind că era un sentiment natural. Îşi spunea iar şi iar că, o dată ce ieşea pe poartă şi devenea liberă, viaţa ei urma să reînceapă. Conta pe asta. Primul lucru pe care avea să-l facă, după doisprezece ani de despărţire totală, era să-şi vadă copiii.

Se îndreptă de spate, privind în jur cu ochii unei femei gata să fie eliberată. Ochi care puteau pătrunde în sufletele oamenilor, văzîndu-i aşa cum erau cu adevărat. Ochi care doreau cu disperare să-i vadă pe copii, să contempleze cu lăcomie prima lor apariţie.

Nu ca amintiri îndepărtate, ci ca oamenii care deveniseră, sperînd cu înverşunare că nu-i purtau pică. Sperînd că înţelegeau că nu avusese nici o putere asupra celor ce li se întîmplaseră. Că pe-atunci nu fusese cu adevărat capabilă să le fie mamă – la fel cum nu era nici acum.

Într-adevăr, copiii aveau mare ghinion. Se năşteau fără a avea nici un cuvînt de spus. Pentru ei era o loterie, ce fel de mamă urmau să capete după ce părăseau adăpostul cald al pîntecului. Pentru majoritatea femeilor, copiii însemnau un şoc. Ideea de a avea un copil era minunată;

realitatea, distrugătoare. Te secătuiau, te făceau să-ți dai seama că niciodată n-aveai să mai fii stăpînă pe viața ta. Te împiedicau să dormi noaptea şi te puneau să alergi toată ziua. Aveau nevoie de mîncare, de învățătură, de timp, de eforturi, de sudoare şi lacrimi.

Avusese cincisprezece ani cînd o născuse pe Tiffany şi şaptesprezece cînd venise pe lume Jason. Doi copii diferiți, cu tați radical diferiți. Unul alb, altul negru. Sora ei glumea că ar fi trebuit să se ducă la Comisia Relațiilor Inter-rasiale. Dar nu fusese deloc amuzant.

Avusese douăzeci şi unu de ani, drăguță în stilul fardat şi țîțos, cînd omorîse în bătaie alte două prostituate, într-o magherniță din Kensington. Închise ochii în fața imaginii nedorite: deşteptarea în sînge. Sînge peste tot. Pe pereți, pe uşă, chiar şi pe tavan. Fusese acoperită cu sîngele lor; îl avea în ochi, în păr, în piele.

Simți gustul familiar al bilei şi bătăile nebuneşti ale inimii care-i făceau capul să se învîrtească. Ori de cîte ori bătea astfel, inima îi amintea de ceea ce le răpise prietenelor ei. Şi-i fuseseră prietene, acesta era lucrul cel mai straniu. De ce o făcuse? De ce nu-şi putea aminti niciodată de la ce se luaseră la bătaie?

De ce pompase în ea atîtea narcotice încît îşi şterse din minte zile întregi de viață, pentru a nu şi le mai aminti niciodată? Nu mai ținea minte decît droguri, alcool şi bărbați, bărbați, bărbați.

Cum îşi trăise viața atîta vreme? După doisprezece ani, mai mult sau mai puțin, vedea lumea cu alți ochi. Vedea lumea aşa cum o vedea o ființă normală. Nu mai avea nevoie să şi-o şteargă din minte, Nu mai trebuia să se desprindă de ea atît de tare încît să vomite şi să nu mai ştie nimic pînă nu se trezea în mirosul acru şi familiar.

Dar mai ştia şi că era instituționalizată, că trăia într-un mediu artificial. Nu avea facturi de plătit, iar căldura, mîncarea şi băutura îi erau oferite la intervale regulate. În doisprezece ani, o dată nu mai stinsese lumina. Aproape în fiecare seară, se culcase la ora şapte şi jumătate şi, în

lipsa televizorului, se refugiase în cărți. Se întoarse spre uşă, auzind paşii gardienei.

– Haide, fată, sus şi-afară. Ai uitat ce zi e azi?

Nu răspunse, dar făcu un efort să pară ocupată. Avea bagajele făcute, de fapt şi le făcuse de o săptămînă. Lucrurile ei erau atît de puține, încît încăpeau într-o geantă. În doisprezece ani nu primise nici un vizitator, nici o scrisoare.

Se spălă pe față cu apă rece, apoi se îmbrăcă repede, în tăcere. Se aşeză pe pat cu geanta şi aşteptă micul dejun pe care nici măcar n-avea să-l mănînce, deşi cafeaua amară urma să fie binevenită. O jumătate din ea abia aştepta să iasă pe uşă, să înceapă o viață nouă, să se alăturі societății, de astă dată ca un membru productiv. Cealaltă jumătate temura de frică la gîndul că ieşea în lumea reală, că avea să vorbească şi să interacționeze cu oameni reali. Oameni care nu ştiau nimic despre ea – sau, mai rău, oameni care ştiau. Îşi îngropă fața în mîini, oftînd. *Biblia* era pe pat, lîngă ea, şi o luă în mînă, şoptind la nesfîrşit:

– Doamne, iartă-mă, Doamne, iartă-mă, Doamne, iartă-mă...

Şi, în ochiul minții, le văzu din nou pe Caroline şi Bethany, zăcînd schilodite moarte, în timp ce ea îşi dădea seama în sfîrşit ce le făcuse. Caroline, prietena ei; Bethany, prietena ei cea mai bună. Le desfigurase cu o bîtă de baseball şi o rangă. Dar de ce? Asta era întrebarea pe care şi-o punea de-o sută de ori pe zi.

De ce? Timp de aproape treisprezece ani, nu putuse găsi răspunsul.

În sfîrşit, ieşi din Cookham Wood Prison, într-o ploaie slabă. Stătu pe loc cîteva momente, savurînd senzația umezelii pe față. Era o ploaie rece şi cețoasă, care se infiltra prin haine şi piele, genul de ploaie pe care oamenii n-o puteau suferi, dar ei îi dovedea că era vie şi nevătămată. Porni cu paşi grei spre stația de autobuz, con-

ştientă că hainele ei lăsau mult de dorit, avînd în buzunar adresa unei case de reabilitare. Atinse cu degetele banii de alături. Erau murdari şi folosiți, un ghemotoc adunat în palma ei. La fel ca ea.

Două fete tinere trecură pe alături, cu ținute şi pieptănături complet străine. O priviră cu aroganță, şi nu le luă în seamă, amintindu-şi de o vreme cînd le-ar fi putut face față. Le-ar fi putut sperla cu limbajul şi agresivitatea ei. În schimb, merse mai departe, fără să le ia în seamă privirile lungi şi comentariile bombănite.

Inspiră aerul cețos, trăgîndu-l adînc în piept. Îi plăcea senzația de a fi afară, deşi era singură. Dorea confortul camerei anonime pe care urma s-o ocupe în seara aceea. Voia cu disperare să fie singură, să fie din nou cu adevărat singură. Îşi dorea ocazia de a gîndi în linişte.

În schimb, se pomeni într-un tren. Nu voia să se gîndească la destinația spre care se îndrepta. Ar fi durut-o prea mult. Absorbea scenele care treceau prin dreptul ferestrei. O femeie şi un băiețel stăteau în fața ei. Copilul era drăguț, bine crescut. Nu putea să nu-i privească fața, ca şi cum i-ar fi putut citi gîndurile.

Ce făceau propriii ei copii în momentele acelea? Ținea cineva legătura cu ei? Semnase hîrtiile pentru a fi dați în îngrijire pe termen lung, şi atîta tot. Asistentele sociale nu-i spuseseră nimic, numai că erau bine îngrijiți. Îi spuseseră să uite de ei, să lase capul în piept şi să-şi ispăşească pedeapsa.

Ei bine, făcuse toate aceste lucruri, iar durerea despărțirii era la fel de vie azi ca în urmă cu ani de zile. De ce trebuia să piardă un lucru înainte de a putea să-l aprecieze la justa sa valoare?

Coborî din tren şi luă un taxi. Străzile familiare o nelinişteau. Căuta fețe cunoscute, cîte un magazin pe care îl frecventase. Majoritatea cîrciumilor dispăruseră. Totul arăta altfel. Acest lucru o tulbura mai rău decît se aşteptase. Plăti taxiul şi porni pe cărarea îngustă spre casa ei din copilărie, simțind că-i venea rău de teamă. Făcu un efort

să bată la uşă, văzînd prin geam cum o femeie se apropia pe culoar, cu părul blond albicios atrăgînd privirea ca un magnet. Uşa se deschise şi mama ei rămase mută, cu zîmbetul primitor pierindu-i pe buze. Se priviră lung cîteva secunde.

– Bună, mamă...

Cealaltă femeie întinse mîna ca pentru a se feri de dracu', cu ura vizibilă pe faţă.

– Cară-te, Marie, şi să nu mai pui piciorul pe-aici. N-avem nevoie de tine, niciodată n-am avut. Numai necazuri aduci. Numai necazuri şi nenorociri.

Uşa i se trînti în faţă. Şovăia în prag, părînd să se năruiască. Se aşeză pe trepte, cu lacrimile amestecîndu-i-se printre stropii de ploaie. Un tunet o făcu să se cutremue de spaimă, dar rămase pe loc, plîngînd cum de ani de zile nu mai plînsese: suspine adînci, smulse din rărunchi. Era un sunet însingurat, care frîngea inima. Puternic şi înfricoşător. Dar uşa nu se mai deschise.

Ştia că n-avea să se mai deschidă niciodată.

CAPITOLUL 1

Louise Carter îşi aprinse o ţigară şi-şi privi soţul cu furie şi dezgust. Trînti ibricul electric pe bufet şi-l băgă în priză cu un venin cum de ani de zile nu mai simţise.

– Ce obrăznicie să vină aici, după cîte necazuri ne-a adus!

Ridică ţigara Embasi cu o mînă tremurătoare, trăgînd adînc fumul în piept.

– Nu-mi vine să cred că a avut tupeul ăsta...

Kevin Carter se ridică şi-şi cuprinse în braţe soţia mărunţică.

– Calmează-te, ştiam că avea să se întîmple asta, într-o zi.

Nu suporta s-o vadă astfel. De-a lungul anilor, reveniseră la o viață aparent firească. Uitaseră de aberația fiicei lor, Marie, măcar la suprafață. Prietenii încetaseră s-o mai pomenească, iar viața revenise aproape la normal. Dar pentru Lou fusese greu, al dracului de greu. O zdrobise, după cum dovedeau tabletele pe care le înghițea încontinuu.

– Cum arăta?

Louise se desprinse din brațele lui. Îl privi de parcă ar fi înnebunit sub ochii ei, la fel ca fata lor, cu ani în urmă, cînd îşi omorîse cele două prietene.

– Ce întrebare mai e şi asta? Arăta vie, adică mai mult decît fetele alea două pe care le-a omorît în bătaie!

– Lou, calmează-te. Am întrebat şi eu, atîta. Vreau să zic, ai fi recunoscut-o, cum ar veni? Ți-ai amintit-o? Ai ştiut cine era?

Femeia îşi trecu limba peste buze şi dădu din cap.

– Aş recunoaşte-o pe canalia asta oriunde, da' era mai sveltă, arăta mai drăguță ca oricînd. Orz stricat pe gîşte, asta-i! Curva dracu'! Mereu a fost o curvă, încă de cînd era mică...

Kevin încetă să mai asculte. Auzise acele cuvinte de prea multe ori, de-a lungul anilor, ca să mai aibă vreun efect. Voia să se ducă afară şi să-şi vadă fiica, dar ştia că aşa ceva ar fi cauzat probleme prea mari. Louise nu-şi revenise niciodată complet. De fapt, nici unul dintre ei nu-şi revenise, deşi el încă mai voia să ştie dacă Marie o ducea bine. În schimb, îi făcu soției sale un ceai şi-i dădu o pastilă.

Dar gîndul că Marie a lui era atît de aproape, şi că nu putea vorbi cu ea, îl durea. Indiferent ce făcuse, încă mai era fiica lui. Nimic din tot ce spunea Louise nu putea anula legătura de sînge, iar Marie era sînge din sîngele lui.

Totuşi, prioritatea de moment era Louise. Căderea ei destrămase familia, îngreunase enorm totul. Sinuciderea lui Marshall le pusese capac la toate. O, da, fiica lui,

Marie, avea de dat socoteală pentru multe. Închise ochii, căci amenințau să se umple de lacrimi.

Kevin Carter era un bărbat înalt. La peste un metru optzeci, cîntărea o sută zece kilograme. În tinerețe, luptase cu pumnii goi ca să răzbească în viață, iar acum avea o mică firmă de construcții.

Familia Carter era *respectabilă*. Acest gînd îl făcu să zîmbească. Sau, cel puțin, fusese cîndva. Şi, de-a lungul anilor, se chinuiseră să-şi revină. Niciodată n-aveau să-şi primească fiul înapoi.

Era mort şi îngropat de-atîta vreme, dar Louise îi vizita mormîntul în fiecare zi. Faptul că Marshall îşi vîrîse țeava pistolului în gură, zburîndu-şi creierii, o distrusese o dată pentru totdeauna.

Într-un fel, păruse un act şi mai violent decît omuciderile lui Marie, fiindcă Marshall se sinucisese în timp ce era treaz, pe cînd Marie fusese atît de drogată încît cel puțin putuse susține că nu ştia ce făcea.

Un fiu şi o fiică, pierduți în cîteva săptămîni. O familie dezmembrată în timpul necesar altor familii pentru a pleca în vacanță, a se întoarce şi a-şi relua munca.

Era o risipă nenorocită, iar acum Marie se întorsese, făcîndu-l să se întrebe ce necaz avea să urmeze de astă dată. Fiindcă necazurile o urmăriseră încă de cînd învățase să umble şi să vorbească. Uşa din față se deschise şi amîndoi se întoarseră într-acolo cu teamă. Era Lucy.

– Ce-i cu voi, de stați pe-ntuneric?

Ochii ageri ai celeilalte fiice a lor înregistrară tensiunea din încăpere.

– Deci, s-a dus?

Vocea Louisei era grea de oroare.

– Ce? Cine să se ducă? întrebă Lucy.

– Marie.

La auzul numelui surorii ei, fața lui Lucy se schimonosi într-o mască de dezgust, cu buzele răsfrînte peste dinți, pradă unei uri aproape bestiale.

– Numai de-asta mai aveam nevoie! Mickey a pus

întrebarea azi la prînz şi am spus că da. Cred că acum pot să-mi iau rămas bun de la el, nu?

Louise se agită.

– Nu fi proastă. Am expediat-o de-aici. N-o s-o mai vedem, iubito.

Lucy îşi săltă geanta de piele pe umăr şi porni spre scară. Nu-i răspunse mamei sale, dar sunetul paşilor ei grei pe trepte spunea totul. Uşa dormitorului se trînti cu un zgomot de clopot funebru.

– Ce-o fi făcut-o să se întoarcă aici, Kev?

Kevin oftă.

– Nu ştiu, iubito. Glasul sîngelui, cred. Sîntem, părinţii ei, în fond.

Louise se ridică şi-şi trînti cana în chiuvetă. Era o senzaţie mulţumitoare, să spargă ceva. Învăţase atîta lucru de-a lungul anilor.

– Vorbeşte-n numele tău, Kevin Carter! Mie nu mi-e nimic – nimica!

Kevin începea să se înfurie.

– Cum zici tu, Lou. Aşa a fost dintotdeauna-n casa asta, aşa că de ce să schimbăm obiceiurile de-o viaţă, hmm?

Îşi luă vestonul de pe spătarul scaunului şi ieşi ca o furtună. Porni încet spre cîrciumă, căutînd-o în toate părţile pe Marie. Dar fiica lui dispăruse. Jumătate din el se bucura, dar cealaltă jumătate dorea cu disperare s-o zărească măcar. Numai să ştie că supravieţuise şi că era O.K. În cîrciumă, începu să-şi soarbă încet halba. Avea multe la care să se gîndească.

Amanda Stirling îi zîmbi binevoitor femeii din faţa ei.

– Vino după mine, vrei?

Marie o urmă pe un coridor slab luminat. Era proaspăt zugrăvit, dar încă mai mirosea a mucegai. Zidăria era veche şi crăpată, iar mocheta subţire se destrămase complet pe alocuri. Marie încercă să nu se mai gîndească. Intră într-o cameră nu cu mult mai mare decît fusese ce-

lula ei. Conținea un pat, un birou şi un şifonier. Pereții erau zugrăviți în alb, iar pe jos se întindea un covor bleumarin. Cuvertura data din anii şaizeci, cu cercuri portocalii şi albastre pe fond verde. Mulțumi, cu un zîmbet nesigur.

Amanda ridică din umeri.

– Nu-i mare lucru, ştiu, dar e curată şi e a ta.

– E foarte bună, zău aşa.

Amanda ştia că femeia aceea încerca s-o facă să se simtă mai bine şi ajunse la concluzia că o plăcea. Avînd în vedere ceea ce ştia despre ea, aceasta era o surpriză. Marie păru să înțeleagă şi zîmbi din nou.

– În birou ai cele necesare ca să-ți faci ceai şi cafea, dar după cum ştii, mai este şi o cameră mare de recreere, dacă vrei să te întîlneşti cu celelalte.

Marie zîmbi din nou şi se întoarse. Amanda înțelese că era cazul să se retragă.

– Dacă ai nevoie de ceva, sînt în birou.

Singură, Marie lăsă masca să-i cadă şi se aşeză pe pat. Acesta gemu sub greutatea ei, iar Marie întinse brațele în lături, ca şi cum ar fi fost gata să cadă. Totul părea ireal. Îşi privi geanta şi oftă. După doisprezece ani şi zece luni, nu avea nimic.

Nimic. Îşi făcu o ceaşcă de ceai, încercînd să-şi blocheze gîndurile care i se buluceau în cap. Peste douăzeci şi cinci de minute era în pat, cu o carte în mîini şi perdelele trase. Se simțea în sfîrşit în siguranță. Dar nu se simțea liberă şi se întreba dacă avea să se mai simtă astfel vreodată.

Patrick Connor era negru. Negru, chipeş şi bogat. Era un tînăr cu bicepşi enormi, un rînjet larg şi, lucrul cel mai ciudat din toate, doi ochi de un albastru intens. Tiz al bunicului său irlandez, îi plăcea şocul pe care-l simțeau oamenii prima oară cînd îl vedeau. Ochii aceia albaştri îl puneau în avantaj, nu încăpea nici o îndoială.

Scoase o pungă Tesco plină cu iarbă şi o îndesă fără ceremonie în geanta sport. O ducea ca pe o favoare, dar

avea în minte şi o misiune. Încuie uşa apartamentului şi porni spre lift. În timp ce demara cu BMW-ul său nou-nouţ, îşi lăsă gîndurile să hoinărească. Avea o păsărică nouă, pe Corinne. Era pe jumătate castă, arăta drăguţ, dar se droga puternic. Exact ceea ce căuta el, de fapt. Avea să-i facă o vizită mai tîrziu şi să vadă dac-o interesa o slujbă. Presimţea că s-ar fi repezit să prindă ocazia. Toxicomanele s-ar fi culcat şi cu un tigru siberian, pentru o piatră. Asta-i plăcea la ele. Mobilul sună şi răspunse, strigînd cu un glas gros, plin de încredere în sine:

– *Yo!*

Un moment mai tîrziu, păli şi trase maşina pe dreapta, frînînd zgomotos, spre consternarea şoferului din spate.

– Eşti sigură?

Accentul lui de stradă revenise la engleza regală în doar cîteva secunde. Închise telefonul şi ochii. Marie ieşise. Umbla liberă. Îl căutase şi, Dumnezeu să-l ierte, n-avea ce să-i spună. Sau nimic ce-ar fi vrut ea să audă, oricum. Întoarse maşina şi porni spre Silvertown. Avea nevoie de cîteva răspunsuri – şi avea nevoie de ele acum.

Lucy deschise uşa din faţă.

– Da' ştiu că nu te-ai grăbit!

Patrick intră în casa mică, cu terasă, blocînd lumina cu silueta lui masivă.

– Nici o grijă, nu-s aici. Taică-miu a dus-o la maică-sa. Era-ntr-un hal fără de hal. Marie a venit încoace şi-a bătut la uşa noastră.

Se opriră în bucătărie, faţă-n faţă. Lucy semăna cu Marie, se vedea clar că erau surori, dar ea era o versiune mai ştearsă. Nu avea acelaşi păr blond bogat, nici aceiaşi ochi albaştri pătrunzători.

Era destul de drăguţă, pînă cînd venea şi Marie lîngă ea, iar atunci pălea, aproape dispărînd. Mai avea şi un stil antipatic. Părea să privească mereu oamenii de sus. Întotdeauna îl făcuse să se simtă complexat, şi-i plăcea s-o facă şi acum.

– O să vrea să ştie unde-s plozii. Ce-ai să-i spui? îl provocă Lucy.

Patrick ridică din umeri, fără să răspundă.

– S-ar putea să-i spună, Patrick. Ăia de la Asistența Socială. Acum, c-a ieşit, poate-au să considere că are dreptul să ştie. Sînt copiii ei, la urma urmei.

Sarcasmul nu-i scăpă lui Patrick, dar nici acum nu răspunse.

– Ştii efectiv unde e fiul tău?

În sfîrşit, o privi în ochi.

– Cum mi-ai aflat numărul de mobil?

Lucy ridică privirea spre tavan.

– Asta-i tot ce eşti în stare să spui? Tîrfa aia dementă s-a-ntors, şi ne caută pe toți. Eu o cunosc mai bine ca oricine. O să cauzeze belele, n-are încotro, Patrick. Asta face ea *întotdeauna.*

– Voi ştiți unde sînt?

Fata clătină din cap.

– N-avem cum. A avut maică-mea grijă. De taică-miu, însă, nu-s la fel de sigură. Marie a fost toată viața răsfățata lui.

Patrick observă înverşunarea din vocea ei. Rînji.

– Am tot vrut să sun, cum ar veni, da' n-am apucat niciodată, spuse el spăşit.

Lucy îl privi cerioasă.

– O să te caute, garantez. Şi ştii cum e cînd vrea ceva.

Patrick rîse.

– Doişpe ani la pîrnaie au cuminţit-o. Ascultă-mă pe mine, că ştiu ce spun. S-o fi schimbat şi ea. Oricum, poate nici n-o să vrea să vadă copiii.

În glas i se simţea o undă de speranță, iar Lucy ridică iar ochii spre tavan.

– Eşti un tîmpit de două parale, ştiai? Cît era ea de rea, îi iubea pe plozii ăia. Chiar şi eu a trebuit să recunosc asta.

Cîteva secunde, Patrick nu răspunse, apoi spuse gînditor:

– Mă rog, avea un stil sucit s-o arate, asta-i tot ce pot spune. Să-i lase singuri ceasuri în şir... Se şucărea şi făcea scandal în faţa lor... Mda, sigur, îi adora.

– Tu ai pus-o pe droguri, Patrick, şi-ai scos-o la produs. După ce i-ai distrus minţile, ai fi putut măcar să-ţi îngrijeşti propriul fiu.

Patrick rîse din nou, de astă dată cu amuzament sincer.

– I-auzi la ea! Dacă-i fiu-meu pe bune, o să-şi poată purta singur de grijă. Şi eu a trebuit şi nu m-am descurcat rău deloc.

– Asta-i chestie de opinie, Patrick. Dar am considerat că-i mai bine să ştii. Vreau să zic, dacă se hotărăşte să achite cîteva datorii vechi, hai? Cine-o să fie primul la rînd?

Lucy îşi lăsă cuvintele să-şi facă efectul. Apoi rîse şi ea.

– Bîte de baseball şi răngi de maşină se mai găsesc şi-acum pe piaţă, cred.

Continua să rîdă, cînd Patrick ieşi intempestiv din casă.

Carole Halter auzi soneria şi privi ceasul de lîngă pat. Era nouă şi douăzeci dimineaţa. Se ghemui încă o dată în aşternutul cald şi închise ochii. Soneria se auzi din nou, urmată de nişte bătăi cu pumnul în uşă, care o făcură să sară din pat goală, luînd-o la fugă prin apartament.

Deschise larg uşa din faţă, exhibînd un trup care avusese parte de multe. Obscenitatea pe care se pregătea s-o răcnească îi pieri pe buze cînd văzu cine era afară.

– Marie? Marie Carter?

Marie îi zîmbi.

– Pot să intru, Carole?

Intră în apartament şi imediat fu asaltată de mirosurile cîndva familiare: transpiraţie, prăjeli, parfum şi igrasie. O readuceau la realitate. Trecuseră ani de zile de cînd nu mai inspirase asemenea miasme fetide, numai că pe

atunci nu le remarcase cu adevărat. Toți cunoscuții ei aveau aceleaşi mirosuri acre în casele lor, ca un amestec de murdărie veche şi alcool. Era dezgustător.

Carole o văzu strîmbînd din nas. O fracțiune de secundă, simți revenind vechea ostilitate. Apoi îşi reaminti de ce n-o mai văzuse pe acea prietenă anume atît de multă vreme şi-şi înghiți replica.

– O cafea?

Făcuse un efort, dar reuşi să vorbească pe un ton firesc. Marie zîmbi.

– Te rog. Dacă nu te deranjează. Te-ai culcat tîrziu aseară?

Carole luă un tricou de pe canapeaua roasă şi şi-l trase peste cap. Abia ajungea ca să-i acopere fundul şi coapsele groase.

– Azi-noapte am lucrat. Acum sînt la un club. Cîştig mai bine.

Puse ibricul pe aragaz, privind-o pe Marie. Anii fuseseră mai generoşi cu vechea ei prietenă decît s-ar fi aşteptat.

– Arăți bine, Marie.

– Mulțumesc, şi tu la fel.

Era o minciună binevoitoare. Carole arăta îngrozitor, numai cearcăne sub ochi, riduri şi piele uscată. Părea cu cincisprezece ani mai în vîrstă decît cei treizeci şi cinci pe care-i avea. Marie îşi dădu seama că şi ea era conştientă de acest lucru şi încercă să schimbe subiectul.

– Ce fac copiii?

Carole ridică din umeri.

– Bernice s-a încurcat c-un pungaş din Romford, are abia şaptişpe ani, iar LaToya e-n Borstal. Au prins-o trăgînd pe Oxford Street. L-a bătut pe ofițerul care-a arestat-o.

Zîmbi.

– Asta mereu a fost o cățea turbată. I-a rupt nasu' lăbarului şi i-a crăpat un ochi. A-nfundat puşcăria, să mi-o țină Dumnezeu. Fiică-sa ei stă la nişte părinți adoptivi şi-o vizitez o dată la două săptămîni. Oameni de treabă, casă

ca lumea, toate alea. Aş prefera s-o poată ține la ei pe bulangioaica ăia mică – şi Shaquilla-i o Bulangioaică cu Bulă mare!

Rîse de propriul ei banc.

– Are-o gură, zici că-i gură de canal, şi abia dac-a-mplinit trei ani!

– La fel ca maică-sa. Țin mine ce le mai înjura La-Toya.

Carole puse două căni pe masa încărcată.

– N-ar trebui să fiu aici. Sînt sub licență, cum ar veni. Aşa că să nu spui la nimeni, bine? îi ceru Marie.

Carole dădu din cap, aprinzîndu-şi o țigară.

– Sigur. Ai să fii sub licență pe viață. Vreau să zic, asta se-ntîmplă după o condamnare pentru crimă, nu-i aşa?

Marie dădu din cap, fără să răspundă.

– Totuşi, arăți bine. Nu te-ai prea schimbat.

Auzise destule complimente. Trecu la subiect:

– Unde-i Patrick şi cu ce se ocupă acum?

Carole se aşteptase la această întrebare,

– N-ai auzit nimic de el?

În voce i se simțea neîncrederea.

– Cioroi afurisit! Vrei să zici că-n toți anii ăştia nu te-a căutat niciodată?

Marie zîmbi din nou, cu un rînjet adevărat.

– Ce părere ai? Nici tu nu mi-ai scris şi n-ai venit în vizită. Nimeni n-a făcut-o.

Carole trase adînc din țigară. Tăcerea plutea în aer ca fumul.

– Înțeleg, Carole. A trecut atîta timp de-atunci. Şi, vreau să zic, nu-i ca şi cum aş fi şutit dintr-un magazin, nu? Am primit o sentință grea şi-acum accept totul. Mi-am ispăşit pedeapsa şi nu vreau să mai am probleme. Vreau doar să-mi văd copiii.

– Deci nu ți-au zis unde-s?

Marie clătină din cap.

– N-am întrebat şi nimeni nu s-a oferit să-mi zică.

Tiffany are nouăşpe ani, iar Jason, şapteşpe. Nu mă interesează decît să ştiu dacă-s O.K. Dar nu vreau să afle toată lumea ce-i cu mine. Am să-i văd cînd consider eu.

– Dacă vor şi *ei* să te vadă pe *tine,* adică.

– În esenţă. Deci, unde-i Patrick în ultima vreme?

– A urcat ca o rachetă, ăsta. Mai manevrează femei, da' şi cu droguri pe de-alături. Mai are o sală de sport şi-o vinărie. Numai păsărele blonde şi B.M.W.-uri, zilele-astea.

Marie zîmbi.

– Deci, nu s-a schimbat?

Carole rîse împreună cu ea, simţind în sfîrşit că începea să se relaxeze.

– Nnţ! Ăsta nu se schimbă, fato. Da' nu cred că-l vede vreodată pe Jason. Ultima oară cînd am auzit, copiii erau într-un cămin din Wales. Am văzut-o pe mămică-ta, acu' cîţiva ani.

– Cum era?

Carole ridică din umeri.

– Ca de obicei. Ştii ceva, Marie? Aia-i o mare pramatie de femeie.

Marie nu-i răspunse.

– Unde-i sala de sport?

– În Spitalfields, n-are cum să-ţi scape. Are o firmă mare şi murdară pe care scrie *„Pat's Gym".* Treabă pe bune, din anii nouăzeci. Geamuri cît toate zilele, ca să se dea mari cînd se antrenează.

Marie zîmbi.

– Oare de ce nu mă mir?

Carole o apucă strîns de mînă.

– Mi-a făcut bine la inimă să te văd, iubito. O să trebuiască să ieşim într-o noapte. Să punem de-una mică, la fel ca pe vremuri.

Marie îşi retrase mîna, clătinînd din cap cu tristeţe.

– N-aş mai putea suporta acum. Zilele alea au trecut şi vreau să rămînă aşa.

Faţa lui Carole se încreţi, încruntîndu-se îngrijorată.

– Bine, şi cum ai să trăieşti?

Marie sorbi din cafea, ca să cîştige timp de gîndire înainte de a răspunde.

– Mă vor ajuta să-mi găsesc o slujbă şi, după o vreme, o locuinţă.

Carole îşi aprinse încă o ţigară, suflînd zgomotos fumul.

– Vrei să zici c-ai să te duci să munceşti în fabrică pentru două bătrîne pe săptămînă, cînd ai putea să cîştigi tot atîta şi mai mult într-o noapte?

Marie dădu din cap.

– Mi-am luat o diplomă, acolo. Am studiat şi computerele, I.T. O să mă descurc.

Încercase să vorbească pe un ton optimist, dar suna fals. Ştia că prietena ei era complet şocată.

– Tu?! Tu ţi-ai luat diploma? În ce, pentru numele lui Dumnezeu – în luat muie?

Marie închise ochii înainte de a răspunde.

– Nu, în literatura engleză. Iar pe urmă mi-am luat şi atestatul pedagogic. Aş putea să predau în şcoală, dacă vreau.

Carole zîmbi.

– Ştiu că ăia plîng după profesori în vremurile astea, dar cred că şi ei s-ar gîndi mai bine înainte s-o angajeze pe una care-a făcut două crime, nu?

Marie nu răspunse, privind-o doar lung, cu ochii ei albaştri care păreau să citească pînă în adîncul sufletului.

– Iartă-mă, nu trebuia să spun asta, murmură nervoasă Carole.

Marie se ridică.

– E adevărat, şi nici chiar eu nu pot contrazice adevărul. Dar voi ţine capul jos, să văd ce se întîmplă. Păstrăm legătura, da?

Carole dădu din cap.

– Dacă ai nevoie de ceva, Marie, nu trebuie decît să ceri.

– Ştiu, colega. Mersi.

În timp ce ieşea din apartament, simţi ochii prietenei

sale sfredelind-o din spate. Marie ştia că făcuse o greşeală. Carole avusese întotdeauna gura spartă, iar acum vestea vizitei sale avea să se răspîndească în cîteva ore prin tot Silvertown-ul. Dar nu ştiuse în care alt loc să se ducă pentru informații.

Revederea cu Carole îi amintise de o viață pe care voia s-o uite. Încă mai simțea mirosul de mucegai pe propriile-i haine, cînd se urcă în autobuz.

Amanda o privi pe Marie în timp ce se aşeza în biroul casei de reabilitare. Ca ofițer de recuperare, Amanda văzuse destule criminale venind şi plecînd, dar Marie Carter avea ceva diferit.

Era închisă în sine – dar, în fond, condamnările lungi aveau acest efect asupra oamenilor. Femeia din fața ei părea să fi încetat să mai trăiască. Simula doar viața, iar acest lucru se vedea. Era un spectacol aproape dureros.

– Cum a fost la Biroul de Plasare?

– O.K.

Amanda îşi dăduse seama de mult că de la Marie trebuia să smulgă informațiile cu cleştele, aşa că trase adînc aer în piept şi comentă:

– Ai lipsit mult.

– M-am plimbat. A trecut atîta vreme de cînd n-am mai putut să circul, să mă uit prin magazine...

Lăsă fraza neterminată.

– Înțeleg. Cum te adaptezi?

– O.K. Abia am început.

Amanda dădu din cap încurajator.

– O să-ți fie tot mai uşor.

Marie nu-i răspunse.

– Vrei să mă întrebi ceva anume?

– Copiii mei?

Întrebarea îi scăpase înainte de a-şi da seama ce spunea. Amanda se aşteptase. Fusese surprinsă că n-o întrebase imediat.

Zîmbi din nou, mai nesigur de astă dată.

– Au fost întrebați, şi au refuzat amîndoi să te vadă. Îmi pare rău...

Marie dădu din cap. Se aşteptase. Ridicîndu-se, îşi luă geanta.

– Cred c-am să mai ies la o plimbare, dacă se poate. Ca să încerc să mă obişnuiesc cu cartierul.

– Desigur. Bea o cafea şi orientează-te. Nu uita ora la care trebuie să fii înapoi – şase şi jumătate.

Marie nu se întoarse spre ea, nici nu-i răspunse. În schimb, ieşi din birou, închizînd încet uşa în urma ei.

Pe stradă, lacrimile începură să-i curgă pe față. Şi le şterse furioasă. Se aşteptase, dar asta nu-i uşura cu nimic situația. O renegaseră. Propriii ei copii o renegaseră.

Şi cine-ar fi putut să-i condamne?

Lucy plecă la serviciu, pornind spre stația de autobuz. O maşină roşie opri în spatele ei, şi îl văzu pe Mickey Watson, prietenul ei.

– Ți-am greşit cu ceva, Luce?

Glasul îi era crispat de teamă, iar lui Lucy îi păru rău un moment pentru felul cum se purtase cu el. Se urcă în maşină, zîmbindu-i cu blîndețe.

– N-ai nici o vină, Mickey. S-a-ntîmplat ceva şi sînt îngrijorată.

– Ce s-a-ntîmplat? Mie poți să-mi spui?

Îi privi chipul rotund ca luna. N-o fi fost el arătos, dar era un om bun şi de treabă, iar ea de aşa ceva avea nevoie. Cînd erau împreună, devenea o fată mai cumsecade – el o făcea să fie cumsecade. O făcea să se simtă mai bine în sinea ei. Încă din copilărie, Lucy avusese o undă de răutate. Provenea din invidia față de sora ei. Ştia, dar asta nu-i ajuta cu nimic.

De fapt, nu făcea decît să înrăutățească situația, pentru că nu-şi putea controla tendința spre ură, şi ura profund, fără nici un echivoc.

– A ieşit Marie.

Îi văzu expresia schimbîndu-se.

– Mamei tale n-o să-i convină asta, Mickey, nu-i aşa? Criminala e din nou liberă.

Mickey nu-i răspunse.

– S-a întors acasă?

Era îngrozit de reacţia mamei lui, şi se vedea.

– Nu mai fi aşa un fricos! În nici un caz!

– Atunci, unde-i?

– De unde să ştiu eu unde stă? Şi de ce-aş *vrea* să ştiu? Îţi spun înainte s-o facă altcineva, atîta tot.

– În regulă! Calmează-te, Luce!

– O urăsc, Mickey. Ne distruge tuturor viețile, şi pe urmă-şi închipuie că poate să se-ntoarcă nitam nisam, ca şi cum nimic nu s-ar fi întîmplat.

– Ei, îmi dau seama că mama ta n-o s-o primească în casă, este? Va fi o minune de nouă zile, şi pe urmă toată lumea o să uite.

În glas i se simțeau speranța şi deznădejdea.

– Aşa crezi?

Mickey dădu din cap cu convingere.

– N-are nimic de-a face cu mine şi cu tine, nu-i aşa?

Lucy negă din cap.

– Cred că nu. Dar mama ta...

– Lasă, vedem noi şi de asta cînd ajungem acolo.

O sărută pe buze.

– Nu-ți mai face griji. Ce poate să ne facă?

Lucy nu răspunse. Ştia prea bine de ce era capabilă sora ei, mai ales cînd avea să afle despre copii – şi avea să afle. Întotdeauna fusese ca o sită, Marie. Cernuse informațiile şi calculase efectele lor asupra ei. Faptul că venise pînă la uşa lor spunea enorm.

Era liberă... liberă să se răzbune, Lucy nu avea nici o îndoială. Ea însăşi ar fi simțit la fel, în locul surorii ei.

O, da, ar fi reglat cîteva conturi vechi, dacă ar fi fost în pielea Mariei.

Dar nu-şi exprimă opinia.

Aşa cum spunea Mickey, aveau să le rezolve pe toate la timpul lor. Nu aveau încotro.

CAPITOLUL 2

Marie răspunse la bătaia puternică în uşă, încruntîndu-se cînd văzu în prag o femeie. Avea părul brunet, pieptănat pe spate, şi ochii conturaţi gros cu negru. Îi zîmbi Mariei, arătîndu-şi dinţii falşi, prea mari pentru gura ei.

– Marie Carter?

Era mai mult o afirmaţie decît o întrebare.

Marie dădu din cap.

Femeia îi întinse o mînă, prietenos.

– Sally Potter. Locuiesc alături.

Marie îi strînse mîna, fără o vorbă.

– Poţi să-mi zici Sal, continuă pe un ton încurajator vizitatoarea.

– Mulţumesc.

Sally Potter zîmbi.

– Am făcut una lungă, scumpo, crimă la fel ca tine. Abia de opt luni am ieşit. Sigur, i-am făcut de petreanie bibicului, şi i-am dat şi păsăricii lui o temă de gîndire. Mă gîndeam să mă prezint, atîta tot. Nu-mi bag nasu', nu nimica. Dacă ţi-i urît, bate-mi în uşă, O.K.? Îţi trebuiesc cîteva săptămîni pînă te-aclimatizezi, la o adică.

Zîmbi din nou şi plecă. Marie închise uşa, cu inima bubuindu-i în piept. Se aşeză pe pat, ascultînd radioul care urla prin peretele subţire. Închizînd ochii, oftă din greu. Voia să plece de-acolo, şi cît mai repede. Toţi încercau să se-amestece în treburile ei, toţi voiau cîte ceva, iar ea nu avea nimic de dat.

Se simţea goală, secătuită. În ultima vreme, pînă şi prietenia o speria, şi totuşi, odată, prietenii fuseseră totul pentru ea. Închise ochii şi văzu din nou cele două trupuri însîngerate, văzu carnagiul pe care-l cauzase turbarea ei alimentată de alcool şi droguri, şi simţi gustul familiar al

bilei în gît. Prietenia nu mai era o soluție. Singură, era mult mai în siguranță. *Toată lumea* era în siguranță, dacă Marie putea rămîne singură.

Carole Halter stătea în club, singură. Era devreme, majoritatea fetelor aveau să vină mai tîrziu, dar îi plăcea să bea cîteva pahare înainte de a începe munca de peste noapte. Paznicul de la uşă, un tînăr blond pe nume Declan, o măsură cu privirea. Se vedea clar că, în ochii lui, lăsa de dorit.

– Te-ai zgîit destul?

Îl provoca din obişnuință, nici unuia dintre ei nu-i păsa cu adevărat de opinia celuilalt. Declan se considera mai presus de ea, iar pe Carole o privea cu condescendență. Era valabil din partea amîndurora.

– Ai văzut-o pe Tiffany? întrebă Carole.

Declan clătină din cap. Nici măcar nu se deranjă să-i răspundă cum se cade.

– De ce aş vrea s-o văd, în for d?

– Te-am întrebat doar!

Vocea lui Carole devenise sonoră şi agresivă. Continuă să soarbă din pahar, cutreierînd clubul cu privirea în caz că vreun client se strecura pe lîngă ea. Intră o fată scundă şi blondă, arătoasă. Deşi avea sînii mari, în rest constituția ei era anorexică. Părul lung şi albicios îi cădea ca o cortină în jurul feței. Şi-l dădu la o parte cu o mînă slabă, ale cărei unghii lăcuite cu violet arătau periculos de lungi. Carole îi zîmbi.

– Totu-n regulă, Tiff?

Fata o privi lung cîteva secundă.

– N-are nimic, Carole, ştiu. Am aflat mai adineaori.

Îşi văzu de drum spre garderoba care servea şi drept vestiar al stripeuselor, iar Carole o urmă.

– Ce-ai să faci?

Fata deschise uşa, împingînd-o cu o forță surprinzătoare, şi ridică din umeri.

– Ce vrei să fac?

– Păi, e mama ta.

Tiffany zîmbi, arătîndu-şi dinţii în oglinda murdară de deasupra chiuvetelor.

– Am auzit.

Atitudinea fetei o alarma vizibil pe Carole.

– Nu cred că-ţi dai prea bine seama ce putere are, Tiff. E puternică, nu numai fizic – şi toţi ştim că aşa e. Dar, în minte, e ca Dean, omul-munte. Dacă bulangioaica asta vrea să te vadă, o s-o facă.

Tiffany ridică din umeri.

– Da, şi? Să-ncep să-mi exersez bunele maniere?

Carole clătină din cap cu tristeţe.

– Ascultă-mă. E totuşi mama ta, iubito. Orice-ar fi. Te-a iubit, în felul ei...

Fata îşi agită mîinile, nervoasă.

– Nu zău? Ne lăsa ceasuri în şir singuri, era cu minţile drogate! Ei bine, Carole, decît aşa o dragoste de mamă, mai bine lipsă, O.K.? Şi-acum, dacă nu te superi, trebuie să mă dezbrac.

– Da' a trecut pe la mine, Tiffany... N-o să se dea bătută. Mai ales dacă află despre mica Anastasia.

Tiffany îşi dădu ochii peste cap, exasperată.

– Mda? Şi? Dacă eu nu vreau s-o văd, atunci n-o s-o văd. Şi-acum, ieşi de-aici!

Vocea îi era dură, nepăsătoare, iar Carole ştia că n-avea rost să insiste. Ieşi încet, cu inima grea la gîndul că fiica prietenei sale de altădată nu voia să aibă nimic de-mpărţit cu ea. Iar dacă Marie afla că erau colege, şi Carole nu-i spusese, ar fi fost nasol. Asta o îngrijora mai mult decît orice. Tiffany privi în oglinda crăpată, apoi începu să-şi aplie un strat gros de fond de ten pentru a-şi ascunde urmele de acnee. În timp ce-şi dădea cu roşu în obraji, ştia că nu făcea decît să joace teatru pentru toată lumea. De fapt, se temea de ceea ce-ar fi putut să provoace mama ei. Aşa cum spusese Carole, dacă Marie voia s-o vadă, avea să reuşească. Privi decorul jegos din jur şi se cutremură. Ce-ar fi crezut Marie despre viaţa şi slujba

fiicei sale? „Istoria se repetă“ spusese Pat, declarînd că Tiffany era exact la fel ca mama ei la aceeaşi vîrstă. Da' mai ducă-se! Se lepădase de ea cînd era mică, n-avea dreptul la nici un respect. Iar dacă forța nota, Tiffany avea de gînd să i-o spună.

O, da, în față avea să i-o spună. Fata şi-o amintea pe mama ei ca pe o forță redutabilă. Toți vecinii se temuseră de ea. Cînd o apuca, Marie putea să-i neliniştească chiar şi pe bărbați. Emana un aer de violență pe care oamenii îl percepeau destul de repede. Pat o delectase cu poveşti despre accesele-maraton de nervi ale mamei sale şi despre chefurile cu băutură şi droguri. Tiffany ştia destule despre Marie ca să-şi dea seama că nu voia să se apropie de copilul ei. O dublă-ucigaşă nu era tocmai genul de persoană pe care ar fi dorit-o în preajma Anastasiei, mulțumesc foarte mult. În sinea ei, însă, se întreba ce demoni urma să trezească revenirea mamei sale în societate. Zece minute mai tîrziu, Tiffany era gata pentru primul număr.

Striptisul era lucrativ, iar Pat îi promisese s-o bage într-un club de dancing pe genunchi, unde se cîştigau bani şi mai frumoşi. Ambiția ei în viață era să-şi cumpere o casă proprie şi era hotărîtă s-o facă.

Fiica ei merita tot ce putea fi mai bun, iar Tiffany era decisă să realizeze acest lucru. Îşi tăie o linie de coca, pentru a se însufleți. În timp ce oficia ritualul tăierii, al curățitului şi al prizatului, simți cum se relaxa.

Spre deosebire de mama ei, ea folosea drogurile, nu viceversa. Nu avea nevoie decît de un mic impuls, din cînd în cînd, doar ca să se însufleţească. Şi, după dezvăluirile din acea zi, avea nevoie de însuflețire mai mult decît oricînd.

Louise Carter o asculta pe viitoarea soacră a fiicei sale, strîngînd din dinți. Mary Watson era o femeie nesuferită, băgăreață şi cu două fețe.

– Am auzit că v-a venit la uşă, în mărime naturală şi de două ori pe-atîta de drăguță...

Ultima era o împunsătură la adresa iubitei fiului ei, şi o ştiau cu toţii.

– Da-n fond, ea-ntotdeauna a fost o fată arătoasă, n-ai ce să zici. Ce-i drept, e drept, în privinţa asta. Marie era o figură.

– Că mult i-a mai folosit. Şi-acum, dacă nu te superi, Mary, aş prefera să schimbăm subiectul.

Louise vorbea cu o voce ameninţător de scăzută, iar Mary îşi stăpîni un mic zîmbet triumfător. Lucy se ridică brusc, spunînd cu veselie prefăctă:

– Să mai fac ceai?

Ieşi din cameră, iar Mickey o urmă. Louise o privi lung pe femeia din faţa ei, studiindu-i ochii căprui, mici ca de şobolan, şi gura cu buzele strînse, întrebîndu-se cum putea dori fiica ei să intre într-o familie care-o avea în frunte pe cătęaua aia veninoasă. Nici o clipă nu-i trecea prin minte că se uita ca într-o oglindă. Cele două femei se urau fiindcă, aşa cum spusese Mickey de multe ori, semănau prea mult ca să se înţeleagă. Deşi nimeni încă nu avusese curajul să-i spună asta vreuneia dintre ele.

– Deci, cred c-o s-o luăm de la-nceput, nu? Crimele brutale. Băutura, drogurile, curvăsăria... O să aibă ce măcina morile de pe-aici, o bună bucată de vreme...

Louise nu răspunse. Coborî ochii, concentrîndu-se asupra unei mici pete de pe covor, în timp ce-şi stăpînea imboldul de a-şi lua avînt şi a-i croi una femeii aşezate pe canapea. În schimb, afişă un zîmbet vesel şi spuse:

– Oricum, nunta o să facă mai multă vîlvă. Vorba aia, sora ucigaşei se mărită cu singurul tău fiu.

Văzu că lovitura nimerise drept la ţintă. Mickey era un băiatu-lu-mămica şi toată lumea o ştia. Dar Lucy putea să se descurce şi cu el, şi cu maică-sa, după ce se căsătoreau. Rămaseră amîndouă tăcute, deşi în cameră plutea o animozitate aproape tangibilă.

Marie urmărea activitatea din sala de sport Spitalfields. Era ora opt şi jumătate dimineaţa, iar oamenii erau

deja acolo, lucrînd la aparate. Îi observa dintr-o cafenea mică de vizavi şi se minuna de femeile care făceau atîtea eforturi ca să-şi menţină trupurile în formă pentru bărbaţi. La fel se întîmplase şi în închisoare; majoritatea femeilor ajunseseră acolo numai din cauza cîte unui bărbat, şi totuşi singurul lor scop în viaţă era să iasă şi să-şi găsească altul cît mai curînd posibil. O uimea.

Pat apăru la ora nouă şi treizeci şi cinci, într-un BMW negru decapotabil. Arăta bine, dar vechile sentimente pe care i le purtase Marie dispăruseră de mult. Acum ştia ce era cu adevărat Patrick Connor şi n-o mai atrăgea.

Plăti consumaţia, şocată să vadă că trei cafele costaseră aproape şase lire sterline, şi în timp ce traversa strada îşi spuse că trebuia să se întoarcă pe jos la cămin, căci rămăsese fără o lescaie. În pofida hainelor ei vechi, Marie atrăgea destule priviri admirative, dar le ignora. Venise într-o misiune şi avea de gînd să şi-o ducă la îndeplinire. Zîmbind, intră în *„Pat's Gym"*.

Patrick Connor sorbea un ceai de plante şi calcula încasările de peste noapte, cînd Wednesday, tînăra lui secretară, îi spuse că-l căuta o femeie.

– Cum arată?

Fata ridică din umeri.

– Blondă, deloc urîtă, dar cam jerpelită...

Înainte de a apuca să termine, Marie intră pe uşă.

– Bună, Pat. Nu ne-am văzut de mult, mm?

Îi plăcu să-i vadă teama din ochi şi paloarea pielii ciocolatii.

Wednesday se uita de la unul la altul cu interes vizibil.

Pat se aşeză la biroul lui directorial. I se înmuiaseră picioarele.

– La revedere, Wednesday.

În glasul lui se simţea o intonaţie pe care niciodată n-o mai auzise. Wednesday îşi văzuse şeful tratînd cu traficanţi de droguri şi fete clasa-ntîi. Femeia aceasta o intriga. Cine era, de putea să-l zguduie pe Patrick Connor?

– Să mai aduc cafea?

Puse această întrebare zîmbindu-i Mariei şi evitînd privirea lui Pat.

Marie îi zîmbi prietenos.

– Mi-ar face mare plăcere, mulţumesc.

Rămaşi singuri, ea şi Pat se priviră un lung răstimp. În închisoare, descoperise că tăcerea speria oamenii. Dacă aşteptai destul, celălalt vorbea primul, punîndu-te în avantaj. Iar cu Pat, avea nevoie de acest avantaj. Ar fi minţit şi în legătură cu ce mîncase la micul dejun, nu se putea stăpîni, făcea parte din numărul lui.

– Arăţi bine, Marie. Cum merge?

Era o introducere jalnică, o ştiau amîndoi, iar Marie zîmbi. Expresia i se schimbă şi-l văzu pe Pat relaxîndu-se.

– Cum crezi că merge, Pat? Sînt derutată, speriată, dar cel mai important e că abia aştept să-mi văd copiii.

Pat o privi lung. Marie ştia că minţea-i funcţiona scrîşnind ca o cutie de viteze din anii cincizeci.

– I-ai văzut cît de cît? Ai păstrat legătura cu fiul nostru? Asta-i tot ce vreau să ştiu, Pat.

Negrul îşi muşca buza de jos, cu un gest nervos pe care Marie şi-l amintea de pe vremuri. Apoi mobilul lui sună. Emitea o melodie sonoră, *„No Woman, No Cry"*, a lui Bob Marley. Părea potrivită pentru amîndoi, iar Pat se uită spre aparat, apoi spre Marie, care zîmbi.

– Interesant. N-am văzut niciodată unul de aproape. O femeie din aripa mea avea unul, i-l strecurase înăuntru o gardiană, dar niciodată nu l-am văzut cu ochii mei. I-au percheziţionat celula şi i l-au luat. Patru zile de carceră, pentru că voise să-i telefoneze fiicei ei. Dar, spre deosebire de mine, ea avea un număr, o adresă... Păstrase legăturile cu copiii ei.

Pat îşi trecu o mînă mare peste faţă.

– Ce vrei, Marie?

– Scuteşte-mă cu accentul ăsta jamaican! În viaţa ta n-ai plecat din Londra. Am auzit că-ţi căutai originile – ei

bine, păstrează-le pentru păsărelele proaste pe care le interesează. Unde-s copiii mei?

– De unde vrei să ştiu eu?

Privindu-i ochii albaştri pătrunzători, Marie oftă.

– Niciodată nu ți-ai bătut capul cu propriul tău fiu, asta vrei să-mi spui?

Pat n-o putu privi în ochi, aşa că-şi studie mîinile. Îi era ruşine şi o ştiau amîndoi. Nemulțumit, încercă să se justifice.

– N-aveam nevoie de asta, Marie. Mi-era destul de greu să...

Marie îl privi în tăcere cum încerca să expedieze doisprezece ani de neglijare a propriului său copil.

– La ce i-aş fi folosit, hm? Gîndeşte-te. N-aş fi putut să am grijă de el, nu? Vreau să zic, gîndeşte-te, ce puteam eu să fac cu un puşti?

Marie clătina din cap, deznădăjduită.

– Deci, n-a avut parte de nici unul dintre noi. De Tiffany ce ştii, ai văzut-o?

Patrick tăcu un moment.

– Nu. De ce-aş fi văzut-o? Doar nu era a mea, nu? adăugă el după un timp.

Exact la asta se aşteptase şi Marie. Patrick deschise sertarul biroului şi scoase un sul de bani, hîrtii de-un pol şi de zece, toate strînse cu un elastic.

– Poftim, fato. Oricum voiam să-ți dau ceva, ca să te pui pe picioare, cum ar veni.

Wednesday intră cu cafelele pe tavă. Marie trecu pe lîngă ea şi ieşi. Mobilul lui Pat sună din nou, iar melodia îi aduse în minte alte amintiri dureroase. O ducea pe Marie cu gîndul la bluesurile din Brixton, la felul cum mergea pe Railton Road, în căutarea cîte unui dealer. Cum stătea pe jumătate goală în ger, privind spre ferestrele maşinilor şi zîmbindu-le unor bărbați străini. Îi readucea în nări mirosul sărat de sex şi senzația incomodă de a fi regulată fără ceremonie pe bancheta din spate a maşinii. Maşini noi, maşini vechi. Maşini care aveau în spate jucării pentru

copii, sau cîte o servietă. Maşinile spuneau atîtea despre viaţa stăpînilor lor – numai de-ar fi ştiut...

O făceau să fie din nou conştientă de anii pierduţi în închisoare, pînă cînd, într-un chip ciudat, îi aduseseră izbăvirea. Încă îi mai venea să plîngă după băieţelul ei, rămas fără părinţi. Spre deosebire de Tiffany, Jason ştiuse cine era tatăl lui, avusese un fel de relaţie cu el. Probabil fusese îngrozit cînd îl dăduseră la cămin, singur, fără nimeni care să aibă grijă de el. Iar în ziare apăreau atîtea articole... copii maltrataţi, neiubiţi, înfometaţi, bătuţi...

– Te simţi bine, dragă?

Marie privi faţa bătrînei şi dădu din cap. Îşi dădu seama că stătea în mijlocul străzii, fără să ia în seamă maşinile şi trecătorii. Simţea în piept o durere tangibilă. Parcă ar fi strîns-o cu putere o mînă. Avea senzaţia că o lua cu leşin. Încă mai putea să vadă feţele copiilor privind-o cu ochii aceia mari şi expresivi, la tribunal, în ultima zi a procesului. Anul de dezintoxicare o purificase, o făcuse să-şi dea seama că-i lipseau toţi anii aceia în care avusese minţile spulberate de droguri.

Fusese prea tîrziu. Şi acum era prea tîrziu. Porni pe jos spre cămin, cu aerul rece străpungîndu-i plămînii. Nu voia nimic de la Pat, şi cu atît mai puţin banii cîştigaţi pe seama fetelor şi a femeilor. Banii aceia erau mînjiţi cu durere şi ruşine. Îi era mai bine fără ei.

– Cine era tipa, Pat?

Vocea nazală a lui Wednesday îl călca pe nervi.

– Ce-ar fi să-ţi vezi de treabă?

Wednesday era vizibil nedumerită.

– Am întrebat doar!

Ieşi furtunos din cameră, cu fundulețul tare bîţîindu-i-se din răsputeri. Pat nu-i dădu atenţie. Ştia că Marie urma să aducă probleme, probleme mari, şi nu era sigur cum să le prevină. Dac-ar fi ştiut toată povestea, l-ar fi omorît oare?

Presimţea că era capabilă de aşa ceva, cu tot calmul

ei aparent. Întotdeauna fusese o ciudată, Marie. Putea să-ți scoată ochii cu unghiile, dacă aşa i se năzărea. Iar el i-o făcuse în stil mare. Îşi dădea seama de atîta lucru şi se întreba doar peste cît timp urma să afle toată situația şi ce-avea să se întîmple atunci.

Tiffany zîmbi spre feţişoara fiicei sale. Anastasia era o fetiță foarte drăguță, toată numai ochi mari şi păr negru creț. Avea tenul deschis, foarte deschis. Putea trece drept grecoaică sau italiancă. Tiffany o iubea cu o pasiune care o surprindea. Se întreba dacă propria ei mamă simțise vreodată aşa ceva pentru ea, dar se îndoia. Ar fi fost în stare să facă moarte de om pentru Anastasia. Mama ei făcuse moarte de om pentru o doză. Un ciocănit la uşa din față o făcu să sară în picioare. Zîmbind larg, deschise.

– E-n regulă, frăție?

Patrick îi zîmbea, privind-o în ochi. Era aşa cum îi plăceau lui fetele: slăbănoagă, adoratoare şi maleabilă. Se întreba dacă nu cumva îl atrăgea cu atît mai mult fiindcă era fiica Mariei. Tiffany nu avea înfățişarea izbitoare a mamei sale, nici trupul ei opulent de la aceeaşi vîrstă, dar semăna vizibil cu ea.

Expresia aceea inocentă, care ascundea faptul că s-ar fi culcat cu oricine pentru cîteva lire sterline. Mă rog, Tiffany încă nu ajunsese atît de rău, dar avea grijă Patrick şi de asta.

– Am vorbit c-un amic. Zice că poți da probă pentru el mîine seară. E la Aida Club, lîngă Tobacco Dock. Să te-mbraci în uniformă de şcoală, i-un pervers cu mințile zburate-n toată regula.

– Deci *este* un club de dans pe genunchii clienților, nu?

Vocea lui Tiffany era grea de sarcasm.

– Sigur că e, da' fetele ies întotdeauna-n costume, şi pe urmă le plăteşte careva ca să şi le scoată. Ies bani frumoşi, Tiff, îți promit eu.

Anastasia puse mîinile pe pantalonii lui Patrick, iar ace-

sta tresări ca şi cum l-ar fi fript. Dar fetiţa se necăji, iar Tiffany o luă uşurel în braţe.

– Ce mama dracului, Pat, te-a atins doar, atîta.

– Pantalonii ăştia m-au costat peste trei sute de sterline, şi n-am chef să mi-i păteze cu toate porcăriile.

Vedea nedumerirea de pe faţa lui Tiffany şi-i amintea de expresia mamei ei, cînd îl vizitase în birou, mai devreme. Anastasia se uita de la unul la altul, cu nedumerire inocentă, simţind tensiunea dintre ei. Inima lui Tiffany se frînse, văzînd cum se priveau tatăl şi fiica.

– E copilul tău, Pat...

Patrick trase adînc aer în piept, apoi oftă.

– Ascultă, Tiff, am şapte copii de care ştiu şi-i iubesc pe toţi, inclusiv pe frate-tău. Da' nu-mi place să-şi pună mîinile pe mine, ştii şi tu asta. Vă dau bani, am grijă să fie bine de voi, da' nu ţin legături strînse cu nici unul din ei.

Tiffany ştia că spunea adevărul, dar o irita totuşi. Era singurul bărbat cu care trăise vreodată, şi se ţinuse după ea. Christoase, cît se mai ţinuse! Mereu o scotea în oraş, îi făcea cadouri – şi pe urmă, se pomenise gravidă. La fel ca mama ei, înainte de a afla, curînd, că Patrick Connor nu era numai neserios, ci de-a dreptul rece şi fără suflet. La şase luni, Anastasia fusese internată în spital, iar Tiffany îl sunase pe mobil, iar şi iar, fără nici un rezultat.

Ştia că era cu alta şi o durea, o durea de-a dreptul fizic, dar Pat avea ceva care continua s-o atragă, deşi nici moartă n-ar fi putut să spună ce anume. Însă, o dată ce braţele lui o cuprindeau, era a lui. Orice-ar fi făcut. Era Pat, un om care-şi făcea singur legile, iar dacă voiai să rămîi în orbita lui, învăţai repede lecţia asta. Ajunsese acasă la cîteva zile după externarea Anastasiei, încărcat cu cadouri pentru amîndouă, iar Tiffany îl iertase.

Dar o duruse, o duruse adînc. Acum, ştia că zilele lor împreună erau numărate. Pe Pat îl tenta tinereţea, tinereţea foarte fragedă. Avea nevoie de fetiţe fără minte, care habar n-aveau de adevărurile veţii. Tiffany se angaja la clubul de dans în poală fiindcă ştia în adîncul ei că în

curînd avea să trebuiască să fie singura care să cîştige o pîine pentru fiica ei, şi mai ştia că ceea ce-i dorea Anastasiei avea să coste bani, bani mulți. Anastasia urma să aibă viața pe care Tiffany şi-o dorise pentru ea însăşi, în toate acele nopți singuratice petrecute la cămin şi la familiile adoptive.

Anastasia avea să le primească pe toate. Era copilul ei, iar Tiffany ar fi făcut orice pentru ea. Se hotărîse să se țină de cuvînt, dar prețul era mult mai mare decît se aşteptase. Patrick mergea deja spre uşă. Îl privi cu tristețe. Era enervat şi se vedea. Acum avea să plece pentru cîteva zile, numai fiindcă Tiffany îndrăznise să deschidă gura.

– Pe maică-mea ai văzut-o?

Chiar în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi spuse să-şi țină gura, să nu-l mai provoace, dar nu se putea stăpîni.

– A trecut pe la Carole, aşa că-i clar că bate drumurile.

Patrick o privi rece.

– Dac-o văd, am să-i ofer vechea ei slujbă. Îmi place să țin lucrurile în familie – sau încă n-ai observat?

Cînd uşa din față se trînti în urma lui, Anastasia scînci, iar Tiffany simți cum îi revenea vechiul dor de el. Era singura rudă pe care o avusese vreodată cu adevărat.

Cînd opri în fața casei lui Sonny Lee, Patrick fierbea în sinea lui. Tiffany avea talentul de a-l face să se simtă vinovat, la fel ca mama ei. Pentru el, Anastasia nu însemna absolut nimic. A, îi plăcea să se grozăvească în fața prietenilor cu ea, cînd era îmbrăcată elegant şi arăta drăgălaş, dar îngrijirea zilnică a copiilor, mai ales a celor mici, îl enerva.

Uneori, se întreba de ce le lăsa pe femei să nască după ce rămîneau gravide cu el. Se schimbau pe dinăuntru, multe se schimbau şi pe dinafară – vergiturile şi pieile fleşcăite fiind doar unele dintre lucrurile pe care le detesta la unele dintre fostele lui. Totuşi, pe clienți îi durea-n cot, iar ăsta era esențialul. Mamele tuturor copiilor lui erau în

meserie şi ştia că în curînd Tiffany avea să le păşească pe urme. O aştepta un şoc la clubul ăla, iar Pat aştepta intrigat să vadă cum avea să reacţioneze.

Înainte de a suna la uşa lui Sonny, se uită în geanta sport. Avea două pistoale şi o pungă mare cu cocaină. Pat îl plăcea pe Sonny; cîştiga bani şi era serios. Avea să-şi ţină gura dacă era prins şi să-şi ispăşească sentinţa fără prea multe probleme.

Tinerii din ultima vreme îşi deschideau clanţele în faţa avocaţilor încă înainte de-a fi inculpaţi. Era de rîsul lumii. Se dădeau mari pe stradă şi făceau pe ţîncii-n prăvălie, dacă-şi închipuiau că puseseră mîna pe o pradă bună.

Ca să cîştigi încrederea lui Patrick, era nevoie de timp şi efort, iar Sonny se achitase onorabil, nu o dată. În timp ce suna, Pat zîmbi din nou. Apartamentul lui Sonny era elegant, numai piele neagră şi pereţi crem, în totală contradicţie cu înfăţişarea lui.

Arăta ca un steag ambulant al Etiopiei, jamaican pînă-n măduva oaselor. De fapt, Sonny era băiat din Brixton, nu fusese niciodată în Jamaica, dar asta nu-l deranja prea mult. Mama lui era albă, profesoară la şcoală, iar tatăl, un om de afaceri african. Sonny nu-l cunoscuse niciodată, şi nici maică-sa nu-l mai revăzuse după aventura lor de trei săptămîni.

Acum, Sonny se juca absent cu laţele lui cîrlionţate, fumînd un chiştoc mare de marijuana. Rînjetul îi era nedezlipit de buze, şi răspîndea un miros dulceag de iarbă şi sudoare. Era un Rasta de plastic, jamaican oricînd îi convenea, asemenea lui Connor.

– Sconcsu' ăla afurisit pute!

Pat îşi agita palmele prin dreptul feţei, chipurile cu oroare.

– Îs plantele din dormitor.

Rîseră amîndoi.

– Se simte şi de-afară, Patrick?

Pat clătină din cap.

– Nnţ. Sînt gata?

– Încă cîteva zile, atîta tot, şi pe urmă putem culege. Ai adus marfa?

Pat confirmă, în timp ce primea o Budweiser rece ca gheaţa.

– Zi-i lui Devlin că dacă-mpuşcă-n mă-sa pe careva cu pistolu- ăsta iese groasă, e clar? Ştie asta, da?

Sonny dădu din cap, rînjind şi mai larg decît de obicei.

– Cred că vrea să-l împuşte pe Dicky Tranter cu el. Ştiu că s-au luat nasol de la nişte bani. Dicky-i un labagiu cu *Lî* mare. Mereu trebuie să tragă niţel şi pe turta lui, altfel nu poate.

Pat oftă, aşezîndu-se pe canapeaua de piele neagră.

– De-o vreme-ncoace, Dicky o caută cu lumînarea. La fel era şi-n şcoală – mare pramatie. Mi-ai adus banii?

Sonny cîntărea un pistol în mînă, zîmbind.

– Ai împuşcat vreodată pe cineva, Patrick?

Patrick rîse.

– Cum îi ziceam lui Moş Bill, acu' nici şase săptămîni, Sonny, asta-i treaba mea s-o ştiu şi a ta s-o afli!

– Eşti un tip al dacu', nu-ncape nici o-ndoială. Ce-ţi mai face gagiguţa aia?

Sonny îşi dădu seama să n-o nimerise, după expresia lui Pat, dar continuă:

– Tot te mai pisează? Ascultă, nu ştii ce-i aia pisălogeală pînă n-ai trăit cu baba mea. Liselle l-ar scoate din minţi şi pe Jah însuşi, cînd o apucă.

– Unde-i?

– La Lakeside, cu soră-sa. În fiecare zi-i mulţumesc lui Dumnezeu. E cel mai uşor loc să furi din magazine, zice – şi e cazu' să ştie, c-a-ncercat peste tot.

– Încă le mai mangleşte?

– O are-n sînge, nu? N-are ce face.

Pat rîse.

– Preţurile normale pentru pocnituri şi prizat. E marfă prima- ntîi, aşa c-ai să poţi lua un pic pe deasupra şi pentru tine, O.K.?

Sonny dădu din cap.

– Poți să faci rost de nişte pietre pentru Irie? întrebă el. Vinde-n draci. A trebuit să-l fugăresc ca să-mi dea banii. Cred că pe cele mai multe le fumează el.

– Jimmy are-un bucătar nou şi-am să-l încerc. Da' să-i spui lui Irie că, dacă mai aud de el, a zburat o dată pentru totdeauna, e clar? Zi-i c-o să dispară ca Wilson şi-am să mă ocup personal de asta, O.K.?

Continua să arate calm şi relaxat. Sonny, în schimb, nu mai zîmbea. Era pentru prima oară cînd Pat dădea se înțeles că ştia ce i se întîmplase lui Tony Wilson, iar asta îl şoca pe Sonny. Vorbele de pe străzi i-l puseseră în cîrcă lui Patrick, şi Moş Bill la fel, dar pînă atunci nu fuseseră decît speculații. Patrick Connor era mai dur decît îşi dădeau seama cei mai mulți. Sonny ştia asta, dintotdeauna o ştiuse.

Dacă se ramifica din nou, Sonny voia şi el o parte, dar nu şi dacă însemna o şedere lungă la mititica. Făcuse deja o perioadă şi n-avea chef să mai ajungă acolo – cu atît mai puțin pentru Patrick Connor.

– O măreşti, Pat?

Tonul lui Sonny era glumeț. Patrick îl privi cu ochii lui albaştri, pătrunzători.

– Va trebui s-aştepți să vezi, nu, Sonny?

CAPITOLUL 3

Lucy era la serviciu. Îşi detesta munca, dar îi plăceau banii. Celelalte fete erau amuzante, şi se simțea bine cu ele. Dar noua ei supraveghetoare, Karen Black, îi făcea zile fripte. Ghinionul făcuse să fie verişoară cu Bethany Jones, aceeaşi Bethany Jones pe care o omorîse în bătaie Marie. Spre deosebire de familia lui Lucy, pe Karen n-o deranjase că verişoara ei era la produs. De fapt, mereu amintea că Bethany îşi vînduse curul pentru copiii ei,

făcînd ca verişoara ei să pară aproape o sfîntă, în devotamentul ei matern, deşi la drept vorbind Bethany fusese o mamă bună din toate punctele de vedere.

Acum, Marie ieşise, o ştia toată lumea, vechile duşmănii se treziseră la viaţă, iar mersul la serviciu devenise o adevărată tortură. Lucy o plăcuse pe Bethany, care fusese întotdeauna veselă şi glumeaţă. Marie ţinuse la ea. Dar tot Marie o şi omorîse.

În timp ce Lucy îşi punea haina în dulap, Karen aştepta, ca de obicei în ultima vreme. Era grasă, numai bărbii duble şi burtă lăbărţată. În timp ce mergea, genunchii păreau să i se ciocnească apăsaţi de greutate şi arăta ca şi cum ar fi fost gata-gata să se prăvale la pămînt în orice clipă. Părul îi era coafat permanent, prost, iar dinţii i se îngălbeneau.

Mereu avusese un miros propriu, un amestec de ţigări şi pisici. Aşa cum stătea rezemată de dulapuri, părea parodia grotescă a unei fete de viaţă, deşi Lucy, gîndindu-se la tragica dispariţie a verişoarei sale, găsea că n-ar fi fost diplomatic să menţioneze acest lucru. Pufăind adînc dintr-o ţigară Raffles, Karen suflă fumul în faţa lui Lucy. Era un nor dens, suflat cu poftă, iar Lucy închise strîns ochii.

– Ai văzut-o recent pe soră-ta?

Lucy oftă adînc.

– Nu. Şi-nainte să mă-ntrebi, Karen, îţi spun că nici n-am s-o văd. Mi-e *silă* de ea, nu eşti în stare să-nţelegi? Ştiu ce-a făcut şi o urăsc pentru asta. O *plăceam* pe Bethany. Aşa că de ce te tot iei de mine, zău că nu ştiu. Da' dacă te face să te simţi mai bine, n-ai decît.

Cînd dădu să treacă pe lîngă Karen, un brînci puternic o împinse înapoi. Lucy fu şocată de forţa atacului. Mîna care ţinea ţigara se ridică, iar Lucy crezu o clipă că femeia avea să i-o strivească în faţă; ar fi fost în stare. În schimb, împinse ameninţător aerul cu ea, în timp ce vorbea.

– Să-i zici lu' soră-ta c-am să-i fac chisăliţă moaca aia, e clar? Şi lu' mă-ta şi lu' tac-tu să le zici, şi vezi s-ajungă şi la Marie. Nu mi-i frică de ea. Să ţii minte asta. Copiii lu'

Bethany au rămas fără mamă, în timp ce soră-ta umblă liberă şi-şi trăieşte viaţa. Ei bine, o s-am eu grijă să plătească cum trebuie pentru ce-a făcut.

Lucy simţi cum o cuprindea groaza.

– Sper s-o găseşti, Karen. Dacă aflu unde e, îţi spun, O.K.?

La asta, Karen zîmbi.

– Da' *poţi* să afli unde e, nu? Că doar, adică, e soră-ta.

Atunci, Lucy îşi dădu seama că exact asta dorea Karen. Voia să-i ardă surorii ei o mamă de bătaie – şi, cunoscînd-o pe Karen, una soră cu moartea.

– Şi cum vrei s-o fac?

– Suni la comisia de eliberări condiţionate, pe cuvînt, pe ce-o fi, şi le zici că vrei să te-ntîlneşti cu ea. Pe urmă, am eu grijă.

– Vrei să-i întind o capcană Mariei? Aşa, cu sînge rece?

Lui Lucy nu-i venea să creadă.

– Una ca asta nu se face, nici chiar cînd e vorba de tine.

Karen înţelese logica spuselor ei.

– Cred că pot să aflu unde e şi să-ţi spun fără să aranjez nici o întîlnire. Restul e treaba ta, continuă încet Lucy.

Karen rînji.

– O cafeluţă?

Expresia feroce i se schimba văzînd cu ochii. Acum, cînd obţinuse ce voia, era iar binevoitoare ca de obicei. în timp ce mergeau spre bufet, Karen îi apucă lui Lucy capul sub braţ, strîns. Puţea sufocant. Era un gest glumeţ în aparenţă, dar îi dădea de înţeles cine era mai puternică. Mesajul era clar.

Lucy i-ar fi aranjat bucuros surorii ei o răfuială, dacă aşa scăpa de Karen Black pentru un timp.

Doamna Harper era o pacoste, dar Kevin simţea că-i putea face faţă. Îi instala o mică prelungire la bucătărie, şi

parcă ar fi construit Capela Sixtină. Accentul ei irlandez îl călca pe nervi. Era cea mai lungă muncă din istorie. Sau, cel puțin, aşa îi dădea senzația.

– Crezi c-ar trebui să mut chiuveta?

Kevin oftă.

– Chiuveta stă mai bine la fereastră. Puteți privi afară cînd spălați vasele, nu?

Zîmbi, uitîndu-se la grădinița de zece metri pătrați şi calcanul casei de alături.

– Da' n-am spălător de vase!

Kevin ridică ochii spre tavan şi trase adînc aer în piept.

– Totuşi, veți folosi chiuveta, nu?

O înjură în sinea lui, înjurîndu-şi şi soția şi pe oricine-i mai trecea prin minte. Era aproape timpul să plece acasă şi abia aştepta. Îl aştepta friptura cu ochiuri, mîncarea de marți, favorita lui din toată săptămîna. Cu pîine tăiată gros şi unsă din greu cu unt.

Dar, pe lîngă mîncare, îl mai aşteptau smiorcăielile Louisei şi nesfîrşita saga a Mariei, şi ce-ar fi putut ea să facă, ce-o fi făcut deja, sau ce se gîndea să facă în viitor. Îl scotea din minți. Oricît de mult îşi iubea fiica, eliberarea ei dezgropase o mulțime de morți. Dar, cu toate acestea, se bucura că era liberă.

Deşi fapta ei fusese îngrozitoare, era totuşi o ființă omenească, fiica lui, şi fusese toxicomană. Toți preferau să uite asta. Pe vremea aia, Marie era atît de dusă, încît de cele mai multe ori nici nu ştia ce zi a săptămînii era. Kevin îşi amintea cum bătea străzile, în căutarea cîte unui dealer. Era o boală, orice le-ar fi convenit oamenilor să creadă. Numai că era o boală auto-cauzată.

Începu să-şi strîngă sculele şi auzi oftatul teatral al doamnei Harper. Ei bine, n-avea decît să zică ce voia. Lui îi era destul pentru o zi. Zece minute mai tîrziu, bea un brandy mare la cîrciumă. Cissy Wellbeck se apropie de el, iar Kevin făcu un efort să zîmbească. Cissy era o fată bună, dar n-avea chef de ea în acel moment.

– Am putea sta puțin de vorbă, aşa, între patru ochi?

Kevin dădu din cap. N-avea încotro. Nimeni n-o putea opri pe Cissy, cînd îi ardea de vorbă.

– Marie a fost azi în piață.

Cuvintele avură efectul unei găleți cu apă rece. Bine măcar că Cissy vorbise încet. De obicei, mugea ca o sirenă de ceață.

– Aşa...?

Nu ştia ce altceva să-i răspundă. Louise ştia să pună oamenii la punct, dar lui nu-i stătea în fire. Cissy îşi înfipse în fața lui muta rotundă ca luna.

– Ascultă, Kev, nu-ncerc să-ți creez şi mai multe probleme, da' Marie nu-i tocmai favorita lunii pe-aici. Ştii asta şi fără să ți-o spun eu. Nu vreau să zic decît atîta: stai şi tu de vorbă cu ea. Sînt destui care cred că n-a plătit cît merita pentru ce-a făcut. Personal, cred că erau la fel de rele. O căutaseră cu lumînarea, toate trei. Dar îşi asumă un mare risc trambalîndu-şi caroseria prin piață. Mama Carolinei mai are o tarabă acolo, şi dac-o vede...

Cissy nu duse fraza pînă la capăt.

– Şi ce vrei să fac?

– Zi-i şi tu două vorbe.

– Nu pot să-i zici nici o vorbă, necum două. I-am dat cu flitu'. Nici nu ştiu unde e.

Cissy ridică din umeri.

– Să zicem că merge. Am s-o țiu pentru mine, da' cred că şi alții-au recunoscut-o.

– Păi, şi dacă, asta-i problema lor, nu?

Privindu-l în ochi, lui Cissy i se făcu milă. Vedea cît era de nefericit. Ştia că Marie fusese favorita lui. Fusese o fată bună.

Dar drogurile îşi luaseră tributul, aşa cum fac întotdeauna drogurile şi alcoolul. Fie pileală, fie trozneală, pînă la urmă tot te distruge.

– N-are nici un rost să te iei de mine, Kevin. Nu-ncerc decît să-mpiedic o catastrofă. Am ştiut că n-avea nici un rost să vorbesc cu Lou, aşa că m-am gîndit să-ți spun ție.

Kevin o apucă blînd de braț.

– Îmi pare rău, Cissy. Dar, ştii, de cînd i-au dat drumul, toate au luat-o de la început.

Cissy dădu din cap.

– Ştiu, bre. Ştiu. Da' dacă-i arde de-un linşaj, a nimerit la fix locu'. Aici prea mulți au memoria lungă. O ştii la fel ce bine ca mine.

Kevin o privi cum se îndepărta. Nu era o fată rea. Lou nu putea s-o sufere, deşi stăteau de vorbă. Dar, dacă Marie se întorsese în cartier, viața avea s-o ia razna. Poate că n-ar fi stricat să-şi viziteze fiica. Să-i explice, eventual.

Fără ştirea Louisei, desigur. Era o idee bună. I-ar fi dat un motiv excelent ca s-o vadă pe Marie, iar dacă Lou afla, îi putea spune oricînd că în interesul *ei* se dusese. Ca s-o scutească pe Lou de necazuri. Ca s-o oprească pe Marie să se mai ducă în piață şi să atîțe lumea. Ştia că era laş, dar Lou fiind aşa cum era, altă cale nu avea ca să-şi vadă fata. Şi dorea cu disperare s-o vadă.

Marie o asculta distrată pe femeia de la Biroul de Plasare. Mai auzise totul şi înainte, ştia mai bine decît oricine că şansele de a obține o slujbă serioasă erau egale cu zero, dar juca totuşi comedia. Avusese nevoie de patru ani ca să ajungă de la categoria A, izolare, la categoria D, închisoare deschisă, apoi încă un an pînă să poată ieşi pe trotuar. Viața ei fusese hotărîtă de o comisie de polițişti, ofițeri de reabilitare şi asistenți sociali.

Toată viața aveau să i se uite peste umăr. Dacă-şi schimba slujba, trebuia să le spună. Dacă se muta, trebuia să le spună... Nu putea nici măcar să discute în contradictoriu cu cineva, ca oamenii normali. Dacă provoca incidentul cel mai mărunt, o închideau la loc şi o obligau să-şi ispăşească sentința pînă la capăt. Pînă şi un bilet de parcare neplătit îi putea aduce ani de puşcărie. Îşi alungă gîndurile, dar era obositoare, vigilența aceea continuă. Să-şi stăpînească reacțiile cele mai fireşti. Nici măcar nu îndrăznea să se certe cu cineva, pentru că ar fi

ajuns înapoi – şi poate că nici n-ar fi fost atît de rău...

Acum, cînd ieşise, putea să-şi dea seama că adevărata ei revenire la normal avea să fie mai dificilă decît tot ceea ce realizase vreodată. Dar asculta politicoasă, fiindcă asta îi uşura viaţa. Era primul lucru pe care-l învăţase, cu doisprezece ani în urmă. Să asculte, să asculte şi iar să asculte. Fie pe o gardiană, fie pe guvernatorul închisorii, fie pe altă deţinută. Să-şi ţină gura şi să zîmbească sau să se încrunte după cum se cuvenea. Pe termem lung, aşa viaţa era mult mai uşoară. Fu readusă în prezent de bomba aruncată de femeia din faţa ei.

– Domnul Jarvis e dispus să-ţi dea o şansă. Îţi cunoaşte trecutul, îşi aminteşte că a citit, şi mai ştie şi că te va lua ieftin, cu aptitudinile tale. Dar calul de dar nu se caută la dinţi hmm?

Marie făcu un efort să zîmbească politicos, dar imboldul de a-i spune acelei femei ce putea face cu slujba şi atitudinea aia condescendentă era aproape irezistibil. Femeia îi dădu o hîrtie, cu o adresă din East London.

– Vrea pe cineva care să calculeze salariile şi în general să administreze biroul. Cred c-ai să fii în stare, dar n-o să te plătească foarte bine. Cine lire sterline pe oră maximum.

Peste cinci minute, Marie mergea pe o stradă aglomerată, gîndindu-se la ceea ce-i spusese femeia. Ştia că, în vechea ei meserie, ar fi cîştigat în cîteva ore cît într-o săptămînă la domnul Jarvis. Dar asta fusese în trecut. Acum avea nevoie să-şi construiască un viitor.

Tiffany era îmbrăcată şi gata de plecare, cînd auzi soneria. Era Carole Halter şi escorta ei, Mary Bragg. Le lăsă să intre şi le făcu repede o cafea.

– Unde-i Anastasia?

– A luat-o colega mea, pînă dimineaţă. Eu plec să dau un interviu pentru o slujbă.

Cele două femei o priviră, îmbrăcată în uniforma de elevă, şi zîmbiră.

– Cu asta, arăți de vreo doișpe ani!

Tiffany zîmbi şi ea.

– Încă nu m-am fardat, şi trebuie s-o-ntind curînd. Cu ce treabă?

Carole îşi umflă buzele, scoțînd um zbîrnîit.

– Mi-ai putea împrumuta o bătrînă? Cam pînă-n week-end.

– Ascultă, Carole, dacă aş avea, ți-aş da-o, da' efectiv n-am.

Femeia păru să se dezumfle, toată buna dispoziție pierindu-i într-o clipă. Clătină din cap cu tristețe.

– După tot ce-am făcut pentru tine...

Tiffany mai auzise totul şi-nainte, dar n-o întrerupse.

– Nu i-am spus maică-tii unde eşti. Am *mințit* pentru tine. Mi-am mințit în față cea mai veche prietenă. I-am zis că nimeni nu ştie unde eşti. Am mințit o *criminală* pentru tine, şi nu eşti în stare să-mi împrumuți cîteva lire amărîte.

Vocea ei smiorcăită era enervantă şi nu folosea la nimic.

– N-am...

Carole se ridică, gata să plece.

– E, dacă n-ai...

– Îți pot da treizeci de lire, da' atîta-i tot ce am. Nici mie n-o să-mi mai rămînă.

În timp ce spunea aceste cuvinte, Tiffany se blestemă în sinea ei. Acum trebuia să ia autobuzul, îmbrăcată în uniformă. Sau să caute şi ea cu împrumut de la careva.

Dar Carole era singura ei legătură cu trecutul şi, uneori, avea nevoie de ea. Deşi, de ce, nu era sigură. Poate era adevărat că sîngele apă nu se face. Încă mai voia să simtă că mama ei era undeva în apropiere, chiar dacă nu dorea s-o vadă în carne şi oase, iar de-a lungul anilor Carole îi prilejuise acest contact cu trecutul după care jinduia. În timp ce-i dădea banii, ştia că n-avea s-o mai vadă cîteva săptămîni. Carole nu trecea niciodată pe la ea cînd îi datora bani. Era o nesimțită cu *N* mare. Dar îi fusese alături mai demult şi măcar pentru atîta lucru îi era

îndatorată. După ce Carole şi Mary plecară, Tiffany se duse în camera Anastasiei şi deschise puşculiţa fetiţei. În timp ce o golea, se simţi năpădită de ruşine. Dar avea să pună banii la loc, iar dacă primea slujba urma s-o facă înainte de sfîrşitul săptămînii. Sau, cel puţin, aşa îşi spunea.

Alan Jarvis o privea zîmbind pe femeia din faţa lui.

– O cafea... un ceai?

Marie era atît de nervoasă, încît îşi auzea propriile bătăi ale inimii.

– Nu, mulţumesc.

Jarvis era un bărbat de cincizeci şi ceva de ani, arătos, înalt şi bine clădit, deşi cu o mică tendinţă spre îngrăşare.

Avea ochi blînzi, dar şi nişte buze pline care dădeau impresia că se gîndea numai la sex. Cu ani în urmă, ar fi arătat ca un client promiţător. Gîndul o făcu să tremure.

Ar fi *putut*, din toate punctele de vedere, să-i *fie* client.

Biroul lui era un Portakabin plin de calendare pornografice şi toate mizeriile colecţionate de bărbaţii care habar n-aveau de mintea femeii, necum de trupul ei. Era un om trist, o ştia şi o ştia şi Marie.

– Înţeleg că vă intersează calculul salariilor şi întocmirea statelor de plată. Ce alte atribuţii mai sînt?

Jarvis zîmbi din nou, cu un surîs lasciv care-l făcea să arate ridicol.

– Ce altceva ai mai vrea să faci, iubito?

Marie îl privi cu ochi albaştri şi reci. Tăcu, ştiind că în cele din urmă avea să-l enerveze. Continuă să-l privească şi văzu cum în ochi îi apăru deruta, apoi jena.

– Hai s-o luăm de la început, bine?

Nu-i răspunse, ridicînd doar puţin sprînceana. De astă dată, Jarvis se prefăcu că-i citea C.V.-ul.

– Văd că ai o diplomă în literatura engleză.

Ridică privirea spre ea, iar Marie dădu din cap:

– Mult n-o să-mi folosească. Dar a făcut să-mi treacă

timpul mai repede. În închisoare, lectura este un mare hobby, cum sînt sigură că înțelegeți.

Faptul că ea făcuse prima referire la închisoare era un gambit inspirat şi-şi dădu seama pe loc.

– Pe termen lung, din cîte înțeleg?

– Apoape treisprezece ani, inclusiv eliberarea condiționată. Am fost la categoria A, izolare, şi am parcurs categoriile treptat, pînă mi-au permis să ies. Iar acum sînt aici, în biroul dumneavoastră, în căutarea unei slujbe. Timpul e un lucru ciudat. Ai impresia că n-o să treacă niciodată, dar tot trece. Şi, pînă să te dezmeticeşti, o viață cu totul nouă ți se deschide în față.

Jarvis păru ruşinat, dar şi uşurat că Marie dăduse cărțile pe față. Dintr-o dată, îi trecu prin minte că încercase să se grozăvească în fața unei femei care luase două vieți. Marie zîmbi, cu o expresie care-i schimbă fața complet.

– Ascultați, domnule Jarvis, ştiți pentru ce am fost închisă – la vremea ei, a fost o minune de nouă zile. Dar dacă mă angajați, voi munci din greu pentru dumneavoastră şi vă dau cuvîntul meu c-am să fac tot ce pot pentru ca treburile să meargă bine. Sînt mai mult decît calificată pentru funcția asta însă, aşa cum mi-a atras atenția femeia de le Biroul de Plasare, calul de dar nu se caută la dinți.

– Ştii cîte ceva despre afacerile cu fier vechi?

Marie zîmbi.

– Nu, domnule. Dar sînt dispusă să învăț.

Jarvis îi privi expresia deschisă, amintindu-şi fotografiile ei din ziare. *„Sun"* spusese că era o ucigaşă cu o față de înger. Ştia că noutatea adusă de ea avea să contribuie mult în domeniul lui de activitate. Majoritatea oamenilor care aveau nevoie de serviciile lui erau escroci, bandiți, etc. Simțea că Marie avea să se adapteze perfect, după ce-i treceau emoțiile.

– Cînd aş putea începe?

– Şi mîine, dacă vrei.

Marie privi prin cămăruța jigărită, apoi se uită la el cu o expresie prietenoasă.

– Voi aduce şi materiale de curățat, da?

Jarvis dădu din cap, uimit să constate că o plăcea efectiv. Era mult mai puternică decît ar fi fost alte persoane în situația ei. Da, o plăcea mult – şi nu s-ar fi aşteptat să simtă vreodată aşa ceva pentru o ucigaşă.

Joey Carr era înalt, gras şi urît. Mama lui remarcase odată că, la naştere, moaşa îi confundase fața cu curul, cînd îl plesnise. Joey se amuzase de această poveste şi le-o repetase prietenilor şi duşmanilor deopotrivă. Era un om care răzbise prin forțe proprii, fără scrupule, fără sentimente şi fără morală.

Cluburile lui erau nişte bombe jegoase pentru lumea jegoasă, iar Joey înțelegea acest lucru şi-i convenea de minune. Circula cu un Rolls-Royce auriu, avea pe degetele sale dolofane destule diamante pentru ca o familie întreagă să trăiască un an în lux şi nu era cel mai mare campion al igienei personale.

Îi aruncă o privire lui Tiffany în uniforma de şcoală şi cu machiajul gros şi rînji larg. Era tocmai pe gustul lui: tînără, speriată şi disperată să cîştige un ban.

– Tiffany, nu-aşa?

Avea un glas gîjîit, de la trabucele Churchill groase pe care le fuma încontinuu. Îi pătaseră dinții şi-i împuțiseră respirația. Din nou, nu-l deranja deloc. Cumpăra compania oamenilor şi ştia că, dacă plătea prețul cinstit, putea cumpăra orice companie feminină îşi dorea. Pe fata asta o aştepta o slujbă serioasă, chiar dacă ea încă nu-şi dădea seama.

– Să-ți văd ugerele, iubito.

– Hmm?!

Tiffany era şocată de neobrăzarea cererii.

– Arată-mi țițele. Tre' să văd ce-o să vadă clienții, nu-aşa?

Încet, Tiffany îşi descheie bluza.

– Scoate-le din sutien. O să te-nvîrți goală la bară, scumpo, așa că tre' să văd ca lumea marfa. Dacă ai zbîrcituri, avem machiaj meseriaș pe care poți să-l cumperi la preț redus, O.K.? Știu c-ai un plod.

Vorbea pe un ton atît de firesc, încît Tiffany se mai relaxă puțin. Nu-și făcea decît meseria. În sfîrșit, rămase goală în fața lui. În birou era frig, iar ea dîrdîia din tot trupul. Joey îi dădu ocol ca unui cal pe care voia să-l cumpere. Tiffany aproape că se aștepta să-i examineze dinții. Își puse mintea pe pilot automat și se concentră asupra încăperii din jur. Era frumos mobilată, cu un birou de mahon și un covor gros. Se vedea clar că lui Joey Carr îi plăcea confortul. Cînd mîinile lui o strînseră de sîni, închise ochii.

– Hai că merge. Ești tu cam slăbănoagă, da' boșorogilor le place. Ai *peste* șaișpe, da?

– Sigur!

– Bine, că Patrick mi-aduce cîteodat' bebeluși în scutece. Să mă bage-n pușcărie și mai multe nu!

Tiffany îi ignoră cuvintele. Nu voia să știe. Joey se așeză la birou, privind-o lung.

– Ai putea să cîștigi peste două sute pe noapte, dansînd de la șapte jumate pîn-la două jumate dimineața. *Poți* să cîștigi mai mult. E iau douăzeci la sută, și pentru asta haidamacii stau cu ochii pe tine în caz că ai probleme, ceva. Pileala crește, clienții plesnește. O fată a născocit vorba asta, și are dreptate. Așa că, să fii pregătită. Și-acuma, zi – vrei slujba?

Tiffany dădu din cap ezitant, iar Joey zîmbi. Peste o mie pe săptămînă! Ce n-ar fi putut face cu banii ăia! Joey începu să-și descheie pantalonii, iar Tiffany îl privi cu uimire. Era deja erectat. Îi privi ochii mici, porcini.

– Bine, atuncea haide, că-nghețăm dracu' de frig aicea. Faci treaba asta cînd îți cer eu și intră-n învoială, O.K.? Așa, capeți mesele din față, alea unde se cîștigă pe bune, așa că fă-te-ncoace cu mașinăria de rîs și n-o mai face pe fecioara ofilită.

Tiffany ezită, iar Joey începu să-şi vîre membrul la loc în pantaloni.

– Merge şi-aşa, scumpo. Da' ca să iei mai mult de-un miar pe săptămînă, tre' să şezi aicea, şi n-ar strica să te gîndeşti bine la treaba asta.

Apropiindu-se, Tiffany se lăsă în genunchi. Se ruga numai să nu vomite pe covorul lui elegant. O făcea pentru fiica ei, pentru copilul ei. Acelaşi lucru şi-l spusese şi mama ei, cu ani în urmă, dar Tiffany nu ştia. Peste zece minute, Joey îi dădu un pahar de brandy. O ardea pe gît, dar merita. Cineva îi spusese odată că alcoolul e ca leşia, omoară ploşniţele şi microbii. Spera să fie adevărat.

După aceea, Tiffany n-a mai fost în stare să-şi sărute fiica timp de cîteva zile, dar preţul era de o mie de lire sterline pe săptămînă. Merita, pe termen lung. Cel puţin, aşa-şi spunea ea încontinuu.

Marie deschise prudentă uşa. Era Amanda Stirling. Adusese o sticlă de vin alb pe jumătate plină şi două pahare. În mînă mai ţinea şi o pungă mare de hîrtie maro.

– Felicitări! Ai primit o slujbă!

Se bucura sincer că trecuse de primul mare obstacol. Destupă vinul şi-l turnă. În timp ce-i oferea un pahar Mariei, îi văzu nedumerirea pe faţă.

– N-am mai băut alcool de ani de zile. Nici chiar înăuntru nu m-am deranjat niciodată cu băuturile de casă.

Nu luă paharul.

– Te superi dacă refuz? Am fost vicioasă, iar asta înseamnă că devin dependentă de orice stimulent sau drog. Mai ales de alcool.

Amanda se simţi prost, dar zîmbi.

– Sigur. Pe-asta pentru tine le-am cumpărat.

Puse punga maro pe pat. Înăuntru se aflau două taioare negre. Erau elegante şi aproape noi. Marie se simţi copleşită.

– Tocmai de ce aveam nevoie! Mă întrebam cu ce naiba să mă îmbrac la serviciu.

– Ei, sper să-ți vină. Le-am pus deoparte cînd au venit, m-am gîndit că ar fi ideale pentru tine.

Marie nu mai putea de emoție. Un asemenea gest o făcea să izbucnească în plîns. Trecuse atîta vreme de cînd nimeni nu se mai gîndise la ea, încît o copleşea.

– Nici nu ştiu cum să-ți mulțumesc...

– Va trebui să-ți faci rost şi de pantofi, desigur, dar cred că avem destui în magazie ca să-ți găseşti o pereche. Două bluze şi nişte colanți, şi-o vreme n-o să mai ai probleme.

– Voiam să mă duc la Romford, la prima leafă, şi să arunc o privire. Am nevoie şi de un mantou, de-un mantou ca lumea.

– Puțin fard, şi-ai s-arăți de-un milion de dolari.

– N-am nevoie de fard.

– Într-adevăr. Ce n-aş da să am şi eu pielea şi ochii tăi!

Marie clătină din cap, jenată.

– N-am vrut să iasă aşa...

Amanda rîse cu blîndețe.

– Ştiu. Glumeam doar. Dar eşti o femeie foarte atrăgătoare.

– Că mult mi-a mai folosit...

Cîteva momente, cele două femei se priviră lung.

– Asta-i o viață nouă, Marie, şi trebuie s-o îmbrățişezi din plin. Lasă trecutul acolo unde-i e locul – în trecut.

– Încerc, dar e atît de greu...

Nu peste mult, Marie avea pe ea unul dintre taioare. Îi venea ca o mănuşă şi ştia că arăta bine cu el. Ochii i se abătură spre paharul de vin pe care Amanda îl lăsase pe noptieră. Îl luă şi-l mirosi.

Avea o aromă iute. Era vin ieftin şi-şi aminti că obişnuia să bea aşa ceva ca să se învioreze, înainte de a ieşi la produs.

Carole şi ea beau cîte un litru de Liebfraumilch ieftin, spre a le stimula pentru evenimentele de peste noapte. Trebuia să-şi piardă inhibițiile, să se relaxeze.

Îşi amintea senzaţiile de parcă ar fi fost ieri. Tentaţia de a lua o înghiţitură de vin era puternică. Dar ştia că e la o înghiţitură ar fi ajuns la un pahar, iar de-acolo, la o sticlă. Îl turnă în chiuvetă, spălă paharul, apoi probă şi celălalt taior.

Era mulţumită de sine. De mult nu se mai simţise atît de mulţumită. Îi putea face faţă lui Alan Jarvis. Avea să-şi păstreze slujba şi să-şi facă un rost. Pentru prima oară, aşa ceva părea posibil.

Cînd în sfîrşit se duse la culcare, dormi ca un prunc. Obişnuitele visuri şi griji o lăsară în pace o vreme.

Luase startul. Acum, trebuia să înainteze pas cu pas.

Tiffany nu mai fusese în viaţa ei atît de beată şi o ştia. Se ţinuse după Pat pînă la sala de sport, iar acum acesta o privea de parcă nici n-ar fi cunoscut-o.

Sala era închisă, se aflau în biroul lui. Tiffany dădu să se dezbrace, dar Pat o opri.

– Las-o moartă, Tiff. N-am timp. În curînd am o întîlnire.

– Canalie! Cu cine te-ntîlneşti la ora asta? Cu o boarfă împuţită, precis!

– Şi ce dacă?

Parodiind o voce de negresă, Pat ţipă, cu mîna ridicată:

– Nu văz nici un inel pe degetu-aista, puişor!

În adîncul minţii ei aburite de băutură, Tiffany ştia că era învinsă, dar îşi cam pierduse uzul raţiunii.

– Dacă te duci la alta, am terminat-o, e clar?

Suna copilăreşte chiar şi pentru ea.

– Bine, să zicem. La revedere, Tiff.

Era dur, atît de dur, şi se simţea grozav.

– Dă-mi nişte bani.

– Gogoşi! Te dai mare independentă, fă-ţi singură rost de bani.

– Am nevoie de bani de taxi. Trebuie să ajung acasă, la copilul nostru.

Pat rîse.

– Să mori de rîs. Chiar te crezi altceva decît eşti, nu? De ce crezi că ți-am găsit slujba aia, Tiff? Ca să scap de tine, iubito. Am ştiut eu că eşti exact ca maică-ta. O ai în sînge, scumpo. Şi ți-a şi plăcut, este?

Cumva, Tiffany sperase ca Patrick să nu afle ce făcuse. Nu-i trecuse prin minte că putuse ticlui totul. Dintr-o dată îi veni rău, stomacul i se întoarse pe dos şi ieşi cu paşi nesiguri din birou.

În stradă, aerul rece o izbi cu putere, făcînd-o să-şi strîngă haina pe trup. Apoi o podidiră lacrimile, lacrimi de ciudă fiindcă-i era milă de sine însăşi. Peste scurt timp, auzi B.M.W.- ul lui Pat. Trecu pe lîngă ea fără să-i arunce nici o privire.

Oricît era de beată, învățase o lecție. Era singură cu fiica ei şi întotdeauna avea să fie singură. Un asemenea adevăr îi limpezea mințile. În seara aceea depăşise limita şi o ştia. Dar era un hotar pe care trebuia să-l treacă des, ca să se mențină pe linia de plutire şi să-i ofere copilului ei toate lucrurile de care ea nu avusese parte.

Carter spusese odată că Pat îi distrusese mama. În sfîrşit, lui Tiffany îi trecu prin minte că s-ar fi putut să aibă dreptate. Pentru că, dacă şi pe mama ei o tratase la fel ca pe ea, trebuia să fie adevărat.

Vomă în rigolă şi măcar se simți mai uşurată. Dar rănile sufleteşti aveau nevoie de mai mult timp ca să se vindece.

CAPITOLUL 4

Alan Jarvis era mulțumit de Marie. Biroul arăta cu totul altfel. Era curat, iar acum Alan putea găsi tot ce dorea. Omul de la V.A.T. avea să fie mulțumit şi de acest lucru. Luase de pe pereți calendarele cele mai obscene, deşi

Marie nu suflase o vorbă despre ele. Dimineața, cînd venea la serviciu, se simțea ciudat. Găsea lapte proaspăt pentru cafea, iar prin aer nu mai plutea mirosul acela stătut care se infiltra în haine şi păr.

Îşi menținea ascunse activitățile colaterale, astfel încît Marie nu ştia ce se întîmpla acolo noaptea tîrziu. Aşa era mai bine pentru amîndoi. Alan era vîrît pînă peste cap şi o ştia. Dar ieşeau nişte bani fenomenali.

Marie pusese computerul în funcțiune şi salvase pe dischete totul, cu excepția afacerilor lui private. Se simțea excelent cînd intra şi o vedea aşezată acolo, în taiorul ei negru. Spre deosebire de majoritatea femeilor pe care le cunoştea Alan, Marie nu simțea nevoia să trăncănească tot timpul. Fosta lui nevastră, Beverly, ar fi putut lua medalia de aur la Olimpiada Vorbăriei. Era unul dintre motivele pentru care ajunsese s-o urască.

Îi plăcea stilul tăcut al Mariei, vocea şi atitudinea ei. Se bucura că o angajase. Spera numai să-i poată da în seamă curînd toate problemele legale, ca să-şi vadă în linişte de celelalte afaceri. Firma era un paravan ideal.

– V-au venit cîteva pachete.

Alan dădu din cap.

– Le aşteptam, Marie. Unde sînt?

– Le-am pus în biroul din spate. Ştiu că nu mă priveşte, dar pe ele scrie „Articole medicale".

Alan se încruntă:

– Chiar aşa?

Intră în birou, înjurîndu-l în gînd pe asociatul lui din Franța care era atît de bătut în cap încît credea că-i putea ține o asemenea figură la o firmă de colectat fierul vechi.

– Lasă-le-n seama mea, Marie. Rezolv eu cu ele. Mai bine spune- mi, ai ajuns să stăpîneşte materialele din străinătate? Africa e una dintre principalele noastre surse de cîştig şi trimit acolo un transport de frigidere, peste cîteva zile.

Clătină din cap înțelepțeşte.

– Uluitor, zău aşa. Toate deşeurile noastre se reci-

clează acolo. Te pune pe gînduri, nu crezi? Peste cîteva luni, reziduurile astea vor funcționa din nou, iar oamenii le vor cumpăra la prima mînă. Mor după toate fleacurile de care noi nu mai avem nevoie. În gunoi cresc bani, iubito. Bani graşi.

Marie zîmbi.

– Cu siguranță, mi-ai deschis ochii.

Întotdeauna era politicoasă cu el. Li se adresa oamenilor cu „domnule" şi avea o voce profundă şi sexy care suna delicios în telefon. Doi bărbați care făceau afaceri cu el de ani de zile voiau să ştie de unde naiba o găsise şi erau convinşi că o regula. Îi lăsa s-o creadă. N-avea de gînd s-o piardă pentru alții cu bani mai mulți.

Cel mai ciudat era că trecutul ei prindea bine în domeniul lui de activitate. Toți cei cu care avea de-a face trecuseră prin arest sau chiar prin închisoare, aşa că Marie era de-ai lor.

– De luna viitoare, îți măresc salariul, Marie. Şaptezeci şi cinci pe oră. Meriți, iubito.

Marie se mulțumi să zîmbească, privindu-l.

– Mulțumesc. Am mare nevoie să-mi rezolv problemele. Dacă încep să economisesc, poate peste cîteva luni îmi iau un apartament.

Alan îşi drese zgomotos glasul. Întotdeauna se simțea prost cînd Marie vorbea despre ceea ce-ar fi putut să facă. Îi trecuse prin minte că prezența ei l-ar fi putut face pe Moş Bill să-şi vîre nasul, dar nu avea nici măcar un bilet de parcare în neregulă, aşa că asta nu era o problemă. Oricum, îi plăcea să navigheze cu vîntul din spate, stătea în firea lui.

– Un coleg de-ai meu închiriază locuințe. Am să văd ce pot face, O.K.?

Marie nu apucă să răspundă, căci uşa se deschise. O femeie scundă, cu păr blond arămiu, intră grăbită.

– Bună, iubitule, e totu-n regulă?

Îi zîmbi prietenos Mariei, toată numai Elizabeth Arden şi parfum scump.

– Tu trebuie să fii fata cea nouă. Eu sînt Beverley – poți să-mi spui Bev. Am să dau multe telefoane, aşa că-i mai bine să fim prietene, mm?

Rîse zgomotos, iar Marie văzu că, pentru prima oară, şeful ei nu mai era jovial ca de obicei.

– Dacă-ți strînge mîna, oblojeşte-ți degetele şi numără-ți inelele, este? E la fel de demn de-ncredere ca un împuțit de yeti flămînd.

Apoi, Bev se întoarse spre fostul ei soț.

– Unde mi-s banii? Tre' să plătesc şcoala copiilor şi călugărița aia nesuferită mă bate la cap.

Alan zîmbi binevoitor.

– O, Beverley, lumina vieții mele! Iar am fost la seral, aşa-i? Cum să fructificăm cel mai bine o personalitate limitată?

Beverley rîse.

– Un lucru trebuie să recunosc, Al, eşti un mare pişicher. Şi-acum, banii sau îți iau boaşele. Tu alegi, dulceață.

Alan clătină din cap, încercînd să nu rîdă.

– Aleg carnetul de cecuri.

– Ştii şi tu că-i mai cuminte aşa.

Se întoarse spre Marie.

– Cum îl suporți? Un labagiu împuțit, asta e. Dacă nu ți-e cu supărare, aici miroase mai bine acum. Îți mai aduci borfelinele noaptea aici, Al? Ține populația trotuarelor în furouri şi cu coafuri permanente, aşa-i, scumpule?

Alan o ignoră, în timp ce Marie o privea, fascinată să vadă o femeie atît de încrezătoare în sine încît puțin îi păsa ce spunea şi cui.

– Christoase, da' ştiu c-a avut unele dure de tot. Nu-l lăsa să te ducă cu zăhărelu', scumpo. Ăsta ar regula şi-un gard, dac-ar avea lumină bună.

– Gata, Beverley, mai scuteşte-ne. Adu-ți aminte ce-a zis judecătorul.

Beverley luă cecul.

– A zis că dacă nu tac mă evacuează din sală. Da'

asta era cînd tu erai judecat pentru că încercai să te fofilezi de la plata întreținerii, scumpule. Nici o legătură cu divorțul, nu-i aşa?

Sărută hîrtia pe care o avea în mînă.

– Jessica are nevoie şi de-un cal nou. Am să-ți trimit nota, bine? Şi nu uita să le iei sîmbătă mai devreme. Eu am întîlnire cu un tip.

– Unde-i găseşti, Bev? Ai închiriat o agenție de-ntîlniri?

Beverley rîse din nou.

– De data asta te iert, Al.

Se întoarse spre Marie:

– Pa, scumpo! Şi ține minte ce-am zis.

Apoi plecă, iar biroul păru dintr-o dată foarte mic şi tăcut în urma ei.

– Îmi pare rău.

Marie izbucni în rîs. Rîdea ascuțit, aproape isteric. Şi rîse aproape cinci minute. Alan o privi în timp ce se ştergea la ochi cu un şervețel. Lacrimile îi şiroiau pe obraji.

– Îmi pare nespus de rău, dar e de comă!

Alan începu şi el să rîdă. Îşi dădu seama că era pentru prima oară în ani de zile cînd Marie rîdea cu adevărat şi, ca prin minune, fu recunoscător pentru clanța lui Beverley.

După ce se opri din rîs, Marie păru oarecum schimbată. Mai destinsă.

– Numai să-ncerci să conviețuieşti cu ea, mîrîi Alan.

– Mi-a plăcut, Alan.

Alan zîmbi amar.

– Şi mie, cîndva. De fapt, am iubit-o. Da' n-a putut să reziste cu mine şi cu apucăturile mele de fustangiu, aşa c-a băgat divorț – scurt. Trăncăneala ei neîntreruptă mă băga-n balamuc şi mai multe nu. Şi-acum, mă face în față Charlie Carnet de Cecuri.

Marie făcu două cafele.

– Vă mulțumesc că mi-ați dat o şansă cu slujba asta, domnule Jarvis.

Pînă şi vocea îi era mai veselă decît înainte.

– Eşti o comoară, Marie. Dacă-i faci faţă lui Beverley, faci faţă la orice. Dar ar mai fi un lucru. Nu m-ai putea numi Alan? De fiecare dată cînd zici „domnule Jarvis“, am impresia că-i taică-meu afară.

Marie nu-i răspunse. Nu era sigură cum să răspundă. Trecuse atîta timp de cînd nu mai practicase drăgălăşeniile vieţii de zi cu zi, încît nu ştia ce să spună.

Dar Beverley Jason fusese ca o undă de aer proaspăt, iar Marie avea să-i fie recunoscătoare pînă la moarte pentru că spărsese gheaţa şi o făcuse să rîdă în hohote. Se simţea ciudat, straniu, rîzînd din nou. Dar îi plăcuse. Ăsta era esenţialul, că-i plăcuse cu adevărat.

Kevin stătea nervos în faţa casei de reabilitare. Simţea că toate femeile care intrau şi ieşeau se uitau la el. Se duse mai încolo, ca să poată privi uşa neobservat. Nervozitatea lui era cauzată mai ales de gîndul că nevastă-sa l-ar fi aruncat pînă-n spaţiul cosmic dacă ar fi ştiut unde era.

Cînd Marie apăru pe trotuar, i se opri respiraţia. Era frumoasă. Avea aceeaşi ţinută mîndră. Pe vremuri, chiar şi scoasă din minţi de droguri, păruse să privească pe toată lumea de sus. Mama lui spusese cîndva: „Bărbaţii o vor iubi sau o vor urî, şi femeile la fel.“

Marie era prea arătoasă ca să-i fie bine în viaţă.

Kevin se învinuia pe sine pentru cele întîmplate. Pe sine şi pe soţia lui. Îşi iubise prea mult fiica mai mare, iar mama ei o iubise prea puţin.

În timp ce mergea spre ea, ridică mîna în semn de salut. Văzu expresia ei nedumerită devenind bucuroasă şi-i păru bine că venise. Se uita la el cu aceeaşi privire ca în copilărie, cînd el venea de la serviciu şi-i lua partea împotriva mamei ei. O privire plină de bucurie şi uşurare.

– Tată...?

Vocea îi era schimbată, mai înceată...

– Marie. Arăţi foarte bine, iubito.

– Cum m-ai găsit?

Se priviră cîteva momente.

– Am sunat la Moş Bill. Mi-au spus unde eşti, eu fiindu-ți tată, cum ar veni...

Frigul o pătrundea pînă la oase, dar Marie nu ştia unde să meargă cu el. Era trecut de şase şi trebuia să fie înăuntru la şase şi jumătate. Pentru prima oară, consemnul o irita. Dintr-o dată, îşi dori o seară liberă. Să-şi amintească de vechile vremuri. Să fie ea însăşi.

– Vino cu mine înăuntru să bem o cafea, da?

Kevin dădu din cap.

– Mi-ar face mare plăcere.

Şi o îmbrățişă. Era un gest spontan, iar Marie îl îmbrățişă şi ea, cu stîngăcie la început, pînă se relaxă. Rîseră amîndoi. Îşi simți lacrimile, apoi şi le înghiți.

– O, tată, îmi pare aşa de bine că te văd!

În timp ce intrau în clădire, erau atît de captivați unul de altul încît nici unul dintre ei n-o văzu pe Lucy stînd pe trotuarul de vizavi, cu o expresie de repulsie totală pe față.

Anastasia avea draci. Plînsese toată ziua şi nu-i convenea nimic. La un an şi o lună, avea o vîrstă dificilă, iar Tiffany era obosită după noaptea de băutură şi droguri. Voise să-şi şteargă din minte scena cu noul ei şef. Iar acum, plătea prețul.

Cînd fetița luă o ceaşcă plină cu cafea rece şi o turnă pe covor, Tiffany se dezlănțui. O plesni cu putere, prinzînd-o pe nepregătite. Anastasia țipă de spaimă şi durere. Imediat, Tiffany o luă în brațe.

– Iart-o pe mămica, iart-o pe mămica... începu ea să repete la nesfîrşit.

Fetița se agăță de ea, cu lacrimile şiroindu-i pe față şi udîndu-i părul. Tiffany nu se mai simțise în viața ei atît de prost, dar avusese o zi prea grea. De fiecare dată cînd se gîndea la ceea ce făcuse în seara trecută, îi venea rău.

În cele din urmă, Anastasia adormi, printre sughițuri rare. În timp ce o punea în pătuț, Tiffany deveni con-

ştientă de responsabilitățile ei. Gîndul că o biruiseră nervii, făcînd-o să-şi lovească propriul copil, o umplea de o asemenea vinovăție şi silă de sine, încît îi venea să moară. În apartament era linişte. Prea multă linişte.

În mod normal, Pat ar fi venit între timp, iar Tiffany îşi dădu seama că ajunsese să se bazeze pe prezența lui. Nu avea nici un prieten adevărat, anii de adopțiune îi îndepărtaseră pe toți. Nu voia să-şi amintească de copilăria ei. Fusese atît de pustie... Carole ar fi fost binevenită, dar ştia că o vreme n-avea s-o mai vadă pe vechea prietenă a mamei sale.

Îşi răsuci un chiştoc de marijuana şi fumă pînă se mai calmă. Guvernanta avea să sosească în curînd, iar Tiffany trebuia să se pregătească pentru prima noapte de muncă. Gîndul de a-şi părăsi fetița după ce o lovise o făcea să se simtă şi mai vinovată. Dar începu să se pregătească oricum.

Voia ca în seara aceea să cîştige cu adevărat, pentru a-şi dovedi că era bine ce făcea. Că nu greşise nici în seara dinainte.

Mîngîie cu blîndețe fruntea fetiței, apoi începu să se îmbrace.

O oră mai tîrziu, stătea aşezată în autobuz, într-un mantou gros pe sub care era îmbrăcată ca o elevă, simțindu-se ridicol. Dar banii erau pe primul plan. Îşi suprimă orice altă emoție. Mai ales vinovăția şi ruşinea.

Louise punea mîncarea în farfurii, cu gesturi dezordonate, ca de obicei. În timp ce sorbea dintr-o ceaşcă de ceai clocotit, Kevin aruncă o privire spre Lucy şi-i observă expresia.

– E totu-n regulă, iubito? o întrebă, pe un ton îngrijorat.

– De ce n-ar fi?

Fata părea îmbufnată.

– Cu cine vorbeşti?

Vocea Louisei era tăioasă; se opri din servit, aruncînd

pumnale din priviri spre fiica ei mai mică. Lucy îşi privi nedumerită mama. Ar fi vrut să spună ce făcuse tatăl ei, dar ştia că nu putea. Nu încă. Nu înainte de a face ceea ce-i promisese lui Karen Black.

– Sînt obosită.

Scuza suna jalnic chiar şi în propriile ei urechi.

Louise trînti tigaia pe masă.

– Toţi sîntem al naibii de obosiţi! De ce-oi crede că tu eşti mai obosită decît mine şi tatăl tău? În mai toate dimineţile se scoală la şase.

– De cînd i-au dat drumul condiţionat curvei ăleia, casa asta parc-ar fi o-mputită de morgă. Nici măcar nu-i aici, da' plătim preţul oricum.

În timp ce vorbea, Lucy se uită la tatăl ei, iar Kevin îşi feri ochii.

Louise, însă, fu imediat de părere că fiica ei era Izvorul Înţelepciunii.

– Ştiu ce vrei să zici. Ieri am fost la mormîntul lui Marshall şi am văzut-o pe Maeve Cavendish. Drept pe lîngă mine a trecut. Ştiu bine de ce. Toată lumea ştie că *aia* a ieşit şi totul o s-o ia iar de la-nceput, bagă la cap ce spun, telefoanele, ameninţările... Toate au s-o ia de la-nceput, ştiu c-aşa o să fie.

– Ar fi trebuit să ne mutăm mai-nainte. Cînd s-a întîmplat totul.

Glasul lui Kevin suna puternic în bucătăria mică, iar Louise se răsuci spre el.

– Că bine zici! Să fugim! Ăsta eşti tu, un bleg fără şira spinării. Ei bine, pe mine nu m-alungă nimeni din casa mea, şi cu asta am terminat!

Kevin oftă greu.

– În cazul ăsta, va trebui să suporţi toate bătăile de cap, nu?

Lucy îşi privea fascinată părinţii. Niciodată, nici măcar o dată, Kevin n-o mai oprise pe Louise, cînd începea să îndruge verzi şi uscate despre Marie.

Sora ei începea deja să-şi depene vrăjile. La fel ca toţi

bărbații, tatăl ei îi ținea partea automat, indiferent ce făcuse.

Louise își privi soțul ca și cum atunci l-ar fi văzut pentru prima oară în viața ei. Aruncă în chiuvetă lingura cu care servise cina și se întoarse spre el.

– Cine ți-a băgat gărgăunii ăștia în cap? Mai întîi apare *aia,* și-acuma trebuie să te suport și pe tine. Mi s-a făcut uite pîn-aici de voi doi!

Și ieși furtunos din bucătărie, urcînd cu pași grei scările.

Lucy rîse cu răutate.

– Păcat că Marie nu-i aici, să-și vadă opera. Simte de la mile întregi distanță că încă mai poate cauza scandal în casa asta, nu-i așa?

Kevin se săturase.

– Cu tine-aici, nici n-are nevoie, Lucy. Parcă-mi amintesc că mai toate certurile se iscau din invidie, a ta și a mamei tale, și n- ai decît să-i spui c-am zis-o, dacă vrei. Eu mă duc dracu' la crîșmă, la o bere și-o plăcintă.

Lucy fu șocată de cuvintele tatălui ei. Faptul că erau adevărate n-o ajuta în nici un fel. Privi resturile eforturilor mamei ei și simți din nou o tresărire de ură la adresa surorii care, chiar și ca ucigașă, încă își mai putea face tatăl s-o apere.

Cînd ușa se trînti în urma lui, mama ei coborî scara. Dintr-o dată, arăta îmbătrînită. Bătrînă și hăituită. Lucy se ruși nă de scena pe care o cauzase.

– Stai jos, mamă, pun eu mîncarea, bine?

Vocea ei era mică și sfioasă, ca a unei fetițe.

Louise privi mîncarea răcită și clătină din cap.

– Las-o, Lucy. Nu mai mi-i foame. S-a dus la crîșmă?

Lucy dădu din cap.

– Nici nu mă mir.

Louise își aprinse o țigară și începu să fumeze în tăcere, în timp ce fiica ei strîngea masa. Toată viața i se dărîma în jur, la fel ca altă dată. Și din vina aceleiași persoane.

Numai de şi-ar fi făcut avort, cu atîția ani în urmă – cît de diferită ar fi fost acum viața ei!

Cît de uşor ar fi fost totul...

Patrick stătea în fundul clubului, privind-o pe Tiffany în prima ei seară la serviciu. Fata ieşea în evidență dintre celelalte, datorită siluetei subțiri, şi era foarte solicitată, fiind nouă.

O văzu dansînd provocator în fața unei mese cu bărbați între două vîrste. Aveau să fie primii ei clienți şi avea destulă minte ca s-o ştie. Picioarele îi erau lungi pentru statura ei şi avea talia îngustă. Numai de-ar fi avut aceeaşi constituție cu a mamei sale, ar fi cîştigat o avere cît ai bate din palme.

Cînd ieşi în pauză, Patrick se repezi spre vestiar. Trăsnea a deodorant şi sudoare proaspătă. Fetele fumau, prizau şi rîdeau împreună.

Văzu ochii lui Tiffany mărindu-se la vederea lui.

– E-n regulă, Tiff? M-am gîndit să-ți aduc un mic cadou.

Şi-i puse în palmă gramul de cocaină.

– O mică atenție, fără nici o pretenție! rîse el de propriu-i spirit.

Tiffany se bucura atît de mult că-l vedea, încît îi venea să plîngă. Îi lipsise prea mult. Pe lîngă Anastasia, el era singura ei sursă de afecțiune.

Toate fetele îl priveau. Unele păreau să-l cunoască. Tiffany trecu cu vederea peste acest lucruri, spunîndu-şi că era dealer, deci era normal să-l cunoască. Prefera să nu se întrebe cît de bine.

În timp ce-şi tăia o linie şi o priza, simți cum i se risipeau toate inhibițiile. După ce bău un gin mare cu tonic, se simți mult mai fericită.

– Aveai nevoie, nu-i aşa, iubito?

Dădu din cap.

– Vii mai încolo?

Pat zîmbi.

– Poate. Da' trebuie să mă văd c-un tip. Am să te iau pe la două, şi-nainte putem face nişte afaceri, hmm?

Tiffany dădu din cap, extatic de fericită. Era drogată şi se împăcase cu Pat.

În sfîrşit, viaţa arăta mai bine.

Marie zăcea în pat şi, pentru prima oară în ani de zile, se simţea neliniştită. Era o senzaţie stranie. Jumătate din ea tremura de frică la gîndul de a-şi revedea familia, iar cealaltă jumătate dorea cu disperare să-i zărească pe copii.

Tatăl ei avea să-ncerce să le afle adresele, ca să-i poată vedea măcar de la distanţă, deşi i-ar fi fost greu să nu se ducă la ei, să nu le vorbească... Dar trebuia să se mulţumească numai cu atît. Era un lucru care urma să rămînă neschimbat toată viaţa, şi o ştia.

În sfîrşit, se bucura că o eliberaseră.

Avea o slujbă şi reluase legăturile cu tatăl ei. Dumnezeu să-l ţină, ştia ce necazuri ar fi avut dacă mama ei afla că venise s-o vadă. Astfel, faptul că o făcuse devenea şi mai important pentru ea.

Zîmbi în întuneric.

Dacă-şi putea reveda copiii măcar o dată, avea să fie cu adevărat fericită.

Tatăl ei spusese că Jason trăia la aceeaşi familie de ani de zile. Îl adoptaseră neoficial, iar Marie se bucura. Spera ca şi fiica ei să fi căzut în picioare.

Numai de şi-ar fi ascultat mama, cu atîţia ani în urmă!

Dar Louise nu-i dăduse sfaturi, avusese numai pretenţii de la fiica ei, iar acest lucru o înverşunase pe Marie şi mai tare. Fiecare lucru şocant pe care-l făcea îi dăduse satisfacţie. De fiecare dată cînd mama ei îşi ieşea din minţi, simţea că realizase ceva. De fiecare dată cînd o făcea tîrfă, avea grijă să nu se dezmintă.

Ce proastă fusese! Numai de-ar fi ştiut atunci tot ce ştia acum! Dar, după cum îi spusese o prietenă din închisoare, pînă la urmă ajungi să regreţi şi lucrurile pe care nu

le-ai făcut, la fel ca pe cele pe care le-ai făcut. Era absolut adevărat.

De fiecare dată cînd băuse un pahar sau luase un drog, se simțise mai bine. Avusese nevoie să șteargă prezentul. Iar acum, voia să șteargă trecutul.

Dar nu putea.

Nu putea decît să ia mărunțișurile pe care i le oferea viața și să fie recunoscătoare pentru ele. Să-și vadă copiii, fie și numai de la distanță, avea să fie începutul vieții ei adevărate. Își putea liniști sufletul o dată pentru totdeauna.

Sau, cel puțin, așa spera.

Lui Tiffany nu-i plăcea Sol Medlock. Era un bărbat trecut de cincizeci de ani, cu burtă mare și mulți dinți și păr lipsă. Știa că mai era și un dealer de prima mînă, și că Patrick avea nevoie de el. Îi explicase la nesfîrșit acest lucru în mașină, în drum spre apartamentul lui.

– Așa că, fii drăguță cu el, Tiff, O.K.? De dragul meu, hmm?

Tiffany îi zîmbi încrezătoare.

– Sigur c-am să fiu. Nu-ți mai face griji.

Era drogată pulbere. Patrick îi dăduse o pipă s-o fumeze, iar efectul era astronomic. Se simțea invincibilă. Era o senzație fantastică.

– Sexy ochi mai ai, fato. Păcat că nu poți să ți-i vezi.

Vibra toată. Fereastra mașinii era deschisă, iar aerul rece o izbea în față și se simțea grozav. Cînd opriră în fața casei lui Sol, Patrick îi mai dădu o pipă.

– Mai trage un fum rapid pînă intrăm, puișor.

Se conformă cu plăcere.

Peste zece minute, sorbea vodcă și Red Bull și-l auzea pe Pat certîndu-se cu Sol în bucătărie. Apartamentul îi lua mințile. Numai instalații de inox și podele de lemn lustruit, arăta ca o poză din reviste. Își dorea o asemenea casă într-o bună zi și era hotărîtă s-o aibă.

Patrick reveni în salon și se așeză lîngă ea.

– Ți-e bine, puişor?

Tiffany dădu din cap.

– Mai stăm mult? Dimineață trebuie să duc fetița la creşă, ca să prind şi eu cîteva ore de somn.

Patrick o privi cu ochii lui albaştri.

– Vreau să-ți cer o favoare, Tiff.

Ştia ce-avea să-i spună, dar îşi zise să nu fie proastă. Patrick nu i-ar fi făcut una ca asta mamei copilului lui.

– Ce vrei, Pat?

Negrul rînji, arătîndu-şi dinții albi şi regulați.

– Ai putea fi drăguță cu Sol pentru mine, puiule? Doar un timp. Eu trebuie să mă duc după nişte bani pe care i-i datorez, altfel o să-mi facă necazuri.

Tiffany clătina din cap.

Patrick o apucă strîns de braț.

– Chestia e, Tiff, că nu ți-o cer ca atare. Înțelegi ce vreau să zic? A zis că dacă-l serveşti îmi acordă timpul de care am nevoie, ştii.

Tiffany ştia că-i cerea un lucru pe care în mod normal îl pretindea angajatelor lui. Nedumerirea de pe fața ei era sfîşietoare la vedere.

Şi totuşi, Patrick o privea de parcă ea ar fi fost cea vinovată. Era în stare de asta, să te facă să simți că trebuia să faci ce voia el, nu ceea ce ştiai că s-ar cuveni să faci.

– Nu-mi face asta, Pat. Te rog.

Vorbea încet, în şoaptă, şi-şi dădu seama că n-o asculta. În schimb, pregătea încă o pipă.

Şi-i vorbea pe un ton melodios, ca unui copil recalcitrant.

– Ia trage tu de-aici, Tiff, frumos şi adînc. Şi pe urmă, fă-n mă-ta ce ți se spune. Ştii că nu-nghit prostiile. Dacă eu zic una, aia se face. Toate femeile ştiu asta, Tiffany.

Luă pipa cu recunoştință şi trase adînc. Heroina cristalizată îi izbi creierul în cîteva nanosecunde, provocîndu-i copleşitorul val de euforie.

Apoi, Patrick îi zîmbi. Un zîmbet adevărat.

– Orice vrea, O.K.? Şi-am să-ţi dau două bătrîne pentru deranj, puişor, O.K.?

În timp ce Patrick ieşea, Tiffany văzu că Sol îi observase din uşa bucătăriei. Îi zîmbea. Îşi simţi inima căzînd pînă-n cizmele sexy şi scumpe. Nimerise într-un coşmar şi şi-l făcuse cu mîna ei. Ştia că ar fi trebuit să fugă, dar n-o făcuse.

Ce se întîmpla cu ea? De ce făcea sluj la cel mai mic ordin al lui Patrick? Chiar şi cînd ştia că nu era bine. Nici chiar noul val de heroină nu era de-ajuns ca să şteargă oroarea a ceea ce tocmai acceptase să facă. Îi ţiuiau urechile şi simţi că-i venea rău. Cînd Sol îi puse o mînă pe umăr, făcu un efort să se relaxeze.

Se întîmpla la fel ca întotdeauna. Patrick vorbea, iar ea se supunea. În timp ce mergea cu Sol spre dormitor, se simţea ca în vis. În adopţiune, învăţase să se izoleze de lumea din jur, iar acum îi prindea bine.

Patrick încasa de la fete. Oprea maşina lîngă ele şi le adresa zîmbetul lui drăgăstos. Apoi o felicita pe fiecare, înainte de a întine mîna ca să-i fie umplută cu bani.

O fată, Bonita, o negresă frumoasă cu ochi mari şi picioare superbe, nu-i dădu banii imediat.

– Auzi, Patrick? Channy Baker a trecut prin Cross, a luat bani de la Camelia şi Joely. L-am văzut cu ochii mei, dom'le. Vrea să intre.

Patrick zîmbi mai departe. Zece minute mai tîrziu, luase doi bărbaţi de la un bar şi intra la Hound Club, în King's Cross, o bodegă privată pe care o frecventau tîrfele şi peştii. Channy încasă o bătaie soră cu moartea, sub ochii lui Pat. Apoi, Pat îi luă banii şi armele, înainte de a-i da personal un şut în faţă. Aşa că întîrzie mai mult decît se aşteptase, înapoindu-se la Sol.

Intră şi-şi turnă de băut, dar ceilalţi doi încă nu apăruseră. Nu mai era mult, conchise el, pînă s-o aducă pe Tiffany exact acolo unde voia, cînd voia, pentru bani sau drog. Deschise uşa dormitorului şi-şi privi amanta, mama

altuia dintre copiii lui, cum îl servea pentru un bărbat dezgustător. Era o privelişte care-i bucura inima. Toate femeile erau la fel. Teoria i se dovedise în repetate rînduri.

CAPITOLUL 5

Tiffany deschise ochii cu dificultate.

Auzea un zgomot ca de ciocan şi trecură cîteva secunde pînă-şi dădu seama că răsuna de la uşa ei din faţă. În timp ce se dădea jos din pat, văzu că era aproape ora douăsprezece şi inima începu să-i bată nebuneşte cînd îşi dădu seama că dormise prea mult. Ce naiba făcea Anastasia?

Se repezi, pe jumătate goală, în camera fetiţei. Fetiţa stătea aşezată în pat şi se vedea că plînsese. Scutecul ud leoarcă zăcea pe jos.

– Mami...

Faţa i se încreţi de plăcere, iar Tiffany o luă în braţe şi o strînse la piept. Bătăile în uşă continuau să se audă.

– Bine, vin!

Vocea îi era aspră, iar Anastasia începu să scîncească.

– Te-am speriat, dulceaţă mică?

Tiffany o strînse din nou la piept, în timp ce deschidea uşa.

– Un pachet pentru Tiffany Carter.

Semnă de primire, iar curierul îl puse în antreu, dîndu-şi toată silinţa să strecoare o privire spre sînii ei. Nu-l luă în seamă. Lăsă fetiţa jos şi desfăcu pachetul.

Era un joc pe care-l comandase pentru fiica ei, iar Anastasia începu să bată din palme încîntată. Tiffany o lăsă să se joace şi luă pe ea un capot. În baie, se aşeză pe toaletă să se uşureze şi-şi văzu imaginea reflectată în dalele de faianţă din jurul căzii. Arăta îngrozitor. Ochii

erau duşi în fundul capului, iar pielea-i era pământie. În mod normal, se trezea devreme, pregătea micul dejun şi o îmbrăca frumos pe Anastasia pentru creşă. Se îngrozi, cu gîndul la ce s-ar fi putut întîmpla.

Îşi aminti că avea drogul şi bricheta pe masa din salon. Dacă Anastasia s-ar fi dat jos din pat... Începură s-o treacă sudorile de frică. Pe viitor, avea să-şi pună deşteptătorul să sune tare. Niciodată nu trebuia să se mai întîmple aşa ceva.

Mirosul acru al propriului ei trup îi aminti de noaptea trecută şi, treptat, începu să reconstituie evenimentele, în timp ce făcea un duş. O cuprinse din nou o ruşine arzătoare, dar făcu un efort să şi-o alunge din minte. După ce-i puse Anastasiei un Weetabix, Tiffany îşi scoase poşeta de sub masă şi o deschise. Numără patru sute de lire sterline şi ceva mărunţiş.

Senzaţia banilor în mîinile ei era fantastică. Avea să-i toace pe toţi, cu fetele. La urma urmei, acolo de unde-i primise mai erau destui. Zîmbi, cu o bucurie sinceră care o făcea să-şi arate vîrsta fragedă.

La fel ca pentru mama ei, în trecut, banul era propriul ei zeu.

În timp ce punea bancnotele la loc în poşetă, văzu pipa de heroină. Probabil Patrick o lăsase acolo. Era o piesă mică şi frumoasă, de abanos. Primul ei imbold fu acela de a o arunca la gunoi şi aproape c-o făcu. Dar ceva o oprea. O puse în buzunăraşul cu fermoar unde-şi ţinea fardurile.

Alungîndu-şi drogul din minte, începu să-şi îmbrace fiica. Urma s-o ducă la McDonald's, ca să se achite pentru că era o mamă atît de denaturată. Era hotărîtă ca niciodată să nu se mai întîmple aşa ceva.

Anastasia era fericită. Avea burtica plină, iar mămica zîmbea. Ce şi-ar fi putut dori mai mult?

Louise spăla rufele. Mirosul şosetelor soţului ei, emanînd din coş, o făcu să zîmbească. Era doar de la ghetele

lui de lucru, dar picioarele lui Kevin deveniseră subiectul unei glume în familie. Deodată, o asaltă o amintire.

Tocmai o născuse pe Marie şi soţul ei o luase de la maternitate. Merseseră cu maşina drept la mama lui, iar soacra ei insista mereu ca oricine intră în casă să se descalţe. În ziua aceea, picioarele lui Kevin erau foarte încinse şi toţi rîseseră ca smintiţii, cînd fusese expediat pe scară cu un săpun şi ordine ferme „să-şi frece mizeriile alea pînă miros ca ale tuturor!"

Îşi amintea cum privise faţa fetiţei ei nou-născute, întrebîndu-se cînd avea să vină valul de iubire pe care ar fi trebuit să-l simtă în mod normal.

Nu venise niciodată, pentru nici una dintre fete, numai pentru Marshall.

Marshall îi făcuse inima să cînte din clipa cînd dăduse cu ochii de el. Cînd se gîndea la el, simţea usturimea familiară a lacrimilor. Mîinile lui mici, perfect formate. Se gîndea mereu la mîinile lui, nici ea nu ştia de ce. Uneori, îi şi uita faţa. În toiul nopţii, o cuprindea panica, încercînd să-şi aducă aminte cum arăta fiul ei. Încercînd să şi-l imagineze. Atunci se dădea jos din pat şi cobora în salon, unde fotografiile lui erau etalate peste tot.

Îşi aprindea o ţigară şi se uita la ele pînă cînd panica îi trecea şi-şi putea găsi din nou alinarea.

De fiecare dată cînd se gîndea la el cum îşi vîrîse pistolul în gură, simţea un val de greaţă. Nu putea să înţeleagă cum era în stare cineva să facă aşa ceva. Iar faptul că o făcuse un om care avea toată lumea la picioare o îndemna să se întrebe dacă exista dreptate pe lume.

Şi totuşi, fiica ei, cauza tuturor relelor care se întîmplaseră familiei, umbla liberă şi nevătămată, continuînd să respire. Printre oameni normali, oameni care nu ştiau ce fel de fiinţă era. Ce făcuse.

Louise se aşeză la masă şi-şi aprinse o ţigară, trăgînd fumul adînc în plămîni. Dacă ar fi putut să i-o plătească Mariei într-un fel, atunci s-ar fi simţit mai bine. Ura pe care

o simțea pentru fiica ei o uimea mereu. Chiar şi cînd fata ei mai mare abia învăța să umble, Louise o antipatizase, o duşmănise pentru felul cum le tulbura viața cu prezența ei. Şi totuşi, ştia că fiica ei semăna cu ea. Era imaginea ei vie, la aceeaşi vîrstă. Doar oamenii ar fi trebuit să-şi iubească copii, fiindcă erau părți din ei, nu? Era o formă de iubire de sine inversată. Sau, cel puțin, aşa crezuse ea mereu.

Louise, însă, nu voise niciodată să aibă parte de fiica ei mai mare. De fapt, dacă ar fi găsit-o pe Marie cu capul zdrobit, n-ar fi simțit decît uşurare. I s-ar fi luat o piatră de pe inimă.

Marie adusese întotdeauna necazuri. În şcoală, îşi petrecuse tot timpul trăgînd chiulul şi îmbătîndu-se. La treisprezece ani lua deja anticoncepționale. Louise îşi amintea că le găsise în geanta ei de şcoală: Overanette. Peste ani de zile, ar fi trebuit să aducă moartea, cauzînd cheaguri de sînge sau ceva, dar nu cînd era vorba de fiica ei. Şi n-o împiedicaseră nici să rămînă gravidă. La doar paisprezece ani, avea burta plină de brațe şi picioare. La cincisprezece, împingea căruciorul. Şi nici nu-i era ruşine. Neobrăzată-foc, plimbîndu-şi copilul prin lume. Încă o borfelină venită pe lume din cauza unui clei scurt. Nu tu iubire, nu nimic. Nici măcar nu ştia bine numele tatălui. Toți ştiau că ar fi putut să fie oricine.

Pe-atunci, ruşinea fusese aproape insuportabilă. Dar Kevin spusese că, dacă ea voia copilul, n-avea decît să-l păstreze. Dacă era atît de mare ca să rămînă însărcinată, însemna că era destul de mare şi ca să şi-l crească. La drept vorbind, credea că aşa ar fi putut să se cumințească, dar se întîmplase tocmai invers. Marie se îndîrjise şi mai tare.

Louise îşi aprinse încă o țigară şi-şi făcu o cafea. Un moment, se întrebă ce făcea Tiffany cu viața ei. Incredibil, cît semăna cu maică-sa. Aceeaşi înfățişare, aceeaşi atitudine. Pînă şi acelaşi temperament îl avea, dîndu-se cu capul de podea cînd nu-i făceai toate chefurile. Marie se

mulțumea să rîdă de ea. Cînd primăria îi dăduse fiicei sale un apartament, Louise crezuse că, măcar o dată, se îndurase şi de ea Dumnezeu. În ziua cînd Marie plecase din casă, simțise o uşurare nespusă.

Apoi Marie îl născuse pe celălalt, băiatul. Negru ca un as de pică, iar pe boarfa aia o durea-n cot. Se fălea cu el. Deşteaptă se mai credea.

Marshall parcă-şi ieşise din minți. O făcea cum îi venea la gură. Să aibă din nou un copil, şi tot din flori, era destul de rău – dar să-l fi făcut tocmai cu Patrick Connor...! Dealer de droguri, geambaş de curve... iar asta era numai ce spuneau oamenii cumsecade despre el. Întrecuse măsura. Era o palmă dată anume în obrazul tuturor.

Dar, între timp, Marie trecuse pe produs şi pe droguri. Aşa că oamenii nu făceau decît să clatine din capete, făcînd complice cu ochiul, cînd o vedeau. Viața irosită a fiicei sale avea s-o doară întotdeauna pe Louise. La frumusețea ei, Marie ar fi putut ajunge orice-şi dorea. Bărbații stăteau la coadă pentru ea. Dar pînă la urmă, o primeau pe gratis sau la un preț atît de mic, încît toată vraja ei a zburat pe fereastră, o dată cu ultimele rămăşițe de moralitate.

Fusese o tîrfă şi încă mai era. Toți acei bărbați nu puteau fi şterşi cu buretele, orice-ai fi făcut. Era ca un miros agățat de ea, făcînd-o să fie diferită de restul lumii. Cum îşi ținuseră capetele sus, Louise nu ştia. Şi pe urmă, omorurile.

În sfîrşit, curva aia o pățise. Fusese arestată şi închisă, iar aceea fusese cea mai fericită zi din viața Louisei. Cît de uşurată se simțise s-o vadă dispărînd! Să ştie că, după ce trecea şocul, îşi puteau vedea de viața lor! De viața lor civilizată. Şi totuşi, ştia că lui Kevin îi fusese dor de fiica lui. Întotdeauna avusese o slăbiciune pentru ea. Întotdeauna voise să-i fie aproape. Nu mai putea după ea. De-asta ajunsese Marie unde ajunsese. Învățase de timpuriu că tovărăşia bărbaților era rentabilă.

Mereu îi dădea bani, îi cumpăra tot felul de lucruri. Nici

o clipă nu-i trecuse prin minte s-o trimită să-şi cîştige existenţa prin muncă, la fel ca toată lumea. De-asta ieşise la produs. Bani uşori, în ce-o privea pe ea. Plătită pentru o treabă care oricum îi stătea în fire, asta era logica Mariei. Ajunsese în gura tuturor locatarilor din bloc, mereu scandaluri, mereu beţii, tărăboi în toiul nopţii cu gura ei spurcată şi aiurelile ei beţivăneşti.

Dacă Marie ar fi apărut acum în faţa ei, Louise ar fi luat-o la bătaie, ar fi bătut-o cum niciodată nu o făcuse cînd era mică. Aşa, să ştie clar ce simţea pentru ea.

Îşi trecu o mînă peste faţă.

Îi era rău din nou şi mai luă un anti-depresiv. Numai Marie era de vină, că venise iar acasă, după atîţia ani, şi cauzase alte probleme.

Ei bine, dacă mai apărea pe-acolo, Louise ştia ce avea de făcut. Ceea ce-ar fi trebuit să facă în urmă cu nici şase săptămîni, cînd Marie îi bătuse la uşă.

Avea s-o omoare.

Alan deschise pachetele pe care le ascunsese în fundul curţii de fier vechi. Conţineau cocaină care urma să fie coaptă în cuptorul cu microunde, vîndută ca heroină cristalizată. Ştia acest lucru şi nu se prea bucura, dar avea mare nevoie de bani.

Avea patima jocurilor. Era una dintre pasiunile lui în viaţă şi o doborîse pe Beverley, cînd aflase. De crailîcurile lui rîsese, deveniseră aproape un joc între ei. Cîtă vreme îi dădea tot ce-şi dorea pentru ea şi cele trei fiice ale lor, n-avea nici o obiecţie. Dar jocurile de noroc erau cele care pînă la urmă o îngenunchează.

Acum îl credea vindecat. Credea că psihiatrii îi vindecaseră patima de a paria pe orice.

Cînd intrase în datorii cu Mikey Devlin, Alan crezuse sincer că avea doar o perioadă de ghinion şi curînd avea să se termine. Cînd colo, se afundase tot mai adînc. Cel mai rău era că, înainte de Mikey, sunase la companiile de împrumut şi ipotecase casa şi firma, pînă la prăsele. Era

disperat, iar Mikey căuta întotdeauna clienți disperați. Mai ales clienți disperați cu firme de colectat fierul vechi şi fără antecedente penale.

La început, păruse răspunsul la toate rugăciunile lui Alan. Scăpase de datorii cît ai zice peşte şi banii curgeau cu ghiotura. Apoi se instalase frica. Într-o noapte venise Moş Bill, iar Alan făcuse pe el de frică la gîndul că-l înfundau. A reieşit că umblau după doi tineri care spărseseră un antrepozit din apropiere, dar atîta fusese de ajuns ca să ia lustrul de pe ceea ce făcea. Era semnalul de deşteptare, iar Alan ştia că avusese mare nevoie de el.

Mai trafica şi acum, dar voia să se lase înainte să-l închidă şi să arunce cheia.

Însă nu-i era atît de uşor să-i spună lui Mikey că nu voia să mai lucreze. Odată, Mikey scalpase un tip de care credea că umbla să-l dea în gît. Cînd confuzia se lămurise, omul dovedindu-se nevinovat, Mikey se scuzase cu efuziune şi-i făcuse cinste. Cam cu zece bătrîne. Dar compensa asta faptul că arăta ca un supraviețuitor dintr-o catastrofă cu naveta spațială? În ce-l privea pe Alan, nu.

Aşa că era în dilemă. Ştia că zilele-i erau numărate; în sinea lui, simțea că se apropia o captură.

Ca şi cum toate aceste gînduri l-ar fi chemat, maşina lui Mikey intră în curte. Alan văzu farurile şi-i ieşi în întîmpinare.

– Ai încuiat javra aia-mputită?

Carlos, Rottweiler-ul, era un măr al discordiei între ei. Cîinele îl ura pe Mikey, care în mod normal se dădea iubitor de cîini. De obicei, îl îndrăgeau pînă şi cei mai sălbatici, dar Carlos ar fi sfîşiat pe oricine în bucăți, îi stătea în fire. Aşa că Mikey îşi greşise planurile cu el şi acum nu putea să-l sufere.

– E la mine-n birou, îşi bea ceaiul.

Mikey intră în curte. Nu era înalt, dar era îndesat. Capul lui chel şi burta mare îi dădeau un aspect părintesc, pînă cînd deschidea gura. Atunci, devenea un individ zgomotos şi toxic, cu un temperament imposibil.

Era misogin şi rasist, şi avea tatuaje doveditoare. Costumul lui de comandă îl arăta aşa cum era, ca un parvenit mîndru de statutul lui.

– A venit?

În timp ce vorbea, intră cu Alan în magazie.

– A scris „Articole medicale"-n mă-sa pe ele. Ăsta-i bou, sau ce?

Mikey zîmbi.

– Las-că vorbesc eu cu el. Ajută-mă să le duc la maşină, şi pe urmă trebuie să facem o plasare la Thurrock, pe la miezul nopţii. Acuma Jimmy Baxby-i partener şi-l aprovizionăm, aşa că ar trebui să vină mai multe pachete, şi mai repede.

Alan zîmbi forţat. Se afunda tot mai adînc şi nu putea face nimic.

– Ai să pui cîteva pariuri cu ce-ai să cîştigi din asta, hmm, Al?

Mikey era prietenos de-a binelea, iar acest lucru îl îngrijora pe Alan mai mult decît orice.

Karen Black aştepta în parcare. În timp ce Lucy se apropia, analiză situaţia şi conchise că era bine să profite cît putea de mult. Toţi ştiau că fabrica pierdea marfă în stil mare, iar principalii plasatori erau Karen Black şi partenerul ei, Gregory. Fabrica producea articole de hîrtie: suluri de bucătărie, hîrtie igienică, şerveţele şi altele asemenea.

Concura cu Bowater Scott, şi toţi muncitorii primeau lunari „pungi cu bunătăţi", produse pe care firma le oferea gratuit, chipurile ca să prevină furturile. În schimb, furturile creşteau, pentru că oamenii vindeau cadourile şi pe urmă voiau să cîştige mai mult.

Karen şi Gregory aprovizionau restaurante, cafenele, chiar şi cîteva magazine locale. De asemenea, vindeau pe tarabe în piaţă, aşa că scoteau un profit gras.

Iar acum, Lucy se hotărîse să intre şi ea în combinaţie. Dacă se mărita, urma să aibă nevoie de bani, şi ce cale mai bună avea pentru a-i obţine?

Zîmbind amabil, se apropie de femeia care cauzase atîtea bătăi de cap în firmă.

– Am adresa aici.

Îi dădu lui Karen un plic pe care erau mîzgălite detaliile.

– Bună treabă, zîmbi Karen. Mă bucur că nu eşti sorămea.

Împunsătura nimeri drept la țintă. Karen insinua că, dacă Marie ar fi fost sora *ei*, ar fi făcut orice ca s-o apere. Celor din familia Black nu le păsa dacă unul de-ai lor bătuse străzile şi se îndopase cu droguri. Nu-i interesa. Numai legăturile de sînge îi interesau. Bethany făcuse parte din familie, iar asta spunea tot. Spre deosebire de familia lui Lucy, ai cărei membri considerau că era mai important ce spuneau vecinii, decît să te simți bine. Vecinii erau jaloanele mamei ei pentru orice.

Cînd se mutase familia Patel, Louise făcuse o criză. Gîndul că aveau pe stradă nişte indieni o doborîse. Pînă cînd aflase că fiul domnului Patel era farmacist şi proprietar al farmaciei din apropiere. Atunci, tînărul Patel dobîndise o statură de sfînt.

De fapt, mama ei ar fi acceptat cu plăcere toată populația asiatică de pe strada lor, în locul următorilor noisoșiți, familia McDuff, o haită de irlandezi care răcneau şi înjurau.

Dar cumpăraseră casa, aşa că n-aveai ce să le faci. Cabaretul lor de vinerea seara îi enerva pe toți, iar pe mama ei o scotea din minți: se duceau la Bingo, apoi la cîrciumă, şi pe urmă se luau la bătaie în stradă.

Doamna McDuff nu se lăsa mai prejos decît soțul ei, ba chiar, acesta ieşea de multe ori în pierdere. Fiul lor era închis pentru jaf cu mînă armată, aşa că doamna McDuff se considera înrudită în spirit cu Louise, ceea ce acesteia nu-i cădea deloc bine.

– Marie o să regrete c-a ieşit din închisoare, îți dai seama, nu? se umflă în pene Karen.

Lucy ridică din umeri.

– Mare brînză. Deci, pot să intru şi eu în afacerile cu hîrtie?

Karen rîse.

– Nu! La ce-am avea nevoie de tine? Păi în primul rînd, cum am putea s-avem încredere?

– Ce vrei să spui? Sigur că puteți avea încredere în mine.

Kevin o măsură cu privirea, văzîndu-se clar că, în ochii ei, lăsa de dorit.

– Tocmai ți-ai turnat sora. N-aş avea încredere-n tine nici atîtica, scumpo.

Văzu expresia nedumerită de pe fața lui Lucy.

– Nu pricepi, aşa-i?

Lucy clătină din cap:

– Ce să pricep?

– Eşti un gunoi, Lucy. Orice-o fi făcut Marie, tot sora ta e. Aş prefera-o oricînd în locul tău, scumpo. Cînd le-a făcut-o de petrecanie, era cu mințile duse. Da' tu eşti trează ca un judecător, şi tot vrei s-o înfunzi. Te-aş fi respectat mai mult dacă-mi spuneai să mă car.

– Dacă-i aşa de nemaipomenită, de ce vrei s-o snopeşti?

Karen oftă adînc.

– Da' ştiu că eşti bătută-n cap. Doar e o chestie de familie, nu? Loialitate de familie. Bethany a fost vară-mea şi-a pățit-o, aşa că tre'să fac eu ceva pentru treaba asta, nu? Maică-mea i-a luat copiii, aşa că n-au fost dați în îngrijire. Cum ați făcut voi, nu?

Lucy nu răspunse.

– Maică-ta ar fi trebuit să aibă grijă de copiii Mariei – oamenii ar fi avut o părere mai bună de ea. Japiță constipată ce e! Poți să i-o şi zici, din partea mea. Nimeni n-o poate suferi pe-aicea. Trebuia să aibe grijă de ăi copii şi să puie rînduială-n toate. Că doară ei n-au făcut nimic rău, nu?

Lucy avea senzația că primea un curs intensiv de şcoală a vieții. În toți acei ani, crezuseră că toată lumea le

admirase atitudinea demnă, cînd de fapt se întîmplase tocmai contrariul.

Dar mama ei nu-i dorise pe copii, şi mai ales pe băiat. Era corcit, dar prea închis la culoare pentru ea, iar fata era bucăţică-ruptă Marie. Tare-n clanţă şi la fel de fandosită.

Dacă mama ei ar fi ştiut ce gîndeau cu adevărat oamenii, asta i- ar fi venit de hac. Punea atîta preţ pe părerile celorlalţi! Pe felul cum o priveau.

Asta era problema, că toţi puneau preţ pe părerile lor, inclusiv Lucy. La cît i-o fi folosit. În timp ce Karen se îndepărta, lui Lucy îi veni să plîngă.

Tiffany o asculta fără prea mare atenţie pe fata de lîngă ea. Turuia despre banii care se puteau cîştiga în Manchester. Sora ei se dusese acolo, iar acum se mîndrea cu o decapotabilă şi-n peşte negru care era coiul lui Dumnezeu.

– I-am zis lui Pat Connor de treaba asta, aseară, şi-a zis c-o s-arunce o privire.

Auzind, Tiffany deveni atentă.

– L-ai văzut pe Pat aseară?

Fata, Lauren, dădu din cap ţanţoşă.

– Ne-am dus la o petrecere, lîngă Praed Street. Ce ne-am mai distrat!

În timp ce vorbea, îşi aruncă pe spate părul blond. Tiffany îşi dădu seama că încerca s-o provoace şi zîmbi blajin.

– Sper c-aţi folosit prezervativul, scumpo, are un sifilis cît toate zilele.

O văzu pălind.

– De la rusnacele alea, înţelegi. Sînt băgate pîn-la sprîncene, nu-i aşa? Le cumpără de la Jimmy Grecul, ca să lucreze-n camerele negre.

Zîmbetul lui Tiffany devenise dulce.

– Se pare că n-ar strica să-ţi plimbi cucu' pîn-la Old London şi să-ţi faci un control, mm?

Mijindu-şi ochii, fata rîse.

– Hai că mă tromboneşti în mă-ta!

Tiffany deschise ochii larg, întrebînd pe un ton inocent:

– Cine, eu?

Apoi ieşi.

În toaletă, îşi rezemă fruntea de faianța rece şi oftă. Ştia că aşa făcea Pat. Plasa o fată şi pe urmă trecea la fapte. Aşa, fetele se certau între ele, şi toate bîrfele ajungeau la urechile lui. Prostituatele se turnau una pe alta fără să stea o clipă pe gînduri. Stătea în natura lor.

Simți greața familiară şi reveni în vestiar. Îşi luă cu un gest nonşalant poşeta şi se întoarse la toaletă. Oricît de îngăduitori erau patronii clubului cu privire la iarbă şi cocaină, heroina cristalizată era strict interzisă.

Era un drog de luptă, mult mai tare decît coca sau speed-ul. După un fum, cele mai blege fete parcă erau posedate de demoni. Iar euforia dura atît de scurt, încît trecea într-o clipă, după care pofta revenea de două ori mai puternică.

În cele cîteva săptămîni de cînd începuse, Tiffany ştia că devenise dependentă. Mai ştia şi că exact asta voia Pat. Dar acum nevoia era prea puternică.

În timp ce inhala pietricica, simți doar o plăcere orbitoare, care o făcea să uite de orice altceva.

Chiar şi de Anastasia.

Marie coborî din tren şi ieşi obosită din gară, în aerul rece al serii. Era trecut de şase şi întuneric beznă. Strada era prost luminată, dar acum ştia drumul. Abia aştepta să facă o baie şi să se culce.

Era vineri şi, cînd toți ceilalți se pregăteau să-şi petreacă seara în oraş, ea încă mai trebuia să respecte consemnul.

Cînd dădu colțul, simți că o urmărea cineva. Tocmai întorsese capul să vadă, cînd primi o lovitură puternică în obraz.

Se prăbuşi pe trotuar. Simți o ploaie de lovituri, cu

picioarele şi diverse obiecte contondente, dar nu le putea opri. Se strînse ghem, acoperindu-şi faţa.

Era tot ce putea face. Trecătorii se uitau, dar nu interveneau. Nu făceau decît să grăbească pasul. După un timp ce păru interminabil, fu ridicată în picioare.

Karen Black o privi cu răutate în faţă.

– Asta-i pentru Caroline şi Bethany!

Pumnul ei, înfăşurat într-un box, o lovi pe Marie drept între ochi. Căzu din nou, pierzîndu-şi cunoştinţa.

Karen şi cele două surori ale ei continuară s-o mai bată încă cinci minute. În sfîrşit, obosite şi transpirate, scuipară trupul prăbuşit şi o luară la fugă.

Ştiau că nimeni n-avea să cheme poliţia. Cel puţin, pînă dispăreau de tot. Era legea străzii – o lege corectă, după părerea lor.

Într-un tîrziu, o femeie hindusă şi fiica ei chemară o ambulanţă. Rămaseră cu victima pînă cînd văzusă salvarea apărînd, şi se făcură nevăzute.

Kevin tocmai îşi terminase cina, cînd sună telefonul. Răspunse calm. Louise văzu cum pălea la faţă.

– Unde-i?

Îl văzu dînd din cap. Apoi închise telefonul şi se duse să-şi ia haina.

– Ce s-a-ntîmplat? Ceva cu Lucy?

Kevin clătină din cap, trist.

– Nu. Ce tot ai, femeie? Era unul din muncitori. S-a inundat bucătăria doamnei Harper. Trebuie să mă duc imediat acolo.

Şi se repezi pe uşă afară, spre furgon, urmărit de ochii neîncrezători ai Louisei. Dacă iar se ducea la o femeie, pîn-aici îi fusese.

Credea că nu ştia despre viaţa lui paralelă, dar Louise ştia. Era la fel ca toţi bărbaţii. Ei bine, dacă-şi închipuia că putea să-nceapă din nou cu porcăriile lui, îl aştepta o mare surpriză. Formă 1471. Număr blocat. De mai mult nu avea nevoie.

Îşi turnă un pahar mare de vin medicinal şi se aşeză să-l aştepte.

Marie deschise cu mare chin ochii, apoi îi închise imediat la loc. Tot trupul ei urla de durere şi avea greţuri. Încercă să deschidă ochii din nou, dar nu văzu decît albeaţa tavanului de deasupra.

– Cum te simţi, iubito?

Glasul tatălui ei răsuna încet. Încercă să-i zîmbească, dar o durea prea tare. În schimb, îi strînse mîna şi aţipi din nou.

– Sînteţi sigură că a fost tîlhărită? întrebă Kevin.

Acum glasul îi era mai controlat, mai puţin temător, după ce o văzuse cu ochii lui.

– Păi, una la mînă, nu i-au luat poşeta. Probabil s-a luptat pentru ea.

Amanda Stirling îl privi în faţă.

– Deci, nu credeţi c-a fost o tîlhărie? îl întrebă. Numai că, dac-a fost altceva, asta ar putea face să fie închisă din nou, înţelegeţi...

Kevin o privi total nedumerit.

Amanda îi susţinu cu onestitate privirea.

– Dacă, să zicem, a fost bătută pentru că făcuse ceva, sau pentru că a fost implicată în ceva, atunci acel ceva trebuie să fie ilegal, nu? Iar dacă e implicată într-o ilegalitate, cît de mică, intră din nou.

Abia atunci îşi dădu seama Kevin de imensa povară pe care o purta fiica lui ca să se bucure de noua ei viaţă „normală".

Amanda continuă:

– Poate reveni după gratii şi numai pentru că se asociază din nou cu vechii ei prieteni, sau cu oricine are cazier. Trebuie să stea în gardă douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Poliţia tratează cazul ca pe o tîlhărie, dar dacă bănuiţi că a fost altceva, atunci trebuie să le spuneţi.

Kevin avu grijă să-şi şteargă orice expresie de pe faţă.

– Nnț. A fost o tîlhărie, sigur că asta a fost. De ce-ar vrea cineva să-i facă ceva? Doar nu s-a văzut cu nimeni, măcar atîta lucru ştiu şi eu.

Amanda Stirling dădu din cap cu tristețe.

– E o femeie cumsecade. Consider că şi-a plătit fapta şi acum merită să fie lăsată în pace.

Kevin nu-i răspunse, deşi ştia că femeia-ofițer încă mai bănuia că fusese mai mult decît se părea. Mă rog, fiica lui nu putea face nimic, dar el putea. Fusese îndemînatic la vremea lui şi avea să întrebe, să afle cum bătea vîntul. Să vadă pe cine putea găsi care să aibă unele veşti pentru el.

Era o lume pe care o părăsise cu ani în urmă, dar accepta să intre din nou în ea, dacă asta o ajuta pe fiica lui, care zăcea bătută şi învinețită într-un pat de spital. Louise putuse face din ei nişte oameni respectabili, dar vechile năravuri trec greu.

Cei care-o făcuseră trebuiau să ia seama. Kevin Carter avea de gînd să pună mîna pe ei.

Karen Black era în cîrciumă. Avea fața roşie de emoție şi respira în rafale scurte, sacadate. Mersese ca prin vis, era regina bătăii de vineri seara. Toți ştiau ce făcuse, pentru că se lăudase în gura mare. I se aducea de băut şi primea fenomenal de multe palme pe spate. Soțul ei era mîndru de ea, frații ei erau mîndri de ea, iar prietenii şi clienții regulați ai localului închinau în cinstea ei.

– A primit ce-a meritat! Cînd mă gîndesc la Caroline şi Bethany... Acum ştie şi ea cum e, nu?

Era atît de surescitată de adrenalină şi ură, încît intrase în euforie.

– Mda, o să ştie cum e să iei o bîtă de baseball în cap... Sper să moară la Old London, zău că da.

De fapt, în adîncul ei, nu spera asta. Mai degrabă ar fi murit ea însăşi, decît să fie săltată pentru-o condamnare lungă, dar făcea parte din număr. Din numărul ei personal.

– Mi-am făcut datoria pentru justiția britanică, aşa că acum cine bea cu mine?

Gustul violenței o făcea să tremure. Al violenței adevărate. Se urca la cap.

Fratele ei, Luke, un skinhead înalt şi plin de tatuaje, îi aduse o vodcă şi un Red Bull, rînjind.

– Mă-ntreb c-o să aibă de spus Pat Connor, Kal. Ai să te iei şi de el?

Îşi rîdea de ea, iar Karen ştia.

– Pentru familia asta am făcut-o, frăție. Şi pentru dreptate.

Nepoata ei, Tamara, zîmbi cu tristețe.

– Maică-mea ar fi-n al nouălea cer, sînt sigură.

Karen o privi nedumerită.

– Pentru tine am făcut-o, Tams, pentru ce-ai pierdut.

Tamara oftă adînc.

– Şi ce-am pierdut, ai? O mamă curvă. Şi cu ce m-am ales? Cu voi.

Karen se uită după ea cum ieşea din cîrciumă.

– Lichea nerecunoscătoare!

Luke rîse din nou.

– E-n sîngele familiei.

– Mai duceți-vă dracu' toți!

Rîsul lui Luke o urmări pînă afară.

CAPITOLUL 6

Alan Jarvis deschise uşa Portakabin-ului cu un gest teatral. Fata care era cu el se împiedică de prag şi intră în cameră derapînd. Amîndoi erau beți şi rîdeau.

– Ai de băut aici?

Vocea fetei era îngroşată de pileală şi amfetamine. Îşi scotea deja mantoul jerpelit de la Romford Market, dezvăluindu-şi trupul dolofan şi încins.

– Am nişte Scotch.

– Bun şi-ăla. De ce-ți aduci fetele aici, eşti însurat?

Vocea ei avea tonul dulceag al unei proprietăți orăşeneşti din sudul Londrei. Chiar şi pentru Alan era prea necioplită.

Dădu din cap. Aşa era mai uşor. Nu putea spune că, ultima dată cînd dusese o gagică la el acasă, a doua zi aia-l jefuise. Dar el era de vină, pentru că o lăsase să doarmă peste noapte. Ar fi trebuit s-o dea afară cînd terminau.

– Nevastă-ta cum e?

Fata întreba cu interes sincer, ceea ce însemna că se considera o concurentă. Lui Alan îi veni din nou să rîdă.

În schimb, se încruntă.

– Mare şi agresivă. O fiară-n toată regula. Pe ultima mea gagică a bătut-o.

O privi pe fată cum digera această informație.

– Drept în biroul ăsta a venit, cu frații ei.

Subiectul începea să-l încălzească.

Fata părea mai temătoare, iar Alan se întoarse să-şi toarne încă un pahar. „Potoleşte-te," îşi spuse, „doar nu vrei s-o ia la fugă pînă n-ați terminat treaba pe seara asta." Dar adevărul era că nu voia s-o reguleze. Sau, cel puțin, nu acolo. Unde lucra Marie. Unde-şi aducea uneori şi copiii, cînd avea de lucru duminica.

Oftă. Dacă nu avea grijă, îl păştea pericolul de a se cumințí. Ştia că cel mai mult îl făcea să ezite gîndul la Marie. I se vîrîse sub piele. Păsăricile fără minte şi fără morală începuseră dintr-o dată să-şi piardă atracția. În jumătate din cazuri, nici nu meritau osteneala.

Gagica priză o linie de amfetamină, apoi hîrîi din gît. Zgomotul îl făcu să se cutremure. Era mult mai dură decît păsărelele obişnuite. Îl întrista.

Se gîndi la Marie în spital, cu trupul zdrobit de hoți, şi deodată orice poftă de a preacurvi îl părăsi complet.

Ce făcea? La vreo cincizeci de ani, cu o fată care s-ar fi cordit cu oricine dacă-i dădea destule narcotice.

Oftă greu şi se văzu în oglinda de deasupra chiuvetei. Un bulangiu bătrîn, care însă se mai ținea după fuste. Era de rîsul lumii.

– Chanel...

– Mă cheamă Chantel, Alan, de cîte ori să-ți spun?!

Vocea îi era mai aspră acum, şi ochii la fel. Alan ştia că în curînd avea să-l tapeze de bani, chipurile pentru taxi.

Mai întîi, însă, trebuia să i-o tragă, şi nu era sigur dacă-n acel moment Charles Atlas însuşi ar fi fost în stare să i-o ridice. Era ca mort. Dac-ar fi putut avea pe cineva, n-ar fi vrut să fie decît Marie.

Această revelație îl descumpăni complet. Se întoarse spre Chantel.

– Mai repede, Alan. Vreau să ajung acasă!

Rujul i se întinsese, iar fața-i lucea de sudoare. Țîțişoarele i se agitau. Alan ştia că n-avea să simtă nici o satisfacție sexuală, era dusă prea departe.

Acum îngenunchea în fața lui, încercînd să-i descheie fermoarul jeanşilor. Îi zîmbi, în timp ce Chantel încerca disperată să-l excite.

Deodată, fu prea mult şi începu să rîdă. Dar nu era un rîs vesel; era un sunet adînc, trist, care curînd se umplu de lacrimi, pînă începu să plîngă ca un copil.

În față i se desfăşura toată viața lui, toate eşecurile. Căsnicia. Pariurile. Afacerile. Şi, pe deasupra tuturor, ştia că-l aştepta o condamnare de douăzeci de ani, dacă totul ieşea la iveală. Şi mai ştia, fără umbră de îndoială, că nu putea să-i facă față aşa cum făcuse Marie. Avea să-l frîngă, să-l distrugă. Mai degrabă şi-ar fi scurtat zilele, decît să facă atîta pîrnaie. Plînse şi mai tare, cu mucii curgîndu-i din nas şi ochii usturîndu-l de lacrimi.

Chantel era îngrozită. Numai la aşa ceva nu se aşteptase. Crezuse că era o mutră, un dur. Şi cînd colo, părea mai degrabă un smintit.

Peste zece minute, avea o bătrînă în hîrtii de cinci şi comandase un taxi. Stătea în ger, aşteptîndu-l.

Orice era de preferat decît să-l asculte cum dădea apă la şoareci.

Tiffany era acasă. Guvernanta era bolnavă, şi trebuise să se învoiască de la club. Anastasia dormea, iar Tiffany îşi privea cu drag fiica. Era într-adevăr o fetiţă foarte frumoasă. Intră în bucătărie şi-şi turnă un pahar de vin. Îl bău dintr-o înghiţitură. O ajuta să se relaxeze. Ştia că avea nevoie de-un fum din mica pipă. Se întrebă dacă să-l sune pe Pat şi să-i ceară o piatră sau două, dar alungă ideea. Oricine ar fi crezut că era dependentă.

Gîndul o făcu să zîmbească, dar, cu timpul, ideea continuă s-o urmărească. Pînă la urmă, luă un Mogaon şi se culcă. Era zece şi un sfert.

Curînd, începură s-o treacă sudorile. Se sculă din nou şi-şi luă halatul pe ea. Se uită la ceas. Era abia zece şi douăzeci. Seara se tîra ca melcul, iar somnul o ocolea. Puse Sade, îşi mai turnă vin şi se aşeză din nou pe canapea. Cuvintele din *„Somebody Already broke My Heart"* sunau sfîşietor în seara aceea. Se simţea cumplit de singură. Patrick n-o mai căutase de cîteva zile. Simţi din nou usturimea lacrimilor.

Anastasia ţipă în somn, iar Tiffany sări de pe canapea şi se duse în camera ei. Fetiţa se liniştise între timp, dormind calmă, cu un braţ grăsuţ peste ochi şi picioarele desfăcute.

Tiffany îşi trecu o mînă umedă peste faţă. Pînă şi pielea i se simţea anormal. Ireal, cu mîncărimi. Ridică receptorul şi formă numărul lui Patrick.

Sună şi tot sună, aşa cum se aşteptase. Se întrebă scurt cu cine era. Formă alt număr. Prietena ei Rosie îi putea da ce avea nevoie.

Doar un fum şi avea să adoarmă din nou, cu nervii calmaţi şi mintea blocată.

Era doar pentru o noapte. Avea nevoie doar de puţin, ca să alunge demonii care-o împiedicau să se relaxeze complet. Rosie cerea banii înainte, dar avea s-o ajute.

Imediat ce ştiu că piatra era pe drum, Tiffany începu să se destindă. Zîmbi. Făcuse ce trebuia, deja se simțea mai bine.

Pe viitor, poate merita să țină o mică rezervă, pentru uz propriu. Se întrebă ce-ar fi făcut dacă n-o găsea pe Rosie. Îi trecuse prin minte, un moment, să-şi lase fetița să doarmă şi să sară într-un taxi pentru a face rost de o piatră.

Gîndul o îngrozea, deşi ideea sosirii pietrei o înveselea.

Şi-l alungă din minte; *niciodată* n-ar fi făcut-o, *niciodată*. Oricum, nici nu se gîndise serios s-o facă. Fusese doar un gînd trecător.

Aşa ceva făcuse mama ei, iar ea nu era la fel. Nici nu se *compara* cu maică-sa.

Trecea doar printr-o perioadă proastă, nimic mai mult. Era puțin deprimată.

Nu-i trecu prin minte că depresia era consecința directă a poftei de crack. La fel ca mama ei, Tiffany avea o memorie foarte selectivă.

Se duse la fereastră să se uite după taxiul lui Rosie. Părea foarte tînără, foarte vulnerabilă şi foarte agitată.

Şi, desigur, era şi una, şi alta, şi cealaltă.

Marie zăcea în spital de patru zile. Zîmbi cînd îl văzu pe Alan Jarvis venind spre ea cu un buchet mare de flori. Arăta spăşit.

Spre deosebire de majoritatea femeilor pe care le cunoştea el, lui Marie nu-i păsa de vătămările pe care le suferite la față. Nu încerca să-şi ascundă urmele cu machiaj. Felul cum arăta îi frînse inima.

– Te doare? întrebă el cu glas blînd.

– Fac față.

Vocea ei era mai mică, de parcă tocmai şi-ar fi dat seama cum arăta.

– Florile sînt foarte frumoase, dar n-ar fi trebuit, să ştii.

Alan zîmbi.

– Ăsta-s eu, nu? Numai gesturi teatrale. Mă gîndeam că nu strică să te mai bine-dispui.

Chiar atunci, în rezerva Mariei intrară doi ofițeri în civil, iar Alan îi recunoscu instinctiv. Imediat, deveni nervos. Marie observă şi-l ajută să scape mai uşor:

– Vă mulțumesc mult că ați venit, domnule Jarvis. Cred că săptămîna viitoare mă întorc la slujbă.

– Cînd eşti gata, colega. Atunci, ne mai vedem. Pa.

Ieşi din salon cît îl țineau piciorele, cu sudoarea şiroindu-i pe spate. Afară, respiră adînc de cîteva ori, ca să se calmeze.

Detectivul inspector Smith îi zîmbi Mariei.

– Cum te simți?

Marie ridică din umeri.

– Am dureri. Cu ce vă mai pot ajuta acum?

Vocea îi era scăzută, somnoroasă.

Smith tăcu o clipă înainte de a răspunde, concentrîndu-se asupra feței şi brațelor ei pline de vînătăi.

– Nu credem că a fost o simplă tîlhărie.

Marie ştia şi ea atîta lucru.

– Nu ți-au luat nimic, nu-i aşa? observă ofițerul de poliție.

– V-am spus de nu ştiu cîte ori, mi-am ținut strîns poşeta. De ce, nici eu nu ştiu, n-aveam nimic în ea.

– Aşa zici dumneata. Noi, cunoscîndu-ți trecutul, ne gîndim că s-ar putea să fi fost un atac din răzbunare.

Marie ridică iar din umeri. Erau înguşti şi o făceau să arate vulnerabilă, iar lui Smith îi păru rău pentru ea.

– Mă rog, dacă aşa a fost, mie nu mi-au spus nimic.

Smith o cunoştea deja destul de bine ca să ştie că era foarte zgîrcită la vorbă.

– Oricum nu ne-ai spune, nu-i aşa?

Glasul detectivului Snetterton era ascuțit şi copilăresc, în totală discordanță cu făptura lui înaltă şi masivă.

Marie îl privi lung cîteva clipe, înainte de a răspunde.

– Aici vă înşelați. V-aş fi spus, pentru că nu vreau să mă mai simt sau să mai arăt aşa.

Era răspunsul potrivit. Nu peste mult, cei doi detectivi plecară. Frica, însă, se cuibărise iar în sufletul ei, ca un cancer. Putea fi dusă înapoi la închisoare într-o clipă şi o ştia. Nu voia decît să iasă din spital, să-şi reia munca, şi apoi să-şi vadă copiii. Pe amîndoi.

Aceasta era prioritatea ei de moment. Nimic altceva nu conta.

Kevin se răsuci în pat. Se simţea grozav. Vibra tot pe dinăuntru. Se întoarse şi o sărută pe femeia de lîngă el.

– Aveam nevoie de asta.

Susan Tranter zîmbi.

– Şi eu. Vrei un ceai?

Îşi luă pe ea un capot şi lipăi desculţă la parter să pună ibricul pe aragaz. Culcat pe spate Kevin privi prin dormitor. Arăta, ca de obicei, haotic. Făcea parte din farmecul lui Susan. Era îngrozitor de dezordonată, dar aşternuturile ei erau curate, ceştile erau curate, *ea* era curată.

Casa, însă, parcă ar fi fost o cocină. Însă acolo se relaxa cum acasă n-ar fi putut niciodată. Susan era incredibil de îngăduitoare. Nici chiar picioarele lui, care *erau* legendare, n-o deranjau.

Ştia că, dacă Lou ar fi bănuit unde se afla, ar fi avut loc certuri de proporţii olimpice, dar pe moment nu-i păsa. Avusese nevoie de cineva, iar Susan era o femeie căreia îi plăcea să fie de folos. În interesul tuturor.

Îi plăcea sexul, îl adora. Se angaja în cîte o partidă, şi punea tot sufletul. Şi pe Kevin îl iubea. Îl iubea enorm. Vorbeau despre orice, dar nu aveau nevoie să vorbească despre ei înşişi sau despre sentimentele lor.

Susan aduse ceaiul şi se aşeză din nou în pat.

– Ce face Marie?

Kevin sorbi din lichidul fierbinte.

– Nu ştiu, crede-mă. S-a ascuns după un zid dincolo de care mi-e imposibil să răzbat.

Susan oftă.

– E de înţeles, zău. Nu vrea decît puţină linişte. Din

cîte mi-ai spus, s-a schimbat. Nici nu mă mir – doişpe ani la răcoare schimbă pe oricine. Are nevoie de timp ca să se aclimatizeze, la întoarcerea acasă.

Kevin dădu din cap.

– Dar nu e acasă, nu-i aşa? Stă într-o pensiune.

Susan era fatalistă. Dacă un lucru era sortit să se întîmple, se întîmpla. Asta era filosofia ei în viaţă.

– Nu pentru totdeauna. În curînd, va ieşi de-acolo şi va face ceea ce facem toţi: va supravieţui. Într-o zi îi va fi bine, în alta, mai puţin bine. Asta-i viaţa şi va trebui să se deprindă cu ea.

Kevin o îmbrăţişă.

– Eşti mai grozavă ca un tonic, fetiţo, ştiai?

– Am şi eu momentele mele. I-ai spus că ştii unde e Tiffany?

Clătină din cap.

– Aştept să-şi revină mai întîi.

– Nişte canalii, toată familia. În special Karen, aia. O tîrfă grasă, asta e.

Kevin simţi că începea să se enerveze din nou.

– Au să plătească ei, nu-ţi face griji.

Bău din ceai. Era hotărît ca oricine-i lovise fiica să simtă pe pielea sa aceeaşi durere. Nu-i trecea prin minte că represaliile puteau exacerba o situaţie deja explozivă. Era hotărît să se răzbune.

Patrick zîmbea; zîmbea cu adevărat, iar asta-l făcea să arate mai tînăr şi mai chipeş. Louellei Vidon îi plăcea cum arăta negrul cel înalt care-o ţinea de vorbă, şi i-o arăta surîzîndu-i provocator la rîndul ei.

Jimmy Dickinson se uita cum gagica lui îi făcea ochi dulci peştelui. Nu se bucura deloc.

– Du-te şi mai adu-ne de băut, Louella.

Louella sări să se conformeze. Ştia foarte bine cine-i dădea de mîncare şi respecta ordinele.

În timp ce Louella se ducea la bucătărie, Jimmy zîmbi.

– Îţi place ce vezi, aşa-i, Pat?

Patrick ridică din umeri, bine dispus.

– Mai scuteşte-mă, Jim. Cu ăle ţîţe, cui nu i-ar plăcea?

Pînă şi Jimmy rîse de acest răspuns.

– Arată-mi ce marfă ai, amice, mai am o-ntîlnire, îl îndemnă Patrick.

Louella reveni cu berile, iar bărbaţii se retraseră în pivniţa casei, să-şi vadă de afaceri. În timp ce coborau scara abruptă, Jimmy comenta încontinuu.

– Cele mai multe arme sînt vechi, le ţin pentru ocazii. Dar aduc cîştiguri grase. Totuşi, cei mai mulţi bani ies din semiautomate. Le închiriez, înţelegi, da' pedepasa, dacă-s folosite pentru omoruri, e mare. Vreau să zic, atunci, cu-o armă de foc, ai îmbulinat-o. Moş Bill îi face expertiza şi-l vrea pe bulangiu, E de la sine înţeles. I-am împrumutat unul lui Jerry Fraieru; l-a- mpuşcat în mă-sa pe fra-su şi l-au prins. N-am mai văzut nici mălaiu', nici pistolul. Am căzut eu de fraier, nu?

Rîseră amîndoi.

Patrick îmbrăţişă toate armele dintr-o privire, evaluîndu-le în minte.

Văzu expresia mîndră a lui Jimmy şi-i zîmbi.

De pe scară se auzi vocea Louellei:

– Te caută nişte tipi, Jim. Mickey Samms şi Nobby Brewer.

Pat văzu o expresie de teamă trecînd peste chipul lui Jimmy.

– Are vreo legătură cu tine, Pat?

Negrul rînji.

– Sigur că da, Jimmy. Vreau ce-ai aici, fiule.

Şi strigă cu glas sonor:

– Veniţi jos, băieţi!

Jimmy parcă primi un pumn în burtă.

Patrick rîse binevoitor.

– Pe toate le iau cu titlu personal, Jimmy. Afaceri şi nimic mai mult, amice.

Mickey şi Nobby zîmbeau de pe scară. Nobby îşi descheie vestonul şi scoase dintr-un buzunar interior o puşcă

de vînătoare cu repetiție. I-o aruncă lui Patrick, care-o armă şi o îndreptă spre fața lui Jimmy fără să stea un moment pe gînduri.

– Pa şi pu, Jimmy.

Apăsă pe trăgaci, zburîndu-i creierii. Louella apăru pe scară, zbierînd. O împuşcă deasupra sînilor enormi, iar impactul o aruncă înapoi în hol.

Nobby şi Mickey fuseseră nevoiți să se ferească, iar acum erau furioşi.

Pat rîse.

– Faceți curat aici pînă arunc eu o privire prin jur. O vreme sîntem O.K., Jimmy a izolat fonic toată casa, anul trecut.

Trecu peste trupul mortului fără să-i arunce nici o privire. În capul scării, Louella continua să respire zgomotos, cu bolboroseli umede, în timp ce sîngele i se infiltra în plămîni. Cînd trecu pe lîngă ea, Pat o privi în ochi, zîmbind.

– Nu mai e mult, Louella, şi-ai să te întîlneşti cu băiatu'.

În timp ce urca în fugă la etaj, se întrebă unde-şi ținea Jimmy bijuteriile. Avea cîteva inele cu diamante pe care Pat le admirase întotdeauna, şi un colier orbitor. Fluierînd printre dinți, începu să deschidă sertarele şi dulapurile.

De jos răsună încă o împuşcătură, iar Patrick înțelese că cineva o scutise pe Louella de chinuri. Îi auzi pe ceilalți rîzînd, în timp ce începeau să devasteze casa.

Pe masa de toaletă stătea o fotografie a celor doi fii ai lui Jimmy. O luă şi o aruncă în coşul de gunoi. Încă mai zîmbea, în timp ce jefuia totul.

Tiffany se simțea mai bine. Îi dăduse fetiței micul dejun şi trăsese din pietricică, pentru a-şi aduna mințile. Cînd îi deschise uşa lui Carole Halter, zîmbea.

– Bună, colega.

Carole o urmă în salon.

– Bine mai arată copilul ăsta!

Scoase un tub de Smarties, iar Anastasia chiţăi de plăcere. În bucătărie, Tiffany puse ibricul pe foc şi privi spre clădirea mare şi cenuşie de vizavi.

– Deci, încă n-ai auzit, Tiff?

– Ce s-aud?

– De maică-ta.

Tiffany îşi dădu ochii peste cap.

– Ce-a mai făcut?

Carole clătină din cap.

– Au luat-o la trozneală Karen Black şi surorile ei. E-n spital.

Tiffany lăsă vestea să-şi facă efectul.

– Deci, e pe nasoale?

Vorbea de parcă puţin i-ar fi păsat.

– Foarte nasol, pe toate părţile.

Tiffany oftă.

– Era inevitabil, cred. Karen Black n-ar fi lăsat-o să scape cu una cu două, nu? Şi cine poate s-o condamne?

– Cred că ai dreptate, dar aş vrea să mă pot duce s-o văd.

Tiffany nu răspunse.

– Mi-a fost prietenă bună.

Fata turnă apa fiartă în ceşti.

– Ai cam schimbat calimera, văd!

Imediat, Carole trecu în defensivă.

– Marie era o poamă, nu te contrazic. Da' ştia să fie şi fată de comitet, cînd voia.

Tiffany clătină din cap la adresa ipocriziei lui Carole. De la Carole Halter nu puteai scoate niciodată adevărul, mintea cum respira. Dacă o-ntrebai ce mîncase la micul dejun, mai adăuga şi-un cîrnat.

– Oricum, de ce-mi spui mie treaba asta? N-are nici o legătură cu mine.

– E maică-ta. Mă gîndeam că ai dreptul să ştii, atîta tot.

Tiffany oftă greu, cu o expresie arţăgoasă pe faţa ei de copil.

– Maică-mea? După cîte spuneți tu şi Patrick, a durut-o-n cot şi de mine şi de frate-meu, cum vrei să-mi pară rău pentru ea acum?

Carole clătină din cap.

– Tot mama ta e, iubito.

Apoi privi pipa de crack de pe masă.

– Asta a cui e?

Tiffany nu-i răspunse. Pălise la față.

– Borfelină proastă ce eşti! Asta-i treabă groasă şi mai ales tu ar trebui s-o ştii! Intră-n tine şi nu mai iese, mai ceva ca o sulă de doişpe inci!

Tiffany aruncă în chiuvetă cana cu ceai clocotit, în timp ce furia-i păta cu roşu obrajii.

– Nu-s dependentă! Mă mai recreez şi eu, mă...

Nu mai continuă, văzînd îngrijorarea sinceră de pe fața lui Carole.

Repetă mai încet:

– Nu sînt dependetă, Cal, pe bune.

Carole o privi cîteva secunde.

– Aşa mamă, aşa fată, ba bine că nu. La fel zicea şi ea, întotdeauna.

La auzul cuvintelor ei, fața lui Tiffany se schimonosi de furie.

– De ce nu te duci tu în mă-ta de-aici, Carole, să mă laşi în pace?

Agresivitatea înnăscută a celeilalte femei ieşi la iveală, făcînd-o să răspundă cu venin:

– Cu cine-ți închipui că vorbeşti, ai? Vezi că dac-o mai ții mult aşa, te cîrpesc de nu te vezi, curviştină de două parale ce eşti! După tot ce-am făcut pentru tine, ani de zile...

Părea sincer întristată, dar Tiffany era prea agitată ca s-o ia în seamă.

– Ce mama mă-tii ai făcut tu pentru mine, mm, decît să mă fraiereşti de cîteva sterline şi să mă scapi de maică-mea? Mama la care acum vrei să mă duc în vizită că faci pe tine de frică să nu afle cum ai turnat-o mai demult.

Fă bine şi şterge-o de-aici, Carole, pînă nu-mi ies de tot din ţîţîni!

Mîna lui Carole zbură din loc, trîntindu-i lui Tiffany o lovitură usturătoare în faţă; inelul cu o jumătate de suverană sparse într-o clipă arcada fetei. Lacrimi de şoc umplură ochii lui Tiffany. Ridică mîna la frunte şi văzu sîngele.

– Ce mi-ai făcut? Diseară am de lucru!

Faţa lui Carole deveni imediat o mască a ruşinii.

– Iartă-mă, Tiff. Christoase, îmi pare-aşa de rău! Pentru nimic în lume n-aş fi vrut să te lovesc.

În timp ce Tiffany îşi aplica o cîrpă udă pe ochi, fetiţa începu să plîngă. Carole alergă şi o luă în braţe. Anastasia tremura din tot trupul.

Auziră o cheie în broască, iar Carole simţi că inima îi cădea printre măruntaie. Patrick aruncă o singură privire spre cele două femei şi spre copilul lui, după care pumnul îi ţîşni către Carole, izbind-o drept în mutră. Nasul i se turti sub lovitură, iar Anastasia ţipă îngrozită.

Cum se mai ţinea Carole pe picioare, era un miracol, dar senzaţia fetiţei în braţele ei îi dădea putere.

– Termină, Pat! A fost din vina mea, eu am început! insistă Tiffany.

Şi smulse din braţele lui Carole fetiţa care plîngea.

– Şi cum ai să lucrezi în mă-ta c-un ochi ca ăsta, hm? Diseară aveam o comandă privată pentru tine şi-acum s-a dus!

Mugea de furie, iar Anastasia se sperie şi mai tare.

– Ieşi afară, curvă umflată, şi să nu te mai prind niciodată pe-aici!

Ochii lui Pat erau turbaţi de mînie şi droguri. Carole ieşi împleticită din cameră, cu sîngele şiroindu-i pe faţă.

Patrick o luă pe Anastasia din braţele mamei ei, fără blîndeţe, o puse în pătuţ, închise uşa şi reveni în bucătărie.

O pălmui scurt peste obraz, iar Tiffany se opri imediat din plîns.

– Nu-mi vine să cred! Vin acasă şi ce găsesc, mmm? Pe tine caftindu-te, şi nici măcar nu cîştigi.

Scoase o tăviţă cu gheaţă din frigider şi începu să facă o compresă, dintr-un prosop de ceai.

– N-ar strica să arăţi bine diseară. I te-am propus lui Leroy McBane şi fă bine de te-achită onorabil, fato, fă bine de te-achită onorabil!

Tiffany îl asculta pe omul pe care-l iubea ca pe un tată, ca pe un frate şi ca pe un amant, toate la un loc, iar acum, cînd efectul heroinei cristalizate trecuse, îşi vedea viaţa cu o claritate orbitoare.

Ochiul îi ardea de durere, iar fiica ei continua să ţipe de spaimă. Dar nu se duse la ea. Ştia că nu trebuia să i se pună contra lui Patrick, cînd avea asemenea toane.

Singura ei consolare era aceea că Pat numise micul apartament „acasă". Numai că acum, cînd în sfîrşit rostise cuvîntul magic, nu era sigură că mai voia să-l audă.

– S-a rupt, domnişoară Halter.

– Mi-am dat şi eu seama.

În timp de sora începea să-i bandajeze faţa, Carole se relaxă pe pernă, încercînd să-şi revină.

Pat Connor nu era un om pe care să şi-l dorească duşman, dar ştia că n-avea s-o poată ierta multă vreme de-atunci încolo.

Oftă, cutremurîndu-se din tot trupul. Dacă Tiffany îi spunea de ce se certaseră, o aştepta încă o chelfăneală, de data asta una adevărată.

Închise din nou ochii, distrusă.

Cînd sora termină, Carole se duse la bufet şi comandă o ceaşcă de ceai dulce. Cînd se aşeză să-l bea, o observă la altă masă pe Karen Black. O privi pe Karen, care stătea lîngă o femeie grasă şi brunetă, probabil sora ei, vorbind cu însufleţire.

Se vedea clar că puneau ceva la cale.

O altă femeie se aşeză la masa lor. Era îmbrăcată în salopeta roz a celor din echipa de curăţenie a spitalului.

Marie era internată în acel spital, iar Carole îşi dădu seama că asista la planificarea unui nou atac.

Lăsîndu-şi ceaiul pe masă, porni spre recepție, unde află secția şi numărul rezervei. În timp ce urca scara, simți că o asalta o oboseală copleşitoare, dar îşi continuă totuşi drumul spre camera Mariei.

Văzu doi ofițeri în civil şi se strecură în camera de zi, pentru a le pîndi plecarea. Indiferent ce spusese despre Marie în trecut, acum era liberă şi era rănită.

De asemenea, Carter putea avea nevoie la un moment dat de ajutorul vechii sale prietene, acum cînd avea necazuri cu Patrick şi, probabil, şi cu Tiffany.

Cînd drumul fu liber, porni spre camera latrală. Fața îi țipa de durere şi avea ochii aproape închişi. Ar fi trebuit să fie acasă, în pat. Dar asta putea să mai aştepte. Învățase cu mulți ani în urmă să suporte durerea.

Încercînd să zîmbească, pentru a n-o speria pe femeia din pat, intră amorțită în salonul Mariei.

CAPITOLUL 7

Louise făcea ordine în salon şi, ca de obicei, ştergea sticla de pe fotografia fiului ei cu o cîrpă moale. O lustruia conştiincios în fiecare zi şi o privea cu lacrimi în ochi.

Kevin se uita în tăcere la ea cum oficia acest ritual. Cu ani în urmă, imaginea ei, vulnerabilă şi tristă, îi frînsese inima. Acum îl irita. Marshall era mort, aveau două fiice în viață. Pe una o tolera – alt cuvînt nu se putea folosi despre relația ei cu Lucy – iar cealaltă fiică ar fi putut să şi moară, din partea maică- sii. de fapt, uneori Kevin îşi spunea că ar fi fost mai bine pentru toți dacă Marie ar fi murit. Întorcîndu-şi spre el ochii plini de reproş, soția lui spuse:

– Îmi lipseşte atît de mult, Kev. Încă mă mai aştept să-i

aud glasul vesel, dimineața. Să-l văd cum îmi zîmbeşte. Uneori, totul mi se pare insuportabil.

Nu aştepta un răspuns, spunea acelaşi lucru de două ori pe zi, de cînd murise băiatul.

– Ai un nepot, încă un băiat. Poate-ar fi fost bine să-l luăm la noi.

Kevin intră în bucătărie, iar soția lui îl urmă furioasă.

– Te-ai tîmpit la cap, sau ce?

Era supărată şi, cîteva secunde, Kevin îşi regretă cuvintele.

Apoi, trase adînc aer în piept.

– Nu m-am tîmpit la cap, Lou, dar uneori nu mai suport să te aud vorbind despre Marshall. Faci din el un sfînt, şi n-a fost, iubito. N-a fost.

Louise îl privi ca pe un om complet străin, apărut în bucătăria ei. Ochii i se schimonosiră de revoltă.

– Era cel mai bun din toți! Ar fi putut ajunge orice voia. Şi voia tot ce putea fi mai bun, pentru mine şi pentru el.

Cuvintele erau rostite cu o vehemență care-l surprinse chiar şi pe soțul ei. Şi îl iritau.

– Voia tot ce era mai bun pentru *tine?* De parcă eu n-aş fi vrut, asta vrei să zici? Ți-ar fi făcut rost de tot ce aveai nevoie, asta-i ideea? EU NU-S DECÎT FRAIERUL BUN DE NIMIC CARE PLĂTEŞTE FACURILE ŞI PUNE MÎNCAREA PE MASĂ! Da' Sfîntu' Marshall ți-ar fi adus mai mari bogății şi te-ar fi făcut să fii mîndră de el, asta vrei să spui? De-asta n-ai avut timp pentru cele două fete ale tale, hai? El n-aveau ce glorie să-şi reflecte asupra ta, aşa-i? Hai că mi se face greață!

Louise luă cutia cu plicuri de ceai dar, în timp ce o ridica deasupra capului, Kevin strigă:

– Nici să nu te gîndeşti, Lou! Dacă arunci cu chestia aia, am să te plesnec de ți-or țiui urechile, jur pe ce-am mai sfînt. Nu mai suport casa asta împuțită! Cînd stau în camera din față, parc-aş sta într-un mausoleu – peste tot unde mă uit, numai de fața băiatului ăluia dau. Nici o poză de-a fetelor, sau de-a nepoților. Numai el, Sfîntul Mar-

shall. Ei bine, n-ar strica să mă asculți, şi să m-asculți bine. M-am *săturat* să tot aud de el!

– Întotdeauna ai fost invidios pe el. Toți l-ați invidiat. Băiatul însemna totul pentru mine, şi toți o ştiați. Ei bine, am să-i țin amintirea vie, că-ți place, că nu. E cu mine în fiecare moment din zi. Mă gîndesc la el imediat ce deschid ochii dimineața...

– Căsnicia asta ar fi mers mult mai bine dacă-ți desfăceai picioarele-n fiecare dimineață.

La asta, Louise izbucni în rîs, un sunet dureros în tăcerea din casă.

– A, deci despre asta era vorba. Ei bine, domnu', acum nu mai ai nici o şansă. M-am săturat să mă pipăi de ani de zile. S-a zis! Mă dezguşti, la vîrsta noastră şi toate alea. Ar trebui să ne mai potolim şi noi de-acuma...

Kevin îi mugi în față:

– Ar *trebui* să-i avem în jur pe nepoți, ar *trebui* s-avem o familie fericită, ar *trebui* s-avem multe, numai că tu le-ai împiedicat, ca de-obicei. Nu contează decît ce vrei *tu*. Ei bine, vreau şi *eu* nişte chestii...

Se împunse în piept cu degetul.

– Companie, pentru început. Prietenie. Puțină distracție din cînd în cînd. Cu mine cum rămîne, Lou, mm? Cu mine cum rămîne?

Louise îi privi cu ochi mari chipul chinuit. În capul ei, o voce slabă îi spunea să fie atentă ce spunea. Să întindă cîteva punți. Dar antagonismul ei înnăscut o făcu să amuțească.

– Du-te naibii, Kev. Mă aia-n în tine şi-n tot ce vrei *tu*. Îl vreau pe Marshall înapoi şi asta-i *tot* ce vreau. Nu vă vreau pe nici unul din *voi*, auzi ce-ți spun? Nici pe tine, nici pe Lucy şi cu atît mai puțin pe Marie sau animalele alea-mputite pe care le-a fătat ea. Aşa că acum ştii, hai?

Ajunseseră prea departe şi o ştiau amîndoi.

Cînd Kevin vorbi, glasul lui era calm.

– Ştiu, Lou, nici vorbă. Acum ştiu.

Se întoarse şi ieşi din casă, lăsîndu-şi nevasta în

bucătărie, singură în tăcerea sfîşiată numai de suspinele ei.

Marie o privi mult timp pe Carole înainte să vorbească.

– Nici o clipă nu te-am recunoscut.

Carole încercă să zîmbească, dar nu reuşi.

– Aş putea spune acelaşi lucru despre tine, iubito!

Se aşează pe un scaun de lîngă pat.

– Cum te mai simţi, Marie?

– Cum crezi? Şi ce-ai păţit la moacă?

Marie ştia că vechea ei prietenă dorea ceva, sau căuta anumite informaţii, şi era prudentă.

Carole stătea pe scaun cu o înfăţişase învinsă. Voia să-i spună Mariei ce plănuiau surorile Black, dar în acelaşi timp dorea şi să se răzbune. Să se răzbune pe Pat pentru ceea ce-i făcuse. Şi pe Tiffany, pentru ce spusese. Dar, în mintea ei, le răstălmăcea ca şi cum ar fi vrut să-şi ajute prietena, anunţînd-o ce se întîmpla cu fiica şi cu nepoata ei. Era o fiinţă cumsecade, încerca să ajute. În mai puţin de opt secunde, se hotărîse să joace rolul femeii îngrijorate. Îi putea spune şi cealaltă veste, despre surorile Black, dacă Marie nu părea hotărîtă să facă nimic. O păstra pentru la sfîrşit.

– Patrick mi-a făcut-o. Mi-a dat un pumn pentru că o pălmuisem pe Tiffany.

Marie se săltă în coate, întrebînd cu voce sonoră:

– Mă scuzi?

– I-am dat o palmă lui Tiffany a ta. Cinstit, Marie, e-o pacoste-mpuţită...

Marie o întrerupse:

– Ce are Patrick de-a face cu ea? Sînt încurcaţi?

Carole distinse teama în ochii Mariei şi-şi dori să nu-i fi adus o veste atît de proastă. Continuă, însă.

– O are la degetul mic. Îl ştii cum e.

Marie căzu la loc pe pernă. Îşi simţea ochii vineţi înfierbîntaţi, uscaţi de furie.

Încet, cu chin cu vai, Carole îi explică situaţia. În timp

ce o asculta, Marie simțea cum lumea ei nouă, care nici un moment nu păruse prea stabilă, se dărîma în jur.

– Şi tu ştiai toate astea? Ştiai toate astea cînd am venit la tine, după eliberare? Ştiai şi nu mi-ai spus... asta vrei să zici?

Carole dădu din cap.

– Dumnezeule, Carole, mare nenorocire mai eşti! Propria mea prietenă. Şi ce mai ştii şi nu mi-ai spus, mm?

Carole n-o putu privi.

– Cum ți-aş fi putut spune, Marie? Îl ştii cum e. Şi ea! E şi mai încăpățînată decît tine. Ştii cum poate fi Pat cînd vrea ceva, numai lapte şi miere. A căzut grămadă la picioarele lui. Şi-acum, a devenit mîrlan ca de obicei, iar ea are probleme. Probleme mari.

– Ticălos nenorocit! Cum a ajuns la ea, Carole, cum a găsit-o? Şi cu Jason al meu ce e, s-a şi apucat de crack?

Carole clătină din cap; ea îl introdusese pe Patrick în viața lui Tiffany, deşi nici moartă nu i-ar fi mărturisit acest lucru Mariei Carter.

– Jason e adoptat, ştii asta. Lui Pat puțin îi pasă de el. Niciodată nu i-au plăcut băieții, nu-i aşa? Fetele au fost întotdeauna slăbiciunea lui.

– Sărăcuța mea Tiff...

– Nu ştiu cît de „sărăcuță" e, Marie. E o vacă. Trage crack, Tiffany a ta. E cu mințile rătăcite, de cele mai multe ori. Mica Anastasia a fost totul pentru ea, şi încă mai e, da' ştim amîndouă că, o dată ce se bagă perşii vechi, toate zboară pe fereastră.

Marie îşi asculta prietena, cu mintea urlînd. În închisoare, auzise femeile vorbind despre fiicele lor din alte închsiori, care luau de la-nceput viața mamelor. Pînă şi Carole Halter avea o fată care trăia aceeaşi viață; era în închisoare şi avea copiii dați în îngrijire. Iar acum, acelaşi lucru i se întîmpla lui Tiff a ei. Micuței ei Tiffany, despre care crezuse că nu voia s-audă de ea fiindcă avea o viață fericită. O viață curată. Acum, toate coşmarurile Mariei se adeveriseră şi trebuia să încerce să facă ceva.

Cu greu, se ridică din pat.

– Ce faci? întrebă Carole cu voce ascuțită.

– Ce crezi că fac? Mă externez. Trebuie s-o văd şi fă bine de-mi spune tot ce ştii, Cal, altfel îți sparg capu' şi nu glumesc, e clar?

Carole dădu din cap.

Ştia că n-avea rost s-o contrazică pe Marie. Nu uita ce li se întîmplase celorlalte prietene ale ei cînd o contrazise-seră. Acel fapt nu-i ieşea nici un moment din minte.

Avea să cenzureze rolul jucat de ea în prăbuşirea lui Tiffany, să pună toată vina în seama lui Patrick. N-avea decît să se descurce el cu ea, fiindcă un lucru era clar: toată lumea se temea de Marie. Pînă şi Karen Black îndrăznise s-o atace numai însoțită, deşi după cum arăta Marie, făcuse o treabă bună. Să se spele Pat Connor pe cap de Marie cum ştia. Să-i dea ea tot ce- avea nevoie.

Carole Halter spera ca Marie să-l omoare. Cineva tot avea s-o facă într-o zi, iar ea, spre deosebire de Marie, nu avea curaj.

Peste un sfert de oră se aflau într-un taxi, iar Carole transpira de frică. Patrick avea să-i halească mutra zîmbind, dacă afla ce făcuse. Şi cum avea să reacționeze Tiffany, cînd mama ei apărea în uşă pe neanunțate?

Lucy era la serviciu. În timp ce-şi sorbea cafeaua, într-o pauză, îşi văzu tatăl trecînd ca o furtună prin atelier. Aflîndu-se într-o fabrică de hîrtie, aceasta era mare şi zgomotoasă; fabricau de toate, de la pungi Hoover pînă la rulouri mari de hîrtie industrială. Presupuse că tatăl ei o căuta şi ieşi din Portakabin-ul cu pereți de sticlă folosit pentru pauzele de cafea, cu cana încă în mînă.

În timp ce mergea spre el, îl văzu oprindu-se şi privind în jur ca şi cum s-ar fi uitat după cineva, şi deodată ştiu clar ce avea să se întîmple.

Îşi scăpă cana şi o luă la fugă printre maşinării, spre locul unde lucra Karen Black. Dar era prea tîrziu. Îşi văzu tatăl tîrînd-o pe Karen afară din clădire, de păr. Frica din

pieptul lui Lucy era atît de intensă, încît o împiedica să respire. Se concentră să expire aerul din plămîni.

O lua cu leşin de spaimă.

Ce naiba-l apucase pe Kevin?

Nu ştia că familia Black era stat în stat? O familie atît de temută, încît pînă şi poliția o vizita numai în grupuri de cîte patru. Karen avea s-o ia de gît şi s-o sugrume pentru asta.

Cînd năvăli în frigul de-afară, o văzu pe Karen Black dînd un pumn spre tatăl ei, dar Kevin i-l blocă uşor. Apoi, trăgînd-o după el pe femeia care se zbătea, o trînti neceremonios la pămînt.

– O dată să te mai atingi de mine sau de-ai mei, Black, şi te omor. Marie n-o să aibă nici un amestec, cînd termin. Înțelegi ce-ți spun?

Karen păru să înțeleagă că sărise peste limită. Confirmă, abia mişcînd capul. Ochii lui Kevin erau demenți, tot chipul i se schimonosise de ură. Pentru prima oară în viața ei, Karen simțea pe propria-i piele violența. La fel ca toți bătăuşii, în esență era o laşă. Se lua de cei slabi, sau se asigura că era însoțită. Acum era singură, la fel cum fuseseră majoritatea victimelor ei, şi tremura de frică.

Kevin îi dădu trei şuturi în şale şi stomac.

– Ar fi trebuit s-aduc o rangă cu mine, ştiu de la fiică-mea că dă rezultate mult mai bune. Să le zici fraților tăi să fie atenți, fiindc-am să-i caut, O.K.? Şi-am să dau de ei mai repede decît crezi.

Şi cu asta plecă, respirînd greu din cauza efortului.

Cu mîinile în buzunare, Kevin ieşi din parking, mergînd de parcă n-ar fi avut nici o grijă. Simțea că-i revenea bărbăția. Pentru prima oară în ani de zile, se simțea din nou stăpîn pe situație, pe viața lui şi a copiilor lui.

Oamenii care asistaseră la scenă stăteau tăcuți lîngă intrare. Nimeni nu sufla o vorbă. Ospătarul de la bufet se întoarse în biroul lui. N-avea de gînd să se amestece. La fel ca majoritatea colegilor lui, se bucurase s-o vadă încasînd-o măcar o dată, după tot ce făcuse.

Cu chin cu vai, Karen Black se adună pe picioare. Grăsimea amortizase loviturile, dar avea să sufere mult timp de pe urma loviturilor primite în amorul propriu. Era umilită şi se vedea. O şuviță mare de păr i se desprinsese şi atîrna pe umerii treningului pe care-l purta întotdeauna la lucru. Îi amintea de ceea ce i se întîmplase şi, cînd o văzu luată de vînt, ochii i se umplură iar de lacrimi. În fața tuturor, începu să plîngă şi trecu pe lîngă Lucy fără o vorbă.

Pat plecase, iar Tiffany îi dădea fiicei sale un ou fiert cînd auzi soneria. O luă pe Anastasia în brațe şi se duse să deschidă.

La nivel emoțional, era încă fragilă. Trecuse prin cîteva ore dificile. Cînd îşi văzu mama în prag, crezu că avea halucinații. Femeia aceea jerpelită şi bătută arăta ca-n cele mai negre coşmaruri ale ei. Cîteva momente, crezu că era un efect secundar al heroinei. Dar femeia era reală, în carne şi oase. Carne şi sînge din sîngele ei.

Ochii fetei îi sfredeliră pe ai lui Carole Halter, care stătea nervoasă lîngă Marie.

– Curvă împuțită...

Anastasia le privea cu ochi mari. Pînă la un punct, Marie ar fi vrut să-şi ia nepoata în brațe, s-o îmbrățişeze, dar îi era imposibil, ştiind cine-i era tatăl. Semăna cu el şi cu Jason al ei la aceeaşi vîrstă, doar pielea-i era puțin mai deschisă la culoare.

Tiffany îşi privea mama, vînătăile recente, durerea oglindită în ochii umbriți şi trupul zelt şi suplu care nu se potrivea cu femeia pe care şi-o amintea.

De cîte ori plînsese după ea de-a lungul anilor? Plînsete care nu foloseau la nimic, fiindcă mama ei era închisă, cînd avea mai mare nevoie de ea. Iar acum Marie stătea în antreu, aducînd cu sine duhoarea de închisoare şi amintirile singurătății de altădată.

– Bună, Tiff.

Sunetul vocii ei o doborî. Vocea aceea profundă şi

răguşită pe care şi-o amintea atît de bine, făcînd-o să rîdă sau răstindu-se la ea să se care. Vocea pe care o plăsmuise noaptea în cămin, dorindu-şi ca mama ei să vină şi s-o ia de-acolo. Vocea de care-i fusese dor şi pe care în acelaşi timp o urîse toată viața.

– Nu ne-am văzut de mult, mm?

Marie simțea un asemenea val de emoții la vederea fiicei sale, încît aproape uitase de ce se afla acolo. Vedea părul acela, părul blond şi mătăsos, atît de drag, ochii de căprioară şi trupul slab de femeie care părea al unei fetițe deghizate.

– Ieşi afară, mamă. Nu eşti binevenită aici.

Marie rîse cu blîndețe.

– Nu-s binevenită nicăieri, dulceață, da' asta nu m-a oprit niciodată să mă duc undeva, dacă voiam, nu-i aşa?

Cuvintele erau rostite încet, dar asundeau o amenințare, şi o ştiau toate trei.

Marie intră în bucătărie şi privi în jur. Ştia de la Carole că, de obicei, casa era curată lună. Acum arăta sordid, ca a unei toxicomane. O dată ce drogurile puneau stăpînire pe tine, numai la ele te gîndeai, numai pe ele le mai voiai. Prioritățile ți se schimbau. O ştia mai bine ca oricine.

Carole privea micul tablou: mama, fiica şi nepoata.

Tiffany îşi puse fiica la loc în scaunul înalt, iar Anastasia continuă să-şi mănînce oul. Atîta vreme cît nimeni nu striga, era O.K. Auzise prea multe răcnete în scurta ei viață şi deja ştia unde puteau duce. Unde duceau.

Marie îşi privi cîteva momente fiica.

– Tocmai cu Pat Connor...

Dezgustul din vocea ei era inconfundabil.

– Ce s-a întîmplat, Tiff, n-ai putut trăi fără să repeți greşelile mele? N-ai putut învăța să faci altele noi, numai ale tale?

O vreme, Tiffany nu putu răspunde. Avea o senzație de ireal, văzîndu-şi mama în propria ei casă. Era cel mai ciudat lucru care i se întîmplase vreodată. Iar Marie se purta ca o mamă normală, încerca s-o ajute. Ce o adu-

sese acolo, tocmai în acea zi? Dar ştia. Carole îşi dăduse drumul la clanță. Ei bine, Pat avea s-o pună la plată, cînd afla.

– Mă iubeşte, adică mai mult decît ai făcut tu vreodată.

– Chiar aşa? Ei bine, dulceață, m-a iubit şi pe mine odată, ba chiar mi-a dăruit şi un copil. Pe Jason, fratele tău. Şi mi-a mai dăruit şi prima doză, şi m-a împins pe drumul spre pierzanie. Şi prima şmecherie mi-a făcut-o. El şi cel mai bun prieten al lui. I-aşa de generos, că mi-a dăruit pînă şi primul ochi vînăt şi mi- a scos vreo cîțiva dinți. Da', ce naiba, toți ştim că poate fi şi foarte bun, nu? Ce băiat bun e-n adîncul sufletului.

– Pentru mine e destul de bun. Spre deosebire de tine, eu pot să mă descurc cu el. Nu trag toată spuza pe turta mea, cum ai făcut tu.

– Patrick ştie că te joci de-a familia fericită? Iapă mică şi proastă ce eşti!

Marie clătină din cap.

– Vino-ți dracu-n fire, Tiffany. N-ai învățat nimic din aşa-zisa mea viață? E un jeg, şi-o să facă un jeg şi din tine, din tine şi din gîgîlicea asta mică. Asta *face* el. La asta se pricepe. Şi dacă nu te pui pe roate curînd, ai să laşi istoria să se repete din nou. Christoase, pentru cineva care mă urăşte atît de mult, îți place viața mea destul ca s-o trăieşti din nou. Eşti bătută-n cap, sau ce eşti?

Luă pipa de crack de pe masă.

– Am văzut destule de-astea la zdup, Tiff, am văzut ce efect aveau. Ştiu ce pot face drogurile. Niciodată n-am să pot să-mi refac viața, să schimb ce-am făcut, dar pot încerca să te-mpiedic pe tine să pățeşti acelaşi lucru.

Tiffany îşi aprinse o țigară. Avea nevoie de ea, avea nevoie de stimulul nicotinei, pentru că nu îndrăznea să guste stimului heroinei cristalizate. Nu în fața mamei sale. O privi pe Marie cu ochi reci, dar nu-i răspunse.

Marie încercă să continue mai blînd, sperînd ca fiica ei s-o asculte. Carole, însă, se repezi prima:

– Ascult-o, Tiffany...

Vocea Carolei păru s-o scoată pe fată din minți.

Faptul că acea femeie, care-o pusese în legătură cu Patrick şi i-o servise pe tavă, în propriul ei apartament mic şi răpciugos, putuse acum să-i aducă trecutul în casă îi provoca o furie atît de puternică, încît aproape că-i putea simți gustul amar în gură.

– Aşteptați numai să-i spun lui Patrick de chestia asta, c-o să vă omoare pe amîndouă. Mi-a spus el totul despre voi două. Cum vă regulați pentru o doză pînă cînd a trebuit să scoată el untul din voi. Mi-a spus cum venea acasă şi ne găsea, pe mine şi pe Jason, singuri, fără mîncare-n casă, fără nimica. Zile-n şir erai plecată cu ea, mamă. Mi-a spus totul şi despre asta. Aşa-zisa ta prietenă. E prea tîrziu ca să-ți faci numărul de mamă grijulie, cu doişpe ani prea tîrziu. Şi-acum, cărați-vă de-aici. Lăsați-mă-n pace. Puțin îmi pasă şi dacă mori, e clar? Numai dispreț am pentru tine. Pat are grijă de mine în singurul fel pe care l-am cunoscut vreodată, aşa că fii mîndră, mamă. Ai adus pe lume încă o curvă.

– Uită-te la fața ta, Tiff.

– Uită-te tu la a ta, şi la a ei, că tot veni vorba. Ați pățit-o, înghițiți acuma.

Marie clătină iar din cap.

– Aici te duce viața într-un mediu violent. Am mîncat bătaie pentru ceea ce-am făcut acum treişpe ani. Într-un fel, am meritat, deşi cu violența nu rezolvi nici o problemă. De-asta izbucnesc iar şi iar războaiele. Iar tu creşti un copil mic în atmosfera asta de violență şi tensiune sexuală. Dacă nu vrei să- nveți din greşelile mele, te rog, nu învăța din ale tale, altfel într-o zi şi tu vei ajunge să-i spui propriului tău copil toate astea. Crede-mă, ştiu ce vorbesc.

Vocea Mariei se frînse, aproape de lacrimi. Îi întoarse fiiei sale spatele, încercînd să se adune.

– Aşa, bun, întoarce-mi spatele. Întotdeauna te-ai priceput la asta. Eu şi Jason am fost întotdeauna pe locul doi, pentru tine. Şi încă mai sîntem. Ai fi putut să ne

găseşti, dacă o doreai cu adevărat. Numai că n-ai vrut-o niciodată. Iar acum eşti geloasă fiindcă ştii de mine şi Pat. Nasoală treabă, ce să-ți povestesc!

– Ascult-o, Tiffany, îți vrea binele.

Fata se şterse cu o mînă la nas.

– Du-te-n mă-ta, Carole, vrăjitoare-mpuțită cu două fețe ce eşti!

Anastasia se oprise din mîncat şi le privea cu teamă.

Mariei îi era greu să se uite la fetița care semăna atît de mult cu Jason şi cu Patrick. De pe fața ei o priveau ochii lui Patrick, dar fără ură. Deşi avea să vină şi asta cu timpul, dacă tatăl copilului avea un cuvînt de spus.

– Te iubesc atît de mult, Tiff...

N-ar fi trebuit să spună asta. Era cel mai neinspirat lucru.

Tiffany o apucă dur pe Carole de braț şi o duse pînă la uşa din față. Marie le urmă.

Fata deschise uşa.

– Ieşi afară şi-acolo să stai. Să nu-mi vii tu mie cu predici! Da' ştiu c-aveți tupeu, amîndouă! „Tîrfă criminală", aşa ți-a zis odată bunica, şi mi-a spus că sîngele apă nu se face. Şi avea dreptate, numai că eu am să fiu cineva. Copilul meu nu va fi folosit şi maltratat de nimeni. Am să cîştig bani şi-am să-i folosesc ca să am o viață mai bună. Aşa că păstrează-ți pentru tine toate prostiile astea-nvechite, că ai mai multă nevoie de ele decît mine.

Marie privi în ochii reci şi plini de ură ai fiicei sale şi simți toată zădărnicia propriei ei vieți şi lipsa de speranță din cea a lui Tiffany.

Numai ea era de vină. Dacă ar fi fost mai înțeleaptă cu ani în urmă, fiica ei ar fi fost acum o fată normală, cu o viață decentă, prieteni civilizați şi o slujbă onorabilă. Şi cînd colo, parcă s-ar fi privit în oglindă.

Văzu un blocnotes şi un pix pe masa din hol şi-şi notă adresa şi numărul de telefon.

– Dacă ai nevoie de mine, caută-mă. Am să-ți stau alături, Tiff, îți promit. Au trecut doisprezece ani, acum sînt

altă persoană decît cea pe care ți-o aminteşti. Pot să-ți fiu de folos, dacă mă laşi.

– Roiu'.

Uşa i se trînti în față.

Tiffany se uită prin vizor la lacrimile mamei sale şi-şi înăspri inima. Numai gura era de ea; întotdeauna, Marie fusese tare-n gură. Promisiuni şi gogoşi, asta era mama ei. Nu era ca Tiffany; *ea* era stăpînă pe viața ei şi mereu avea să fie. Cuvintele sunau găunos, dar le rostea iar şi iar, ca pe o mantră.

Se duse la poşetă şi-şi scoase cutiuța.

Avea nevoie de o doză mai mult decît de orice; fusese o zi atît de stresantă... În timp ce ardea heroina cristalizată şi inhala fumul, simți tensiunile risipindu-se. Umerii i se relaxau. Mintea i se limpezea.

Inhalînd, văzu că fiica ei o privea cu ochi mari. Anastasia arătă spre mica pipă de crack şi spuse clar, cu mîndrie.

– Pipa lui mămica.

Tiffany păstrase ani de zile o amintire. Îşi amintea livingul întunecos din apartamentul mamei ei. Draperiile erau mereu trase, chiar şi în cele mai calde zile de vară. Marie dormise pînă tîrziu, ca de obicei, iar Tiff luase cutia ei de droguri. Se juca de-a injecția, cînd mama ei intrase în cameră. Mai simțea şi acum usturimea palmelor pe obraz şi la fund. Îşi amintea cum fugise speriată, cu picioruşele ei grase, pînă în dormitor, plîngînd zgomotos.

Deodată, ştiu de ce se supărase atît de tare mama ei.

La fel ca Marie, şi ea se convinsese cumva că stilul ei de viață n-avea să-i afecteze fiica. Dar era clar că aşa se întîmplase, la fel cum şi pe ea o afectase dezintegrarea Mariei. Îşi alungă ideea din minte, la fel cum alunga toate lucrurile la care nu voia să se gîndească. Însă cuvintele Anastasiei continuară s-o urmărească toată ziua.

Patrick o privi pe fată şi clătină din cap.

– E urîtă, Jonny. Cum să cîştig ceva de pe urma ei?

Jonny rîse, cu chipul gras tremurîndu-i de veselie.

– Arată-i ţîţele, scumpo.

Ascultătoare, fata îşi ridică tricoul larg. Avea ochi miopi şi dinţi proeminenţi, dar mai avea şi doi sîni mari şi tari, care aveau să-i aducă o avere pînă se pleoşteau.

– Doar nu poate să se fîţîie cu mamelele-n văzul lumii, nu? Tot marfă ieftină e.

– De acord, de acord, Pat. Da' are-n mînecă două arme mortale. Oricum, la boşorogi le plac gagicile urîte.

– Nu şi la boşorogii pe care-i ştiu eu. Ălora le place să se uite la consolă, înţelegi ce vreau să zic? Pot să taxez acum pentru nişte boarfe măcar pe jumate ca lumea.

Jonny zîmbi blajin.

– Am auzit că ţi-ai băgat degetele în atîtea plăcinte, încît ai nevoie de nişte transplanturi ca să-ţi ajungă pentru toate.

Expresia lui Patrick încremeni, cu faţada amabilă dispărută.

– Şi de unde-ai auzit treaba asta?

Jonny ştia că aruncase o bombă periculoasă şi încercă s-o mai dreagă.

– Las-o moartă, Pat, doar nu poţi să-mpuşti jumate din împuţitu' de Brixton şi să-ţi închipui că nu se află. Acum eşti o moacă, pe bune. Carlton Margolis vrea s-aibă o-ntîlnire cu tine, şi nu-s mulţi mai grei ca el.

– Dacă vrea să facem un tîrg, ascult. Să-i spui asta din partea mea.

Jonny dădu din cap atît de tare, încît acesta fu gata să-i zboare de pe umeri.

Pat zîmbi. Îi plăcea notorietatea care i se forma. Îi plăcea că toţi vorbeau despre el, deşi ştia că de-aici avea să i se tragă în cele din urmă. La asta rîvnise întotdeauna. Toată viaţa voise să fie cineva.

Voise să ajungă cunoscut, respectat. Încă din copilărie, cînd descoperise pentru prima oară cum era să nu fie luat în seamă, să fie privit de sus înainte de a fi cunoscut personal, ăsta fusese visul lui. Iar acum, şi-l realiza.

Şi-l realiza prin teroare şi violenţă, dar avea destulă minte ca să ştie că era singura cale prin care şi-ar fi putut atinge vreodată scopurile.

În timp ce vedea spaima pe care i-o inspira lui Jonny, avea un sentiment de împlinire. La fel ca atunci cînd îşi părăsea femeile. Tare-i mai plăcea să le dea papucii. Îi plăcea să le lovească, fizic şi psihic.

Toate erau nişte tîrfe, şi-i plăcea să-şi dovedească acest lucru, sieşi şi lor. Le făcea să se vadă aşa cum erau în realitate.

Şi la fel avea să-i facă şi nefericitei din faţa lui, care avusese ghinionul de a-l întîlni pe Jonny şi ghinionul şi mai mare ca Jonny să i-o vîndă lui.

Încheiară tîrgul repede şi abia înainte de plecarea lui Jonny Patrick întrebă cum o chema.

Jonny răspunse, rînjind:

– O cheamă Shayla, da' răspunde la numele de Purcica.

Încă mai rîdea cînd ieşi pe uşă.

Shayla nu avea nici o reacţie. După ce rămaseră singuri, însă, îi zîmbi timid lui Patrick.

Acesta recunoştea că avea un anumit aer copilăresc, pe care unii dintre clienţii lui mai suciţi urmau să-l aprecieze pozitiv.

– De ce zîmbeşti, Purcico? Zîmbeşti cînd îţi spun eu să zîmbeşti, e clar? Nici să nu te gîndeşti să faci ceva de capu' tău, fato. Înţelegi ce-ţi zic?

Shayla dădu din cap, cu faţa şi ochii lipsiţi de orice expresie.

Patrick se simţea din nou omul momentului.

Se desfăta cu puterea pe care o avea datorită pizmei şi a urii lui înnăscute la adresa tuturor celorlalte fiinţe omeneşti.

Se simţea din nou mulţumit de sine.

Acum nu mai trebuia decît s-o ridice pe mama fiicei lui, iar umilinţa avea să fie completă.

Una peste alta, fusese o zi reuşită.

CAPITOLUL 8

Anastasia plîngea, iar pe mama ei o călca pe nervi. Pentru Tiffany era destul de rău că trebuia să se ducă la un bărbat în seara aceea, că i se terminase heroina şi avusese cea mai stranie zi din viaţa ei. Faptul că mama ei o vizitase acasă o descumpănise cumplet. Şi ca să le pună capac la toate, Anastasia făcea mofturi, iar Tiffany ştia că Patrick avea să se enerveze. Îi plăcea ca fiica lui să fie ca un mieluşel. Atîta vreme cît zîmbea şi-l trata ca pe un zeu, era mulţumit. Dacă plîngea sau se izmenea, Patrick fie pleca, fie îi făcea zile fripte.

În timp ce încerca să şi-o scoată din minte pe mama ei şi viaţa sa de odinioară, Tiffany era cotropită de amintiri. Mirosuri, imagini, sunete.

O vedea pe mama ei ca pe o fată, o fată ca ea, cu doi copii şi Patrick Connor atîrnat de gît. Dar mama ei fusese o luptătoare, pe cînd ea nu era. Spre deosebire de mama ei, însă, Tiffany avea să-şi revină. Făcea totul numai pentru bani şi pentru fiica ei. Spre deosebire de mama ei, ea urma să aibă o casă, să-şi dea fetiţa la o şcoală bună, să-i pună zilnic mîncare pe masă şi s-o iubească mai mult decît orice pe lume. Vocea Anastasiei o smulse din visare şi întoarse capul spre ea.

Fetiţa ţinea în mînă o casetă video pe care o distrusese, iar cînd Tiffany îşi dădu seama că era una din-ale lui Patrick se înfurie atît de tare, încît abia reuşi să nu-i dea fetiţei una la fund.

Era una dintre benzile deochiate ale lui Patrick. Spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, Pat avea înregistrări video cu el în rolul principal. Îi plăcea să se filmeze cu fetele, la prima întîlnire. Avea şi una cu ea, pe care le-o arăta prietenilor şi „colegilor".

Acum Tiffany îşi dădea seama că le arăta clienților de perspectivă, bărbați care căutau ceva în plus. Iar în benzile lui Patrick, acel ceva în plus era nelipsit.

Luă caseta din mîinile fiicei ei, smulgînd-o brutal, iar ochii fetiței se umplură de lacrimi. Tiffany o cuprinse strîns în brațe, cum îşi amintea că obişnuise să facă şi mama ei cu ea. Marie ori o pocnea, ori o săruta, întotdeauna. Fie-i dădea luna de pe cer, fie o trimitea fără echivoc înapoi la origini. Apoi avea remuşcări şi voia s-o ia de la început cu iubirea. Tiffany cunoscuse toată viața acest sistem. Acum se repeta în relația cu propriul ei copil, şi cu Pat. Iar asta o întrista.

Se uită la ceas şi intră în panică. Pat trebuia să apară curînd, iar guvernanta încă nu venise.

O duse pe Anastasia în salon şi puse o casetă cu Disney, apoi se repezi în dormitor să-şi reia pregătirile. Ştia că în seara aceea avea să treacă peste încă o linie şi mai ştia şi că trebuia s-o facă. Pat era mai bun ca peşte decît ca amant – dar, o, Doamne, cît îl iubea! Îl iubea aşa cum fusese la început, cînd îl cunoscuse.

Bărbatul care o doborîse de pe picioare şi o purtase pe culmi ale pasiunii cărora nici măcar nu le bănuia existența. Dar îşi dădea seama că, pentru binele copilului ei, trebuia să iasă din acel cerc vicios o dată pentru totdeauna. Astă seară era începutul sfîrşitului. Curînd, Pat avea să fie peştele ei şi nimic mai mult. Urma s-o regulezе din milă cînd şi cînd, dar Tiffany urma să scape de presiunile de-acum, de teama constantă de ceea ce-ar fi făcut sau spus el.

Recunoaşterea faptului că ieşea la produs cu adevărat îi lua o piatră de pe umeri. Prevedea să mai facă dansuri pe genunchi şi servicii pe de lături încă cinci ani, timp în care putea să economisească destui bani ca să intre în afaceri pe cont propriu.

Se auzi o bătaie în uşă. Tiffany auzi vocea sonoră a prietenei sale Beatrice şi, cînd deschise, îşi trînti pe buze un zîmbet.

Zîmbeşte, Tiff, îşi spunea ea la nesfîrşit. Zîmbeşte întruna şi ia banii. Scopul scuză mijloacee.

Leroy McBane era urît. Era extrem de slab, aproape emaciat, şi mai era şi periculos. Se ocupa cu traficul de droguri, dar hobbyul lui erau femeile. Tinere, bătrîne, puțin îi păsa, atîta vreme cît făceau ceea ce li se spunea. Iar dacă nu voiau, cu atît mai bine.

În timp ce instala camera video, fluiera, iar concubina lui se pregătea să iasă cu prietenele.

Sarah era obeză, o blondă cît toate zilele, cu o față foarte drăguță şi o personalitate volubilă. Leroy o ținea ca pe un animal de casă. Îl făcea să rîdă şi era singura femeie care-l înțelegea, pe el şi nevoile lui. Atîta vreme cît se ocupa de ea, n-o deranja ce făcea. Îi dăruise doi copii, pe care îi creştea mama ei, deşi îi vizita şi ea în fiecare zi. Duminica, îi vedea şi Leroy pentru cîteva ore. Aranjamentul le convenea tuturor.

Din partea ei, Sarah se bucura de asocierea cu el. În urmă cu cinci ani, cînd îl cunoscuse, găsise ceva bun în el, lucru care o uimea şi pe ea, şi pe mama ei şi chiar şi pe Leroy. Îl făcea să se simtă mulțumit de sine. Sarah făcea parte dintr-o familie albă de categorie mijlocie, ceea ce-l atrăgea cu putere pe Leroy. Ştia să vorbească frumos cînd era nevoie, iar lui Leroy îi plăcea şi asta. Era o relație stranie, care funcționa pe multe niveluri.

În timp ce țopăia prin cameră, pregătindu-se, Leroy îi zîmbi.

– Unde te duci?

– La Ministerul Sunetului, cu cîteva fete. E ziua lui Candace, aşa c-o să se lungească.

Îi spunea ceea ce voia el s-audă. N-avea să se întoarcă acasă, întrerupîndu-l.

Leroy îi zîmbi.

– Distracție plăcută.

– O să fie, mă ştii doar. Vrei să-ți fac nişte sandvişuri, sau ceva, înainte de a pleca?

Leroy clătină din cap. Scoase un sul de bani din buzunar şi i-l îndesă în mînă.

Sarah surîse. Dinţii ei albi erau reglaţi şi perfecţi; îi plăcuseră lui Leroy dintotdeauna.

– Mersi. Atunci, ne vedem mai tîrziu.

Îl sărută şi plecă. Leroy închise staţia stereo şi savură liniştea. Sarah era o fată bună, dar era zgomotoasă.

Alan Jarvis era îngrijorat. Avea în curte şaisprezece kilograme de cocaină şi nimeni nu venea să le ridice. Sunase la toţi cei implicaţi în tranzacţie şi nimeni nu-i răspundea. De fiecare dată cînd auzea cîte o maşină, se aştepta să fie Moş Bill.

Îşi aprinse o ţigară nouă şi văzu că mai avea una care fumega în scrumieră. Le stinse pe amîndouă şi-şi turnă încă un Scotch mare. În timp ce stătea la fereastra Portakabin-ului, în curte intră un furgon Tranzit alb. Un negru înalt coborî, iar Alan îi ieşi în întîmpinare.

– Pot să te-ajut cu ceva?

– Eşti Alan Jarvis?

Dădu din cap, dintr-o dată prudent.

– Cine-ntreabă?

În timp ce vorbea, portiera din spate a furgonului se deschise şi coborîră încăt trei oameni. Toţi trei negri, toţi înalţi. Simţi un val de greaţă, dîndu-şi seama ce se întîmpla.

– Cine sînteţi?

Glasul îi suna mult mai agresiv decît se simţea. Era un laş şi o ştia.

– Am venit să luăm nişte materiale, nu?

Omul rînji. Avea dinţi de aur, iar strălucirea lor atrase privirea lui Alan.

– Ce materiale?

Negrul rînji din nou.

– Ce materiale? Am venit după grinzile alea două pentru Freddie Jackson. Ne-am rătăcit pe M25, altfel eram de mult aici.

Alan simți tensiunea risipindu-i-se din trup. Uitase complet de cele două grinzi din oțel. Uitase că Freddie urma să le ia în ziua aceea.

– A, bine, veniți încoace.

Îl urmară prin curte, iar Alan le arătă grinzile.

– Luați-le singuri, eu trebuie să dau un telefon, O.K.?

– E totu-n regulă, colega?

– Mda, sînt doar puțin șucărit, atîta tot.

Negrii îl urmăriră cu privirea. Alan ştia că se comporta ciudat. Îl văzu pe primul ridicînd din umeri şi-şi impuse să se calmeze. Nervii, însă, îi erau întinşi la limită. Intră în birou şi-şi mai turnă un Scotch. Cu cît ieşea mai repede din încurcătură, cu atît mai bine.

Dădu paharul pe gît şi formă din nou toate numerele. Nu-i răspundea nimeni.

Patrick era nervos, aşa că Tiffany tăcea. În drum spre Leroy, îi tot privea atent fața. Tiffany îşi aplicase mult fard şi ştia că arăta normal. Asta-l mai împăcase puțin.

Dar cele întîmplate înainte o zguduiseră. Dac-ar fi ştiut că mama ei trecuse pe-acolo, pe Patrick l-ar fi apucat toți dracii. Asta era viața ei: minciuni, înşelătorii, niciodată lucruri limpezi. O învățase de la Marie în copilărie şi de-atunci îi folosise încontinuu.

Patrick îi zîmbi, iar lui Tiffany îi mai veni inima la loc. Era acelaşi om căruia i se dăruise şi de la care avea un copil.

Acel Patrick pe care-l iubea. Pe celălalt îl ura, pe acel Patrick care o ducea în casa unui bărbat străin, ca s-o lase acolo. Îi zîmbi şi ea, cu inima mai uşoară. Cel puțin, nu mai era arțăgos cu ea.

Ştia că ar fi trebuit să coboare din maşină şi să fugă. Singură, însă, nu avea nici o şansă. Se afundase prea adînc. Trebuia să meargă pînă la capăt, să ia banii şi să aştepte pînă se sătura de ea.

Numai gîndul la bani o făcea să mai continue.

Patrick trase pe dreapta şi o luă în brațe.

– Te iubesc, Tiff. Tu eşti singura pe care o iubesc. Ştii asta, nu?

Tiffany dădu din cap cu tristeţe.

– Mă enervezi cînd eşti proastă. Am de rezolvat atîtea afaceri şi numai de bătăi de cap în plus n-am nevoie, iubito. Zău că n-am nevoie. Mai ales tu ar trebui să ştii asta.

– Iartă-mă, Pat.

Îi părea rău, iar acest lucru o uimea. Patrick avea talentul de a-ţi da senzaţia că tot ce se întîmpla era din vina ta.

O strînse la piept, simţindu-i coastele delicate prin tricoul subţire.

– Eşti o fată bună, Tiff. Şi-o mămică la fel de bună.

Se lăfăia în atenţia lui, uitînd de toate îndoielile. Era din nou omul ei şi o făcea să se simtă bine.

Patrick îi pregăti o pipă.

– Trage un fum, fato, lasă-te-n voia plăcerii.

Era o piatră mare, mai mare decît avusese vreodată, iar Tiffany simţi cum se relaxa din tot trupul. Avea senzaţia că i se topeau oasele şi, dacă voia, ar fi putut să dispară.

Extazul nu dură mult, dar plăcerea persista. Îşi rezemă capul de tetieră, expirînd încet. Patrick îi acoperi gura cu a lui, explorînd-o cu limba pînă cînd o apucară furnicăturile. Asta voia, asta-i plăcea. De asta avea nevoie.

Se simţea din nou în siguranţă, în siguranţă cu omul ei.

Oricît era de rău, Patrick urma să aibă grijă de ea, acum era sigură. Nu trebuia decît să-l accepte aşa cum era.

O lăsă la Leroy şi plecă fără o singură privire în urmă. Ştia ce urma, dar nu-i trecuse prin minte s-o prevină, pentru a şti ia ce să se aştepte, era atît de drogată încît avea să se lase dusă de curent.

Patrick era deja în drum spre următorul aranjament şi următoarea fată.

Tiffany nu mai însemna nimic pentru el – marfă învechită. Folosită şi de el, şi de alţii.

Marie şi Carole Halter stăteau în cîrciumă, cu paharele în faţă. Marie se uita la un gin mare cu tonic, rezistînd imboldului de a-l bea.

Se lăsase de alcool, de ani de zile nu mai pusese un strop în gură, dar revederea cu fiica ei îi redeşteptase nevoia de a-şi şterge totul din minte, aşa cum obişnuia cu ani în urmă.

– Bea-l, Marie, un pahar amărît acolo n-o să-ţi facă nici un rău, o încurajă Carole.

– Ar trebui să mă întorc la pensiune. Dacă află c-am ieşit din spital...

– Dă-i încolo. De un-să ştie?

Marie sorbi din pahar, iar gustul acid o izbi, umplîndu-i ochii de lacrimi.

– S-o văd aşa, Cal... Mă convinsesem că era o persoană normală. Că avea o viaţă omenească. Prieteni, iubiţi... Nici o clipă n-am visat că era încurcată cu el. Că o trăgea şi pe ea în jos, la fel cum mi-a făcut mie.

Îşi termină paharul din două sorbituri. Mîinile-i tremurau şi avea senzaţia că-i exploda capul. Se uită la ceas. Era trecut de opt şi jumătate.

Se ridică. Ştia că dacă mai bea un pahar se zicea cu ea. Ar fi continuat toată noaptea.

– Trebuie să plec, Cal. Trebuie să mă-ntorc la pensiune şi sper, fără nici o şansă, că n-au să mă raporteze. Te caut eu mîine, şi- atunci vreau să-mi spui tot ce ştii. O.K.?

În cuvintele ei se simţea o ameninţare ascunsă, iar Carole se uită în pahar. Nu-şi putea privi vechea prietenă în faţă.

– Înainte să pleci, Marie, Karen Black încă mai umblă după tine. Am văzut-o cu-ale ei la spital, puneau ceva la cale. O ştii cum e. Ai grijă.

Marie rîse cu blîndeţe.

– De doişpe ani am grijă, mi-a intrat în obişnuinţă.
Ieşi din cîrciumă şi opri un taxi.

Lui Leroy îi plăcea cum arăta Tiffany. Silueta ei subţire îl atrăgea, el însuşi fiind atît de slab, iar pupilele dilatate îi făceau ochii să arate visători. Îşi dădu seama imediat că era cu mințile duse şi-i dădu un pahar mare de vin alb garnisit cu Rohypnol. Instalase deja camera video în dormitor. Nu mai trebuia decît ca medicamentul să-şi facă efectul, după care putea să se joace cu ea ore-n şir, fără ca Tiffany să scoată un sunet.

Îi zîmbi în timp ce sorbea din vin. Era dulce şi rece. Tiffany bea cu poftă, sperînd ca alcoolul să-i amorţească mintea.

Apoi, îi zîmbi şi ea lui Leroy.

Cînta un CD cu Teddy Pendergrass, iar notele dulci îi pătrundeau în minte. Voia să se relaxeze, îşi simţea trupul lichefiindu-se din nou. În timp ce Leroy o conducea în dormitor se împiedică, dar mintea ei înregistră panoplia de instrumente întinse pe pat, înainte de a-şi pierde controlul asupra funcţiilor organismului.

Leroy o dezbrăcă, în timp ce fredona *„Turn Off the Lights"*. Era una dintre cele mai bune melodii ale lui Teddy şi o asculta cel puţin o dată pe zi. În timp ce o privea pe Tiffany, îi strînse cu putere un sîn, dar fata nu ţipă. Nu mai era capabilă. Poziţionînd-o în faţa camerei, se apucă de lucru.

Peste cîteva zile, totul avea să-i revină în minte. Ar fi vrut să-i vadă faţa cînd se întîmpla acest lucru.

Aşa, ar fi fost şi mai excitant.

Busby, sora lui Patrick, era o femeie enormă, pasionată de coafurile africane şi hainele cu imprimeuri multicolore. Era maniacă religioasă, fiind cîntăreaţă de gospel. Fratele ei îi era ca un copil. Avea cu douăzeci de ani mai mult decît el şi-l credea un om de treabă, ducînd o viaţă cum se cade.

Nimeni nu avusese curaj să-i spună adevărul. Şi nu numai reputaţia lui Patrick le pecetluia buzele oamenilor, ci şi bunătatea lui Busby. Şi-ar fi rupt de la gură ca să ajute pe oricine la nevoie. Pe toţi îi credea la fel de buni, generoşi şi morali cum era ea.

Cînd auzi glasul fratelui ei, îl strigă cu voce puternică. Era totul pentru ea. Dintotdeauna fusese.

– Bună, fetiţo. Tocmai mă gîndeam la tine.

Patrick o îmbrăţişă strîns şi o sărută. Era zgomotos şi jovial, aşa cum îi plăcea ei. Şi, cînd era cu ea, se purta mai mult ca un băştinaş din Indiile de Vest.

– Arăţi bine, fetiţo! Pot să stau şi eu de vorbă cu un prieten la tine-n sufragerie? Îl ştii pe Maxie? Are o problemă şi trebuie să stăm de vorbă undeva în linişte.

– Sigur că da. Cheamă-l, şi am să vă aduc pilaf de pui şi ceva rece de băut.

Patrick o îmbrăţişă din nou.

– Îţi mulţumesc. Ştiam eu că mă pot baza pe tine.

Şi intră în sufragerie, unde pe perete era un tablou cu Cina cea de Taină, iar deasupra uşii, un crucifix mare de lemn. Închise uşa şi se aşeză la masă, cu Maxie James.

– Aici mă ia cu fiori, Pat.

Pat rîse.

– Nu te lăsa afectat, e cel mai sigur loc din lume. Aici vin cînd vreau să vorbesc liber. E soră de suflet, dom'le, ştii doar. Îl mai ţii minte pe Easton, bărba-su! Erau oameni de treabă. El a murit, iar acum ea trăieşte numai pentru mine şi pentru biserică. Aşa că linişteşte-te şi mănîncă, face cel mai bun pui cu pilaf din ţară.

Maxie nu avu încotro şi se supuse. Avea nevoie de acea discuţie cu Pat ca să pună la punct cîteva lucruri. Acolo, cel puţin, era în siguranţă, şi recunoştea în sinea lui că-n ultima vreme nu se mai simţea întotdeauna în siguranţă cu Patrick Connor. Nimeni nu se mai simţea în siguranţă cu el, parcă ar fi devenit peste noapte alt om. Dintotdeauna fusese o puşlama, un băiat al dracu', dar acum se sonase de-a dreptul, ceea ce ea îngrijorător. Mai

ales dacă erai partener de afaceri cu el. Busby aduse farfuriile cu mîncare şi băutura, pîine şi salată de fasole. Curînd, Maxie se ghiftuia cu poftă, iar Patrick observă că se relaxa vizibil. Zîmbi în cel mai fermecător stil al său.

– Vezi, dom'le, nu-i numai o-ntîlnire de afaceri, e şi un ospăţ.

Maxie zîmbi şi el, împingîndu-şi laţele de păr peste umăr, şi continuă să înfulece.

– Deci, care-i treaba?

Patrick sorbi din cola dietetică, strîmbîndu-se, scoase o sticluţă de rom alb şi umplu pînă sus ambele pahare.

– Vreau să mă extind, atîta tot. Peste tot văd ocazii de afaceri grase. Am doi furnizori noi care aşteaptă, unu-n Olanda şi altul la Bruxelles. Putem să adunăm mălaiu' cu grebla. Uşor.

Maxie se opri din mestecat.

– Lucrăm deja în stil mare. Dacă mărim stilul, bate prea mult la ochi, ştii şi tu. Şi-aşa toţi sticleţii-s cu ochii pe noi. Cum ai să lucrezi şi-n partea asta, cu toate celelalte pe cap, dom'le? Fii rezonabil, Patrick. Avem destul.

Pat se aşteptase.

– Nu cred că mă înţelegi, Maxie. Nu te-ntreb, dom'le, îţi spun. M-am şi aranjat deja, tu nu trebuie decît să recrutezi, e clar?

Maxie era vizibil iritat.

– La ce mi-o mai spui, după ce-ai făcut aranjamentele, Patrick? În ultima vreme, numai aşa se-ntîmplă. Ce nevoie ai de mine, dac-ai să faci singur totul?

Îşi trînti furculiţa în farfurie, cu zgomot. Tremura de enervare.

– M-am săturat, Patrick. Am fost parteneri atîţia ani, şi-acum te porţi cu mine de parc-aş fi un ageamiu. Şi se vede, dom'le. Pînă şi Yvonne zice c-a observat.

Patrick oftă.

– Dacă stai s-o asculţi pe ea, nici nu măr mir c-ai ajuns în halu-ăsta. Să nu-mi apară-n faţă, fă bine şi spune-i, că altfel o zbor de pe faţa pămîntului.

– Mă enervezi, Pat, şi-o ştii foarte bine. Nu mă respecţi nici pe mine, nici pe-ai mei. Yvonne e nevastă-mea şi o iubesc. Are grijă de mine şi de copiii mei, şi altceva nu mă interesează. Dacă mă umflă, o să m-aştepte oricît de mult iau. Tu nu poţi zice asta despre nimeni, necum despre femeile tale. Sigur că vrea să ies din combinaţie. Avem bani, trăim bine, putem să ne descurcăm şi fără s-aducem tot felul de mutre noi şi pîn-la urmă şi sticleţii. De-atîta vreme ne-a mers din plin, hai să nu forţăm nota, bine?

Patrick îşi privi lung, dur, prietenul. Erau împreună încă din şcoală şi, deşi în ultima vreme nu se mai amestecau unul în viaţa personală a celuilalt, Maxie rămăsese cel mai vechi prieten al lui.

Dar începea să devină periculos.

Afacerile trebuiau să se extindă ca să supravieţuiască. Patrick avea şi activităţi legitime, pe lîngă cele ilegale. Femeile, drogurile, cluburile.

Cumpăra şi vindea arme, superviza aproape tot ce se întîmpla pe domeniul lui, era temut şi respectat de toată lumea.

Credea cu convingere că, dacă avea destui bani, devenea imun în faţa legii. Doi avocaţi pe care-i folosise în trecut erau acum judecători, şi ştia că, dacă era prins putea să-şi cumpere o sentinţă blîndă. Era vorba numai de extreme, iar sumele extreme de bani te făceau intangibil. Şi frica extremă. Ştia cum să provoace frica, îi venea de la sine.

– Intri sau nu, Maxie? Trebuie să ştiu.

Maxie ridică din umeri. Capul lui enorm, cu laţe groase de păr, îl făcea să arate ca un african.

– Cred că trebuie să intru, vreau, nu vreau.

Vorbea de parcă ar fi luat o hotărîre silită, cum se şi întîmpase. Dar nici unul nu menţionă acest lucru.

– Mănîncă, şi-nainte să te las acasă bem una mică, O.K.?

Afacerea era încheiată, iar Maxie ştia că prietenul lui

n-avea să continue discuția, orice-ar fi fost. Ăsta era Pat. Mîncă mai departe.

Amanda Stirling deschise uşa, iar expresia ei surprinsă fu suficientă pentru Marie.

– M-am externat, nu mai suportam să stau acolo. Parc-aş fi fost din nou la zdup.

– O, Doamne, intră şi stai jos.

O conduse în biroul ei, unde aşteptă să se aşeze înainte de a o întreba:

– Ce s-a întîmplat? N-a fost numai o tîlhărie, nu-i aşa? Arăți de-a dreptul bîntuită.

Marie privi fața blîndă a femeii din fața ei şi simți o oboseală zdrobitoare. Ginul cu tonic o doborîse şi nu era sigură că avea putere pentru o discuție despre viața ei.

– Ascultați, domnişoară Stirling, am mîncat bătaie, am dureri şi sînt obosită. Nu vreau decît să dorm. Să dorm, să dorm şi iar să dorm.

Amanda intuia că se întîmpla ceva. După toți anii în care muncise cu vieţaşi, citea în ei ca în nişte cărți deschise. Cei mai mulți reveneau într-o lume atît de schimbată, încît pînă şi cumpărarea unui ziar era traumatizantă. Femeia din fața ei pierduse totul – copiii, familia, totul. Amanda ar fi trebuit să informeze poliția, fiind convinsă că Marie avea legături cu cineva sau ceva care nu-i prindea bine. Dar voia să-i acorde beneficiul îndoielii. O simpatiza. Nu voia s-o vadă închisă din nou. Voia ca Marie să-şi refacă viața, atît cît putea.

– Dacă vrei să-mi vorbeşti, sînt aici oricînd, să ştii.

Marie zîmbi.

– Ştiu, Amanda, îți mulțumesc. Dar sînt obosită şi am dureri, atîta tot.

– Lasă-mă să te conduc în camera ta.

Peste zece minute, Marie era culcată în pat, pe întuneric. Întunericul îi era prieten. În întuneric, putea să se ascundă, să gîndească şi să facă planuri.

Dar în noaptea aceea nu reuşea să se liniştească.

Fiica ei era încurcată cu Patrick Connor, care fusese cauza tuturor relelor care i se întîmplaseră Mariei vreodată. Îi reveni în minte chipul mic al lui Jason. Ochii lui frumoşi şi părul cîrlionţat şi moale. După ce-l născuse, începuse să se adune.

Fusese nevoită să-şi analizeze mai serios viaţa. Îi spusese lui Patrick că se lăsa de droguri şi avea să se ducă la dezintoxicare.

Patrick rîsese de ea.

Parcă-l vedea şi acum, dîndu-se mare:

– Nu te duci nicăieri, Marie. Dai doar din coadă în faţa mea, puişor.

Patrick îşi făcea iar numărul, ştia cum s-o întărîte.

– Termină cu gogoşile! În viaţa ta n-ai ieşit din East London. Nici măcar într-o vacanţă n-ai fost în Jamaica, aşa că scuteşte- mă cu idioţeniile.

Îşi amintea ce mamă de bătaie mîncase de la el. Fiecare palmă, fiecare picior. Îl insultase, pe el şi visurile lui. Cel mai ciudat era că-i păruse rău pentru el. Întotdeauna îi păruse rău. Nevoia lui disperată de a fi cineva îl făcuse să fie vulnerabil, iar Pat ştia că Marie simţise asta. Pentru el, bunătatea era o slăbiciune. Iar acum, fiica ei, care devenise o tînără fermecătoare, ea însăşi mamă, era la fel de strîns agăţată de el cum fusese Marie. Poate o aveau în gene. Dar, orice-ar fi fost, ea era de vină, Marie ştia atîta lucru.

Nu se dusese la dezintoxicre, după trei săptămîni de la naşterea fiului ei fusese din nou pe trotuar. Acum, cînd se gîndea, se întreba cine fusese acea persoană. Cum i se putuse întîmpla aşa ceva ei, Mariei Carter, cea mai drăguţă fată din şcoală, cea mai rîvnită şi, desigur, cea mai îndărătnică? Ce căutase, atîţia ani? Ce căuta fiica ei la Patrick Connor?

De fiecare dată cînd se gîndea la fetiţa aceea, la mica Anastasia, care era sora propriului ei unchi, i se făcea rău. Faptul că era sînge din sîngele ei îi făcea şi mai rău. Faptul că fiica ei putuse face un copil cu tatăl fratelui ei

era incredibil. Dar, în fond, Marie ştia cît de convingător putea fi Patrick Connor. Probabil că pentru el părea comic, o glumă nemipomenită.

Da, cu siguranţă, asta îl atrăsese.

O avusese pe mamă, acum o avea şi pe fiică. Marie îi cunoştea preferinţele sexule, ştia de ce era capabil. Gîndul că Pat îi făcuse aşa ceva copilului ei, fetei care cîndva îl numise tată, îi trezea o mînie atît de cumplită încît simţea că-i venea să-l omoare cu mîinile goale.

Ei bine, avea s-o facă, la nevoie.

Avea să-l omoare.

Măcar atîta lucru putea să facă pentru fiica ei. Christos însuşi îi era martor că pînă acum făcuse prea puţin.

Gîndul nu-i mai dădea pace. Marie ştia tot mai clar că, dacă nu găsea altă soluţie, asta avea să facă. Era hotărîtă şi se simţea mai bine. În sfîrşit, adormi.

CAPITOLUL 9

Tiffany se trezi în lumina slabă a unui dormitor străin. Avea dureri, dureri mari, iar cînd încercă să-şi ridice mîinile la faţă îşi dădu seama că nu se putea mişca. Îi erau legate la spate.

Nu ştia unde se afla, nici cum ajunsese acolo. Se simţea ca şi cum ar fi avut capul plin cu vată, iar gura-i era atît de uscată încît limba i se lipea de cerul gurii. Vru să scoată un ţipăt de groază, dar nu ieşi nici un sunet. O asaltau mirosuri, cele mai puternice fiind de fecale şi de sînge. În timp ce lacrimile i se prelingeau pe obraji, auzi uşa deschizîndu-se şi nişte paşi venind prin cameră.

– Aşa, dragă, lasă-mă să te-ajut, spuse o voce blîndă.

Îşi simţi mîinile dezlegate, iar prin umeri o străbătu o durere atît de acută încît scoase în sfîrşit un ţipăt.

Femeia îi puse o mînă peste gură.

– Şşş! Nu-l trezi.

Tiffany îşi simți brațele masate şi-şi dădu seama că femeia aceea cu degete puternice ştia bine ce făcea. O ajută să se ridice în capul oaselor.

– Ți-am pregătit o baie. O.K.? Am pus şi Dettol în ea, aşa că s-ar putea să te usture la-nceput.

O lăsă pe femeie s-o ajute. Încă mai era amețită şi nu ştia ce i se întîmplase, nici cum ajunsese în acel loc. Nu mai ținea minte decît că bea un pahar de vin şi fuma o pipă cu Patrick.

– Cine eşti?

Avea senzația că nu-şi mai folosise vocea de ani de zile, îi era gîjîită şi o durea gîtul.

Femeia îi zîmbi prietenos.

– Eu sînt Sarah. Şi tu?

– Tiffany... Tiffany Carter. Ce caut aici? Am avut un accident?

Vorbea ca un copil, atît de dezorientată era. Sarah nu-i răspunse, începînd însă să-i spele trupul de sînge şi fecale. Apa fierbinte o însufleția. Pe măsură ce se dezmeticea, văzu rănile care o acopereau. Dettolul o ustura într-adevăr, parcă i-ar fi luat foc trupul, mai ales între picioare şi în anus. Începu să plîngă, cu mici suspine de durere.

– Ce s-a întîmplat cu mine, Sarah? Ce mi s-a întîmplat?

Sarah văzu rănile superficiale de cuțit şi ştiu că Leroy întrecuse iar măsura. De asemenea, se temea că pe Patrick Connor n-avea să-l bucure halul în care ajunsese fata. Ştia că avea un copil cu ea – dar, în fond, Patrick avea copii peste tot.

Sarah parcursese banda video din seara trecută, iar ceea ce văzuse o făcuse să-i vină rău, aşa că Dumnezeu ştia ce-avea să simtă fata cînd va începe să-şi amintească – şi avea să-şi amintească.

Ăsta era efectul Rohypnolului. Memoria revenea fragmentar, pe parcursul mai multor săptămîni, uneori luni.

Sarah spera ca fata să *nu-şi* amintească ce i se întîmplase.

Leroy nu-i făcuse niciodată asemenea lucruri, numai fetelor pe care le cumpăra, iar în mod normal, cînd le avea, nu le dădea Rohypnol. Presupunea că acum o făcuse din cauza lui Patrick.

Legătura cu Patrick Connor era cea care o deranja pe Sarah. Ştia că, uneori, Patrick îi pasa fete lui Leroy – le cumpărau şi le vindeau între ei. Dar auzise despre asta nouă, Tiffany.

Mama ei tocmai ieşise dintr-o condamnare dublă pe viaţă, iar Tiffany se presupunea că ar fi fost tot fiica lui Patrick.

Dacă şi bîrfa *asta* era adevărată, însemna că Tiffany avea un copil cu propriul ei tată. Sarah clătină din cap. Leroy n-ar fi întrecut niciodată această limită.

Rănile de cuţit de pe trupul lui Tiffany prinseseră cruste, dar unele începuseră acum să sîngereze din nou, de pe urma spălatului. Se uşurase pe ea şi pe pat, aşa că putoarea era înăbuşitoare. Sarah avea să arunce cearşafurile, nici nu se mai ostenea să le spele. În timp ce o spăla pe cap, Leroy intră în baie şi urină în toaletă. Le ignoră pe amîndouă.

Tiffany îl privi. Dintr-o dată, nu mai vru ca Sarah să-i spună ceva. Avea sentimentul că nu voia să ştie. Dar tăcu, stînd cu capul în piept, atentă să nu-i întîlnească privire.

– Cheamă un taxi şi trimite-o de-aici.

Glasul era ursuz, nepăsător, iar Sarah dădu din cap fără o vorbă. Peste douăzeci de minute, Tiffany era îmbrăcată, în drum spre casă. Încă nu putea să umble fără ajutor şi o durea tot trupul.

Fu uimită să-l găsească în apartamentul ei pe Patrick, dîndu-i Ninei micul dejun. Îi fiersese un ou şi-i prăjise pîine. Pe masă mai era şi o carafă cu lapte şi cîteva fructe proaspete.

Patrick o ajută pe Tiffany să se aşeze pe un scaun şi-i

dădu o cafea tare, cu mult zahăr şi frişcă. Tiffany îşi găsi puterea de a-i zîmbi fetiței, mîngîind-o pe cap.

Patrick tăifăsuia ca şi cum totul ar fi fost absolut firesc. Simplul fapt că o aşteptase era de ajuns ca s-o dezorienteze, fără toată bunătatea şi jocul de-a tatăl iubitor. Tiffany începuse să-şi revină şi-l privea prudentă cum se juca şi o făcea pe fiica lui să rîdă.

Patrick o sărută blînd pe Tiffany pe gură.

– E-n regulă, puiule?

Glasul îi era blînd, tandru; părea sincer îngrijorat.

– M-a rănit, Pat.

Vorbise atît de încet, încît Patrick fu nevoit să-şi apropie capul de ea ca s-o audă. Îngenunche în fața ei şi-i şterse lacrimile cu degetele.

– Ştiu, iubito.

Începu să-i descheie hainele, privindu-i urmele de pe trup. În timp ce i le încheia la loc, o sărută pe umeri şi sîni. Blîndețea lui o făcea să plîngă. Tiffany avea nevoie de el, de un bărbat puternic care să-i spună că totul urma să fie bine.

Patrick îi pregăti cu grijă o pipă, ținîndu-i-o în timp ce o îndemna să inspire adînc, inhalînd tot fumul de crack dintr-o dată.

– Haide, Tiff, asta o să te-ajute să-ți revii. Inspiră adînc, iubito.

Zîmbi cînd îi văzu trupul relaxîndu-se. O rezemă cu grijă de spătarul scaunului, privind cum ochii îi deveneau sticloşi, iar fruntea i se descreța.

Apoi spuse serios:

– Nu-ți face griji pentru ce s-a-ntîmplat azi-noapte, Tiff. O să te-obişnuieşti.

Kevin sorbea din ceai şi-şi mînca pîinea prăjită. Trebuise să-şi facă singur micul dejun, ceea ce spunea enorm. Louise era una dintre acele femei care considerau că nimeni nu putea face nimic la fel de bine ca ele. Ea pregătea toate mesele, toate băuturile, şi în nouă cazuri din

zece se plîngea tot timpul că le făcea fiindcă n-avea nici un ajutor şi trebuia să le facă singură pe toate.

Îl privi cum deschidea ziarul *„Sun"* şi începea să citească. Îl ura, acum îşi dădea seama. Toată animozitatea i se concentra asupra lui şi a faptei pe care o săvîrşise.

– Îți dai seama ce necazuri i-ai cauzat ieri lui Lucy, cu eroismele tale prosteşti? se răsti ea.

Kevin ridică din umeri.

– Ai impresia că-mi pasă cu ceva, Lou?

Nici măcar nu ridică ochii din ziar.

– Acum ai lui Black au să se țină după noi. Îi ştii cum sînt...

Kevin îşi dădu seama că-i făcea plăcere tensiunea ei. O mică parte din el se ruşina de asta dar, după toți anii petrecuți ascultînd-o îndrugînd verzi şi uscate despre Marshall, cînd încă mai aveau două fiice şi nişte nepoți care aveau nevoie de ei, era o dulce răzbunare.

– Cum spuneam, Lcu, mă doar fix în pix. Sîntem mai tari decît ne cred ei. N-am de gînd să stau degeaba şi să-i las pe unii ca ei să-mi dicteze mie şi alor mei. Mi-am ținut fleanca şi-am stat cu capu-n piept prea multă vreme. Şi-i valabil şi pentru tine, şi pentru toată lumea.

Louise se simțea gata să explodeze. Se ridică în picioare şi-şi îndreptă un deget spre el. Cu vocea tremurîndu-i de furie, spuse:

– Cum îți permiți să-mi vorbeşti aşa? Tot ce fac pentru tine...

Kevin izbucni în rîs.

– Ascultă-te, numai! Ce faci pentru mine, mm? Speli şi calci nişte haine, găteşti cîte ceva? Milioane de femei fac asta şi nu se fălesc numai cu atîta lucru. Taci în mă-ta din gură, pîn-oi avea ceva de zis! Şi mişcă-ți fundul ăla gras să faci ceva cu rost din viața ta. Sau, mai bine zis, scoate-ți mințile din fund şi bagă-ți-le-n cap. Că eu aşa am făcut.

– Ce vrea să-nsemne asta?

Îi auzea frica în voce, fiorul de incertitudine.

– Ce-am zis. Ieri, ți-am spus foarte clar ce am de gînd.

Asta-nseamnă că trebuie să-mi caut drepturile conjugale-n altă parte, nu? Şi-am s-o fac, Lou. Nu mai pot trăi ca un călugăr. Dacă eu am un obicei, m-ai pune să mă călugăresc pentru cîteva lire, este? Eşti nebună după bani. Ei bine, pe viitor, eu plătesc notele şi cu asta am terminat. Dacă vrei cîteva sterline ca să te duci la bingo, fă bine şi ia-ţi o slujbă, fato. Viaţa-n casa asta se schimbă, şi n-ar strica să-nveţi să te schimbi şi tu după ea. Acum aici e o ordine nouă, şi-i a mea.

Îşi termină ceaiul. Luînd cheile maşinii, ieşi din bucătărie. Nici măcar nu trînti uşa din faţă, deşi tare-ar mai fi vrut. O, cît ar mai fi vrut!

Louise rămase în bucătărie, privind lung spre uşă. Apoi intră în bucătărie Lucy, spunînd nonşalant:

– Numai tu eşti de vină. Şi-acum ce-o să facă, mamă, mm? Ce-o să facă acum?

Louise nu-i putu răspunde.

Încă mai era şocată de cuvintele soţului ei. Vorbise serios. Îşi dădea seama că fiecare cuvînt fusese cît se putea de serios. Şi avea să facă exact ceea ce spusese. Cînd era vorba de Kevin Carter puteai garanta un lucru: dacă spunea că făcea ceva, o făcea.

Gîndul că toţi prietenii şi vecinii ei ştiau că plecase şi umbla brambura aproape că-i provoca un infarct de ruşine. Reuşise să se împace cu ceea ce făcuse Marie. Privind oamenii în faţă, le spusese tot ce avea de spus. Îi făcuse să înţeleagă că fiica ei nu însemna nimic pentru ea. Nimic. În cele din urmă, reuşiseră să-şi pună cumva viaţa pe picioare. Ştia că, în unele privinţe, fiica ei era un fel de legendă vie. O dublă ucigaşă, o tîrfă care băuse şi se drogase pînă nu mai ştiuse de ea.

Dar îi făcuse pe oameni s-o respecte, îi silise să-i acorde ceea ce considera ea că i se cuvenea. Iar acum, Kevin îi făcea iar greutăţi. Avea să distrugă ultima brumă de respectabilitate care le mai rămăsese. Louise urma să ajungă de rîsul lumii. Totul era numai din vina Mariei. De cînd îi dăduseră drumul din închisore, Kevin se schimbse.

Marie îşi depănse iar vraja diabolică, la fel ca pe vremuri. La fel ca toți bărbații, Kevin avea să facă ce voia ea.

În timp ce o privea pe Lucy cum pregătea un ceai, începu să-şi facă planuri, iar gîndul la răzbunare o mai linişti. Avea să i-o plătească, nu nebuneşte, ci cu calm, asta avea să fie deviza ei de-acum încolo.

Alan aproape că leşină cînd o văzu pe Marie făcînd curat în birou. Mişcările-i erau țepene, dar arăta mult mai bine.

– Ce cauți aici, Marie?

Îl privi, zîmbindu-i.

– Trebuia să fac ceva. E ciudat, dar în închisoare eram întotdeauna ocupată. Aşa rezistam. Acum cred că mi-a intrat în obişnuință. Majoritatea leziunilor mele sînt doar nişte simple vînătăi, aşa că, dacă am grijă, e totul în regulă.

– Arăți încă destul de nasol la mutră.

Compasiunea lui o înveselea. Îi păsa de soarta ei, iar după atîția ani în care nimănui nu-i păsase, era plăcut.

– Să-ți fac un ceai?

Alan dădu din cap şi o privi cum circula prin micul Portakabin. Interiorul arăta deja mai bine. În doar zece minute, Marie făcuse ordine. Cînd încercase el, îi luase o zi întreagă şi tot ca o magherniță arăta.

Mintea-i stătea la cocaina din curte. Era din ce în ce mai îngrijorat. Nu reuşea să ia legătura cu nimeni. Toate telefoanele mobile erau scoase din funcțiune şi nimeni nu-l căuta. Trebuia să scape de ea, şi cît mai curînd. Dacă cineva avusese o captură, ceea ce părea foarte probabil, pînă la urmă unul avea să-l dea în gît, pentru o condamnare mai uşoară. Nu i-ar fi purtat pică, şi el ar fi făcut la fel. Nici el nu voia o ditamai sentința. Mai ales întrucît voia să se retragă din afaceri.

Telefonul sună, iar Alan răspunse.

Marie oftă cînd îl auzi pariind trei bătrîne pe cursa de la două şi jumătate din Kempton. Viciile luau atît de multe

forme, încît uneori se întreba dacă nu aveau o natură genetică.

– Am cumpărat un ogar cenuşiu, Marie. Mă întrebam, cînd ai să te simți mai bine, n-ai vrea să vii pînă la Peterborough ca să-l vezi cum aleargă? E un cîine minunat. S-a împiedicat de cîteva ori la plecare, dar dacă ia un start bun, fuge ca vîntul.

– La Peterborough? De ce nu la Walthamstow, sau la Romford?

– Vezi tu, nu poate alerga pe piste S.I.S. Nu încă. Dar, după ce o punem la punct, o să poată.

Mariei îi veni din nou să rîdă. Era atît de pasionat, încît îi era imposibil să facă ceva ca oamenii normali.

În timp ce-şi sorbeau ceiurile, Marie spuse pe un ton nonşalant:

– Cunoşti un tip negru, unul Patrick Connor? Are nişte ochi albştri care-l fac să iasă în evidență.

Îi era greu să-şi păstreze vocea calmă.

Alan o privi lung cîteva momente.

– Credeam că *tu* îl cunoşti foarte bine. Nu-i tocmai greu de găsit, iubito, nu-i aşa?

Glasul îi devenise rece, iar Marie îşi reproşă că-l subestimase pe omul din fața ei. Înghiți în sec, zgomotos.

– Să reformulez, bine? Ce ştii despre el şi afacerile lui din ultima vreme?

– Probabil la fel de mult ca tine. A ajuns cineva. S-a străduit din greu, iar acum s-a impus ca unul dintre principlii dealeri. Ți-am spus vreo noutate?

Tonul şi comportamentul lui erau pline de sarcasm. Marie regreta că-l vexase. Alan era un om cumsecade şi fusese bun cu ea. Îi dăduse o şansă, cînd nimeni altcineva n-ar fi făcut-o. Era un om de treabă, în pofida cusururilor lui evidente. Nu merita să-i dea bătăi de cap sau să-l implice în treburi despre care n-avea nici un motiv să ştie.

Se hotărî să-i spună adevărul. Merita măcar atîta lucru.

– Îmi pare rău, Alan, dar cred că ştii că are o relaţie cu fiica mea, nu? Eram îngrijorată pentru ea, atîta tot.

– Deci, ţi-ai văzut copiii?

Marie dădu din cap.

– Numai pe Tiffany. Pe fiul meu îl voi vedea în weekend.

Nu adăugă că avea să-l privească de departe, fără să-i vorbească. Tatăl ei urma să obţină adresa de la Serviciile Sociale, deşi înţelesese de la Carole Halter că Tiffany ţinea legătura cu Jason. Dacă tatăl ei nu avea succes, urma să afle adresa de la Tiff. Era hotărîtă să-l vadă. Iar dacă Tiffany ştia unde era, atunci ştia şi Patrick Connor. Asta o îngrijora pe Marie.

– Aha. Şi ce face fiica ta? S-a bucurat să te vadă?

Alan era din nou drăguţ, iar Marie simţi că o usturau ochii cînd răspunse:

– A, a fost într-al nouălea cer. Într-al nouălea blestemat de cer.

Era pentru prima oară cînd Alan o auzea înjurînd, şi îl întrista. Oricîte ştia despre viaţa şi necazurile ei, faptul că nu înjura şi că se comporta ca o doamnă îl atrăsese întotdeauna.

Îşi terminară ceaiul în tăcere. Într-un tîrziu, Alan vorbi.

– Am învăţat un lucru de-a lungul anilor, Marie. Nimic nu iese niciodată aşa cum vrei. Oamenii sînt rareori aşa cum îi crezi. Cel mai bun mod ca să faci faţă e de a le lua pe toate una cîte una.

Privindu-l în faţă, Marie simţi nevoia să-l sărute. Cu toate cusururile lui – şi avea destule, cum subliniase Beverley – era un om atît de bun...

– Ştiu, Alan. Dar, uneori, e aşa de greu. Mai ales cînd fiecare zi pare să aducă o nouă problemă, un nou necaz. În închisoare, trăieşti într-un mediu controlat. Nu achiţi notele de plată, primeşti totul pe tavă. În peste doisprezece ani, o dată n-am stins sau n-am aprins o lumină. Nu-mi cumpăram decît pasta de dinţi, un pachet de biscuiţi sau o ciocolată Mars. Iar acum, trebuie să-ncerc să

mă reintegrez în lume, trebuie să-mi ajut copiii, şi ştii care-i cel mai rău lucru? Nici nu-s sigură că mă pot ajuta măcar pe mine.

Alan ridică din umeri.

– Cine poate asta? Mie mi-e greu pînă şi să mă îmbrac dimineața. Dar trebuie să te ții pe picioare, fetițo. Iar tu asta faci. Încearcă numai, zi cu zi, să le pui pe toate în ordine.

Vorbea din inimă, iar Marie percepea tristețea cuvintelor lui. Totuşi, avea perfectă dreptate. Nu puteai decît să mergi înainte, de pe-o zi pe alta. Măcar atîta lucru o învățase închisoarea, dacă nu şi altceva.

Louise era la cimitir, locul ei favorit. Smulgea iarba şi buruienile de pe mormîntul lui Marshall şi uda grădinița pe care o sădise acolo. În timp ce lucra, îi vorbea, povestindu-i despre viața ei şi spunîndu-i cît de mult îi lipsea. Crîmpeie suculente de bîrfe despre ce mai făceau foştii lui prieteni şi ce dor le era tuturor de el. Nu voia să recunoască faptul că-i plăceau mai mult bîrfele veninoase, ca atunci cînd auzise că fostul lui coleg de şcoală Brendan primise nouăsprezece ani pentru trafic de droguri. Tare-i mai plăcuse. Mama lui Brendan o privise întotdeauna de sus, iar acum ştia şi ea ce însemna să pierzi un fiu.

Îmcă-şi mai amintea cum îi spusese Tracy, cu atîția ani în urmă:

– Nimic n-o să-l aducă pe Marshall înapoi. Vezi-ți de drum, Lou.

Vremea se încălzea, luna mai bătea la uşă, iar atunci Louise urma să poată petrece ore întregi la mormînt, citind comod lîngă rămăşițele pămînteşti ale fiului ei.

Iar aici putea să se gîndească, să facă planuri pentru a pune bețe-n roatele relației dintre fiica ei şi soțul *ei*.

La urma urmei, Kevin era bărbatul Louisei, Mariei îi era numai tată. Louise născuse o viperă care se folosea de toți cei din jur. Dar acum avea să se lupte cu ea, şi cu

el. Avea să-i dovedească în sfîrşit lui Kevin ce tîrfă era fiică-sa. Cum îşi folosise trupul ca să obţină tot ce voia. Cu toţi se culcase: cu prietenii de familie, cu profesorii, cu oricine îi putea da ceea ce-şi dorea. Iar Kevin o iertase întotdeauna. Probabil că şi pe el îl lăsase s-o atingă, la fel ca pe toţi ceilalţi. Louise îşi alungă gîndul. Ştia, în adîncul sufletului, că soţul ei nu era aşa. Dar, judeca ea, Marie îl putea constrînge să facă tot ce voia. Era o iscusinţă pe care o avea în sînge. O trăsătură care atrăgea bărbaţii.

Pînă şi profesorii căzuseră victime farmecelor ei. Încă o mai ustura umilinţa de a i se spune că fiica ei era eliminată din şcoală fiindcă fusese prinsă cu profesorul de matematică. Băieţilor din şcoală le cerea cinci ţigări pentru un act sexual. Asta era altă poveste care se răspîndise ca focul prin pădure. Orice-ar fi făcut mama ei, putea s-o bată, s-o consemneze, s-o dea la internat, Marie nu se schimba. Fusese un război între ele, un război cîştigat de Louise. În ziua cînd fiica ei fusese închisă, Louise se simţise uşurată, fiindcă acum era măcar într- un loc sigur, unde nu mai putea face nimănui rău.

În seara aceea, sărbătorise. Băuse de una singură pentru Marshall, îi spusese că-l iubea şi că Marie plătea pentru moartea lui, aşa cum se cuvenea. Nu numai pentru Bethany şi Caroline – nu erau decît nişte tîrfe, la fel ca ea – ci pentru fiul iubit al Louisei, care nu mai suportase viaţa după ceea ce făcuse sora lui. Un băiat bun şi decent murise din cauza Mariei şi a stilului ei de viaţă.

Fiica ei ar fi trebuit să fie spînzurată pentru ceea ce făcuse. Pentru vieţile pe care le distrusese, inclusiv a Louisei. Căsnicia ei murise în ziua condamnării Mariei, deoarece Kevin nu-şi iertase niciodată soţia pentru că fusese martoră a acuzării. Însă ce-ar fi putut face? O *văzuse* în ziua aceea pe Marie cu Bethany şi Caroline. Le *văzuse* certîndu-se. Trebuise să spună adevărul, nu putea minţi cînd era vorba de crimă, orice-ar fi crezut soţul ei. Aceea nu mai era una dintre escapadele obişnuite ale Mariei, era ceva extrem de grav. Cineva trebuia s-o oprească o dată

pentru totdeauna, iar acea persoană fusese Louise. Cine avea mai mult dreptul s-o judece decît propria ei mamă, femeia care-i dăduse naştere şi încercase s-o facă să-şi schimbe stilul de viaţă? Da, fusese nevoită să spună adevărul. Era singurul lucru cinstit pe care-l putea face.

Iar acum Lucy, la treizeci de ani, se mărita cu dobitocul ăla afurisit de Mickey, fiind convinsă că nimeni altul n-ar fi vrut-o. Marie avea de dat socoteală pentru multe, pe toţi sfinţii. Ei bine, Louisei îi revenea sarcina de a-şi opri din nou fiica şi avea s-o facă. Dumnezeu îi era martor, avea s-o oprească o dată pentru totdeauna.

Indiferent ce ar fi trebuit să facă.

N-o observă pe Karen Black privind-o, nu-l observă nici pe preot privindu-le pe amîndouă. Era cu Marshall al ei şi altceva nu mai conta. Cînd se afla lîngă el, simţea că viaţa era mai uşoară, că avea alături pe cineva care o înţelegea.

Părintele Boyd se opri lîngă ea, iar Louise ridică privirea şi zîmbi.

– Bună ziua, părinte.

– Mormîntul arată minunat. Aş dori ca mai mulţi oameni să-şi aducă aminte de morţii lor.

Privind spre paragina din jur, părintele oftă.

– Fac şi eu ce pot pentru el, părinte. A fost un fiu bun.

Ca de obicei, cînd vorbea despre fiul ei o podideau lacrimile. Părintele Boyd îşi şterse chelia cu o mînă, zîmbind cu blîndeţe.

– Aşa a fost. Întotdeauna a fost un băiat bun, Marshall. Şi un ministrant la fel de bun.

O văzu pe Louise Carter umflîndu-se în pene aproape fizic de bucurie şi se rugă ca biata femeie să scape de durere. O devora ca un foc şi pînă la urmă avea s-o ardă complet.

Cu ochii ei scăpărători şi expresia înverşunată, arăta ca o nebună. Marie, Dumnezeu s-o ţină, fusese întotdeauna o fată cu probleme şi cauza multora dintre acele probleme fusese această bună femeie creştină care stă-

tea în fața lui. O femeie care, cum ştia bunul Dumnezeu însuşi, le dăruia atîtea străinilor, şi totuşi îşi dărîmase familia fără să stea o clipă pe gînduri. Numai cusururi le găsea fetelor ei, şi numai calități fiului, băiatului care ştiuse cum să-i zîmbească şi să-i spună doar ce voia ea să audă. Louise le cauzase alor ei atîta nefericire, era atît de hotărîtă să vadă numai răul din om, inclusiv la propriile ei fiice.

Părintele Boyd le plăcuse întotdeauna pe fete, deşi Lucy semăna prea mult cu mama ei ca să fie vreodată fericită. Moştenise aceeaşi invidie care o marca pe femeia din fața lui.

Marie, în schimb, fusese o fată extraordinară cînd nu era pe lîngă mama ei, veselă şi zîmbitoare, o fetiță bună care-şi iubise enorm tatăl. Preotul observase gelozia pe care mama ei încerca să şi-o înăbuşe cînd îi vedea pe tată şi pe fiică împreună.

Deşi Kevin Carter îşi iubise toți copiii, Mariei îi acordase mai multă atenție, fiindcă această femeie, propria ei mamă, nu găsise în inima ei pentru fetiță altceva decît violențe verbale şi descurajări.

Marie fusese atît de drăguță, o fetiță frumoasă care devenise o fată frumoasă. Dar toată viața fusese tulburată, şi orice făcuse, părintele Boyd continua să se roage pentru sufletul ei şi pentru liniştea inimii ei. Mai ales pentru liniştea ei sufletească.

– Nu vii să bei o cafea bună cu mine, Lou? M-ar bucura puțină companie.

Louise îşi adună lucrurile şi porni mîndră cu preotul spre sacristie. Se plîngea de toți şi toate, iar el o asculta politicos ca întotdeauna. Hotărî în sinea lui să mai stea o dată de vorbă cu Kevin Carter.

Femeia aceea avea nevoie de tratament psihiatric, şi cît mai curînd. Parcă ar fi ascultat-o pe-o dementă care turuia într-una despre cît de cumplit era că alți băieți trăiau, în timp ce fiul ei nu mai era în viață.

Părintele Boyd bănuia că Marshall Carter ar fi vrut să

se odihnească în pace, nu să asculte aceleaşi şi-aceleaşi lucruri în fiecare zi.

Merita puțină liniște, acum, pînă cînd şi alor lui le suna ceasul şi aveau să i se alăture.

Preotul oftă adînc, ascultînd-o, cu fața lipsită de expresie dar inima îngreunată de tristețe. Îşi aprinse o țigară, deşi se hotărîse să se lase. Întotdeauna avea nevoie de proptele cînd Louise Carter era în preajma lui, iar nicotina îl ajuta – deşi, la drept vorbind, ar fi preferat un Scotch mare.

Se uită afară pe fereastră şi văzu că în sfîrşit Karen Black plecase. Necazul plutea în aer, iar părintele Boyd simțea că nici el şi nici altcineva nu mai putea să-l oprească.

CAPITOLUL 10

În ultima săptămînă, Marie simțise că în sfîrşit reuşea să ajungă la un acord cu viața şi cu trecutul ei. Pentru ea, munca era o prioritate, o ajuta să rămînă cu mintea întreagă, deşi se părea că Alan Jarvis avea problemele lui. Nu-i spusese nimic, dar Marie îi simțea mervozitatea. O ajuta să-şi mai abată gîndul de la propriile ei probleme.

Şi tatăl ei o încurajase considerabil. Acum, stînd amîndoi împreună într-un restaurant italian, Marie simțea că se mai relaxa cît de cît. Mîncau încet. În ultima vreme, Marie savura mîncarea, chiar dacă mînca prea mult. După anii de închisoare, mîncarea o consola enorm.

– Ce-ai să faci, Marie? Îmi pare rău că n-am putut obține adresa, dar asistenta socială era foarte încăpățînată.

Marie ridică din umeri.

– Tiffany ştie unde e Jason. Am să mai trec pe la ea. Vrei să vii şi tu?

Îl întrebase ca şi cum abia atunci i-ar fi venit ideea, şi o ştiau amîndoi. Kevin, însă, stătu pe gînduri înainte de a răspunde.

– Din cîte mi-ai spus, Marie, dacă mă duc acolo nu voi face decît să cauzez probleme. Mă ştii cum sînt, iubito, proverbialul taur la poartă.

Marie nu-i răspunse. Îşi amintea cum mai venise după ea, cu ani în urmă. Cum o căutase prin apartamente sordide şi case abandonate. Se lupta cu oricine-l împiedica să ajungă la fiica lui. Irosise atîta timp şi energie pentru ea...

– Pare să semene atît de mult cu tine, Marie, spuse el cu nostalgie.

Glasul îi era trist, iar Mariei îi păru rău pentru el. Ştia cît îşi dezamăgise amîndoi părinţii.

– Cred că ştie totul, mm? Trebuie s-o laşi în pace, iubito, altfel o să te scoată din minţi. Pînă la urmă, şi eu a trebuit să te las pe tine cu ale tale, oricît ar părea de aspru. Mama ta nu te mai putea suporta şi, drept să-ţi spun, nici eu.

Marie îşi privi farfuria, cu lacrimile adunîndu-i-se în ochi la gîndul zădărniciei din cuvintele tatălui ei. Încă nu înţelegea c-o făcuse să fie aşa cum fusese. Se simţea vinovat, ca şi cum el ar fi fost de vină. I se frîngea inima pentru el.

Îl apucă strîns de mînă.

– Iartă-mă, tată. Îmi pare rău pentru toate. În fiecare zi mă gîndesc la Caroline şi Bethany. Ştiu că acum ar fi umblat primtre noi, bucurîndu-se de viaţă, dacă nu ieşea toată porcăria aia. Nici acum nu-mi amintesc nimic. Într-un fel, probabil că e mai bine aşa, nu crezi? Cel puţin, le văd doar moarte. Nu le văd chircindu-se şi cerşind viaţa, aşa că tot e ceva, cred.

Înghiţi un nod.

– Nu înţeleg cum s-a întîmplat totul, tată. Cum am putut ajunge să-mi omor colegele şi să-mi părăsesc copiii. Şi să fac treişpe ani de închisoare. Mi-e frică să-l văd pe

Jason, tată. Mi-e frică să nu-mi întoarcă spatele, la fel cum a făcut Tiffany. Ştiu că merit, dar nu-s sigură că aş rezista. Sora lui are un copil cu propriul lui tată. Nepotul şi fiul meu sînt soră şi frate. Le-am distrus şi lor viețile, tată, pe toți i-am distrus. Pe mine, pe tine, pe mama, pe Lucy, pe toată lumea, dar mai ales pe copii. Pe bieții mei copii...

Acum plîngea pe față, iar ceilalți oameni din restaurant o priveau fascinați.

– Cum să suport toate astea, tată? Nici măcar nu mă eliberau în weekend-uri, mi-au dat drumul pur şi simplu în lume – pe care-am părăsit-o cînd oamenii încă mai purtau cizme cu sclipiciuri şi douăzeci de țigări costau o liră. Toate mi-s străine, toate. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac, încotro s-o iau. Sînt pierdută, tată, la fel de pierdută ca pe vremea cînd pompam în mine heroină.

Kevin îşi asculta fata cu compasiune, dar şi cu mîndrie. Îşi privea viața în față, iar asta nu putea fi decît bine. Nu-şi făcea false speranțe, nu avea nici o pretenție. Dacă merita cineva ajutor, Marie era aceea. Avea să-l găsească pe fiul ei, să netezească drumul. Să-i uşureze sarcina.

Da, făcuse un lucru îngrozitor, dar plătise prețul. Îl plătise cu vîrf şi-ndesat.

O ținu în brațe pînă se opri din plîns, apoi îi comandă un desert mare. Acum avea nevoie de mîngîiere şi putea începe pe loc.

– Ascultă, ți-ai plătit datoria față de societate, O.K.? Ai o slujbă şi tocmai începi o viață nouă. Trecutul e mort, lasă-l aşa cum e. Concentrează-te asupra viitorului. Eşti încă tînără, frumoasă şi, spre deosebire de majoritatea oamenilor, ai învățat din propriile tale greşeli. Nu mai trebuie decît să rezolvi nişte treburi neterminate. O să aranjăm lucrurile şi cu băiatul tău, îți promit. Dar, orice s-ar întîmpla, trebuie să mergi înainte, bine? Şi să profiți chiar şi de cele mai proaste situații. Ştiu ce vorbesc, am fost însurat cu pacostea de maică-ta ani de zile, asta-n sine-i o condamnare pe viață. Dacă i-aş fi făcut de petrecanie cu ani în urmă, acum aş fi fost liber şi nu mai trebuia să

mă uit toată ziua-n ochii ăia acuzatori. Am ales să rămîn cu ea şi-mi pare rău, Marie. E o canalie. Din cauza ei ai ajuns aşa, la fel cum şi Marshall a ajuns ce-a ajuns. Trece ca o ghiulea prin viaţă, distrugîndu-i pe toţi în jur, n-are ce face, şi proasta aia de Lucy se ia după ea. Amîndouă au vieţi fără bucurii şi-ncearcă să controleze pe toată lumea. Tu te-ai revoltat, asta-i tot, în singurul fel cum puteai. Şi fraierul ăla negru nu te-a ajutat nici el, ţi-a dat droguri, te-a scos pe trotuar. Dacă nu-l întîlneai, nu s-ar fi întîmplat mare lucru, sînt convins. *Întotdeauna* am fost convins. Şi-acum, mănîncă-ţi plăcinta asta cu frişcă şi hai să nu mai spunem nimic pînă nu ne mai liniştim puţin amîndoi.

Marie îl asculta, şocată că-i vorbea atît de desluşit. Nu-l credea, dar îi era recunoscătoare că-l avea ca aliat. Întotdeauna îi ţinuse partea şi plătise pentru asta prin anii trăiţi alături de mama ei. Marie ştia acest lucru mai bine ca oricine.

Louise stătea în salon, înconjurată de fotografiile lui Marshall. Sorbea dintr-o ceaşcă de ceai şi fuma încet o Embassy regală, savurînd tăcerea şi timpul petrecut singură cu fiul ei.

Preotul o făcea întotdeauna să se simtă mult mai bine. Era un om care ştia ce vorbea şi care ştia cum să tacă, arătînd că era de acord cu ea. Îşi dorea să-l mai viziteze, în aceeaşi zi, dar se simţea indispusă.

Nu-i trecea nici un moment prin minte că părintele Boyd o asculta doar ca să-i facă hatîrul şi că tăcerile lui nu însemnau că-i dădea dreptate. În mintea ei, era un om mare.

Toate persoanele care-i dădeau dreptatate erau mari. Închise ochii şi şi-l aminti pe Marshall în copilărie; părul lui buclat şi mătăsos, ochii albaştri care-i zîmbeau încontinuu. Fusese delicat, ca o păpuşă, spre deosebire de surorile lui, care erau nişte fete voinice. Voinice şi nesuferite, mai ales Marie, numai ochi albaştri şi membre musculoase. Încă de mică se dădea în spectacol, dansînd şi

cîntînd versuri deochiate. Opera lui taică-său, fireşte. Oamenii făceau atîta caz pe seama ei! „O s-ajungă vedetă de cinema, la cum arată!“ De cîte ori o auzise Louise pe asta? „Model o să se facă, ia te uită ce siluetă!“ Numai sîni şi machiaj, încă de la doişpe ani. Avea curvăsăria în sînge. Cel puțin, Louise avusese grijă s-o țină pe Lucy sub obroc. Cel puțin *ea* nu făcuse familia de rîs.

Închise ochii ca să nu mai vadă scenele care i se derulau în minte. Soțul ei... alt fraier bun de nimic... bătea străzile zi şi noapte după fiică-sa. Mai mult îi păsa de ea decît de oricare dintre ei. Nici nu-şi lua în seamă fiul. Se juca şi rîdea cu Marie, pe canapea, uitînd de ceilalți copii.

Louisei îi era foarte comod să uite că nici pe ea n-o interesau fiicele ei, deşi dintre ele o preferase pe Lucy pentru că ea măcar respecta regulile.

Țigara arsese, pînă aproape de degete. O stinse şi-şi aprinse imediat alta.

Marshall îi zîmbea din fotografii, făcînd-o să se simtă din nou împăcată. Era un balsam pentru sufletul ei, să viseze cum ar fi putut fi viața, cum succesele fiului ei s-ar fi putut reflecta şi asupra ei. Aceste visuri o făceau să fie fericită.

Bomba incendiară intră cu viteză pe fereastra din față. În clipa cînd se sparse de perete, flăcările o înghițiră pe Louise, aşezată în fotoliu. Salopeta de nylon pe care o purta în casă începu să se topească, dar Louise nu observă. Încerca să adune pozele lui Marshall şi să le salveze. Simțea mirosul propriului ei păr arzînd.

Şocul îşi făcuse repede efectul, iar durerea încă nu era limpede. Pe Louise o activa adrenalina pură. În loc să fugă din casă, tot încerca să adune amintirile despre Marshall. Brevetele lui de înotător din şcoală. Biblia de la Şcoala Duminicală. Toate lucruşoarele care însemnau atît de mult pentru ea. Perdelele erau cuprinse de flăcări, iar zdrențele negre pluteau prin cameră, răspîndind focul. Pe Louise, însă, n-o interesa. *Trebuia* să ia de-acolo toate lucrurile fiului ei, nu le putea lăsa să fie devorate de foc.

Fumul îi făcea ochii să lăcrimeze. Cu brațele încărcate, împinse în sfîrşit uşa. Curentul de aer făcu toată camera să explodeze sub ochii ei. Flăcările se tîrau pe covor şi alergau pe culoar, spre uşa din față. Abia atunci îşi dădu seama că şi holul ardea. Uşa de la intrare era o pălălaie, iar aburii de petrol pluteau peste tot.

Încercă să-şi croiască drum spre bucătărie, cu brațele pline de amintiri. Apoi se prăbuşi şi, înainte de a-şi pierde cunoştința, acoperi cu trupul prețioasele comori, încercînd să le salveze de flăcări.

Ultimul ei gînd, ca de obicei, se îndreptă spre Marshall.

Patrick şi Tiffany erau în pat. El o ținea în brațe şi-i şoptea cît de mult o iubea. Era un tonic de care Tiffany avea nevoie. În ultimele cîteva zile, încercase să dreagă vătămările pe care le suferise. O asculta parțial pe Anastasia, care adormise liniştită, după o zi plină de evenimente.

Patrick ştia ce făcea şi, întrucît era bine dispus, nu-l deranja, ca alteori.

– Eşti o mămică bună, Tiff. Una din cele mai bune mămici pe care le-am văzut.

Tiffany se lăfăia în laudele lui.

– Încerc. O iubesc atît de mult...

– Nu la fel de mult ca pe mine, sper?

O spusese în glumă, dar întrebarea era totuşi serioasă. Zîmbind, Tiffany îşi îngropă fața la pieptul lui, pentru a evita răspunsul.

La fel ca Marie, îl făcea să se simtă vinovat. Şi Marie avusese acest talent, care-i împuținа bucuria de a distruge femeile. Mama lui Tiff avusese o gură neferecată, pe care şi-o folosea cu prisosință.

Copiii mei înseamnă pentru mine mai mult decît vei însemna tu vreodată, Patrick împuțit de Connor. Pe tine nu te vreau decît cînd poți să mă aranjezi, netotule.

Cuvintele îi răsunau în minte, în timp ce o privea pe

fiica Mariei în brațele lui. Închise ochii, dezgustat. Nu era de mirare că femeile alea aveau nevoie de-un peşte, altfel s-ar fi dat pe degeaba.

Se ridică brusc din pat, respingînd-o brutal.

– Mă duc.

Îi vorbise scurt, aproape ca un lătrat. Tiffany se ridică în capul oaselor, acoperindu-se cu cearşaful.

– De ce faci asta, Pat?

Vorbea pe un ton disperat, rugător.

– De ce fac ce?

Patrick se îmbrăca nonşalant, cu chipul crispat şi furios. Nu-şi putu trage un crac al pantalonilor de trening şi-i aruncă de perete. Pantalonii căzură pe masa de toaletă, împrăştiind totul în jur.

Tiffany îl privi cu ochii mamei ei şi, deodată, simți că se săturase.

– Du-te-n mă-ta, Patrick. Mi-e pîn-aici de toată povestea asta. Acum eşti gelos pe propria ta fiică.

Îşi luă țigările şi-şi aprinse una, cu mîinile tremurîndu-i vizibil.

– De ce trebuie să distrugi totul, mm? Încerc să țin casa asta pentru mine şi pentru copilul nostru, pentru Anastasia, şi tu ce faci? Pe toate le spargi. Ei bine, n-ai decît să te cărăbăneşti, m-am săturat.

Patrick o privea lung. În sfîrşit, îi captase atenția.

– Ce-ai zis?

În glas i se simțea neîncrederea.

– Ia mai zi o dată, tîrfă.

Tiffany începu să-şi piardă curajul.

– Ce-ai auzit.

Vocea îi era mai mică, speriată.

Brusc, Patrick o apucă de păr şi o trase jos din pat, goală. O tîrî prin apartament şi, deschizînd uşa din față, o aruncă afară pe palier. Tiffany încercă să se adune pe picioare, ştiind că imediat vecinii aveau să se uite prin vizoare ca să vadă ce se întîmplase. Auzi uşa închizîndu-se în urma lor şi se grăbi să se ridice.

– Fetița-i în casă, şi am rămas încuiați afară!

Patrick o lăsă pe duşumea şi, răsucindu-se în loc, zbură uşa dintr-un şut. Acum țipetele fetiței se auzeau prin toate apartamentele. Apoi, o apucă iar pe Tiffany şi începu s-o tîrască în jos pe scară. O îmbrînci prin uşile holului, aruncînd-o în stradă. Umilința era completă. În timp ce Tiffany zăcea pe trotuar, cu tot trupul sfîşiat de durere, Patrick o lovea cu piciorul în coaste. După care dintr-o dată, îi spuse pe cel mai firesc ton:

– Să fii gata la şapte. La noapte lucrezi.

Scoase cheile maşinii şi-şi descuie B.M.W.-ul. Porni cu viteză, fără să se uite în urmă.

Melanie Drover, o vecină, o ajută pe Tiffany să se ridice în picioare. Îi puse pe umeri un halat şi începu s-o conducă şontîc- şontîc înapoi spre apartament. Anastasia era calmată de fiica mai mare a Melaniei, o fată de treisprezece ani, anormal de slabă, cu acnee şi şolduri prea late.

– Mîine, poimîine, o să te-omoare, spuse fata.

Încă de la vîrsta ei fragedă, era conştientă de cele ce se petreceau în lumea adulților.

Tiffany nu-i răspunse. Luă doar fetița şi o strînse la piept, în timp ce plîngeau amîndouă.

Viața ei era distrusă. Voia ca vecinele să plece, ca să-şi poată aprinde o pipă. Şi, cum Patrick luase pietrele cu el, se întreba de unde să facă rost, chiar în timp ce-şi strîngea fetița în brațe.

Lucy asculta respirația mamei ei, răsunînd sonor în spațiul restrîns al unității de terapie intensivă. Poliția o informase deja despre evenimentele din timpul zilei. De fiecare dată cînd se gîndea la cele întîmplate, i se făcea rău.

Cineva nu numai că aruncase o sticlă incendiară pe fereastră, dar turnase şi gaz prin cutia de scrisori din față şi dăduse foc unui tomberon mare lîngă uşa din spate. Louise fusese prinsă la mijloc, singură în casă.

Suferise arsuri pe şaptezeci la sută din suprafaţa trupului şi nimeni nu putea spune ce şanse avea. Urma să fie mutată a doua zi dimineaţă la spitalul de arşi din Billericay, dar Lucy presimţea că n-avea să mai trăiască pînă atunci, iar asta o speria. Oricît de rea fusese mama ei, era singura aliată pe care o avusese Lucy toată viaţa. Casa fusese complet distrusă de foc, lăsînd-o efectiv fără un acoperiş deasupra capului. Nimeni nu-l putuse găsi pe tatăl ei, iar mobilul acestuia era scos din funcţiune.

Mickey Watson îşi privea viitoarea soţie. Se simţea inutil, dar asta nu era ceva nou, aşa că nu stăruia prea mult cu gîndul. Ştia la fel de bine ca ea cine săvîrşise fapta şi nici el n-avea de gînd să-i spună lui Moş Bill. În nici un caz nu voiau să treacă la represalii. Tatăl ei ar fi trebuit să lase familia Black în pace.

Kevin nu trebuia să-i forţeze aşa mîna lui Karen. Era total dementă, se văzuse. Kevin comisese păcatul cardinal, o făcuse de rîs, iar asta echivala cu o condamnare la moarte în lumea familiilor dure din East End. Neamul Black era sinonim cu insanitatea şi-şi făcea propriile lui legi. Iar acesta era rezultatul.

O privi pe Louise. Era acoperită cu tuburi şi avea unul pentru respirat care-i ieşea din piept. Scotea un horcăit regulat, groaznic în auz, dar Mickey trebuia să stea cu Lucy. Cel puţin pînă era gata cina. Mama lui se exprimase deja sonor în legătură cu incidentul, iar Mickey ştia că urma s-o ia în gît imediat ce intra pe uşă.

Lua-u-ar naiba pe Marie! Oriunde apărea ea, imediat urma şi necazul. Atrăgea ca un magnet belelele. Încă din tinereţe o făcuse. Bărbaţii se luau la bătaie pentru ea. Părea să scoată la iveală tot ce era mai rău în oameni. Îi determina să facă lucruri pe care în mod normal nu le-ar fi făcut. Pe fratele său aproape-l scoasese din minţi, cu escapadele ei.

Iar acum cauzase indirect incendierea casei şi arderea de vie a mamei ei, pentru care Mickey avea să asculte predicile propriei lui mame şase luni de-acum încolo.

Totuşi, judeca el, dacă Louise îşi dădea duhul, măcar urma să aibă o cruce mai puțin de purtat cînd se căsătorea. Păcat că nimeni nu hotărîse să-i facă acelaşi lucru şi mamei lui. Aia ar fi intrat la omoruri milostive.

– Bea-ți ceaiul, iubito, pînă nu se răceşte.

Vorbea în şoaptă, iar Lucy zîmbi pentru prima oară în seara aceea. Era un om bun, avea atîta noroc cu el şi sprijinul lui. Îi zîmbi din nou şi sorbi din ceaiul căliu.

Mickey îi strînse umărul, iar Lucy îşi rezemă uşor obrazul de mîna lui caldă.

– Te iubesc, Mickey.

O strînse iar de umăr.

– Ştiu, Luce. Ştiu, iubito.

Patrick mergea pe stradă fără frică. Oamenii îl salutau, iar el le făcea cu mîna sau îi ignora, în funcție de cine erau. Cînd intră în club, trepida de emoție şi de adrenalină.

Clubul se afla lîngă Praed Street şi era strict, frecventat exclusiv de dealerii de droguri, peşti sau oameni care erau şi una, şi alta. Mirosea aparte a rom alb şi iarbă în amestec cu parfum ieftin de la femeile care se tot fîțîiau pe- acolo ca să ciupească bani de la băgătorii de seamă.

Patrick îndrăgise acel loc de prima oară cînd pusese piciorul înăuntru. Acum era proprietatea lui, deşi nici unul dintre clienți nu ştia.

I-l conducea Jacksy Gower, proprietarul inițial, care primea o parte din cîştiguri şi se bucura s-o ducă bine fără complicații. Patrick avea grijă ca totul să meargă din plin. Jacksy avea să se întoarcă în Big J. imediat ce putea, retrăgîndu-se cu cîteva sterline grase, o păsărică albă bună şi-un complex de apartamente nou la sud de Montego Bay, destul de departe de mahalale pentru ca oamenii să creadă că erau în siguranță.

Puse pe tejghea o vodcă şi un Red Bull imediat ce-l văzu pe Pat şi, arătînd discret cu capul, îi dădu de înțeles că-ntr-un colț stăteau nişte vizitatori importanți.

Patrick aruncă o privire în timp ce sorbea din pahar şi fu pînă şi el însuşi impresionat cînd văzu cine se afla acolo.

Malcolm Derby era o namilă temperamentală Rasta de un metru nouăzeci şi cinci. Făcea parte din noua generaţie care se impusese în anii nouăzeci. Pe primul plan oameni de afaceri, singura concesie faţă de originile lor Rasta era părul şi faptul că nu mîncau porc sau moluşte. În rest, erau nişte capitalişti puri, puşi să facă bani şi să-şi trăiască viaţa. Dar Malcolm trata şi cu Yardişti. Procura paşapoarte şi făcea rost de adrese, case sigure pentru prietenii lui jamaicani. Era un om periculos şi-i plăcea. Înhăţase cluburi cu pistolul în mînă şi zîmbetul pe buze, adunase bătăuşii localui şi sau îi distrusese, împuşcîndu-i, sau îi pusese să lucreze pentru el. De asemenea, era intangibil. De fapt, era atît de periculos încît pînă şi poliţia îl ocolea. Era un susţinător al uciderilor între negri. Le considera simple afaceri şi nimic mai mult. Atîta vreme cît se omorau între ei, ştia că nu ieşeau complicaţii prea mari.

Malcolm era bogat precum Cresus şi-şi folosea înţelept banii. Trăia cu o negresă frumoasă, jamaicană pură, asculta Bob Marley şi fuma ţigări de modă veche, răsucite manual. Mai avea şi o soţie albă cumsecade, o asistentă socială de categorie medie, educată şi arătoasă, care-i lăsa frîu liber. Purta întotdeauna, fie iarnă fie vară, un cojoc mare şi negru din piele de oaie, şi-şi scotea paşaportul britanic de fiecare dată cînd bea un pahar.

Patrick îl auzea strigînd ceva despre bosniaci, cum că erau pleava societăţii şi că englezii n-ar fi trebuit să se amestece în războaiele altora.

– Iau banii de la gurile copiilor – nu muncesc, nici măcar o ţeapă bună, doar trăiesc de pe urma partenerului, comenta el dezgustat.

Nu-i răspundea nimeni şi nimeni n-ar fi îndrăznit să-l contrazică. Aşa se întîmpla cînd era Malcolm prezent

Îl văzu pe Patrick şi-i făcu semn să se apropie.

– Ăsta-i şefu', domnu' P.

Îşi căscă larg gura, arătîndu-şi dinţii de aur cu un diamant mare care scînteia în lumina slabă. Patrick se apropie nonşalant şi se aşeză. Mîna îi dispăru într-o labă enormă care-şi afişa puterea scuturîndu-l pe Patrick din tot trupul, de i se vărsa băutura din pahar.

– Arăţi bine, Bwana.

– Şi tu arăţi bine, Malcolm. Care-i şmecheria?

– N-ai auzit?

Dintr-o dată, glasul lui Malcolm deveni scandalizat şi neîncrezător. Malcolm era un adevărat histrion, iar Patrick ştia că trebuia să-i facă jocul. Clătină din cap.

– Cineva mi-a omorît un neam. L-a-mpuşcat în faţă, acu' două zile.

În timp ce vorbea, observa expresia lui Patrick. Apoi adăugă cu accentul lătăreţ din Sudul Londrei:

– Bulangiu-i ca şi mort, Pat, şi tu ştii unde pot să-l găsesc. L- a prevenit o păsărică, da' o s-o-ncaseze el. În seara asta nu-l vreau decît pe Leroy.

– Despre ce vorbeşti?

Malcolm se arătă din nou sandalizat. Chipul lui lat, mărginit cu cotleţi groşi de trei degete, arăta aproape lezat cînd strigă, cu glasul tot mai ascuţit de enervare:

– Despre ce vorbesc? Te faci că nu ştii? Vorbesc despre Leroy McBane, despre ăsta vorbesc, împuţitul ăla negru. L-a-mpuşcat pe fratele nevesti-mii, ce, nu mai ai urechi pe stradă, băiete? *Cum* mama mă-tii-ţi faci afacerile dacă nu ştii nimic?

– În regulă, Mal, linişteşte-te. N-am auzit nici un ciripit.

Malcolm se uită la el ca la un copil al străzii.

– Ăsta nu-i stilul lui Leroy, continuă Patrick. El nu le are pe-astea cu trasu'. Nu se terminase totul?

– Cineva mi-a-mpuşcat băiatu', pe-unu' din furnizorii mei de arme. I-a luat marfa. Cumnatu-meu mirosea pe ici pe colo, să vadă ce mai prindea şi el, şi-a păţit-o la o petrecere din Peckham, sîmbătă noaptea. A luat cinci gloanţe la moacă.

Se întrerupse şi-şi şterse gura cu mîna. Patrick vedea animozitatea emanînd din el valuri-valuri. Omul era scos din minți de furie. De obicei, băieții lui erau în deplină siguranță, nimeni cu mintea întreagă nu l-ar fi provocat. Sau, cel puțin, nu intenționat.

– Nu-i o coincidență, Patrick. Au avut ceva cu el. Şi anume, că mă țin după lăbaru' care mi-a lichidat băiatu'. Am auzit de la Maxie James, *tovarăşul tău,* că Leroy mi-a săltat nişte arme. Şi Leroy e pe lista dispăruților. Iarăşi, *mare coincidență,* nu crezi? Aşa că el trebuie să-l fi luat la ochi pe băiatu' meu, nu?

Se rezemă de spătar, aşteptîndu-l pe Patrick să digere informațiile, cu o expresie de fiară. Patrick simți primul fior de frică furişîndu-i-se pe şira spinării.

– Cine era băiatu' cu armele?

– Jimmy Dickinson.

Ştiuse ce-avea să spună Malcolm înainte de a auzi. Nu-şi dăduse seama că Jimmy avea o companie atît de sus-pusă. Făcu un efort să rămînă calm. Mai luă o-nghițitură din pahar.

– Şi de cît timp lucra pentru tine?

– De destul timp ca să mă enervez.

– Ai început să lucrezi cu băieți albi?

Patrick suna destul de surprins ca să-i meargă cu ce spusese.

– Lucrez cu oricine are ce vreau eu, Patrick. Şi cu rahații de *peşti,* dacă trebuie.

Împunsătura îşi atinse ținta.

– Nimeni nu-i aşa de mare ca să mă ocolească pe mine. Ai să ții minte asta pe viitor, da?

Era un avertisment clar.

Malcolm îşi deschise cojocul, iar Patrick văzu o maceta mare, într-un buzunar special.

– Asta-i justiție jamaicană, Patrick. Leroy o să se-aleagă cu-o cărare permanentă-n păr, şi la fel o să pățească oricine ascunde de mine informații. Aşa că, te-ntreb pentru ultima oară, unde futu-i mama mă-sii e?

Patrick îşi înghiţi băutura şi făcu semn să-i mai aducă un rînd.

– Am să te duc eu acolo, O.K.? Are un locşor în Swiss Cottage, lîngă mă-sa, unde se-ascunde. I-un pervers de tot căcatu'. Mi-a paradit nasol o gagică, a tăiat-o, una alta... Şi eu îi datorez o plesneală. O să fie un privilegiu să-l văd terminat.

Malcolm rînji larg.

– Ai văzut vreodată o răfuială jamaicană?

Patrick clătină din cap.

– Bun. O să-ţi dea o temă de gîndire, nu?

Kevin plîngea.

Umerii îi erau zguduiţi de sughiţuri. În timp ce privea dezastrul cauzat de foc, îi venea rău. Totul se dusese, totul era distrus.

Casa încă mai fumega pe alocuri şi, privind ruinele înnegrite,„Kevin se gîndea la toate amintirile care se mistuiseră în flăcări.

Cineva îi puse în mînă o cană de ceai fierbinte şi dulce, cu Scotch, iar Kevin bău recunoscător. Se aşeză pe bordură, plîngînd, pînă cînd un vecin îl ridică şi-l conduse la el în casă.

Era casa celor doi indieni, medicii, iar Kevin se lăsă aşezat pe o canapea şi îngrijit.

În timp ce-i turnau încă un Scotch mare, îi trecu prin minte că atunci intra pentru prima oară în casa lor. El şi Louise fuseseră invitaţi de multe ori, dar Louise refuzase întotdeauna invitaţiile.

Glasul bărbatului era blînd, în timp ce-i dădea lui Kevin băutura:

– Soţia mea lucrează la spital, domnule Carter. Ştiţi, starea soţiei dumneavoastră e foarte gravă.

– A soţiei mele...?

Şocul încă îşi mai făcea efectul. Deodată, Kevin îşi dădu seama că nu le văzuse nici pe Lou, nici pe Lucy. Presupusese că erau undeva în siguranţă.

– Fiica mea, Lucy, ce face?

– Bine. Dar soția dumneavoastră era în casă cînd au aruncat sticla incendiară şi a suferit arsuri foarte grave. Dați-mi voie să vă duc la spital cu maşina mea. Poliția v-a căutat peste tot.

Kevin îşi închisese telefonul.

Întotdeuna îl închidea cînd se ducea s-o întîlnească pe Marie. În timp ce ei mîncau şi stăteau de vorbă, cineva îi incendiase casa.

Şi ştia cine o făcuse.

Ştia prea bine cine.

Bău paharul dintr-o singură înghițitură.

– Deci, e grav?

Vorbea atît de încet, încît domnul Patel făcu un efort să-l audă.

– Foarte grav. Am fost de față cînd i s-a acordat primul ajutor, în ambulanță. M-am dus cu ea la spital.

– Ați fost foarte bun.

Omul dădu din cap cu modestie. La fel ar fi făcut pentru oricine.

– Vă duc la spital.

Kevin clătină din cap, ridicîndu-se.

– Nu, nu e nevoie. Încă nu-s gata s-o văd pe Lou. Înțelegeți, totul a fost din vina mea.

Vorbea aiurea, iar domnul Patel ridică din umeri spre soția lui.

– Domnule Carter, nu m-ați înțelss. Soția dumneavoastră e pe moarte.

– Pe moarte?

Kevin se aşeză la loc. Avea senzația că-i fugise tot aerul din trup.

– Adică... Lou, vreți să spuneți?

Omul încuviință iar, cu ochii săi căprui şi expresivi plini de compasiune pentru bărbatul zdrobit din fața lui.

Ieşiră cu toții din casă peste cîteva minute, dar Kevin nu mai scoase o vorbă.

CAPITOLUL 11

Malcolm şi complicii lui opriră în capătul străzii lui Leroy din Swiss Cottage. Urmaseră BMW-ul lui Patrick, iar acum îşi adunau forţele, pentru cazul că Leroy avea o poteră cu el. Era în stare, potrivit celor spuse de Patrick. Planul era ca Pat să intre şi să studieze terenul. Pe el, Leroy nu l-ar fi suspectat de nimic.

Înaintea plecării de la club, Pat se strecurase în biroul lui şi luase un mic cosor. Atinse cu degetul oţelul rece, în timp de urca spre apartamentul lui Leroy şi suna la interfon.

– Eu sînt, Lee. Deschide-mi, amice, aici e frig.

Leroy îi răspunse furios:

– Tocmai pe tine voiam să te văd!

Cînd intră în apartament, Patrick primi în plin protestele lui Leroy.

– Fir-ai al naibii de labagiu! Bine m-ai mai aranjat! *Toată lumea* ştie că tu i-ai făcut-o lui Dickinson, şi-acuma, mulţumită ţie, oamenii cred că eu am fost. Nici nu m-am atins de-ai lui Malcolm. Doar nu-s sonat la cap!

Patrick aştepta.

Într-un fel, înţelegea situaţia celuilalt. De cine se temea mai mult, de el, Patrick, sau de Malcolm? Îi era greu, iar Patrick îl compătimea. Dar asta era viaţa pe care o trăiau, iar Leroy ar fi trebuit să înţeleagă atîta lucru. Dacă înţelegea, n-ar fi ajuns într-o asemenea poziţie.

Acum Patrick zîmbi, cu o expresie binevoitoare, prietenoasă chiar.

– Dar, înţelegi, *el* crede că tu ai făcut-o. Acuma, mă gîndesc că eu i-am zburat mutra băiatului, da' n-o să spun, nu? Aşa că se pare că nu mai rămîne decît ca tu să pici de ţap ispăşitor, nu-i aşa?

Vorbea atît de rezonabil, atît de sincer, încît fu un şoc cînd scoase cosorul din buzunar şi şi-l repezi în faţa celuilalt, spintecîndu-i nasul şi gura.

Leroy se prăbuşi la podea.

Patrick îl privi încîntat cum încerca să se tîrască spre birou, unde avea un pistol sau cine ştie ce altă armă. Îl urmă, savurîndu-i neputinţa. Apoi îl mai lovi în cap de cîteva ori, sfărîmîndu-i craniul, dar lăsîndu-l viu, doar atîta cît să se bucure şi Malcolm cu maceta lui.

Devastă casa, făcînd-o să arate ca şi cum ar fi avut loc o luptă. Apoi, căută ca să se asigure că nu lăsa pe loc nimic ce-ar fi vrut să ia, înainte de a-i telefona lui Malcolm pe mobil ca să-i spună că băiatul era gata să-l primească.

Leroy n-avea cum să se mai ridice sau să vorbească, aşa că Patrick se simţea în destulă siguranţă cînd îl primi pe Malcolm în apartament şi-i spuse că Leroy îl atacase, ca reacţie la reproşurile lui pentru ceea ce-i făcuse lui Malcolm.

Era eroul zilei şi, cînd Malcolm îşi trînti maceta în capul prietenului său, Patrick se întrebă de unde-ar fi putut cumpăra şi el una la fel de bună. Conchise că-i plăceau răfuielile jamaicane, erau dramatice şi sîngeroase. Arma perfectă a fricii.

Se mai putea folosi de acea execuţie şi pentru a reintra în graţiile lui Tiffany. Avea să-i spună că Leroy murise pentru ceea ce-i făcuse ei. Se folosea de frică spre a o controla, dar se folosea şi de psihologie. Puţină vinovăţie la mijloc nu i-ar fi făcut lui Tiffany nici un rău.

Cînd băiat bun, cînd al dracu'... Mergea perfect cu tîrfele, întotdeauna.

Kevin o luă pe Lucy de mînă, dar fata se feri.

– E cam tîrziu acum pentru aşa ceva, tată.

Vorbea cu aceeaşi voce scîncită pe care mama ei şi-o perfecţionase de-a lungul anilor, iar Kevin închise ochii. Îl călca pe nervi.

– Calmează-te, Luce...

Fata clătină din cap cu uimire.

– Să mă calmez? Vrei ca *eu* să mă calmez? Mama *mea* moare, casa *mea* e distrusă, şi vrei ca *eu* să mă calmez?

Kevin privi faţa fiicei sale. Era crispată de furie şi, la fel ca mama ei înainte, nu manifesta nici un interes pentru altcineva decît pentru ea însăşi. Eu, eu, eu, eu. Numai asta auzea încontinuu. Eu vreau, eu cred, eu am să...

Lucy se uită la expresia lui care se schimbase şi rîse cu răutate.

– Mare figură eşti, ştiai? Totul a fost numai din vina ta, tată. Te-ai dat mare pentru Marie pînă ai provocat-o pe Karen Black să ne facă treaba asta. Ai fi în stare de orice pentru Marie, nu? Pînă şi să ne bagi la apă pe mine şi pe mama. Numai ei să-i fie bine...

– Ai lui Black au snopit-o în bătaie...

Lucy ridică mîna ca pentru a se feri de o lovitură.

– Au avut motive, tată. A omorît în bătaie o femeie din familia lor. Asta-nseamnă să ai grijă de ai tăi. Au crescut copiii lui Bethany, s-au ocupat de familia lor, înţelegi? Ar trebui să-ncerci şi tu, odată.

Kevin se săturase.

– La fel cum ai avut grijă tu şi maică-ta de copiii Mariei, vrei să zici?

Ochii lui Lucy se îngustară. Putea fi sigură că iar aducea vorba de asta. De parcă ar fi vrut cinva să aibă de-a face cu ceva apărut din trupul *ăleia*.

– Asta-i altceva şi-o ştii foarte bine.

Kevin îşi privi fiica în faţă. Expresia o împiedica să arate drăguţă. Întotdeauna fusese îndîrjită de propria ei părere despre ea. Asta era partea cea mai tristă. Nu se putea bucura de nimic fiindcă se temea să nu se bucure cineva mai mult ca ea. Să nu aibă alţii o maşină mai bună, o casă mai bună, o haină, orice.

– În ce sens e altceva, explică-mi şi mie. Cum a putut fi normal să le întoarcem spatele unor copii fără apărare? Ce legătură aveau ei cu ceea ce făcuse mama lor? Hai,

spune-mi, domnişoară ştie-tot. La fel ca maică-ta, nu poți răspunde la întrebarea asta, nu-i aşa? La fel ca ea, în adîncul sufletului ştii că n-a fost drept. Şi eu ştiam, şi n-am făcut nimic. Deşi aş vrea să fi făcut. Ar fi trebuit s-o dau pe uşă afară pe-mpuțita de maică-ta şi să-i aduc pe copiii ăia în casa *mea*, unde le era locul. Dar am făcut ceea ce voia ea, fiindcă-i o femeie aşa de dificilă. Am preferat să am linişte, ca de obicei.

De ani de zile-mi doream s-o las şi să mă car. Orice alt bărbat ar fi făcut-o, şi dacă nu eşti atentă, Lucy, Mickey o să te părăsească şi el pe tine, fiindcă eşti exact la fel ca ea. Ai aceeaşi fire răzbunătoare şi invidioasă. Toată viața ta o să fie un amestec de ură şi durere, la fel cum a fost a ei. Aşa pățesc oamenii ca voi două, cu mîna voastră v-o faceți.

Parțial, Lucy ştia că tatăl ei vorbea cu cap. Dar adevărul era dureros, şi nimeni nu ştia acest lucru mai bine ca Lucy Carter.

De asemenea, era indignată că omul acela nechibzuit, propriul ei tată, îi putea distruge pe toți. Îşi văzuse soția arsă de vie şi încă se mai simțea îndreptățit s-o vorbească de rău. Adăugînd şi invidia față de sora ei, se simți cuprinsă de furie. Clătină din cap înțelepțeşte.

– Ei bine, acum ştim ce gîndeşti, nu? *Sper* ca mama să moară, ca să scapi în sfîrşit de ea. Dar întotdeauna vei şti că tu i-ai cauzat moartea, nu-i aşa? Bucură-te, tată, cu scumpa ta Marie. Toate se plătesc pînă la urmă, să nu uiți asta.

Kevin îşi privi trist fiica.

– Eşti fiica maică-tii, Lucy, nici pomeneală. Chiar şi după tot ce-a făcut, Marie e în esență o ființă bună. O ființă mai bună decît ați putut fi vreodată tu şi maică-ta. Şi *tu* să ții minte asta.

Se întoarse spre pat şi văzu că Louise avea ochii deschişi. Ascultase tot ceea ce vorbiseră. Chiar şi răpusă de durere, încă mai avea putere să se uite la el cu o ură atît de sălbatică încît era aproape tangibilă.

– O, mami!

Lucy îşi privi mama şi fu atît de frîntă de durere, încît lacrimile începură să-i curgă nestăvilite. Era îngrozitor ca Louise să audă acum toate acele lucruri. Nu pentru prima oară, Lucy îşi dori să-şi fi ținut gura.

Kevin se grăbi să iasă. Nu mai putea privi ochii aceia acuzatori, pentru că nu era drept. Nimic nu era drept. Toate oalele se spărgeau în capul lui şi, încercînd să ajute, nu făcuse decît să agraveze şi mai mult situația. N-aveau decît să se descurce singure.

Ieşi din spital, ştiind în adîncul inimii că Louise avea să supraviețuiască. Avea să supraviețuiască numai cu ajutorul propriei ei voințe şi, supraviețuind, urma să-i distrugă pe toți. Mai ales pe prima ei născută, pe fiica ei cea mai mare. O ura pe Marie cu o înverşunare inumană.

Kevin era singur de un lucru: indiferent ce se întîmpla, căsnicia lor luase sfîrşit. Rămăsese atît de mult cu ea din milă, dar nu mai era cazul. Lou fiind Lou, l-ar fi făcut cumva să plătească. Şi, dacă aşa stăteau lucrurile, Kevin plătea bucuros, numai să n-o mai vadă.

Mickey Watson îl urmase afară. În timp ce-şi descuia maşina, Kevin îl văzu pe logodnicul fiicei lui stînd în apropiere, cu o expresie încurcată.

– Ce pot face pentru tine, Mickey?

– Ce-o să se întîmple cu Lou?

Chipul rotund şi plin ca luna al lui Mickey era de nepătruns.

Kevin ridică din umeri.

– Se pare că viitoarea ta soție s-a şi hotărît. Tocmai a luat-o-n cîrcă. Întreab-o pe *ea* ce se întîmplă. La fel ca maică-sa înaintea ei, le ştie pe toate, aşa că-ți va putea răspunde şi la întrebarea asta.

Mickey nu se lăsă.

– E soția *dumitale*.

Kevin rîse cu blîndețe.

– Într-adevăr, dar mai există şi divorțuri pe lumea asta, să ştii.

– Ai divorța de Lou, în starea-n care e?

Mickey părea uimit. În cercurile lor, îi susțineai pe-ai tăi şi la bine, şi la rău, altfel intrai în gura oamenilor.

– Cît ai clipi din ochi! A avut grijă viitoarea ta nevastă de asta. Mi-e pînă-n gît de ele, de amîndouă. S-a-ntîmplat ce s-a-ntîmplat, şi vinovatul tot eu sînt, ca de obicei. Ei bine, m-am săturat. Îți dau un sfat, Mickey, uită-te bine la ce face Louise pentru că, vorba aia, aşchia nu sare departe de trunchi. Lucy e leită maică-sa şi, Dumnezeu s-o ajute, niciodată-n viața ei nu va cunoaşte o zi de fericire adevărată. Şi, prin urmare, nici tu.

Mickey îl privi cum se îndepărta. Pe jumătate, îi părea rău pentru Louise, să fie părăsită în halu-n care ajunsese. Dar ştia că şi el ar fi făcut acelaşi lucru. Era o scorpie de femeie.

Lou îl distrusese pe Kevin aproape complet de-a lungul anilor. Profitase de pe urma lui, se umflase în pene şi se grozăvise în fața vecinilor. În adîncul inimii, Mickey nu-l condamna pe Kevin pentru că dădea bir cu fugiții. Dar îl nemulțumea faptul că i-o lăsa în grijă pe Lucy – şi, deci, şi pe Louise. Şi înainte fusese dificilă, dar dacă scăpa cu viață, avea să fie un coşmar. Trebuia să se gîndească şi la situația lui. Cum spunea maică-sa, copiii plătesc păcatele părinților, şi aşa mai departe.

N-avea de gînd să se lege de o femeie care urma să fie la discreția mamei ei cîte zile mai avea. Nu, trebuia să se gîndească bine. Nu voia să schimbe o mamă nesuferită cu alta. Nici vorbă să i se întîmple lui aşa ceva. Ar fi ales-o oricînd pe propria lui mamă. Şi mai avea şi o viață de trăit.

Karen Black îşi făcea bagajele. Plecau cu toții la caravana din Margate. Poznele din timpul zilei o umpleau de euforie. Tare i-ar mai fi plăcut să vadă mutrele Carter cînd vedeau ce făcuse din casa lor!

Asta avea să-l învețe minte pe Kevin. Ce, se credea dur? Ei, acum să-l vadă! Să-l vadă cerşind pentru cîteva

lire şi un acoperiş deasupra capului. Rîse cu satisfacţie.

Deocamdată, se duceau la Margate pînă trecea agitaţia. Era cel mai firesc. După ce vîlva se potolea, avea să se strecoare înapoi, ca o eroină şi o justiţiară. Simţea nevoia să fie respectată, iar respectul se cîştiga prin ameninţări şi prin ducerea lor la îndeplinire.

Karen se înfiora de emoţie. De fiecare dată cînd se gîndea la flăcările care devoraseră casa familiei Carter, la dogoarea, haosul şi distrugerile produse, simţea o excitaţie aproape sexuală care-i cuprindea tot trupul.

Zîmbi din nou, simţind că realizase un lucru fenomenal. Apoi, în cameră intră soţul ei, Petey. Era scund, cu gîtul gros şi duhnea a pileală. Karen îl privi cu obişnuitul ei amestec de dispreţ şi afecţiune. Tipul avea haz şi, în cele din urmă, numai asta conta.

– Ce-i cu tine?

Vocea lui Karen tremura de emoţie, dar agresivitatea ei înnăscută era încă evidentă. Petey avea nişte ochi albaştri spălăciţi care păreau morţi, dar îndărătul lor se ascundea o minte mai ageră decît un computer.

– Ce-ai făcut, Kal?

Karen îi auzi teama din glas, iar inima-i fu strînsă într-o mînă de gheaţă. Sunase Moş Bill la uşă? O turnase careva?

– Ce vrei să spui?

Înainte ca Petey să-i răspundă, Karen auzi mugetul mamei sale, care urca tropăind scara:

– Unde-i?!?

Paşii care călcau pe podelele goale erau zgomotoşi şi furioşi. Uşa dormitorului zbură de perete şi Rita Black năvăli în cameră, cu ochi demenţi.

– Puteam să m-aştept, vacă tîmpită!

Karen simţi cum o cuprindea teama, urcînd în spirală spre cap.

– Ce e, mamă?

Vocea-i era nesigură. Ştia că urma o scenă neplăcută. Fratele ei, Luke, stătea lîngă maică-sa şi se uita la Karen

de parcă ar fi fost gata s-o omoare. Cu glas tremurător, o întrebă:

– Te-ai uitat dacă era cineva în casă înainte să-i dai foc?

Karen simți că aerul i se revărsa din piept. Se aşeză pe patul nefăcut, cu ochii mari şi sîngele vîjîindu-i în urechi, aşteptînd vestea proastă.

– Ai dat foc şi-n față, şi-n spate, este? Ca să nu laşi nici o ieşire.

Acum vorbea maică-sa, încet, pe un ton aproape normal, privindu-şi cu dezgust fiica.

– Muiere nenorocită! Louise Carter era acolo...

Karen scutură din cap cu înverşunare.

– Nu era! În fiecare zi se duce la cimitir. Nu era nimeni în casă.

Mîna mamei sale o lovi în față, iar durerea fu binevenită. Avea nevoie de o dovadă că nu visa.

– Acolo era, în casă.

– Ba nu era! Îți spun eu că nu era. Se duce la cimitir în fiecare zi. Am urmărit-o. Cine ți-a spus? Te-au mințit.

Luke dădu un pumn în uşă, găurind-o. Se enervase şi era la un pas de a-şi pierde complet calmul.

– Au dat-o la televizor, proastă ce eşti! Mîine o duc la spitalul de arşi din Billericay. Dacă moare, te-acuză de crimă. Şi dacă scapă, te-aşteaptă cel puțin doişpe ani!

Karen îşi lingea buzele. Toată gura i se uscase de frică. Ochii-i erau mari ca două farfurii.

– Vai de mine, mami...

– Ți-arăt eu „vai de mine mami"! De ce n-ai putut să-i laşi în pace? Tams parcă şi-a ieşit din minți, jos. N-a vrut să iasă aşa. Astea-s numai prostiile tale, Madam Mare Sculă! Ei bine, fato, te descurci acuma! Singură te-ai băgat în treaba asta, singură ieşi! Fiindcă-ți spun clar, Kal, după boroboața asta nimeni n-o să te mai acopere. Oameni *vor* să scape de tine. La fel ca toți bătăuşii, le e mai bine fără tine. Aşa că gîndeşte-te la treaba asta, în drum spre Margate.

– Te rog, mami...

– Gura, Kal. Dacă vrei să faci ceva, ridică mîna şi-ncaseaz-o. Aşa, măcar ai să te-alegi şi tu c-un dram de respect. Eşti la fel ca tac-tu – numa-i gura-i de tine. Ani de zile m-am dus la el în vizită, fiindcă n-aveam încotro. Era mai sonat decît ai putea tu visa s-ajungi vreodată. Ce m-am mai bucurat cînd a murit, am fost în al nouălea cer. Aşa, acuma ştii.

– Lasă asta, mamă.

Luke era supărat. Taică-său fusese idolul lui.

– Ba nu, zic şi eu în sfîrşit ce-am de zis. Urăsc viaţa asta şi pe voi vă urăsc. Bethany făcea trotuarul, voi trăiţi ca animalele... cu ce să mă laud, mm? Cu nimica.

Rita începu să plîngă, iar acest lucru îi şocă pe copiii ei mai mult decît orice. Parcă n-ar mai fost femeia aceea puternică, mama lor care înfruntase şcolile, poliţia, tribunalele şi pe oricine îndrăznea să-i critice copiii.

Care-i vizitase la cămin, la Borstal sau în închisoare. Era o femeie ruşinată şi care se jena cu propria ei familie, iar această revelaţie era şocantă şi uimilitoare pentru ei.

– Louise Carter era o femeie ca lumea. O belea pe capu' omului, da' ăsta era dreptul ei. Avea voie să-şi trăiască viaţa cum voia. Cine eşti *tu* s-o laşi fără casă, să i-o distrugi? Avea o casă frumoasă, o casă *curată,* decentă. Nu ca mine. Eu n-am putut niciodată să am aşa ceva, fiindcă mi-aţi prăduit-o *voi,* eraţi mîndri să trăiţi ca animalele. Ei bine, acum puteţi să vă duceţi toţi la dracu'. Vreau să vă căraţi de-aici şi să-mi rămînă casa mie. Măcar acum vreau şi eu pace şi linişte şi să scap de voi. Tams poate să stea, da' voi ăştilalţi, roiu'! Şi să ţii minte, oricum era Louise, n-a meritat mizeria asta. Numai asta n-a meritat.

– Astă seară dăm cărţile pe faţă, aşa?

Luke era lezat, iar furia îi creştea.

– Aşa se pare, fiule. De ani de zile trebuia să zic toate astea.

Tînărul strînse pumnii, iar maică-sa îl privi cu dispreţ.

– Uşurel, băiete, uşurel. Ce-ai să faci, ai să mă umpli şi pe *mine* de sînge? Îmi dai foc, mm? Asta-i soluția ta la toate, nu? Violența. Ei, fă ce trebuie, da-n seara asta ai dispărut de-aici. Cînd or veni copoii să caute, şi-or să vină, vreau să le pot spune că nu ştiu unde sînteți. Amîndoi.

Kev plîngea în tăcere pe pat, cu fața scăldată în lacrimi. Mama ei clătină din cap cu uimire.

– Asta plînge...!

Începu să rîdă de nefericirea fiicei sale.

– Uite la ea, că plînge!

– Sigur că plînge, după ce-ai zis, mămico.

Se întoarse spre fiul ei, cu fața lipsită de orice expresie.

– Plînge fiindc-au s-o prindă pentru ce-a făcut. Ştie c-o să se ducă la fund, şi pentru multă vreme. Mai bine plîngea acu' cîteva zile şi lăsa chibritele-acasă, şi-atuncea n-ajungea aici, nu? I-a ars Mariei o cafteală, ce, n-a fost de-ajuns? Da', la fel ca voi toți, nu ştie cînd să se oprească.

Ieşi din cameră şi coborî scara cu mişcări amorțite. Îşi simțea trupul masiv mai uşor ca oricînd. Avea să scape de ei, iar asta o făcea să se simtă cu douăzeci de ani mai tînără. În salon, o luă pe nepoata ei, Tamara, în brațe.

– Acuma rămînem numai noi două, fetițo. Tot ne-am ales cu ceva din tot rahatul ăsta.

În fața casei opri o maşină, şi o lumină albastră începu să fulgere peste pereții salonului. Trăgînd adînc aer în piept, Rita se duse să deschidă.

Polițiştii erau prudenți, ştiind de ce era în stare familia Black. În mod normal, mama se dezlănțuia ca o dementă cînd apăreau la uşa ei. De astă dată, însă, îi privi cu tristețe, doar, şi spuse numai atît:

– E sus, domnule ofițer.

Marie stătea în camera ei, singură. Vestea incendiului o năucise. Se simțea răspunzătoare, dar nu înțelegea de

ce fuseseră aduse în ecuație mama şi familia ei, după atîta vreme. Nu putea fi decît familia Black. Nimeni altcineva. Se întreba de ce nu plîngea. Nu simțea altceva decît şoc şi deznădejde. Dar, în fond, mama ei ucisese orice sentimente pe care i le nutrise, cu ani în urmă.

Dar durerea... durerea arsurii era cumplită. O văzuse cu ochii ei, în închisoare, iar aceea nu fusese decît o opăritură.

O deținută fusese condamnată pentru că-şi omorîse propriul copil. Celelalte îi aruncaseră în față o găleată cu apă clocotită, ca să-i arate ce părere aveau despre ea. Marie îşi amintea mirosul – şi urletele. Ca ale unui animal prins în capcană. Trecuse o veşnicie pînă cînd gardiencele reuşiseră să ajungă la ea, fiindcă celelalte femei formaseră un cordon şi nu le lăsau să treacă.

În cele din urmă, fuseseră nevoite să scoată bastoanele ca să ajungă la victima care zbiera. Marie închise ochii, dar imaginea continua s-o urmărească. Femeia fusese foarte tînără, cam de douăzeci şi cinci de ani, şi destul de drăguță, înaintea atacului. Îi mărturisise Mariei că, în ziua morții copilului, zburase mai sus decît Concorde, pe aripile alcoolului şi ale drogurilor.

Desigur, Karen Black era euforică după ceea ce făcuse. Marie cunoscuse multe ca ea, în închisoare; femei cu personalități violente, care se mîndreau cu asta. Femei care aveau nevoie de reputația sălbăticiei ca să se simtă respectate de ceilalți.

Kilty, tot o dublă ucigaşă, era liberă şi ea. Marie ştia că, dacă vorbea cu Kilty, aceasta ar fi avut grijă ca în curînd Karen Black să capete ceea ce merita. Se împrieteniseră, dar Marie o evitase deocamdată, deşi ştia că ar fi fost bine s-o caute.

În închisoare, Kilty îi făcuse viața mai uşoară. Cel mai ciudat lucru era că fusese o femeie agreabilă. Cînd erau singure, se purta altfel, mai discret, mai puțin arogant decît în sala de recreere sau în atelier. În esență, era o persoană de treabă. Totuşi, îşi ucisese soțul şi peştele în

aceeaşi noapte. Cei doi, fraţi, se folosiseră şi abuzaseră de ea ani de zile, pînă cînd nu mai suportase. Ea şi Marie erau într-un fel spirite înrudite, două femei victime ale propriilor lor slăbiciuni, în contradicţie cu fiinţele inerent rele. Era o mare diferenţă. Marie îşi deschise poşeta şi scoase un flacon de Valium.

Alan îl lăsase în birou, iar ea îl aruncase la gunoi, apoi se răzgîndise şi-l vîrîse în buzunar. Pastilele aveau cîte cinci miligrame. Scutură două în palmă şi le privi. Mici aducătoare de fericire galbene.

Cel puţin, aveau s-o adoarmă. Dar ştia că, la fel ca în cazul băuturii, dacă le lua urma să le savureze efectele euforice înainte de a ceda – iar aici pîndea pericolul.

Le înghiţi pe uscat. În timp ce se culca, aşteptînd să înceapă vraja, simţi o lacrimă lunecîndu-i pe obraz. Biata ei mamă... Ce dureri suferea, cît de îngrozitor trebuia să arate... Şi bietul ei tată – oare ce gîndea? Cum putea face faţă, cu Louise într-o asemenea stare? La actualităţi se anunţase că era arsă grav şi avea să zacă în spital luni de zile. Avea arsuri pe şaptezeci la sută din suprafaţa trupului, mai ales pe faţă, braţe şi spate. Părul îi arsese complet, iar hainele i se topiseră pe trup. De ce se întîmplau toate acele nenorociri familiei ei?

Ea era cauza. Era o paria. Oricine avea de-a face cu ea nu era în siguranţă. Deodată, Marie simţi că se îngreuna. Tranchilizantul începea să-şi facă efectul.

Parcă ar fi zăcut pe o saltea groasă, scufundîndu-se încet în ea. Îşi simţea membrele ca de plumb, iar mintea i se înceţoşa. Ţinea minte acele senzaţii. Cîndva, abia le aşteptase. Avusese nevoie de ele. Acum, se bucura din nou că o cuprindeau. Din nou tînjea după uitare. Vinovăţia era prea mare ca s-o poată suporta.

Ultimul ei gînd, înainte ca sedativul s-o adoarmă, fu la mama ei şi la suferinţele prin care trecea.

Susan Tranter aflase vestea şi, cînd auzise soneria, nu fusese surprinsă. Acum Kevin se afla în salonul ei,

arătînd ca un om scos din minți. Primele lui cuvinte o descumpăniseră şi nu era prea sigură ce voia de la ea.

– Am părăsit-o, Sue. S-a terminat în sfîrşit.

Susan îşi împinse din față părul blond şi bogat.

– Cum adică, ai părăsit-o?

– Cum am spus.

– Dar acum are nevoie de tine, Kev.

Asprimea din vocea ei îl făcu să se strîmbe.

– Cu atît mai rău. Ani de zile m-a torturat. M-a asmuțit împotriva fiicei mele şi a nepoților mei, cu gura ei veninoasă. Ar fi trebuit s-o fac demult. Acum, Lucy îmi dă de furcă şi, drept îți spun, nu mai înghit. Ştiu cine-a fost de vină şi voi lua măsuri. Dar, în ce-o priveşte pe Lou...

Nu putu termina fraza. Se aşeză pe marginea canapelei, cu mîinile atîrnîndu-i în fața trupului, arătînd ca un şcolar fugit de- acasă.

– Nu stai deloc pe gînduri, nu-i aşa?

Kevin ridică din umeri.

– Muream pe dinăuntru, şi o ştiam. Întoarcerea Mariei acasă m-a făcut să-mi dau seama cît de rău ajunsesem. Mă fofilasem pe lîngă Lou, ca să-mi fie viața mai uşoară. Dar, cînd mi-am văzut fiica înfruntînd totul, fără o scrisoare, o carte poştală, ceva, de la mine sau de la sora ei, am înțeles ce fel de oameni erau. Mai ales Lou. De cînd a murit Marshall, s-a schimbat, s-a făcut şi mai rea. Dădea vina pe mine.

Zicea că eu eram cauza problemelor Mariei, fiindcă mereu îi ținusem partea. Nu voia de la mine nimic altceva decît bani şi respectabilitate. Pentru ea, contactul sexual însemna s-o ating întîmplător, în pat. Nu mai aveam nimic care să ne țină aproape.

Îşi şterse fața cu o mînă, ca şi cum ar fi încercat să se spele.

– Adevărul e, Sue, că nu mai simt nimic pentru ea, numai milă, şi asta nu-i de-ajuns ca să ne țină împreună. Poate că, dacă nu te- ntîlneam pe tine, mi-aş fi continuat viața în ruinele căsniciei, nu ştiu... Dar nu pot să mă ocup

de ea, nu pot. Pur şi simplu nu vreau. N-aş suporta să-i vorbesc iar, necum s-o mai şi ating.

O privi cu ochi chinuiți, implorîndu-i înțelegerea.

– Cînd mi s-a spus că s-ar putea să moară, n-am simțit decît uşurare. Ştiu că e îngrozitor ce spun, dar ăsta-i adevărul. Atunci mi-am dat seama că voiam să ajung cît mai departe de ea posibil. Şi pe urmă, Lucy... cuvintele ei, duşmănia ei, parc-aş fi văzut-o din nou pe maică-sa. Ştiam că ar fi trebuit să am de-a face cu amîndouă, ambele pline de ură şi invidie pe săraca Marie, a cărei singură crimă adevărată a fost c-a-nghițit cît s-a putut de multe ca să uite că mama ei o ura şi propriul ei tată nu era destul de puternic ca s-o apere.

Susan îl asculta fascinată cum i se despovăra. Era o adevărată revelație. Era deprimat, dar în toate mințile, vorbea *serios*. Nu era doar glasul furiei. Izvora din inimă.

Îl iubea pe acel om cu o pasiune atît de puternică, încît îi venea amețeală doar privindu-l. N-o fi fost el un amant de vis, dar era clar că o însufleția. Dintotdeauna o atrăsese. Iar acum, cînd ştia că dacă voia putea să-l aibă permanent, ba chiar să se şi mărite cu el, ardea toată de dor. Însă ar fi făcut-o în paguba unei femei care fusese doborîtă la pămînt. Care suferea şi, probabil, se întreba la cine urma să fugă soțul ei. Fiindcă Louise Carter avea destulă minte ca să ştie că urma să se ducă la cineva. De unul singur, Kevin n-ar fi avut putere să facă aşa ceva. Avea nevoie de un sprijin. Fiica lui, poate? Oare se gîndea că s-ar fi dus la Marie?

Oricum, Sue ştia că urma să accepte ceea ce i se oferea şi dracu' să le ia de consecințe. Avea să fie o minune de nouă zile pe plan local, dar puțin îi păsa. Ar fi călcat şi pe cărbuni aprinşi ca să-l aibă pe Kevin.

Cînd mîna lui se întinse spre ea, fu nevoită să se stăpînească pentru a nu i-o înhăța, atît de mult îl dorea. Îl ridică în picioare şi-l trase spre patul ei. Apoi, îl lăsă să se îngroape atît de adînc în ea, încît un scurt răstimp Kevin uită de tot şi toate. Şi, în timp ce gemea şi se afunda

într-însa, Sue îi mulțumi lui Dumnezeu pentru ceea ce se întîmplase, fiindcă aşa avea parte de singurul bărbat pe care-l dorea.

Louise Carter era o proastă. Singurul bărbat pe care-l voise ea era mort şi îngropat de mult. Dacă i-ar fi transferat soțului ei acea iubire, acum ar fi fost cea mai fericită femeie.

În timp ce săruta chipul transpirat al lui Kevin şi-i mîngîia trupul puternic, Sue ştiu că avea să-l țină lîngă ea, indiferent ce-ar fi trebuit să facă.

Într-o singură zi, Louise Carter pierduse totul. Mai întîi casa, apoi sănătatea, apoi bărbatul. Aveau să se confrunte cu ostilitate şi dispreț, dar cu Kevin alături, orice merita.

Cuprinzîndu-l cu brațele, Sue îl ținu strîns pînă adormi. Încă mai era trează cînd soarele se strecură printre perdele, şi încă îl mai privea cînd Kevin deschise ochii şi, văzînd că era acolo, cu ea, zîmbi.

– Te iubesc, Sue.

Sue zîmbi fericită. Aşteptase atît de mult timp să audă aceste cuvinte...!

CAPITOLUL 12

Marie o asculta pe Amanda Stirling, cu fața lipsită de orice expresie. Ştia că avea intenții bune, dar nu-i ardea de aşa ceva

Polițistul era şi el binevoitor. Avea un chip aspru şi colțuros, cu păr cărunt ce părea să aibă o viață proprie. Instinctiv, Marie ştia că putea avea încredere în acel om.

Dar arestarea lui Karen Black însemna puțin pentru ea. Trecuse prin închisoare, ştia că în curînd Karen urma să-şi găsească acolo o nişă şi să se adapteze. Mai mult, totul avea să-i apară doar ca un nou strat al durității ei

invincibile. Îşi păstra pentru sine, însă, aceste gînduri.

– Înţelegi, domnişoară Carter, credem că atacul asupra dumitale a fost comis de Black. Şi-a exprimat foarte zgomotos dorinţa de a- şi răzbuna verişoara...

Marie clătină din cap, întrerupîndu-l:

– Am fost tîlhărită. O cunosc pe Karen Black, şi nu era acolo. Dacă ar fi vrut să-mi dea o lecţie, mi-ar fi spus. Cunosc eticheta răfuielilor ăstora. Probabil mai bine decît dumneavoastră.

Detectivul inspector Dawson o privi în ochi. Le observase expresia moartă, ca şi cum adevărata viaţă a Mariei ar fi încetat de mult. Mai văzuse asemenea ochi de multe ori de-a lungul anilor, dar i se frîngea inima pentru acea femeie şi nu ştia de ce. Era înaltă, cu oase puternice. O femeie voluptuoasă, din unele puncte de vedere.

Dar avea şi o anumită vulnerabilitate care-l atrăgea. Bănuia, pe bună dreptate, că acea latură a ei o făcuse să aibă atîtea probleme cu bărbaţii.

– A recunoscut că a participat la incendierea casei părinţilor dumitale, dar insistăm să fii cît mai vigilentă. Provine dintr-o familie numeroasă, de o violenţă notorie.

Marie îi zîmbi cu căldură, avînd asupra lui un efect aproape electrizant.

– Vă mulţumesc, domnule Dawson, dar mi-am trăit aproape toată viaţa într-un mediu plin de violenţă şi am învăţat cum s-o evit, în închisoare. Vă mulţumesc pentru bunăvoinţă, însă trebuie să-mi trăiesc viaţa cît pot de bine, nu-i aşa? Altfel, Karen Black a cîştigat.

Dawson nu-i răspunse. Amanda privea cu fals interes un borcan cu pixuri de pe birou.

– Am făcut un lucru îngrozitor şi a trebuit să suport consecinţele ani de zile. În comparaţie cu asta, problema actuală pare o nimica toată. Mi-aş dori doar să fi suferit eu efectele urii ei, nu mama mea, deşi de ce s-a luat de familia mea, credeţi-mă că nu ştiu. Mama mea mă urăşte mai mult decît mă va urî Karen Black vreodată. Nici măcar pe bieţii mei copii n-a vrut să-i ia la ea, deşi familia Black,

ca s-o spunem cinstit, i-a luat pe ai lui Bethany.

Nimeni nu răspunse.

– Black insistă că ea credea că mama dumitale era la cimitir şi n-a vrut decît să dea foc casei.

Marie îl privi drept în ochi.

– Pot s-o cred. În mod destul de ciudat, sînt sigură că nici eu n-am vrut să le omor pe Bethany şi Caroline. Să le sperii, poate, cine ştie din ce motiv, deci o cred cînd spune asta. Dar lucrurile îți scapă de sub control şi, pînă să te dezmeticeşti, intri pînă peste cap. Un gest pripit cauzează o ditamai alunecarea de teren căreia pe urmă trebuie să-i faci față toată viața. Ajunge să vă uitați la mine ca să vă dați seama de asta. Şi eu vreau să ştiu de ce le-am omorît, deşi o altă parte din mine se teme să afle motivul. S-ar putea să fie mai rău dacă-l ştiu.

Din nou, părea să se fi cufundat într-o lume a ei proprie. Cînd vorbi iar, vocea îi era îngreunată de tristețe. Pentru cine anume, nimeni nu putea bănui.

– Va fi inculpată pentru tentativă de omucidere şi conspirație?

Dawson dădu din cap.

– Atunci, ridică din umeri Marie, e în mîinile magistraților, nu-i aşa? Sper numai s-o judece la fel de drept pe cît mi-au făcut-o mie.

Dawson nu ştia ce să răspundă. Se înroşise şi, cîteva secunde, îşi drese glasul.

După două minute, plecară. Abia mai tîrziu, Amanda Stirling observă că scrisese de nenumărate ori pe blocnotesul de pe birou: „Biata femeie. Biata femeie."

Aşa o afecta Marie Carter. Îi trezea instinctul de a o proteja. Şi, avînd în vedere ceea ce făcuse Marie cu ani în urmă, acest lucru o uluia.

– Ai auzit, Tiff? Bunică-ta a ajuns friptură.

Patrick Connor hohotea de rîs.

– Cea mai bună-mpuțită de veste pe care-am auzit-o de nu mai ştiu cînd. Păcat că Lucy era plecată, tare mi-ar

mai fi plăcut s-o văd şi pe ea rumenită. Altă caţă cu gura mare, şi aia.

Tiffany continua s-o spele pe Anastasia. Ştia că Pat nu aştepta nici un răspuns şi era obosită şi dezumflată. Nu voia decît o piatră şi ştia că, dacă făcea ce voia el, avea să primească una. Fetiţa era săpunită şi alunecoasă, iar faţa ei veselă se mai liniştise, acum cînd şi tatăl său era în baie.

– Bună, iubito! Cine-i cea mai bună fetiţă a lui tăticu'? mugi Pat la ea, cu un rînjet cît toate zilele pe faţă.

Mutrişoara Anastasiei se boţi, izbucnind în plîns. Patrick îşi dădu ochii peste cap, în timp ce ţipetele fetiţei atingeau un crescendo.

– O tîrfă nenorocită, şi puştoaica asta. Ca bunică-sa. Bag-o la cuptor, asta o să-i închidă gura.

Tiffany se întoarse spre el.

– Nu-i de rîs, Pat. Nu spune aşa ceva.

Patrick rînji, scoţînd din buzunar un pachetel.

– Am un cadou pentru tine, aşa că fă bine şi fii drăguţă.

Îi legănă ademenitor prin faţă punguţa de dulciuri plină cu pietre. Văzu pe chipul ei pofta şi se retrase încet spre ieşirea din baie.

– Hai la tăticu', Tiff.

Tiffany puse fetiţala loc în cadă şi se ridică. Patrick lătră un ordin:

– În genunchi, Tiff! În genunchi se vine la tăticu'.

Pînă la un punct, ştia că era o proastă, dar atracţia heroinei cristalizate era prea puternică. Îngenunche.

Anastasia luase o jucărie de baie Tweenie şi o rodea, privind cu ochi mari giumbuşlucurile pe care le făceau mămica şi tăticul. Tiffany îl urmărea în genunchi pe Patrick prin apartament. De fiecare dată cînd dădea să înhaţe punga, Patrick o retrăgea repede, rîzînd tot timpul. Îi plăcea s-o vadă milogindu-se, să vadă cum i se anima faţa hăituită pentru că lucrul după care jinduia atît de mult era aproape.

Cînd ținu pe loc punga o secundă prea mult, Tiffany i-o smulse. Avea o expresie aproape animalică, iar Patrick privi cu satisfacție cum cotrobăia prin ea după piatra cea mai mare, clătinînd din cap mîndru.

Tiffany arăta îngrozitor. Avea în jurul gurii începuturi de ulcerații, pielea i se cojea, iar sub ochi îi apăruseră cearcăne vinete. Părul ei lung şi blond era murdar, încleiat din cauza lipsei de şampon şi balsam. În sfîrşit, arăta aşa cum era: o drogată şi o tîrfă. O prostituată. Mergea mai bine decît se aşteptase Patrick. O adusese acolo unde voia, unde avea nevoie de ea, complet dependentă de el şi de ceea ce avea el să-i ofere. Se simțea ca un rege în castelul lui. Tot ce făcea Tiffany de-acum încolo avea să fie numai şi numai pentru el.

Un telefon scurt la Serviciile Sociale, şi aveau să se ocupe de copil. Iar atunci, o aducea la limita inferioară şi putea să adune resturile. Nu era nevoie decît de un cerc vicios. După ce fetița ieşea din scenă, Tiffany avea să fie distrusă, iar drogurile urmau să-i mai alunge puțin durerea. Patrick dobora doi iepuri dintr-o lovitură. Ce băiat deştept era!

Zîmbi din nou, văzînd-o cum îşi ardea crackul. Nasul părea să i se lungească tot mai mult cu fiecare fum. Era o iluzie optică stranie, în timp ce Tiffany încerca să tragă drogul cît mai adînc în plămîni.

Curînd, Patrick avea să se poată concentra asupra noii fete pe care o agățase în gara Paddington cu cîteva zile în urmă, o blondină albicioasă şi scundă, cu sîni abia îmbobociți şi o gură făcută fix pentru muie. Şi ea începuse balul, succesiunea orfelinatelor avusese grijă de treaba asta. Pe moment, o ținea ca-n luna de miere, pînă-i cîştiga încrederea. Apoi, urma să-i trezească frica de Dumnezeu şi s-o domine cu teroarea şi drogurile. Numai dacă şi-ar fi putut vedea mamele fetițele după ce termina el cu ele. Ce-ar mai fi rîs!

Viața era dulce, iar Patrick îi savura fiecare secundă.

Tiffany alunecă într-o parte pe podea, cu ochii sticloşi.

Patrick o auzi pe Anastasia plescăind în baie şi, un moment, se înfurie. Acum trebuia s-o şteargă, şi avea o-ntîlnire la ora patru. O întoarse pe Tiffany pe spate, cu vîrful pantofului său italienesc de firmă. Femeia îl privi cu ochi mari ca ai unui nou-născut, lăptoşi şi lipsiți de orice inteligență, parcă acoperiți cu o pieliță.

Era dusă rău. Şi-un cretin ar fi putut să observe. Ar fi fost în stare să facă moarte de om. La fel cum făcuse maică-sa, înaintea ei.

În timp ce o înfăşura pe Anastasia într-un prosop şi trecea cu ea în brațe peste trupul lui Tiffany, Patrick simți satisfacția unei trebi bine făcute.

– Ia uite la mămica, dulceață, i-a plecat mintea cu sorcova ca de-obicei.

Anastasia îi zîmbi, nedeprinsă cu blîndețea din glasul lui.

– Ta-ta.

Patrick rîse încîntat, cîntînd o melodie vechea de-ale lui Curtis Mayfield, în timp ce o ştergea. Fetița se bucura de atenția tăticului ei, iar cuvintele lui o umpleau de încîntare. Învățase încă de la o vîrstă foarte fragedă să profite de buna dispoziție a oamenilor. Nu puteai şti niciodată cît avea să dureze.

Patrick o ridică în brațe, privind-o în față, în timp ce-i cînta cu un zîmbet larg şi fericit:

Io-s mămica ta, io-s tăticul tău,
Io-s nenea doctorul cînd ți-e rău.
Vrei puțină coca-n barbă?
Ia la tata nişte iarbă.
Prieten ți-s, precum mă vezi,
Un băiat să te bazezi.
Io-s iepuraşul din pălărie,
Dealerul, precum se ştie.

În timp ce efectele drogului treceau, Tiffany îl privea cum cînta şi dansa cu fetița ei, iar inima o durea atît de

tare încît credea că i se frînsese în sfîrşit. Patrick îi zîmbi Anastasiei, spunîndu-i cu blîndeţe:

– Încă vreo cîţiva ani, şi-ai să dansezi pentru tăticul tău, da?

Fetiţa bătea din palme, cu faţa învăluită în zîmbete.

Lucy îşi privea şeful, cu o expresie distrusă.

– Uite ce e, Luce, toată lumea ştie care-i situaţia şi cred că ar fi cazul să-ţi iei cîteva săptămîni libere şi pe urmă să te hotărăşti dacă mai vii la slujbă sau nu. Soţul şi fratele lui Karen Black au trecut pe-aici azi-dimineaţă, au întrebat de tine, da' pe-asta nu de la mine o ştii, e clar? Te înţeleg, da' zău că n-am intenţia să mă amestec mai mult decît sînt silit.

Şeful era încurcat, iar lui Lucy îi părea rău pentru el. Alde Black nu erau genul de oameni pe care să ţi-i doreşti în cîrcă. Dar, după evenimentele din ultimele cîteva zile, nu mai avea destulă putere emoţională ca să suporte şi exilul, pe lîngă toate celelalte.

– Ce vrei să spui? Că nu vrei să mă mai întorc. Hai c-asta-i tare, s-o aud tocmai de la tine! Îmi închipui c-ai să continui pungăşia cu Black, chiar dacă acum Karen e-nchisă fiindc-a încercat s-o omoare pe maică-mea?

– Eşti nedreaptă, Lucy, şi-o ştii foarte bine.

– Zău?

Tonul ei era bătăios ca de obicei.

– Şi de unde-o ştiu aşa de bine, mă rog? Azi am venit aici numai ca să cer cîteva săptămîni libere, pînă-mi revin. Da' tu aproape că-mi spui să-mi dau demisia fiindcă nu vrei să te-ncurci cu problemele mele. Pariez că pe-un avocat tare l-ar mai interesa ce s-a-ntîmplat aici în dimineaţa asta. Las' c-ai să mai auzi tu de mine, curînd!

Îşi luă poşeta, dar glasul şefului o opri în loc.

– Îţi dai seama cîtă agitaţie s-a stîrnit? Îmi pare rău din toată inima pentru ce s-a-ntîmplat, Luce, cui nu i-ar părea? Da' aicea-i vorba de-ai lu' Black, scumpo, care nu-s nişte pămpălăi. Încerc să te-ajut, nu altceva. Ăştia-s nişte

nebuni şi-o ştii foarte bine. Vezi doar ce i-au făcut lui mămică-ta. Stai şi tu două-trei săptămîni, să vezi de unde mai bate vîntul. O s-am grijă să-ţi primeşti toată leafa, îţi promit.

Lucy ştia că n-avea nici un rost să-l contrazică. Omul avea dreptate în felul lui, dar era atît de dărîmată încît îi venea să dea-n cineva, în oricine. Îşi luă geanta şi ieşi din birou. Trecînd prin fabrică, văzu privirile compătimitoare ale celorlalţi şi le ignoră. Nu voia decît să-şi rezeme capul pe umărul cuiva şi să plîngă.

Dar mama lui Mickey avusese grijă şi de asta, primind ca Lucy să doarmă doar pe canapea şi lăsînd uşa de la camera ei deschisă pentru ca Mickey să nu se poată furişa la ea. Tatăl ei nu apăruse, şi nici altcineva apropiat. N-avea nici un prieten la care să apeleze. Numai pe maică-sa, suferindă şi dificilă, şi nici un suflet de om în afară de ea.

În sfîrşit, îi trecea prim minte că i se irosise viaţa de pomană, dar nu din vina ei. Măcar Karen Black avea o familie pe care să se bazeze. Oameni care ţineau la ea. Lucy nu avea pe nimeni.

Pînă şi Marie, pricina tuturor relelor, ar fi fost binevenită în acel moment.

În timp ce aştepta în staţia de autobuz, trebui să facă un mare efort pentru a nu izbucni în plîns. Îi venea să plîngă pentru toate lucrurile îngrozitoare care i se întîmplaseră. Nu era în stare să înţeleagă că adevărata cauză a tuturor nu era alta decît propriul ei egoism.

Patrick îi zîmbi puştoaicei de lîngă el. Trebuia să-şi revopsească rădăcinile şi era prea gros machiată, dar avea un anumit farmec copilăresc care-i plăcea – şi, lucru şi mai important, avea să le placă şi clienţilor.

Se numea Maisie şi avea ochi albaştri enormi, un trup zvelt cu sîni mici şi tari şi picioare lungi, slăbănoage. Trecuse prin şcoala străzii şi cunoştea prematur viaţa. Cînd îi feri o ţigară de marijuana, fata o luă cu un zîmbet calm.

– Ce-i asta, iarbă?

Patrick dădu din cap.

– Iarbă de calitate.

Fata îşi aprinse chiştocul şi inhală expert fumul, ţinîndu-l în piept cîteva secunde înainte de a-l expira. Oftă fericită.

– Decît, cît o să mă coste?

Vocea-i era grea de sarcasm.

Patrick nu-i răspunse. O privi în faţă, zîmbind doar.

– Haide, Patrick. Să punem cărţile pe masă. Vrei să-mi fii peşte şi am şi eu nevoie de unul. Mă interesează doar să ştiu mie ce-mi pică. Cu ce m-aleg eu pentru osteneală, şi ce vrei *tu* pentru a ta?

Îndrăzneala ei îl impresiona. Majoritatea producătoarelor nu-şi dădeau seama că practicau o meserie ca oricare alta, nu făceau decît să se tîrască de pe o zi pe alta, cheltuind nesăbuit. Era înviorător să cunoască una atît de tînără şi de lucidă.

– Tu *ce* vrei, Mandy?

Fata se aşteptase la această replică şi-i răspunse imediat.

– Vreau, domnule Connor, o parte cinstită din ce cîştig, niţică iarbă din cînd în cînd şi, dacă se poate, încă o fată, pentru duete. Bărbaţilor le plac astea mai mult decît ştiu cei mai mulţi oameni. Nu trag droguri grele. N-am nevoie. Şi nici nu vreau. Prefer să am capul pe umeri cînd lucrez. Am nevoie de-un avans ca să-mi aranjez un apartament şi vreau o protecţie serioasă cînd lucrez pe stradă, contra celorlalte fete ca şi contra clienţilor. Pe scurt, asta ar fi. A, şi n-am să fiu tratată violent. Îmi fac treaba şi nu mă plîng, chiar dacă au optzeci de ani şi put a pişat. Scopul scuză mijloacele şi nimic mai mult.

Iau pe oricine are bani, şi asta-nseamnă că şi pe *dumneata.* Nu lucrez pe gratis pentru nimeni, numai pentru Moş Bill din cînd în cînd, ca să mă lase-n pace. Sînt discretă, serioasă şi curată. Folosesc mereu prezervativ, întotdeauna am făcut-o. Nu beau, fiindcă prefer să rămîn

cu mintea limpede, şi-acelaşi lucru este valabil şi pentru crack sau skag.

Zîmbi, pentru a-şi atenua cuvintele.

– Deci, cam asta ar fi. A, şi, apropo, mă cheamă *Maisie,* O.K.?

Patrick simţea un început de admiraţie pentru fetiţa aşezată în maşina lui. Numai de-ar mai fi avut cîteva ca ea, n-ar mai fi trebuit să se canonească atîta ca să-şi cîştige existenţa. Dar, în fond, îi plăcea şi să le forţeze. Se potrivea cu personalitatea sa dominatoare. De fapt, era o condiţie esenţială a fericirii lui zilnice. Asta mică, însă, îl interesa; era mai mult decît conştientă de propria ei valoare şi, pentru o tîrfă, aşa ceva era o noutate. De obicei, le devora o ură de ele însele fascinantă la vedere, mai ales după cîţiva ani de meserie, cînd începeau să îmbătrînească mai repede decît civilele de aceeaşi vîrstă.

– Îmi răspunzi sau nu?

Vocea lui Maisie vibra de veselie stăpînită. Era conştientă de impresia pe care i-o crea.

Patrick ridică din umeri.

– Încheiem tîrgul, cu condiţia să fii atît de bună pe meserie pe cît spui.

Fata oftă mulţumită, iar Patrick observă că, din cînd în cînd, ochiul ei drept aluneca într-o parte. În loc s-o dezavantajeze, o făcea să arate şi mai copilăreşte.

– Spune-mi mai mult despre duete, îi propuse el.

– Încă o blondă, atîta. Fac eu toată treaba, da' poate fi lucrativ. Să le alegi pe alea care-s la un pas de pedofilie. N-avem nevoie decît de două uniforme de şcoală. A, şi cînd mă instalez, pot să-mi aduc clienţi regulaţi la mine acasă? Îmi plac regulaţii, lucrez uşor cu ei şi plătesc mai bine. După un timp, ajungi să-i termini în cîteva minute şi-ţi mai dau şi primă.

Lui Patrick îi era greu să rămînă serios. Se simţea bine, fiindcă tocmai o zdrobise pe Tiffany şi totul mergea aşa cum voia el. Lăsase punga cu pietre la ea acasă şi telefonase la Serviciile Sociale, jucîndu-şi rolul de tată în-

grijorat. Trebuiau să-i bată la uşă din clipă-n clipă. Într-un fel, fetița avea să-i lipsească, dar îi era mai bine fără o mamă drogată, aşa că Patrick se putea convinge că făcuse totul în interesul ei.

Se întreba dacă n-ar fi fost mai practic să-i ardă două perechi de palme puştoaicei, să facă o instrucție cu ea, s-o lucreze scurt şi s-o aducă la ordine. Dar, într-un chip ciudat, o plăcea. Îi amintea de sine însuşi la aceeaşi vîrstă, ştiind instinctiv ce voia. Şi el fusese la fel.

În loc s-o lovească, zîmbi.

– Ştiu o fată excelentă ca să lucrezi cu ea, Maisie. Se numeşte Tiffany şi e la fel de amorală ca tine.

Maisie zîmbi şi ea, întinzînd mîna.

– Hai să batem palma, cred că ne-am înțeles.

În timp ce-i strîngea mîna, Patrick zîmbi radios.

– Se vede clar că ai mai trecut prin asta. Ce te-a adus la Londra?

Fata ridică din umeri ca o femeie bătrînă de un milion de ani, care le văzuse pe toate.

– Să zicem că ultimul meu peşte a-ncercat să mute stîlpii porții – atît. Bine?

Privind-o atent, Patrick îşi dădu seama că, din cine ştie ce motiv, îl neliniştea. Era *prea* rece şi stăpînă pe sine.

Oamenii emotivi puteau fi controlați uşor; el însuşi fiind neemotiv, înțelesese curînd cît de util îi era acest lucru. Vedea prea mult din sine însuşi în Maisie, iar asta îl deranja. Era la fel de calculată ca el, iar Patrick ştia că acest lucru era pozitiv, atîta vreme cît lucra pentru el, nu împotriva lui. Trebuia s-o observe atent.

Era uluitor, pentru o fată de numai paisprezece ani.

Linda Harrison avea treizeci şi şapte de ani şi, ca asistentă socială, avea senzația că le văzuse pe toate. Ajunsese le apartamentul lui Tiffany împreună cu poliția, imediat după ora şapte şi jumătate. De două ori încercase să intre, fără succes. De afară se auzea clar fetița plîn-

gînd, iar Linda îi văzu mama prăbuşită în salon, cînd se uită prin fanta pentru scrisori.

Comisarul Kelly forţă uşa cu o pîrghie şi intrară împreună. Tiffany era complet dusă. Înainte de a pleca, Patrick îi dăduse un pahar mare de Ribena cu Librium, iar acum abia mai putea să se mişte. Avea senzaţia că gura-i era plină cu vată, iar capul o durea, îngreunat.

Heroina cristalizată şi sedativul o doborîseră. Cînd o văzu pe femeie luînd-o în braţe pe Anastasia, ştiu că ar fi trebuit să încerce s-o oprească, dar abia putea să se mişte. Vorbea îngălat, iar privirea refuza să i se limpezească. Nu voia decît să adoarmă la loc. Asistenta socială arăta ciudat, dinţii-i păreau prea mari pentru gura ei, iar faţa-i era tulbure pe margini. Din cauza oboselii, îşi spuse Tiffany, era frîntă de oboseală. Se prăbuşise. Nu mai suporta. Ochii îi ardeau din cauza efortului de a-i ţine deschişi. Nevoia de a-i închide era copleşitoare, şi adormi la loc.

Era vag conştientă de prezenţa poliţistului şi ceva îi spunea că avea probleme, dar îi lipsea energia pentru a se gîndi, măcar, necum să mai şi *facă* ceva.

– Sun după o ambulanţă, da?

Glasul comisarului Kelly era sec, lipsit de emoţie.

Linda Harrison o luă pe Anastasia în braţe şi încercă s-o liniştească.

– Trebuie să aranjez o îngrijire temporară pentru mititica asta, sărăcuţa. Maică-sa are puls?

Kelly dădu din cap.

– E doar dusă de pe lume. Cum suporţi treaba asta, zi de zi?

Suna dezgustat.

Linda nu-i răspunse. În schimb, îi dădu Anastasiei să bea dintr-o sticlă, străduindu-se s-o calmeze.

– S-ar putea ca acum să i se fi întîmplat prima oară, să nu ne repezim cu concluziile. Deşi, după cîte spune tatăl copilului, e heroinomană şi prostituată. Se pare că era îngrijorat de mai mult timp.

Linda oftă.

– Tiffany a fost intermitent în îngrijire şi pînă acum părea să fie o mamă bună. Din cauza presiunilor, cred.

Auziră din depărtare ambulanța.

După ce Tiffany fu luată, Linda împachetă cîteva lucruri pentru Anastasia şi, cu acel prilej, observă că interiorul era în esență curat şi agreabil.

Haine frumoase, multă mîncare în frigider, jucării educative. Fata aceea încercase să fie o mamă bună, indiferent ce credea polițistiul. Se întreba ce ieşise prost. De ce nu mai putuse face față.

Linda spera ca poliția să lase cazul în seama Serviciilor Sociale, fără s-o acuze pe Tiffany pentru neglijarea şi punerea în pericol a copilului.

Apoi văzu punga de crack pe masă şi oftă. Dacă fetița rontăia pietrele, mama ar fi fost închisă imediat ce ieşea din spital.

Asta-i aminti că trebuia să se ducă la spital şi s-o informeze, imediat ce-şi regăsea cunoştința. Spera să nu trebuiască să-i ia definitiv fetița dar, judecînd după punga cu heroină cristalizată, se îndoia că şi-ar mai fi putut îngriji copilul.

Heroinomanii erau complet dependenți, fizic şi mintal, de drog. I se frîngea inima cînd se gîndea, dar era şi mai rău pentru copiii căzuți victime coşmarului părinților.

Pe consolă era o fotografie a fetiței cu mama ei, o fată frumoasă, cu ochi vii şi zîmbet dulce. Arăta cu totul altfel decît zdreanța şleampătă pe care Linda o văzuse prăbuşită pe canapea.

Anastasia arătă spre podea şi spuse clar:

– Pipa lui mami.

Asistența socială închise ochii, muşcîndu-şi buzele. Fetița arăta atît de încîntată de sine! Nespus de încîntată. La auzul acelor cuvinte şocante, toate bunele intenții ale Lindei zburară pe fereastră. Era dezgustată şi şocată că fetița ştia ce făcea mama ei.

Fața i se posomorî. Cu cît scotea biata copilă mai

repede din apartament, cu cît o ducea mai departe de mama ei, cu atît era mai bine.

Carole Halter se afla la club, cu nasul rupt încă vizibil şi fardul mai gros ca de obicei.

– Nu poți lucra cu moaca asta făcută armonică, îmi pare rău, Carole. Ai speria toți clienții!

Lizzie Banner era şefa, o fată foarte simpatică. Carole o înțelegea. Deşi îi părea rău pentru ea, Lizzie n-o punea să lucreze cînd arăta ca victima unui accident de maşină.

– E o regulă economică simplă, Carole. Oricum, numai celelalte fete ar primi comenzi. Nu din lipsă de respect, dar nu ți-ar rămîne decît resturile.

Vocea îi era blîndă, dar împunsătura îşi făcu efectul.

– Tot din motive economice sînt aici, iubito. Trebuie să plătesc chiria.

Lizzie oftă.

– Pot să-ți dau un avans, şi cu asta am terminat.

– Cît?

– Un pol.

Carole era jignită şi disperată. Clătină din cap, răspunzînd cu venin:

– Bagă-ți-l undeva, Liz.

Lizzie, care era călită şi capabilă să-şi poarte singură de grijă, o apucă de rochie:

– Vezi să nu ți-l bag ție, scumpo. Şi-acum dispari de-aici.

Carole le văzu pe celelalte fete rîzînd de ea. Le văzu fețele neridate, hainele şi fardurile la ultima modă, şi se simți bătrînă. Bătrînă şi urîtă. Zilele ei în acel club apuseseră şi o ştia toată lumea. Acum o aştepta King's Cross sau Shepherd's Market, într-un mantou ieftin, la concurență cu puştoaicele fugite de-acasă şi băieții de-nchiriat. Ieşi abătută din club, în aglomerația din Soho.

Ajunsă în Cross, porni încet spre celelalte femei şi fete şi le văzu privind-o bănuitoare. Era întuneric, iar vîntul se întețea. Se îmbrăcase pentru căldura din club, iar acum

dădea gerul. Pantofii ei cu barete n-o apărau de trotuarul înghețat – şi, dintr-o dată, îi veni să plîngă.

O brunetă înaltă, cu sîni enormi în corset de dantelă, se apropie de ea.

– Totu-n regulă, scumpo?

Vocea îi era prietenoasă, iar Carole îi răspunse asemenea.

– Nu prea. Uită-te la mutra mea.

Cealaltă femeie dădu din cap cu compasiune.

– Rău cred c-ai mai încasat-o. Vrei un cui?

Carole luă cu recunoştință țigara oferită.

– Cum e-n seara asta?

Bruneta ridică din umeri.

– Ca de obicei, dacă nu curge pică, da-i devreme încă.

Trase cu sete din țigară.

– Hai după colț, acolo-i mai bine. Scapi de vîntul ăsta şi poți să te uiți cînd vin maşinile.

Un turism se tîrî pe lîngă ele. Îi zîmbiră amîndouă şoferului, dar acesta-şi văzu de drum.

– Labagiule!

Carole rîse de exclamația femeii. Cînd dădură colțul, văzu un grup de femei şi i se frînse inima. Părea să i se fi întins o capcană. O fată cu perucă lungă buclată o măsură cu privirea. Cîteva secunde, Carole fu paralizată de frică. Puteau s-o sfîşie- n bucăți şi n-avea cum să se apere.

– Se pare că nu ți-ar strica o duşcă.

Fata îi întinse o sticlă de brandy, iar Carole bău cu poftă, recunoscătoare.

– Mersi, iubito.

Începură să stea de vorbă, tropăind cu picioarele în loc. De fiecare dată cînd trecea cîte o maşină, toate zîmbeau şi treceau sub felinare. Cînd una agață un client, o petrecură cu comentarii deşucheate, iar în cele din urmă Carole se mai relaxă.

– Ai un peşte, scumpo? o întrebă bruneta cea înaltă, care se numea Rosalie.

Carole clătină din cap.

– Aici poți s-alegi din doi, un secund de-ai lui Pat Connor sau micul Mo Reinhard. Du-te cu Mo, e mai cinstit. Şi n-are nici o problemă cu voi, astea mai purii. Lui Connor nu-i plac decît puştoaicele.

– Unde pot să-l găsesc?

– O să te găsească el, scumpo, nu-ți face griji.

Patrick Connor o trimisese înapoi în stradă. Indirect, ştia, dar dacă n-ar fi încercat să le ajute pe Marie şi Tiffany, acum ar fi fost într-un club civilizat, încălzit...

Ei bine, avea de gînd să le-o plătească tuturor trei. Nu ştia cum, dar avea să le-o plătească.

Mai ales lui Connor.

O maşină opri, iar Carole primi prima comandă din noaptea aceea.

În timp ce urca, simți mirosul de after-shave şi de brad magic. Bărbatul era scund, cu chip prietenos şi păr tuns stîngaci.

Conduse pînă pe un teren viran şi-i vîrî în mînă o hîrtie de zece. În timp ce se descheia la pantaloni, o apucă de păr şi-i trînti fața în poala lui.

Totul se termină în cîteva minute, iar Carole îşi dădu seama prea tîrziu că afurisitul nu-şi pusese prezervativ. Cînd încercase să ridice capul, o trăsese de păr, făcînd-o aproape să țipe.

Apoi ejaculase în gura ei, iar Carole se înecase.

Individul încă mai rîdea, după ce o aruncase neceremonios din maşină.

Carole scuipă pe jos, ca o reacție instinctivă de respingere, apoi se uită la hîrtia de zece lire sterline din mînă. Asta avea să fie viața ei de-acum încolo şi, cu cît o accepta mai repede, cu atît era mai bine.

Dar o durea.

Ştiuse că vremea ei la club aproape apusese, oricum, dar prefera să dea vina pe Patrick, Marie şi Tiffany.

O făcea să se simtă mult mai bine.

CAPITOLUL 13

Karen Black nu era impresionată de Holloway. Detesta mirosul, întunecimea şi vecinătatea celorlalte femei. Fusese deja prevenită că trebuia să facă duş regulat, altfel o luau la bătaie colegele de celulă. Erau două sonate, una judecată pentru crimă, cealaltă pentru trafic de droguri şi conspiraţie la crimă. Aşa că nu era tocmai o eroină printre deţinute.

În timp ce mergea spre vorbitor, era furioasă. Furioasă, flămîndă şi obosită. Nu putuse dormi. Zgomotul continuu o scosese din minţi; tusea, plînsetele, rîsetele şi strigătele.

Îşi văzu soţul şi încercă să zîmbească. Petey trebuia să le spună celorlalţi că rezista bine. El era legătura ei cu lumea de afară, el şi ceea ce se spunea despre ea. Porni spre măsuţă ca o femeie adaptată în noul mediu ambiant.

– E-n regulă, Kal?

Glasul lui Petey era nervos, iar acest lucru o mai împăcă puţin. Îi răspunse pe un ton agresiv:

– Tu ce mă-ta crezi? Ia zi, ce se cîntă pe- afară?

Folosea deja argoul închisorii, iar soţul ei fu impresionat. Îi era văr de gradul doi după tată şi semănau. Familia Black avea reputaţia căsătoriilor interne, iar cei doi copii ai surorii ei erau puşi în seama propriului ei tată, nu într-a amanţilor trecători.

În timp ce stăteau la masă, cu mîinile împreunate pe deasupra, Karen şi Petey păreau soră şi frate.

– Toată lumea vorbeşte, Kal. Eşti o legendă, fato! Peste tot n-aud decît: „Ce face Karen? Cum rezistă?“ Mai ales la crîşmă.

Karen se umfla în pene vizibil, iar soţul ei ştia că asta o consola. Nu-i putea spune adevărul: că oamenii îi pri-

veau cu răceală. Că toată lumea era de părere că-i sărise o doagă. Că era la fel de rea, dacă nu chiar mai rea, ca Marie Carter, căreia doaga îi sărise aproape la propriu.

– Şi mama ce face? I-au trecut dracii?

– Păi, e supărată, normal.

De fapt, Rita Black se spălase public pe mîini de fiica ei. Spre deosebire de Karen, avea noțiunea limitelor admisibile pentru răzbunare. Mai ales într-un cartier cu chiriaşi care gîndeau toți la fel. Dar Petey ştia că nu era momentul să-i spună.

– Draga de ea. Spune-i c-am să-i scriu două rînduri, da?

Petey dădu iar din cap.

– Ai trecut la represalii, Petey?

Se temuse de întrebarea asta. Cînd clătină din cap, Karen se încruntă.

– Cum adică, nu?

Începea să se enerveze.

– Ascultă, Karen, avem nevoie de timp să vedem cum bate vîntul, dacă nu vrem s-ajungem toți aici, nu? Dacă facem acum ceva, au să ne miroasă imediat.

Karen nu-i răspunse.

– Şi, cum îți spuneam, Kal, toți vorbesc despre tine. Ce mai, ai ajuns ca Marilyn Monroe, o adevărată icoană.

Reuşise s-o împace din nou. Karen simți un val de adrenalină la gîndul că era eroina cartierului. Că se vorbea despre ea, că ajunsese *cineva*.

– Kevin Carter e pe lista dispăruților...

Auzindu-l, rîse.

– L-am pus la punct pe bulangiu, este? Să-mi facă el mie o chestie ca aia! Acuma lumea ştie ce pățeşte cine se-ncurcă cu alde Black.

Se bucura că o arsese pe Louise Carter. Asta o ajutase să-şi atingă scopul de a fi cea mai rea femeie din mica ei lume şi se părea că reuşise cu brio. Kevin Carter fugise. Îşi dorea să fi făcut mai de mult aşa ceva.

Petey ştia prea bine la ce se gîndea soția lui şi se-n-

treba ce naiba avea la cap. Se duseseră pînă şi la serviciul lui Lucy Carter, ca să se scuze, dar nu i-o putea spune. Primiseră scrisori şi telefoane de amenințare. Polițiştii stăteau cu ochii pe ei ca nişte ulii, iar nevastă-sa trăia-n fanteziile ei. Kevin Carter dispăruse, într-adevăr, dar se ştia că-i pîndea pe bărbații din familia Black. I-o spuseseră mulți. Kevin Carter n-avea să lase nepedepsite suferințele fiicei şi ale soției lui. Şi cine-ar fi putut să i-o reproşeze?

Şi totuşi, nevasta lui Petey credea că era Don Corleone şi că putea face orice fără repercusiuni. Îi venea să-i trîntească şi el una, pentru cîte probleme cauzase. Dar ştia că n-ar fi putut-o scoate dintr-ale ei. Nu încă. Aşa că zîmbi şi-i mai aduse o ceaşcă de ceai şi un Kit-Kat enorm.

Alan Jarvis era obosit, fizic şi spiritual. În timp ce încărca iarbă în portbagaj, căscă sonor, făcîndu-i pe cei doi bărbați de lîngă el să-l sîcîie:

– Leneş fraier mai eşti, Alan.

Nu-i luă înseamă. Obişnuit cu apucăturile lor, nu se deranja să riposteze. O cheie avea două livre şi două zecimi. Încărcînd douăzeci o dată, făcea peste patruzeci de livre la un transport, iar Alan nu era deprins cu munca manuală. Ba chiar o detesta. Însă voia ca marfa să dispară cît mai repede, aşa că se grăbea. Sacii negri erau grei şi alunecoşi din cauza sudorii de pe palmele lui – sudoare cauzată mai mult de nervozitate decît de efortul fizic.

Detesta acele transferuri, îl neliniştea. Încă nu se înserase. Dacă intra cineva în curte, s-ar fi prins imediat ce se întîmpla. Acum avea atît de mulți bani, încît se speria, dar cu acelaşi prilej intrase într-o situație din care nu mai putea să scape.

Dacă exprima fie şi o aluzie negativă, simțea animozitatea tuturor celor implicați. Toți luau coca şi toți sufereau de sindromul Nick Leeson. Trăiau într-o lume a viselor

plăsmuite de droguri, unde se simțeau şi se credeau invincibili.

De-asta şi făceau transferul ziua, la vedere, în curtea *lui*, unde intrau oameni tot timpul. Trebuia să discute serios cu Mikey Devlin. Individul îşi pierdea simțul realității.

Ca şi cum gîndurile lui l-ar fi făcut să se materializeze din senin, Mikey intră în curte cu Mercedes-ul său sport, scrîşnind din frîne.

Davey şi Jonas se opriră din lucru. Alan simți tensiunea şi se întrebă un moment ce se întîmpla. Dar, în ultima vreme, toți erau nervoşi din cauza lui Mikey Devlin, fie şi cînd se uita doar la ei.

Mikey sări din maşină, înfăşurîndu-şi pe pumn un lanț de bicicletă. Părea scos din minți de furie. Pînă şi chelia-i părea înfuriată. Alan îşi simți inima căzînd printre măruntaie. Încercă să se gîndească dacă făcuse ceva care să atragă mînia lui Devlin asupra lui.

De astă dată, însă, era vorba de Jonas.

– Jonas, turnătorule!

Cînd Jonas încercă s-o ia la fugă, Mikey îi trînti lanțul în cap cu putere şi-l doborî în genunchi. Apoi începu să dea în el. Văzînd sîngele şi pielea care țîşneau în jurul lui, Alan şi Davey se îndepărtară. Nu puteau face nimic ca să-l oprească pe Mikey.

Bătaia dură cinci minute. În fine, obosit, Devlin aruncă lanțul peste trupul însîngerat al băiatului şi-i arse un şur în burtă.

– Ia-l pe ăsta din ochii mei, Davey!

Respira greu, iar ochii albaştri îi erau sticloşi. Se drogase ca toți dracii şi se vedea. Trupul masiv îi palpita de efort, iar chelia-i lucea de sudoare.

Davey îl trase pe tînărul leşinat spre Laxus-ul lui. Tremura de frică. În ultima vreme, Mikey o lua razna tot mai des, din cele mai mărunte motive.

– Ce-a fost asta?

Fără să răspundă, Mikey intră în Portakabin. Alan îl urmă prudent. În cîteva secunde, Mikey îşi tăie o linie. În

timp ce o priza, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

– Ne-a turnat.

Alan se albi la față.

– Ne-a turnat...?

Devlin dădu din cap. Apoi, văzînd paloarea lui Alan, izbucni în rîs.

– Nu la copoi, fleţule. A discutat despre noi cu ăia din Brixton. Marry Marker mi-a spus, azi-dimineață. L-au abordat să facă o plasare.

Alan era nedumerit.

– Şi ce-i rău în asta?

Devlin se uită la el ca la un nebun.

– Ce-i rău în asta? Eşti prost sau ce-ai?

Nesigur ce să răspundă, Alan nu spuse nimic.

– A aranjat o plasare, da' mie nu mi-a suflat o vorbă, nu? Aşa că, cu asta, a făcut două porcării, n-aşa? O dată, le-a cîntat ălora ce facem noi, şi pe urmă fraieru' a-ncercat să mă tragă-n piept.

Alan nu răspunse. Devlin o încurcase-n stil mare, iar acest lucru îl îngrozea. Într-un tîrziu, trase adînc aer în piept şi spuse:

– Dar ți-a *spus,* Mikey. I-ai dat şi de băut, nu mai ştii? În weekendul trecut, chiar aici, în curtea asta.

Devlin se strîmbă comic, încercînd să-şi amintească.

Apoi scutură din cap ca un cîine turbat şi răcni:

– Adică? Ce-ncerci, Jarvis, să mă tragi în piept, sau ce?

Mugea de-a binelea.

Alan închise ochii, sperînd nebuneşte ca, atunci cînd îi deschidea, omul din fața lui să fi dispărut.

– Ce mama mă-sii, Mikey, calmează-te pînă nu ne trezim cu Moş Bill la poartă!

În timp ce vorbea, în birou intră Marie.

– Încă din stradă se-aude cum răcniți.

– Tu cine eşti?

Glasul lui Mikey era mai calm.

– Marie, secretara lui Alan. Iar dumneata eşti...?

Mikey o privi atent cîteva secunde, înainte de a întreba:

– Ai *tu* o secretară, Jarvis? Faci mişto de mine?

Marie ridică uşor din sprîncene. Alan se grăbi să explice:

– Asta-i o firmă, Mikey, o companie de fier vechi. Trebuie să am pe cineva care să-mi facă registrele, ca să nu-şi bage nasul ăia de la fisc.

Logica argumentelor şi calmul lui Alan îşi făcură efectul prin aburii de coca. Mikey dădu din cap, iar Marie văzu că făcea eforturi fizice ca să se liniştească. La plecarea lui, simți tensiunea risipindu-se din cameră.

Cînd îi auzi maşina demarînd, îl privi pe Alan, întrebîndu-l calmă:

– Nenorocitule. În ce te-ai băgat?

Louise plutea într-o ceață de durere, dar nu se lăsa învinsă. Puterea cu care se mîndrise întotdeauna o slujea bine, pe drumul spre însănătoşire. Surorile şi medicii erau uimiți. Abia dacă se strîmba cînd îi schimbau pansamentele şi nu lua morfină decît atunci cînd durerile deveneau insuportabile. Dar nu ştiau că ceea ce-i dădea putere era ura.

Toată existența lui Marshall fusese distrusă iar de Marie. Louisei îi mai rămăseseră doar cîteva fotografii de-ale lui, lucru pe care-l lua ca pe un afront personal.

Pierderea casei cu tot ce conținea nu însemna pentru ea nimic. Dar arseseră hainele fiului ei. Jucările şi picturile lui din copilărie.

Compunerile pe care le scrisese în şcoală. Toate se făcuseră scrum. Şi numai *Marie* era de vină. Bărbatul o părăsise, îi luase *ei* partea, ca de obicei.

Louisei îi era mai bine fără ei. Şi fără fiica ei îi era mai bine. Marie încercase să-l tîrască şi pe Marshall în viața ei murdară, dar mama ei o oprise. Şi *avea* s-o oprească şi în continuare. Marshall fusese la fel de dezgustat de Marie ca Louise.

Să aibă copiii ăia afurisiți, să umilească iar şi iar familia... Erau nişte oameni respectabili, dar Marie îi tăvălise prin noroi.

De fiecare dată cînd se gîndea cum o sfidase fiica ei, Louise simțea din nou durerea acelor ani.

Vocea aia a ei, groasă, de tîrfă: *Of, mamă, fii serioasă. Cui îi pasă ce gîndesc bulangiii ăştia de vecini despre mine? Mie nu, aşa că de ce să-ți pese ție?*

Dar Louisei îi păsa, îi păsa enorm de părerile oamenilor. Trebuia să le facă față pe stradă, în magazine, chiar şi la biserică. Privirile compătimitoare o înfuriau mai mult decît orice.

Alte femei care aveau fiice, fete cuminți care nu-şi vindeau trupurile pe cîteva pastile, se uitau la ea cu atîta milă că-i venea să le stîlcească în bătaie. N-avea nevoie de compasiunea lor. Era mai presus de ele, mai presus de oricine.

Se dusese la liturghie în fiecare zi din viața ei, se împărtăşea, era *curată*. Fiica ei era întinată, nu *ea.* Marie o făcuse de rîsul tîrgului, nu se făcuse singură.

Marie le terfelise numele în mocirlă. Îşi distrusese familia fără să stea o clipă pe gînduri.

Louise îşi stăpîni lacrimile, savurîndu-şi puterea. Savurînd ura, fiindcă îi dădea o asemenea putere.

Imediat ce se ridica din pat, avea s-o oprească pe curva aia o dată pentru totdeauna. Era hotărîtă.

– Trezeşte-te, iubito.

Glasul era penetrant, iar Tiffany se chinui să deschidă ochii. Patrick o privea îngrijorat.

– Te simți bine, Tiff? Era să-mi pierd mințile de îngrijorare.

Tiffany clipi din ochi de cîteva ori, apoi întrebă cu voce horcăită:

– Unde sînt?

Tandru, Patrick o sărută pe frunte înainte de a-i răspunde:

– La spital, Tiff. Nu-ți mai aminteşti?

Cînd clătină negativ din cap, Tiffany se strîmbă de durere. Fața ei drăguță era cenuşie şi hăituită, iar ochii arătau ca ai unui peşte mort. Părea complet lipsită de viață. Libriumul îi şterse complet amintirea celor întîmplate.

– Ai luat accidental o supradoză, Tiff, deşi ei cred că ai încercat să-ți pui capăt zilelor. O vecină a auzit fetița țipînd şi a chemat poliția. Au luat-o pe Anastasia, iubito. La Serviciile Sociale.

Pe măsură ce Tiffany îi desluşea sensul cuvintelor, buzele i se răsfrîngeau tot mai tare peste dinți. Înainte de a apuca să țipe, Patrick îi acoperi gura cu o mînă.

– Şşşt! Ascultă, Tiff, au să te dea în judecată pentru neglijarea copilului şi punerea în pericol. Te bagă-n pîrnaie, iubito. Le-am spus că nu ştiam despre ce vorbeau, da' n-au vrut să mă asculte. Le-am zis ce mămică bună eşti şi toate alea. Dar cineva a băgat cuțitul, iubito, Probabil vreo vecină.

Lumea se prăbuşea în jurul lui Tiffany, iar Patrick o privea cu o fascinație morbidă. Fata credea totul. Acest lucru îl mulțumea. La un alt nivel, era dezgustat de slăbiciunea ei. Detesta slăbiciunea, deşi miza pe ea cu toți cei cu care intra în contact.

– Ce-am să mă fac, Pat? Biata Anastasia, o să se sperie îngrozitor fără mine!

– Ia pe tine haina şi pantofii ăştia şi-o să plecăm de-aici pînă nu vine Moş Bill. Pe urmă, am să rezolv eu totul, îți promit. Doar ştii că e şi fetița mea.

Părea atît de sincer, încît Tiffany îl crezu. Îl lăsă s-o ajute să se ridice şi bău un pahar de apă, apoi îşi luă pe ea haina şi pantofii şi ieşiră încet din spital.

Floare la ureche.

În BMW-ul lui Patrick, Tiffany izbucni în plîns, iar el o mîngîie ca pe o pisică sau un cîine. Era făcută praf şi pulbere, iar Patrick se simțea stăpîn şi puternic. În drum spre apartamentul lui, se opri şi luă banii de la fete şi de la

dealeri. Îi dădu o piatră, iar Tiffany se prăbuşi pe canapeaua de piele a maşinii, simţind cum se relaxa, iar mintea i se golea de orice gînduri.

– Aşa, Tiff. Nu te mai gîndi o vreme şi linişteşte-te, fetiţo.

O lăsă în apartamentul lui din Docklands şi, după ce o preveni să nu ardă covoarele sau să facă mizerie, plecă să-şi vadă de treburi.

La despărţire, o sărută şi-i mai spuse încet:

– Fă o baie, Tiff. Puţi, iubito.

Tiffany dădu din cap cu tristeţe, privindu-l cum pleca tocmai cînd avea mai multă nevoie de el.

Peste cincisprezece minute, avea minţile amorţite complet de crack.

Petey Black tocmai încuia portiera Ford-ului său Sierra, cînd auzi în spatele lui un glas familiar.

Încremeni de groază.

– Cum e, Pete? Ai mai ars casa cuiva azi?

Glasul lui Kevin Carter era greu de sarcasm.

Petey se întoarse, scrutînd strada din privire ca să vadă dacă avea vreo şansă să scape cu fuga.

– N-ai pe un-să scapi, colega. Am avut eu grijă.

Kevin vorbea pe un ton aproape prietenos.

– N-a avut nici o legătură cu noi, Kev, jur pe mormîntul mamei mele. Curva aia nebună de Karen a fost. O ştii cum e. I-am zis eu...

– Taci!

Petey văzu puşca de vînătoare. Clătină din cap fără să-i vină a crede.

– Fii cuminte, Kev. Ce vrei să faci, dom'le?

Kevin rîse.

– Ce crezi că fac? Te împuşc.

În sfîrşit, Petey îşi dădu seama că omul era sărit. Complet sărit de pe fix. Chipul i se schimonosi şi începu să plîngă. Auzi ţăcănitul sonor, cînd Kevin trase cocoşul armei, şi instinctiv îşi acoperi faţa cu mîinile.

Apoi, din apropiere se auzi un strigăt:

– Ce se-ntîmplă aici?

Era un glas bătrînesc, certăreț, iar Kevin înjură printre dinți, se răsuci pe călcîie şi plecă grăbit. Petey se prăbuşi pe trotuar.

Încă mai plîngea cînd soacră-sa îl găsi în fața casei, o oră mai tîrziu. Îl duse înăuntru. Îi împachetase lucrurile şi era gata să-i ureze drum-bun. Cînd în sfîrşit auzi totul, Rita rămase în fotoliul ei favorit, fumînd şi înjurîndu-şi la nesfîrşit fiica. Tamara, fiica lui Bethany, plîngea, convinsă că şi ea avea s-o pățească, fiindcă tot acel şir de evenimente începuse cu moartea mamei ei.

– O urăsc pe Karen, Nana, chiar c-o urăsc! Nu vreau decît să stau aici în linişte, cu tine. Am urît viața cu mama, cu bărbații şi drogurile ei. Nu suportam cînd bărbații mă luau pe genunchi şi mă mîngîiau şi-mi spuneau ce fetiță drăgălaşă eram. Şi o uram fiindcă-i *lăsa* s-o facă. Afurisita de Marie Carter mi-a făcut o favoare!

La asta, nici chiar Nana ei nu-i putu răspunde.

Sally Potter bătu uşor la uşa Mariei, apoi o deschise şi intră în cameră. Marie zăcea pe pat, într-un halat flauşat.

– Ce faci? o întrebă Sally.

Marie ridică din umeri.

– O.K., cred, dacă stau să mă gîndesc.

Sally se aşeză pe pat, zîmbind, cu fața ei rotundă machiată ca de obicei, deşi se pregătea de culcare.

– Ştii, eu încă mai lucrez. Pe stradă. Se pare că nu reuşesc să mă las, mm?

Mariei îi părea rău pentru ea, dar nu arăta.

– Dacă se află, intri direct înapoi, ştii asta.

– Poate că o şi doresc, în sinea mea, şi numai nu vreau s-o recunosc. La răcoare, simțeam că acolo era locul meu. Am stat atîta vreme, că-mi formasem o rețea întinsă de relații şi prieteni. Aici mă simt pierdută. Cred că m-am întors la produs ca să mă simt într-un mediu familiar, cu oameni care mă acceptă aşa cum sînt.

– Vrei un ceai?

– Stai aici, îl aduc eu.

În timp ce aştepta, Marie se întrebă de ce Sally alesese tocmai noaptea aceea ca să i se destăinuiască.

Probabil simțea că putea vorbi cu ea fiindcă fusese prostituată. Persoanele din afară nu înțelegeau niciodată puterea pe care avea prostituția asupra femeilor care o practicau.

Pentru majoritatea, era o formă a urii de sine. Pentru altele, înlocuia familia. Pentru cele mai multe, un mijloc de atingere a unui scop.

Peste zece minute, atăteau una lîngă alta pe pat, conversînd ca şi cum s-ar fi cunoscut de-o viață.

– Unde lucrezi?

Sally sorbi din ceai, înghițind cu sete, înainte de a răspunde.

– O vreme, am lucrat în Cross, dar acum dau anunțuri în ziarul local şi vizitez oamenii la domiciliu. Nişte labagii trişti, cei mai mulți, cu mobilă jerpelită şi băi împuțite, da' ies bani frumoşi.

Oftă, apoi continuă.

– Lucrez pentru o femeie din North London. În esență, ea furnizează contactele inițiale. Dă anunțuri, iar noi îi plătim un procentaj. Aşa că nimeni nu-mi poate da de urmă, înțelegi. Poliția nu poate să mă prindă decît dacă vine chiar la casa unde lucrez. Dar mai pot agăța şi pe stradă cu fetele, fiindcă-mi place camaraderia. Problema e că trebuie să fiu înapoi aici la zece jumate!

Rîseră amîndouă.

Uşa se deschise şi apăru capul Amandei.

– E totu-n regulă, fetelor?

Dădură din cap, simțindu-se ca două eleve rămase în vizită peste noapte.

– Te-am avansat, Marie. De mîine, poți să aplici consemnul de la zece jumate.

Aşteptă ca Marie să-i mulțumească. După cîteva secunde, Marie răspunse:

– Mulțumesc.

Amanda se simțea stînjenită. Zîmbind, ieşi din cameră, închizînd uşa în urma ei.

– Se poartă de parcă ne-ar face cine ştie ce mare favoare! Zece jumate-n mă-sa, la vîrsta noastră!

Vocea lui Sally era mai furioasă ca oricînd.

– Mare brînză!

Marie nu-i răspunse. Apoi, cu deplină seriozitate, murmură:

– Unde să mă duc eu pînă la zece jumate seara?

Sally rîse zgomotos.

– Vino-n Cross cu mine!

Zîmbind, Marie clătină din cap.

– Am fost acolo, ştiu tot!

– Nimic nu se compară cu vechea filfîială, ca să te pună pe roate!

– „Veche" fiind cuvîntul de ordine, în ce ne priveşte pe noi.

Sally izbucni în hohote pițigăiate, iar Marie simți un val de afecțiune pentru femeia aceea care dorea cu disperare un contact omenesc.

Se întrebă dacă şi ei avea să i se întîmple vreodată acelaşi lucru. Spera că da.

Continua să fie moartă pe dinăuntru. Evita oamenii. Singurii pe care-i dorise pînă acum erau copiii ei, iar aceştia erau atît de departe, ca şi cum ar fi fost pe lună.

– Ai grijă, Sally. N-o face lată din nou, că ai să regreți, colega.

– Probabil, Marie. Da' aici mor de singurătate, ştii şi tu. Unele dintre fetele pe care le vezi în zilele noastre sînt atît de tinere...! Cinstit, ți se frînge inima cînd le asculți poveştile... De cînd ne-au înfundat pe noi, lumea s-a schimbat – şi nu în bine, din cîte aud.

– Viața e aşa cum ți-o faci, Sally. Şi mai ştiu o vorbă pe care-am auzit-o la mititica: oamenii nu-ți fac decît ce-i laşi tu. E adevărat, să ştii.

Buzele pline ale lui Sally tremurau.

– Ştii, încă mă mai gîndesc la el. La babacul meu. Era un ticălos, da' l-am iubit. Îmi vindeam fofoloanca, iar el cordea tot ce mişca şi-avea sub şaizeci de ani. Era înnebunit după sex. Numai despre asta vorbea, numai la asta se gîndea.

Clătină din cap, cu admirație ezitantă.

– Ar fi regulat şi-un picior de masă lunea, dacă i se năzărea şi eram faliți.

– Şi ce-ai făcut?

Sally privi peretele din fața ei.

– Şi-a găsit o gagică pe bune. S-a îndrăgostit. Îi puteam accepta toate aventurile de-o noapte şi curvăsăria da' n-am suportat s-o iubească pe alta. Înțelegi ce vreau să zic? N-am suportat. A fost picătura care-a umplut paharul. Îmi pierdusem copiii pentru el. Şi familia mi-o pierdusem. Şi respectul de mine însămi. Şi pe urmă, dumnealui are chef să se-ndrăgostească, da? Ei bine, Marie, pe-asta n-am mai înghițit-o. Mai degrabă l-aş fi văzut mort, decît cu alta. I-o spusesem de multe ori. Era ca o boală, ca un cancer mă devora. L-am omorît şi am fost cît pe ce s-o omor şi pe aia. Şi cel mai rău e c-aş face-o din nou. Fără să stau o clipită pe gînduri. Încă îl mai iubesc. Şi cred c-am să-l iubesc toată viața.

Marie îşi acoperise gura cu o mînă. Îi venea să plîngă pentru Sally şi pentru iubirea care distrusese totul în viața ei. Şi încă o mai distrugea, după atîția ani.

– O, Sally... Îmi pare atît de rău...

Cealaltă ridică din umeri.

– Mi-e dor de el. Ăsta-i lucrul cel mai rău, că încă mai mi-e dor de el. De mirosul lui. De glasul lui. De felul cum mînca. Şi cum rîdea. Dacă închid ochii, îl văd zîmbindu-mi.

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar Marie o cuprinse pe după umeri, legănîndu-i capul la piept.

Chiar atunci, Amanda băgă iar capul pe uşă şi, cu o exclamație, se retrase la fel de repede pe cît apăruse.

Sally se şterse pe față cu o mînă şi spuse:

– Asta ne mai lipsea! Acuma o să ne creadă două rozătoare de covor!

Izbucniră amîndouă în rîs, ascuțit și răguşit, reverberînd prin casa de reabilitare.

Tiffany mergea prin apartamentul lui Patrick. Îi era rău de îngrijorare pentru copilul ei şi tremura de frică să n-o aresteze poliția. O rodeau remuşcările. Era vinovată că o neglijase pe Anastasia, cea mai neagră teamă a ei se adeverise, şi nu era destul de puternică spiritual pentru a-i face față.

Telefonul sună, făcînd-o să tresară. Auzi muzică reggae şi pe Patrick făcînd un rap pe robot. Cine ştie de ce, asta o enervă. Apoi se auzi vocea unei fete, joasă şi profundă; se auzea clar că era negresă.

– M-am întors, puişor, şi te caut. Sună-mă.

Tiffany se aşează pe canapeaua de piele albă, privind lung aparatul.

Vocea era frumoasă, ca o catifea din cele mai moi. Dar cel mai mult o frapase încrederea din tonul ei. Fata aceea, oricine-ar fi fost, *ştia* că Patrick avea s-o sune. Nu era producătoare, alea n-aveau numărul lui. Tiffany îi făcuse un copil, dar *nu*-i avea numărul. Nu, tînăra asta era o păsărică adevărată. O concurentă serioasă. Acest lucru o deprimă şi mai mult.

Ce se întîmplase cu ea? Unde era fata care jurase să facă ceva din viața ei? Care noapte de noapte, culcată în casa de copii, făcuse planuri de viitor? Se întrezări în oglinda ornamentată de deasupra şemineului. Arăta îngrozitor, iar acest lucru exacerbă şi mai mult sentimentele care-i forfoteau în suflet. Ruşinea şi dezgustul de sine amenințau s-o sufoce.

Într-un moment de claritate orbitoare, ştiu că-şi pierduse fetița şi, ca s-o obțină înapoi, ar fi trebuit să lupte împotriva curentului. Era o toxicomană şi o tîrfă, la fel cum fusese şi mama ei.

Ridică receptorul şi formă un număr.

Ochii i se umplură de lacrimi, cînd întrebă:

– Jason? Tu eşti, Jason?

Verbena Melrose auzi vocea nefericită a fetei şi întrebă cu blîndeţe:

– Tiffany?

Ascultă un torent de cuvinte atît de confuze încît îi era imposibil să înţeleagă ceva. Îi dădu receptorul soţului ei.

– Nu ştiu despre ce e vorba. Plînge.

Oswald Melrose luă telefonul.

– Calmează-te, Tiffany, şi spune-mi ce s-a întîmplat... Nu, ascultă, Jason s-a culcat şi nu-l scol la ora asta. Mîine dimineaţă are şcoală. Spune-mi care-i problema, fetiţo, şi-am să te-ajut eu.

Treptat, o linişti cu glasul lui calm şi ferm şi atitudinea sa raţională.

– Unde eşti?

Clătină din cap deznădăjduit.

– Cum adică, nu ştii unde eşti? Şi cine-a luat copilul?

Verbena făcu ochii mari.

– I-au luat copilul... de ce?

Soţul ei îi făcu semn să tacă. Într-un tîrziu, închise telefonul.

– Ce s-a întîmplat?

Oswald oftă.

Trinidadian, înalt de un metru nouăzeci şi trei, cu ochi căprui blînzi şi umeri de uriaş, era hematolog consultant la St. Thomas's Hospital.

Respectat pentru munca lui în domeniul bolilor sîngelui, era un om bun, care-şi iubea cu pasiune soţia şi familia.

– S-a spart buboiul, Verby, fata s-a-ntors de unde-a plecat, spuse el cu tristeţe. I-au luat copilul, iar ea e undeva-ntr-un apartament, nici ea nu e sigur unde, şi dacă nu-i drogată, eu sînt Elton John.

Verbena îşi închise frumoşii ochi verzi, distrusă.

– După cum ai auzit, i-am spus să ia un taxi şi să vină

aici. Dacă va veni sau nu, nu ştiu. E la pământ. Patrick Connor! Dacă l-aş avea în faţa mea, aş...

Oswald nu-şi găsea cuvintele.

Soţia lui desfăcu braţele şi-l cuprinse strîns – cît de strîns îi permitea statura ei de un metru şi cincizeci şi cinci.

Oswald o sărut pe creştetul blond.

– Nu putem decît să aşteptăm şi să vedem dacă ajunge. Dar nu-mi prea fac speranţe. Mă tem că s-a zis cu ea. E sub dominaţia drogurilor.

CAPITOLUL 14

Oswald şi Verbena îl priveau pe Jason cum îşi mînca micul dejun. Nici unul dintre ei nu ştia cum i-ar fi putut spune că în seara trecută dăduse telefon sora lui, incapabilă să spună unde se afla sau măcar cu cine era. În timp ce-şi mînca şunca, ouăle şi bananele, nu-şi dădea seama de tensiunea dintre părinţii lui.

Deloc matinal din fire, Jason era tăcut la micul dejun. Părea obosit, dar învăţase din greu în seara trecută. De cînd începuse colegiul, se avîntase în studiu, iar părinţii lui de bucurau să-l vadă străduindu-se atît de tare. Nefiind un student de nota A, trebuia să muncească mai mult decît ceilalţi ca să ţină pasul. Erau mîndri de el şi se vedea.

Jason le umplea viaţa şi, oricît de mult o plăcea pe Tiffany, Verbena era invidioasă pe apropierea dintre cei doi fraţi. Ştia că era o prostie, că Jason o iubea la fel de mult cum ar fi iubit-o pe mama lui naturală. Probabil chiar mai mult, avînd în vedere casa din care venise. Dar, ori de cîte ori primeau veşti de la Tiffany, o treceau fiorii. Oswald, însă, ţinea foarte mult la fată – dar, în fond, el era un om mai afectuos decît soţia lui.

Dintotdeauna fusese aşa. Tiffany trecea intermitent prin viaţa lor, iar pe Verbena o neliniştea acest lucru. Simţea că-l dezamăgea pe Jason cînd nu ţineau legătura luni de zile. Fata aceea era atît de instabilă... Dar, la fel ca Oswald, Jason îşi menţinea relaţia dezordonată cu ea, ori de cîte ori Tiffany avea nevoie de el. Verbena se simţea vinovată pentru propriile ei gînduri, dar asta nu schimba nimic. Era *nemulţumită*.

Dar fata aceea făcea parte din trecutul fiului ei, iar asta o durea pe Verbena cel mai mult. Nu voia ca Jason să aibă un trecut. Voia ca trecutul lui să constea numai din ea însăşi şi soţul ei. Dorea ca anii dinaintea sosirii la ei să fie uitaţi, numai că asta n-avea să se întîmple, iar Verbena trebuia să accepte situaţia.

Dar de ce să-şi amintească Iason mizeria, drogurile şi o mamă care ucisese, cînd putea ţine minte rîsetele şi voie bună, şi doi părinţi care-l iubeau la nebunie? Sărbători şi vacanţe pline de veselie şi bucurie, nu violenţă şi droguri, foame şi nefericire.

Oswald spunea că trebuia să le reţină fiindcă şi acelea făceau parte din viaţa lui, indiferent dacă ei îi convenea sau nu. Verbena, însă, nu era de aceeaşi părere.

Dorea ca Jason să fie crescut ca la carte, dar oricît se străduia, trecutul lui continua să-i zădărnicească eforturile.

– Ce-i, mami?

Se cufundase într-o lume a ei. Acum se întoarse spre Jason şi-l îmbrăţişă. Era un băiat chipeş, cu un fizic atrăgător şi o structură sănătoasă a oaselor, o fire blîndă şi un zîmbet electrizant.

– Iartă-mă, Jason. Mă gîndeam la ceva... Merg să aduc cheile maşinii.

– E-n regulă. Merg pe jos cu Kelly şi Tamsin.

Oswald rîse.

– Aşa, fiule, ţine fetele-n mînă cît poţi. Numai nu te lăsa prins, cum am făcut eu.

Îşi privi cu drag soţia. Era o glumă a lor, de familie.

După ce Jason ieşi, casa păru atît de goală, încît Ver-

benei i se făcu dor de zilele din copilăria lui cînd făcea mereu cîte o poznă şi mereu răsunau rîsete copilăreşti. Oswald ghici gîndurile soției lui şi o luă intempestiv în brațe.

– Lasă-l să crească, fetițo. Ştii, în curînd va fi bărbat.

Glasul lui încă mai păstra o urmă a accentului din Indiile de Vest care o aținta mereu.

– Aş vrea să fi putut avea şi noi copii, Ossie.

Oswald o strînse cu putere la piept, iar Verbena îi simți mirosul specific: Paco Rabanne şi sudoare proaspătă. O sărută uşor pe buze. Observă că machiajul îi era perfect, chiar şi la ora aceea a dimineții.

– E clar că sora lui are nevoie de ajutor. Dacă era fiica noastră, am fi făcut tot ce puteam, nu? Ei bine, e sînge din sîngele fiului nostru, aşa că trebuie s-o ajutăm dacă putem. N-a avut aceleaşi avantaje pe care le-a avut el, nu uita.

Verbena dădu din cap.

– Dar seamănă atît de mult cu mama ei, încît mă îngrijorează.

Oswald se stăpîni la timp să nu-şi dea ochii peste cap, exasperat. Gelozia ei prostească încă îl mai irita uneori.

Oricît de mult o iubea, Verbena putea fi îngrozitor de snoabă. Aşa că-i răspunse pe un ton cam repezit:

– Ascultă, Verby, băiatul ăsta a e pe jumătate al mamei lui, pe jumătate al tatălui lui, dar în întregime al nostru. Încetează cu toate aiurelile astea. Lasă-mă să-mi văd de treabă fără să-mi mai fac griji şi pentru tine.

Imediat, îşi regretă cuvintele. Verbena arăta atît de rănită, încît o sărută din nou, strîngînd-o la piept.

– O.K. Dacă ne caută, am să fac tot ce pot, îi promise ea.

– Sună-mă imediat ce afli ceva, bine?

Îşi luă servieta şi plecă, lăsînd-o pe Verbena în bucătăria luminoasă a acelei case frumoase care cu fiecare zi părea tot mai pustie.

Verbena îşi făcu o cafea şi trase spre ea ziarul *„Daily*

Mail". Scoase una dintre ţigările ei secrete şi o aprinse, încercînd să se concentreze asupra ştirilor. Dar stătea cu urechile ciulite, ştiind că telefonul trebuia să sune din clipă-n clipă, aducînd necazuri familiei.

Tîrîndu-i printre dramele mărunte ale acelei fete şi făcîndu-l pe Ossie să creadă că trebuia să-şi ia pe umeri toate problemele lumii.

Kevin Carter opri radioul cînd intră în curtea de fier vechi a lui Alan Jarvis. Era o zi frumoasă. Privi faţa fiicei sale care se apropia, amintindu-şi cît de frumoasă fusese în copilărie. Chiar şi ca femeie în toată firea, cu toate necazurile prin care trecuse, Marie continua să fie fermecătoare.

Numai că acum încerca s-o ascundă. Hainele ei, părul, totul era discret, astfel încît trebuia să te uiţi bine ca să fii sigur că vedeai o femeie arătoasă şi că nu era numai o iluzie.

Îl durea inima pentru ea. Nici una dintre probleme nu se ivise realmente din vina ei, iar Kevin ştia acest lucru. Dintotdeauna îl ştiuse.

– Bună, tată.

Vocea ei era fericită, dar reţinută. Kevin ghici pe bună dreptate că din cauza Louisei. În ceea ce-o privea pe Lou, incendiul era un nou motiv de reproş pentru Marie, dar vina o purta Kevin; el era cel care ripostase împotriva familiei Black, nu sărmana Marie.

– Ai un ceai, cumva?

O urmă spre Portakabin, conversînd pînă-şi primi ceaşca, apoi spuse serios:

– Mama ta e în curs de însănătoşire. Nimănui nu-i vine să creadă cît de puternică e, dar în fond nimeni altul n-a trebuit vreodată să trăiască cu ea, nu?

Înverşunarea din glasul lui o nemulţumi pe Marie.

– A trecut printr-un calvar îngrozitor, tată...

Kevin ridică o mînă, oprind-o.

– Ştiu, ştiu. Dar va avea grijă să nu scăpăm niciodată

de consecințe, cîte zile vom avea. Oricum, am părăsit-o. Ar fi trebuit să fac asta cu ani în urmă.

Pe fața Mariei se întipări stupefacția.

– Ce-ai făcut...?!?

Kevin zîmbi spăşit.

– Am părăsit-o. Nu mi-am făcut bagajele, bineînțeles. Doar nu mi-a mai rămas nici o haină, nu? Le mai am doar pe-astea de pe mine. Dar am părăsit-o totuşi.

Marie se uita la el ca la un maniac, iar asta îl irita.

– N-o poți părăsi acum, tată. Nu în starea-n care e...

Agitat, Kevin îşi trecu mîinile prin păr.

Marie avea senzația că nu-l cunoştea pe omul din fața ei, atît de schimbat era.

– Ce contează? Vreau să zic, oricum eram pe ducă. N-o mai suportam nici teafără şi chipurile fericită, aşa că-i clar că n-aş suporta-o arsă şi nefericită. Ea şi Lucy pot să se descurce şi singure.

Mariei nu-i venea să creadă că acela era tatăl ei. Tatăl ei cel calm şi inofensiv, care întotdeauna luase partea Louisei ca să fie linişte.

– Are nevoie de tine, tată.

Kevin sorbi din ceai, apoi începu să-şi răsucească o țigară.

– N-are nevoie de nimeni. Niciodată n-a avut. N-a vrut decît copiii, şi chiar şi-atunci, numai pe afurisitul de Marshall l-a vrut. Ar fi trebuit să aibă o casă plină de bărbați, atunci ar fi fost fericită. Tu şi Lucy ați fost ca două cuie-n capul ei. Țin minte, cînd aveai doar cîteva săptămîni, într-o noapte plîngeai şi eu te consolam, cum ar fi venit, iar ea s-a uitat la mine şi mi-a spus foarte serios: „Nu-mi place fata asta, Kev. Zău că nu-mi place.“ Am crezut că era melancolia de după naştere, da' n-a fost numai atît. Nu te-a dorit din clipa cînd te-ai născut şi a văzut că erai fată. Dar Marshall...! A, el era altă mîncare de peşte. Toată ziua era grămadă peste el, mai-mai să-l sufoce!

Îndreptă țigara spre ea, iar Marie privi fascinată cum fumul îi încolăcea degetele îngălbenite.

– De la-nceput a fost o sucită-mpuțită, şi nu m-am prins. Am fost siliți să ne căsătorim, ştiai? Frumos m-a mai aranjat. M-a cules ca pe-o poamă coaptă, zău că da, şi eu am picat ca prostu'. Ei bine, toate au o limită. Mi-am irosit prea mult din viață prefăcîndu-mă fericit şi mulțumit şi că-mi plăcea să-mi dicteze blestemata asta de Hitler în fustă, şi n-am de gînd să mai înghit.

Părea să se fi spart un zăgaz, lăsînd să se reverse din el toată durerea şi revolta. Marie asculta lucrurile pe care în adîncul inimii le ştiuse dintotdeauna.

– Nu mă lăsa să te *vizitez*. A, nu! Nici măcar numele nu puteam să ți-l pronunț, fără să izbucnească un război mondial. Şi eu am ținut-o pe-a ei. N-am fost destul de bărbat ca să stau alături de propria mea fiică, singura ființă din casă la care ținusem vreodată cu adevărat. Te admiram, ştiai? Tu o puneai la punct, cînd eu n-am avut niciodată curajul ăsta. Nu făceam decît să achit notele de plată şi s-o însoțesc prin toate rahaturile alea de magazine şi la nunți, ca un rahat de cavaler de onoare.

– O, tată...

Marie îi simțea durerea ca şi cum ar fi izvorît şi din sufletul ei.

Plîngea şi, fără ştirea lui, îşi asuma toată vina. Ea cauzase totul, şi-acum avea să plătească tot restul vieții.

– Oricum, am venit ca să vorbim despre Tiffany. M-am întîlnit cu Cissy Wellbeck şi mi-a zis că i-au luat copilul la Serviciile Sociale, iar Tiff era pe lista dispăruților. Am trecut pe la ea. Moş Bill fusese pe-acolo, iar acum uşa e sigilată. Mă gîndeam că ar fi bine să ştii.

Marie se aşează la maşina de scris, oftînd greu.

– Ce-o fi cu familia asta a noastră, tată? Parc-am fi blestemați. De cînd am ieşit, numai necazuri se-ntîmplă. Eu le atrag.

Plîngea, iar Kevin ar fi vrut s-o mîngîie, dar nu ştia cum. Pentru că, în unele privințe, Marie avea dreptate.

Revenirea ei pusese în mişcare un întreg şir de evenimente.

Deşi era şi ea victimă, mai era şi catalizatorul tuturor schimbărilor majore din viețile lor.

Patrick nu venise acasă, iar nervii lui Tiffany ajunseseră întinşi la limită. Pietrele se terminaseră demult, şi era relativ lucidă. Acum trebuia să se confrunte cu demonii care o bîntuiau. Fu uimită să vadă o fotografie a Anastasiei pe consolă, dar bănui pe bună dreptate că o pusese pentru femeile pe care le aducea acolo, ca dovadă a iubirii lui paterne.

Mama ei avusese dreptate, iar acest lucru o rîcîia. Prin minte îi alternau gîndurile la fiica ei şi la droguri. Cu toată sinceritatea, nu ştia ce anume îşi dorea mai mult.

Stătea în bucătăria plină de inoxuri şi privea afară, peste rîu. Era o zi agitată, telefonul suna mereu, iar Tiffany asculta diversele voci, întrebîndu-se ale cui erau. Majoritatea vorbeau pe un ton firesc, în special femeile. Îi trecu prin minte că Patrick Connor avea o *viață*, o viață adevărată. Niciodată nu se mai gîndise la aşa ceva.

Transpira şi ştia că în curînd urma să aibă mare nevoie de ceva.

Intră în dormitor, începînd să deschidă la întîmplare sertarele şi dulapurile, fără să ştie prea bine ce căuta. Ştia că Patrick era prea şiret ca să țină droguri în casă. În sfîrşit, cînd deschise o cutie de pantofi găsită într-un şifonier, zîmbi larg.

Era plină de bani, hîrtii de douăzeci şi de cincizeci adunate ordonat în teancuri de cîte o mie de lire sterline. Tiffany se aşeză pe podea, tremurînd de teamă şi emoție. Erau atît de mulți bani, doar n-avea să simtă lipsa cîtorva din ei, nu? Uitîndu-se în cutie, nu putea să vadă decît pietre. Pietre, pietre şi iar pietre. Dintr-o dată, îşi dădu seama că zîmbea. Anastasia îi pierise din minte ca şi cum nici n-ar fi existat.

Luă două teancuri de bancnote, le vîrî în bluză, iar peste cinci minute ieşi din apartament.

Opri un taxi şi porni înapoi spre Londra. Era o femeie

cu o misiune clară, hotărîtă să-şi realizeze visurile cît mai curînd posibil. Patrick ajunse acasă peste trei sferturi de oră.

Marie se afla la mormîntul lui Bethany. Încuiase Portakabin-ul şi pornise spre East London Crematorium, simțind mai mult decît oricînd nevoia să vadă o dovadă a propriei sale răutăți. În timp ce privea mica placă funerară degradată, simți că i se umpleau ochii de lacrimi.

Toată viața i se irosise. Dar, spre deosebire de Bethany şi Caroline, ea încă mai avea un fel de viață. Puse trandafirii pe mormînt şi se aşeză pe pămîntul jilav. Începu să curețe locul de veci, smulgînd iarba şi buruienile. În acelaşi timp, îi vorbea lui Bethany, încercînd să-şi ceară iertare dar negăsind cuvintele potrivite. În schimb, o asaltau amintirile.

Îşi amintea cum ieşeau toate trei, cu părul coafat la ultima modă, oxigenîndu-şi-l pe măsură ce îmbătrîneau. Îşi amintea rîsul ca un răget măgăresc al lui Bethany, care-i făcea pe toți să zîmbească prima oară cînd îl auzeau. Revedea cîrciumile şi cluburile sordide unde fuseseră animatoare. Conflictele pe care le cîştigaseră, cîteva pe care le pierduseră, dar asta fiindcă avuseseră de-a face cu bărbați.

Cum putuseră crede vreodată că aveau o viață normală? Ce le făcuse să creadă că faptul de a se vinde bărbaților pentru bani, cadouri sau băutură le făcea să fie deosebite?

Se şterse la ochi cu un şervețel pe care-l găsise în buzunar.

– Ia te uită...!

Vocea o smulse din reverie, iar Marie se întoarse, pentru a o vedea pe Janie Douglas, sora Carolinei, stînd alături.

– Eşti ultima persoană pe care mă aşteptam s-o văd azi aici.

Marie era copleşită şi nu putu răspunde. Încercă să se

ridice. Janie îi apăsă umărul cu o mînă puternică, ținînd-o pe loc.

– Nu fugi, Marie. Nu-ți fac nimic. Vreau doar să vorbim.

– Despre ce?

Janie ridică din umeri.

– Nici eu nu ştiu.

Aşezîndu-se lîngă Marie, deschise o pungă mare de plastic. Scoase un bidon cu ceai şi cîteva sandvişuri.

– Sînt de jalea lumii, nu? În fiecare an vin la morminte să le curăț, să văd cum mai arată. M-ai scutit de-o muncă. Mormîntul lui Caroline e acolo.

Marie nu-i răspunse, aşteptînd atacul care fără îndoială se pregătea.

– Săraca Bethany. La fel ca şi Caroline şi ca tine, n-a înțeles niciodată nimic. Vă credeați aşa de deştepte, cu drogurile şi purtările voastre neruşinate. Şi unde-ați ajuns, mm? Acum taică- tău amenință oamenii cu puşca, curva aia grasă şi tîmpită de Karen e-n pîrnaie, iar tu crezi că toată lumea s-a pornit împotriva ta.

– Cum adică, tatăl meu amenință oamenii cu puşca?

Janie o privi lung şi se convinse că într-adevăr nu ştia.

– N-ai auzit că s-a luat de Petey? A băgat spaima-n sufletul fraierului ăluia umflat, pot să-ți spun. Arăți bine, Marie, eşti încă tînără. Cred că fiindcă ai stat închisă, fără griji care să-ți brăzdeze moaca, mm?

Janie era supraponderală şi arăta cu cîțiva ani mai bătrînă decît era. Avea înfățişarea învinsă a unei femei cu prea mulți copii şi prea puțin timp. Părul ei arămiu, cîndva lucios, era acum lățos şi diform, nespălat, ochii albaştri i se spălăciseră, iar pielea- i era plină de pete.

O văzu pe Marie privind-o cu atenție şi zîmbi. Pînă şi dinții-i deveniseră cenuşii, iar vreo doi îi lipseau.

– M-am măritat cu Steve Bailey, spuse ea, aproape ca o scuză pentru felul cum arăta. Mare fraier şi-ăla. Într-un fel, le invidiez pe Beth şi Caroline. Mereu tinere, mereu ținute minte cu afecțiune.

Turnă ceai în două ceşti, iar Marie o luă recunoscătoare pe a ei. Un timp băură în tăcere, ascultînd sunetele din jur şi privindu-i pe vizitatorii în doliu care umblau printre morminte.

– De ce-ai făcut-o, Marie?

Marie clătină din cap. Avea o senzaţie de irealitate, aşa cum stătea la mormîntul lui Beth şi i se puneau întrebări despre un lucru întîmplat atît de demult, dar încă viu în mintea ei.

Parcă avusese loc abia ieri.

– Crede-mă că nu ştiu, Janie, aşa să-mi ajute Dumnezeu. În ziua aia, îmi pierdusem minţile de mai multe ori la rînd şi nu-mi amintesc nimic care-ar fi putut să cauzeze toată nenorocirea. Eram dusă, cred, şi s-a întîmplat pur şi simplu. Cred că ne-am luat la harţă. N-ar fi fost prima oară, nu? Eram renumite pentru certurile noastre, aşa-i? Toate trei eram nişte cătele turbate. Mai ţii minte tricoul lui Beth? „Mă fac cătea din înger în două virgulă cinci secunde!"

Zîmbiră amîndouă, amintindu-şi.

– Era mare figură, ba bine că nu.

– Povestea cu tata-i adevărată, nu-s doar invenţiile ălora? Îi ştii pe-alde Black cum sînt.

– Îi costă pe bune. Opinia publică e-mpotriva lor, iar mama lui Karen s-a spălat pe mîini de ea. Pe moment, eşti aproape ca o martiră. Vreau să zic, tu cel puţin erai scoasă din minţi. Toată lumea ştie că te drogai. Ai avut grijă să se ducă vestea, nu? Era ca o legitimaţie de serviciu pentru tine. „Sîntem drogate rele şi putin ne pasă cine ştie."

– Eram proaste ca noaptea şi nici nu ne dădeam seama.

Janie ridică din umeri şi despachetă sandvişurile.

– Oricum aţi fi fost toate trei moarte la ora asta, dacă nu se-ntîmpla. Heroinomanii n-au zile, toată lumea ştie. Uită-te la Gillian Wise. Au găsit-o rezemată de calorifer, moartă de-a binelea, de peste două săptămîni. Sigur, căl-

dura nu se oprise. Cînd au dat peste ea, era un hoit plin de viermi. O vecină se plînsese de miros. Sînt zece ani de-atunci. Putea să fie oricare dintre voi, nu?

Marie dădu din cap cu tristețe.

– Cred că da.

Tăcură cîteva secunde, pe gînduri, apoi Marie spuse:

– Gillian ne-a învățat cum să ne scurtcircuităm. Îmi amintesc clar. Îți iei două ajutoare. Unul îți injectează speed, şi celălalt heroină, în acelaşi timp. Cînd astea două ți se întîlnesc în sînge, îți explodează capul. Lui Bethany îi plăcea la nebunie, fiindcă era periculos.

Janie ridică din umeri.

– Nici nu mă mir. Beth trebuia să-ntreacă mereu măsura, în mă-sa. Toate erați la fel. Îmi pare rău numai că s-a terminat aşa de tragic. Îmi amintesc bine ziua aia. Fusesem s-o văd pe Caroline, să fac rost de puțină iarbă pentru Stevie. Era dusă departe!

Zîmbi, amintindu-şi.

– Ciudat era că l-am găsit acolo şi pe Marshall, fratele tău. Cînd m-a văzut, era să se cace pe el. De frică să nu-l spun maică-sii, cred. Te aştepta să-ți revii, tu zăceai leşinată pe jos. Caroline tocmai se încălzea, şi chestia asta mă făcea mereu să-mi vină rău, aşa că am întins-o. Era ca o hazna acolo. Şi mirosul...! Îngrozitor.

Din nou rămaseră tăcute, amintindu-şi de Marshall şi de felul cum murise.

– N-am ştiut niciodată că a venit acolo. Crezi că a văzut totul şi de-asta s-a sinucis? întrebă Marie.

Janie ridică iar din umeri.

– Poate. N-am spus nimăni că l-am văzut acolo. Toți aveau destule pe cap. Oricum, nu voiam să am încurcături cu Moş Bill, aşa că mi-am ținut capul la cutie. La fel cum faci tu acum.

Cu mîini tremurătoare, Marie îşi aprinse o țigară.

– Bietul Marshall, dorea atît de mult să facă parte dintre noi. Dac-ar fi ştiut maică-mea, l-ar fi aruncat în spațiul cosmic.

– Soldățelul ei, aşa-i spunea. Ar fi distrus-o, fu Janie de acord.

– Oricum a fost distrusă, numai că i-am făcut-o eu, nu el. Cînd s-a sinucis, parcă s-a terminat şi viața ei, în aceeaşi clipă.

Janie mai turnă ceai în ceşti.

– Depinde ce înțelegi prin „viață", nu? O femeie rece, maică-ta asta. Nimeni n-o poate suferi, deşi toți votează cu ea, mereu. Ai vorbit cu ea?

Marie clătină din cap.

– Nu. Mă urăşte.

– Atunci, ai o companie distinsă. Nu prea simpatizează pe nimeni, aşa-i?

Fără voia ei, Marie zîmbi.

– Mă bucur că te-am văzut, Marie. Vrei să-mi faci o favoare?

– Sigur că da, orice, dădu din cap Marie, dorind cu disperare să se achite.

– Trăieşte-ți viața mai departe, şi trăieşte-o şi pentru ele două. Fă ceva cu rost, colega. S-a-ntîmplat, cum zic puştii în vremurile-astea, acum rezolvă.

Marie nu-i răspunse, prea înecată de emoție. Venise acolo pentru a încerca să-şi găsească alinarea, alături de pretenele ei moarte. Şi cînd colo, o găsise sub forma lui Janie Douglas, o femeie de care rîsese şi pe care o ridiculizase pentru că era cinstită, cu ani în urmă.

Uneori, viața era ciudată. Foarte ciudată.

Tiffany îşi făcea de cap şi se simțea bine.

Cheltuise cinci sute de lire sterline dintr-o suflare, căutase şi reuşise să atingă uitarea totală. Zăcea pe pardoseala rece a unei maghernițe din Willesden şi se uita prin jur după prietena ei, Rosie.

Rosie, însă, plecase de mult. Luase cu ea o parte din bani, Tiffany îşi mai amintea, dar pentru ce anume, nu mai ținea minte nici moartă. Închise ochii, lăsîndu-se în voia plăcerii.

Lionel Green o privea cum zăcea pe duşumeaua murdară.

– Asta cine mă-sa mai e?

Un alt bărbat clătină din cap.

– Rosie a adus-o, e căptuşită.

Lionel ridică din sprîncene.

– Căptuşită? Cît de căptuşită?

– Avea două bătrîne cînd a venit. Rosie a luat o parte şi s-a dus să tragă nişte skag, da' asta-i pe pietre. Şi troznită rău, după cum arată.

Lionel o studie. Ar fi putut să fie drăguță dacă încerca, dar arăta ca o fată a străzii, murdară şi neîngrijită. Însă, spre deosebire de fetele acelea, avea haine de calitate, iar unghiile-i erau destul de curate încă. Lionel observa lucrurile de acest gen, fiind şi el un boschetar. Se mîndrea cu perspicacitatea lui.

Îl ținuse în viață zece ani, pe stradă. Avea unsprezece ani cînd fugise de-acasă. Niciodată nu se mai întorsese în casa cu terasă din Essex şi nici n-avea s-o facă vreodată.

Nu-i era dor de Tilbury, dar îi lipsea mama lui. Şi de frații lui îi era dor, însă nu simțea lipsa tatălui vitreg, cu bocancii lui mari şi pumnii repezi.

Acum avea o viață nouă, într-un fel, şi o familie nouă.

Se tîrî pe jos spre Tiffany, iar fata deschise ochii şi-i zîmbi.

– Fetița mea. Trebuie să-mi găsesc fetița.

– Asta-i mai mult decît piatră, a-ncălzit-o şi Rosie?

Celălalt tînăr clătină din cap, nepăsător.

– Poate, de unde să ştiu eu? Vrei o doză scurtă? întrebă, oferindu-i lui Lionel pipa de crack.

– Nnț, nu le-am avut niciodată pe-astea. Prefer pileala.

– Păcat, fiindc-are o grămadă şi-am de gînd să mă țin pe lîngă ea pînă i se termină.

– Are un copil?

Băiatul celălalt începea să se enerveze.

– De unde să ştiu eu? Cin-te crezi, Moş Bill? Mă doar-n cot şi dacă are zece plozi, sau a fătat o droaie de pisoi.

Atîta timp cît are pietre, poa-să stea aici şi cu asta am terminat.

Lionel tăcu. Anii trăiți pe stradă îl învățaseră că aşa era cel mai bine pe lîngă drogații care erau prea irresponsabili ca să gîndească rațional. Cînd fu sigur că nu-l vedea nimeni, o scotoci pe Tiffany pînă-i găsi ultimii bani şi-i strecură în buzunarul scurtei. Ceilalți i-ar luat oricum, cînd se trezeau. O privi pînă cînd îşi reveni complet, apoi, zîmbindu-i, o ajută să se ridice. Era seară, iar Tiffany pierduse aproape o zi întreagă.

– Eşti O.K.?

Îi dădu o cutie de bere, din care Tiffany bău cu sete.

– Vino sus să te-ncălzeşti, aici e prea frig.

Fata îl urmă pe scara şubredă, înfruntînd efectele drogurilor. Se aşezară pe o saltea murdară, începînd să stea de vorbă. Lionel ştia situația şi începu prin a-i pune întrebări simple: numele, vîrsta, de unde o cunoştea pe Rosie. Apoi se rezemă de perete şi-i ascultă povestea.

– De ce nu te întorci acasă?

Tiffany clătină din cap.

– Pot să mă aresteze pentru neglijare de copil, ştii. Pot să mă-nchidă.

Şi începu să plîngă.

– Nu ştiu ce s-a întîmplat. Niciodată n-am mai pățit-o aşa, după crack. N-am mai leşinat pentru atîta vreme. Şi-acum, fetița mea e la azil şi nici nu ştiu ce să fac. La serviciu n-am mai fost de-o veşnicie, aşa că habar n-am dacă mai am slujbă. Mama mă-sii de încurcătură!

Lionel auzise asemenea povestiri toată viața, dar era impresionat de blonda aceea micuță şi povestea ei tristă.

– Şi tatăl copilului? Nu te poți duce la el ca să-i ceri ajutorul?

Tiffany nu-l menționase pe Patrick, pentru că era prea notoriu, iar băiatul putea să fi auzit de el. Însă dorea cu disperare compania cuiva, îi era frică să rămînă singură.

– Nu-i bun de nimic.

– Nu mai ai pe nimeni care să te-ajute?

Îşi aminti de Jason şi familia lui. Ei aveau s-o ajute.

– Frate-meu, l-a adoptat un cuplu, dar am avut voie să ţinem legătura. Ştii, eram destul de apropiaţi. M-ar ajuta ei, dar mi-e atît de ruşine...

De asemenea, se temea că i-ar fi cerut să se lase de droguri. Îi plăcea să poată uita de viaţa ei şi de tot ceea ce i se întîmplase. Îşi dorea senzaţiile plăcute pe care i le dăruia heroina cristalizată. Era dependentă şi o ştia, dar nu-i păsa. Voia doar drogurile şi senzaţiile provocate de ele.

Îşi descheie geaca şi căută banii pe care-i furase de la Patrick. Cînd începu să intre în panică, Lionel îi dădu bancnotele.

– A trebuit să-i iau eu, altfel pînă acum îţi goleau buzunarele şi dispăreau. Dacă ai de gînd să trăieşti prin boschete cu drogaţii, trebuie să-nveţi stilul lor de viaţă, fetiţo. Ţi-ar mangli şi pantofii din picioare ca să facă rost de-o doză, ţinte minte.

Tiffany îi privi chipul. Era arătos, într-un stil aspru şi vioi: ras în cap, cu haine de skinhead şi un trup solid. Avea un zîmbet plăcut.

– Mulţumesc.

– Du-te-napoi la tine-acasă, Tiffany, sau la frate-tău. Tot va trebui să pleci, cînd ţi se termină suma asta, aşa că mai bine acum decît mai tîrziu. Vin şi eu cu tine, dacă vrei. Rezolvă problema cu copilul, pînă nu-i prea tîrziu.

Tiffany ezita vizibil, iar acest lucru îi plăcu lui Lionel. Imediat, însă, în cameră năvăli Rosie, cu picioarele ei grase şi vocea puternică, iar tînărul ştiu că o pierduse.

– Ia uitaţi ce-a adus doamna doctor Rosie!

Şi ridică un pliculeţ de plastic plin cu heroină.

– La toţi o să v-aducă zîmbetul pe buze, pe bune!

În timp ce Rosie pregătea drogul, Lionel se duse să ia un pachet de la McDonald's pentru el şi Tiffany. Îi luă şi un shake mare. Avea să-i bage puţină mîncare în burtă şi să-şi aştepte rîndul. O plăcea, iar faptul că avea apartament şi putea duce uneori o viaţă normală o făcea şi

mai atrăgătoare. Rosie trebuia să se întoarcă la prietenul ei, mai devreme sau mai tîrziu, aşa că Lionel urma să facă lucrul la care se pricepea cel mai bine: să aştepte. Iar cînd sosea momentul, avea să încerce din nou.

Cel puțin, putea să tragă cîte ceva din mălaiul ei, să-şi facă şi el viața puțin mai uşoară. Tiffany putea să aibă chiar şi o sursă. Pe cineva care să-i garanteze cîteva sterline, din cînd în cînd. Două bătrîne erau bani serioşi, şi merita să fie tratată cu respect.

Dacă obținuse atîta cu o ocazie, de unde putea şti că n-avea să mai capete din nou? Trebuia să priveşti lucrurile din toate unghiurile şi să-ncerci să tragi cît poți pe turta ta.

Învățase lecția asta cu mulți, mulți ani în urmă.

CAPITOLUL 15

Patrick o căuta pe Tiffany peste tot. Lăsase uşa dulapului deschisă, aşa că-şi dăduse seama că-i luase din bani. Nu de bani îi păsa lui, ci de faptul că aşa ar fi avut acces la alți oameni – adică tocmai ceea ce Patrick încercase să evite.

Cheltuise atîta timp şi energie izolînd-o, ca să poată face ceea ce făcuse întotdeauna cu femeile lui, pînă deveneau complet dependente de el. Puştoaica plecase, iar ăsta ar fi trebuit să fie sfîrşitul pentru Tiffany. Iar acum, urma să-şi spulbere mințile fără să fie sub controlul lui. Avea două miare, destul ca să se drogheze pe sine şi toată lumea. Dacă mai lua şi-o supradoză? Atîta timp şi eforturi irosite pe degeaba!

Patrick era furios. Pierduse deja o fată din cauza unei supradoze în acea zi, iar alta avusese neobrăzarea să plece să se mărite. Se dusese c-un client, lăsîndu-i lui Patrick chiria neplătită şi toate facturile. Patrick închiriase

din nou camera, dar era o chestie de principiu. Îl fraierise, iar el nu ierta niciodată aşa ceva.

Nu mai înțelegea ce se întîmpla cu lumea. Parcă, din cine ştie ce motiv, toți şi-ar fi pus în cap să-l streseze. Ei bine, cînd punea mîna pe Tiffany avea să-i facă mutra ferfeniță. Se moleşea la bătrînețe, asta se întîmpla cu el, iar fetele trăgeau foloasele.

Iar acum Tiffany, față de care avea un interes personal, o luase şi ea creanga. Îl jefuia, iar Patrick era hotărît să-i pună pielea pe băț. Şi *avea* s-o găsească, nu încăpea nici o îndoială.

Peste douăzeci de minute, fu acasă la Maxie James. Maxie era în pat cu nevastă-sa. Patrick îi dădu femeii o bătrînă şi-i spuse să se ducă să mănînce şi să bea ceva, şi cîteva ore să nu mai dea pe-acasă. O singură privire spre chipul lui, şi nevasta lui Maxie se supuse. Toți îi ştiau de frică lui Patrick, iar femeia se întreba de ce rămînea Maxie asociat cu el.

Maxie, care era şi el şucărit, ştia prea bine că nu era momentul să spună. Patrick avea acea expresie maniacală care anunța belele în stil mare. Cînd era în starea aia, se exprima cu ghearele.

– Care-i cioaca?

Patrick n-avea chef de argoul stradal al prietenului său.

– Ce-ai mă de vorbeşti aşa? mugi el. Ce, nu poți vorbi normal? „Care-i cioaca?"! Ce expresie mai e şi asta?

Maxie îl privi lung, înghițind în sec. Începea să se sature de Patrick, mulți oameni nu-l mai suportau. Cine naiba se credea?

– Ascultă, Patrick, nu ştiu cine te-a călcat pe bombeu, da' vii aici şi mă scoli din pat, şi-mi faci capu' mare. Aşa că tre' să te-ntreb, ce *problemă* ai?

Patrick se întrebă dacă să-i dea una sau să-l lase pentru moment, fiindcă avea chestiuni mai presante în minte. Maxie-i era prieten, probabil singurul lui prieten adevărat. Ştia prea bine că oamenii îl evitau în ultima

vreme. Devenise prea puternic pentru ei; nimeni nu mai ştia cum să-l ia.

Aşa că zîmbi – cu zîmbetul care, în copilărie, îl ajutase să obţină tot ce voia. Îl făcea să arate inocent şi demn de încredere, şi şi-l putea afişa sau şterge oricînd era nevoie pentru a liniştii oamenii.

– Tiffany a dispărut şi trebuie s-o găsesc.

Maxie îşi trecu degetele prin cîrlionţi.

– Şi ce mare brînză-i asta, Pat? Nu-i decît o boarfă, de ce-i dai atîta atenţie?

Patrick se încruntă.

– E mama copilului *meu*, nu uita.

Maxie expiră zgomotos, disprețuitor.

– Multe femei au copii cu tine şi tot le scoţi pe interval. Credeam c-ai să dai copilu-n grijă ca de obicei, şi pe urmă s-o ai iar în palmă.

Patrick izbucni în rîs.

– Ştii că eşti tare, Maxie? M-a jefuit, nu? Curva asta-i mai puternică decît credeam şi se revoltă. Nu pot permite aşa ceva.

Glasul îi era aproape glumeț.

Maxie începu să-şi răsucească un chiştoc de marijuana.

– Las-o-n pace, Pat, nu-i fată rea. Ai destule gagici, de ce-o vrei atît de mult pe Tiffany?

Patrick se gîndi la spusele prietenului său. Se gîndi adînc, temeinic.

– Sincer să fiu, Maxie, nu ştiu. Îmi place să fac din femei ce-mi trăsneşte mie prin cap. Prima dată cînd am cunoscut-o pe Tiff şi m-am prins cine era, m-au trecut fiorii, ştii. O regulasem pe mă-sa şi-acum puteam s-o am şi pe fată. E-o fantezie, nu? Pe mulți bărbați îi excită. Aşa că mi-am dat drumu' şi mi-a plăcut. Şi mai e şi sora lu' fiu-meu, nu uita. Mă atrăgea de muream. Şi arată bine. Totuşi, nici nu se compară cu mă-sa. Marie era o iapă nărăvaşă, pot să-ți spun.

Luă chiştocul şi pufăi cu poftă.

Era iarbă bună, aşa cum se aşteptase.

– Credeam că Tiffany-i floare la ureche, da-i mai tare decît mă aşteptasem. E mult mai puternică, şi-ntr-un fel o şi admir pentru asta. Da' acuma *trebuie* s-o sparg, trebuie s-o sparg o dată pentru totdeauna.

Maxie şi privi uimit prietenul.

– Sucită minte mai ai, Pat, ştiai?

Izbucniră amîndoi în rîs.

– Las-o-ncolo. Era destul de fericită cu puştoaica, şi-i era mamă bună. Las-o-n pace şi gata, dă-i drumu'.

Ochii lui Patrick se îngustară.

– Ce, Max, vrei să te dai la ea?

– Fii serios, tolomacule! Nu-ncepe cu din-astea. Doar că o găsesc o fată cumsecade. Las-o-ncolo. Eşti prea mare pentru toate căcăţişurile astea.

– Chiar nu pricepi, este, Max? Îmi place. Mă trec fiorii de fiecare dată cînd dobor o curvă şi-ncepe să cîştige pentru mine. Banii-s nimic pe lîngă felul cum se-njosesc – toate femeile-s în esenţă doar nişte curve. Unele se iau pe viaţă cu cîte-un tembel, da' tot pentru bani o fac, nu? Pe urmă-i trag cîţiva plozi, şi dobitocu' pe care l-au înhăţat s-a nenorocit pe viaţă. Ei bine, la mine nu-i cazu', amice. Eu îmi arunc copiii cum îmi arunc şi femeile. Nimeni n-are nici un drept asupra mea.

Maxie trase adînc din chiştoc şi-l termină.

– Chestia asta cere o pipă, Pat. Nu-mi vine să cred ce-aud. Nu-i decît o gagicuţă, acolo, ce mare scofală?

Patrick îşi rezemă capul în mîini, oftînd adînc.

– Acum trebuie să şterg pe jos cu Tiff, nu? Dacă n-o fac, pîn-la sfîrşitul săptămînii o să se ducă buhu', şi-or să-nceapă şi alte fete să creadă că pot face tot ce le bubuie mintea. Aşa c-am să-i smulg din piept inima aia, cu toată plăcerea! Ce, crede că-i merge cu mine? E, nu-i merge. Vreau s-o caute o echipă şi pînă dimineaţă s-o am în faţa mea.

Maxie îl privi cu uimire vizibilă.

– Faci *mişto?*

Patrick clătină din cap negativ.

– Vrei să mobilizez băieții pentru-o gagicuță care-a luat-o razna, asta vrei să zici?

Patrick dădu din cap afirmativ.

– Spune-le că dacă n-o găsesc am să-i bat personal de-au să facă pe ei, pe cuvîntul meu, Maxie.

– Sigur nu eşti îndrăgostit, Pat?

Patrick rîse sonor.

– Sînt, ba bine că nu, de ani de zile – da' de mine! Cînd ejaculez, mă strig pe nume!

Era sigur că Tiffany avea să fie găsită, aşa că se mai linişti. Dar îşi promitea în sinea lui s-o învețe o lecție pe care să n-o uite niciodată. Să-i ia banii munciți din greu şi să fugă, cine mă-sa se credea curva aia?

Cînd pumnul lui va intra în contact cu pielea ei netedă de pe față, tipa avea să-nțeleagă în sfîrşit cine era şeful. Patrick abia aştepta.

Marie copiase din nou totul pe dischetă şi calculase conturile din străinătate. Deşi afacerile cu fier vechi erau lucrative, nu avea nevoie de-o minte ca a lui Einstein ca să-şi dea seama că banii cheltuiți de Alan şi cei pe care-i cîştiga erau două sume cu totul diferite. După ce-l văzuse pe Mikey Devlin în birou, îşi dăduse seama că ceva nu era tocmai cuşer şi bănuia că era vorba de droguri sau arme. Poate şi unele, şi altele. Alea aduceau adevărații bani, auzise destule femei vorbind în închisoare ca s- o ştie.

Era îngrijorată, nu numai pentru Alan, care era un om cumsecade şi-i dăduse o slujbă, ci şi pentru sine. Nu putea risca să se implice nici măcar tangențial în traficul de droguri, sau în orice alte activități ilegale. Îşi putea periclita toată viața din cauza afacerilor lui oneroase şi nu-şi putea asuma un asemenea risc.

Auzi un zgomot şi, întorcîndu-se, îl văzu în uşă pe Mikey Devlin. Acesta îi zîmbi, crispat ca de obicei, iar Marie îl privi lung cîteva secunde.

– Pot să vă ajut cu ceva?

Mikey se apucă de pubis, cu un gest obscen, răspunzînd:

– A, da, scumpo, poți să faci ceva pentru mine.

Marie îl privi tăcută, cu aceeaşi lipsă de expresie pe care şi-o perfecționase în puşcărie. Ca de obicei, fu salvarea ei.

Mikey începu să se simtă stînjenit. Pentru prima oară de ani de zile, era încurcat.

De obicei, femeile îl doreau. Ştia că în primul rînd pentru că era cine era şi făcea ce făcea. Accepta asta şi le folosea cînd şi cum îi venea cheful. Se obişnuise cu alte reacții decît din partea tîrfei criminale arătoase şi cu inima de gheață, din fața lui.

Era drogat şi avea chef de mişţouri. Avea s-o îngenuncheze, să-i smulgă o reacție.

– Ți-ai mai omorît vreo colegă-n ultima vreme?

Îi rînji, provocînd-o să-i răspundă.

Marie zîmbi afectat, cu o expresie foarte sexy.

– Nu. Dar dumneavoastră?

Răspunsul ei îl descumpăni, aşa cum Marie se şi aşteptase. Mikey începu să bîjbîie.

– Ce banc de rahat!

Marie ridică din umeri, continuînd să-l privească. Pentru prima oară în atîția ani, Mikey era pus în încurcătură de o femeie, ceea ce-l uimea. Chiar îl făcea să se simtă nervos!

– Ai avut o condamnare barosană, scumpo, şi respect asta...

Întrerupîndu-l, Marie spuse caustic:

– Pe bune c-a fost barosană şi, cinstit, m-am descurcat bine. Am ținut capul jos şi clanța închisă. Dacă primeşti şi dumneata vreodată o dublă pe viață, sper să rezişti la fel de onorabil. Acolo, am avut de-a face cu toate putregaiurile lumii. Am fost la categoria A, am trecut prin toate închisorile de maximă securitate din țară şi-am învățat să-mi port singură de grijă. Aşa că n-am chef ca unul

ca dumneata, care n-a stat o clipă după gratii, să-mi vorbească de parc-aş fi o păsărică bleagă.

Cuvintele ei îşi făcură efectul scontat. Mikey era un tip dur, dar nu mirosise niciodată o închisoare adevărată. Stătuse cel mult o noapte la arest, pentru conducere sub influenţa alcoolului. Marie ştia că, în lumea lui, condamnarea pe care o executase ea i-ar fi adus respectul dorit, şi voia să se folosească de acest lucru, întrucît omul din faţa ei putea fi salvatorul de care avea nevoie. Dacă-l juca pe degete bine, l-ar fi putut folosi ca să obţină pentru fiica ei o şansă în viaţă.

Mikey o privi lung cîteva momente, întrebîndu-se dacă să-i dea una pentru afront, sau să-i acorde acelaşi respect ca unui bărbat în situaţia ei.

– Ai clanţă mare, cucoană, spuse el în cele din urmă.

Marie rîse.

– Iar dumneata ai un amor propriu şi mai mare. Dac-ai avea şi sula la fel de mare, ai merita un regulat numai pe baza asta.

Vorbise atît de direct, încît Mikey izbucni în rîs. Nimeni nu-l mai sfidase aşa, de ani de zile. Nu-şi mai amintea cînd mai avusese cineva un asemenea tupeu cu el.

Marie rîse şi ea, tensiunea din birou risipindu-se în cîteva secunde.

Mikey făcu un gest de salut.

– Îmi prezint scuzele. Ai acreditarea şi trebuie să-ţi acord respectul cuvenit. Hai să bei ceva cu mine. Ca-ntre prieteni, atîta tot.

Marie îşi luă poşeta, zîmbind.

– Dacă eşti foarte, foarte bun, poţi să-mi cumperi şi-un sandviş.

Mikey încă mai clătina din cap, zîmbind, cînd ieşiră cu maşina din curte. Alan tocmai sosea. Cînd îi văzu împreună în maşina lui Mikey, avu senzaţia că primise un pumn în plex. Se simţea distrus, fiindcă avusese o părere atît de bună despre Marie, iar acum îşi dădea seama că sentimentele lui pentru ea erau mult mai serioase decît cre-

zuse. Dacă era prinsă cu Mikey Devlin, Marie ar fi ajuns direct la-nchisoare din nou, iar Alan spera doar să-şi dea seama de asta pînă nu era prea tîrziu. Dădu un şut în cauciucul maşinii şi se lovi la picior. Începu să sară într-un picior prin curte, înjurînd de mama focului.

Cei doi bărbaţi care-l observau din partea dreaptă a curţii notară totul în carneţele.

Tiffany auzise că toată lumea o căuta. Şi bănuia din ordinul cui. Noul ei prieten îi făcuse iar cumpărăturile şi traversaseră Londra pînă într-o casă abandonată de lîngă Docklands. Era o văgăună, mai rea decît cea pe care o părăsiseră, dar era sigură din toate punctele de vedere.

Trăgea din nou, iar uitarea după care tînjea atît de mult întîrzia să sosească. Devenea imună şi avea nevoie de doze tot mai mari. O fată cu ochi negri, păr roşu şi piele pătată îi oferi un ac. Tiffany îl privi cîteva secunde, apoi dădu din cap.

Fata îi făcu injecţia în braţ, iar Tiffany se rezemă de perete, aşteptînd să simtă primul val. Cînd căzu pe spate, roşcata îi cotrobăi prin haine, îi luă pantofii şi geaca şi ieşi din hrubă mai bogată cu cinci sute de lire sterline şi mai bine îmbrăcată decît oricînd în ultimele săptămîni.

Tiffany era încă dusă cînd o găsi Maxie.

Privindu-i trupul slab zăcînd în gunoiul din magherniţă, Maxie se simţi cuprins de tristeţe. Defecase, se udase, iar din gură îi atîrnau cheaguri de vomă albă lăptoasă. Heroina îi făcea întotdeauna pe oameni să verse, cu primele cîteva ocazii. Ca să fii heroinoman, aveai nevoie de timp şi efort.

Cei doi bărbaţi care-l însoţeau o priviră cu dezgust.

– Eu pe-asta nu pun mîna, Max.

Eddie Loyal era hotărît. Înalt şi blond, era mai spilcuit şi bine îmbrăcat. Maxie rînji.

– Ba o pui, fiindcă Patrick are nevoie de ea şi cine i-o aduce primeşte o bătrînă pentru deranj. O să-ţi acopere preţul curăţătoriei.

Dezgustat, Eddie clătină din cap.

– Mereu trebuie să fac eu toate scîrboşeniile.

Maxie rîdea; acum, că o găsiseră, putea să se relaxeze.

– Salt-o şi taci, albule.

În maşină, pe drum spre biroul lui Pat din Spitalfields, Eddie continuă să bombăne. Maxie aprinse încă un chiştoc şi spuse tare, imitîndu-l pe W.C. Fields:

– Întotdeauna mi-am dorit un *chauffeur* alb!

La asta rîse pînă şi Eddie şi continuară să glumească pînă ajunseră la sala de sport.

Tiffany, în portbagajul Mercedes-ului, auzea sunetele dar habar n-avea unde era. Vomă din nou, iar mirosul acru îi făcu ochii să lăcrimeze.

Frica încă nu se instalase. Era prea ameţită ca să-şi dea seama ce se întîmpla.

Pînă la urmă, Marie luă cina cu Mikey. Acestuia îi plăcea compania ei, era fermecătoare şi vorbăreaţă, şi-i trecu prin minte că nu mai cunoscuse pe nimeni care să fi avut o condamnare atît de lungă. În lumea lui, capacitatea de a ieşi normal din închisoare după atîta vreme era un motiv de mîndrie. Recunoştea în sinea lui, dacă nu şi pe faţă, că el, unul, n-ar fi fost în stare.

– Îţi găseşti un loc în tine şi te retragi acolo. Trebuie să-ţi eliberezi mintea, şi-atunci nu te mai simţi aşa de îngrădit. Cel mai greu de suportat era mirosul. Duhoarea celorlalte: transpiraţie, disperare, ură şi furie. E un miros pe care niciodată, niciodată nu-l uiţi. Şi nici nu vrei să-l mai simţi vreodată, crede-mă!

Mikey dădu din cap, fascinat. Bărbaţii nu-şi deschideau inima despre sentinţele în închisoare. Sau tăceau sau se lăudau ce uşor fusese. Nici o problemă.

Dar femeia asta îi descria lucruri pe care nu putea decît să şi le imagineze.

Exprima în cuvinte cele mai mari temeri ale lui. O privea mîncînd, cu mişcări graţioase şi precise în tot ce fă-

cea, şi dintr-o dată avu un sentiment protector la adresa ei.

– Cum erau gardienii?

Marie ridică din umeri.

– Am fost la categoria A, cum ştii, aşa c-am avut securitate maximă. Ca în Durham... mă rog, Frankland. Pe Insulă. Stăteam separat de bărbaţi, desigur.

Zîmbi.

– Dar eram tratată cam la fel ca ei, cred. Spre sfîrşit, la Cookham Wood. Acolo erau multe femei condamnate. Mai ales femei care-şi omorîseră partenerii sau copiii, sau făceau trafic cu droguri. La fel era peste tot. Mirosul ăla împuţit parcă te-ar fi urmărit din loc în loc.

Mikey dădea iar din cap, conştient că multă lume din restaurant îi privea ciudat, prieteni şi complici deopotrivă. Era neobişnuit să apară cu o femeie trecută de douăzeci şi cinci de ani, dar să mai fi purtat o conversaţie cu ea, aşa ceva nu se mai auzise. Iar experienţa îi plăcea.

– Ce-ai simţit cînd ai auzit sentinţa?

Marie căzu pe gînduri înainte de a răspunde. Mikey deveni din nou conştient de frumuseţea ei. Ar fi putut să arate trăsnet, dacă se aranja într-un mod stereotip. Mikey se bucura că n-o făcuse – i- ar fi răpit din demnitatea naturală.

– Am avut un judecător aspru, ştii. Foarte dur. Dar parcă mi-ar fi dat un pumn în burtă, deşi mă resemnasem cu ideea. Nu poţi să-ţi omori colegele şi să te-aştepţi să scapi cu una cu două, nu?

Mikey rîse.

– Ştiu vreo cîţiva care-au reuşit! Inclusiv eu.

Marie rîse şi ea.

– Cel mai rău e cînd ieşi, şi nu mai găseşti acasă nimic. Toţi şi toate s-au schimbat. Locurile, hainele, pînă şi mersul cu autobuzul e un şoc, fiindcă habar n-ai care mai sînt preţurile. Ştii, e o senzaţie atît de ciudată... În închisoare stai pe loc, nimic nu se schimbă de la o zi la alta, iar ziarele nu te pregătesc pentru ceea ce te-aş-

teaptă afară, fiindcă nu-i ca şi cum ai trăi liber. Mă obişnuisem cu un mediu unde supraviețuiam prin forță fizică. Acum, totul sînt banii. Copiii lui Thatcher, parc-aşa li se spune în vremurile astea.

– Deci, ai ieşit şi nu te mai aştepta nimic? Dar Connor, fraierul ăla negru – nu ți-a făcut şi el cinste c-un pahar?

Marie clătină din cap, apoi spuse minciuna pe care o pregătise:

– Cine, ăla?!

Izbucni în rîs.

– *El* mi-a luat fiica, pe sora fiului lui, şi a scos-o la produs şi droguri, la fel ca pe mine. Şi-acum aştept să treacă timpul pînă reuşesc să-l lichidez. Am mai fost acolo, ştiu în ce mă bag, dar ar merita să-l văd cerşind mila pentru ce mi-a făcut, mie şi altor mei.

Urmări cu atenție reacția lui Mikey. Părea furios. La fel ca pe majoritatea bărbaților, gîndul la prostituție îl făcea să se simtă stînjenit. Bărbații care făceau trafic cu femei erau desconsiderați în multe privințe. Ceilalți bărbați îi priveau cu dispreț, şi o ştiau. Marie avea de gînd să-l cultive şi să se folosească de el, dacă putea.

Îi acoperi mîna cu a lui, iar Marie îşi stăpîni fiorul care o străbătu. Dacă trebuia, s-ar fi culcat cu el, avea experiență în a face amor cu bărbați care nu-i plăceau, ani de zile o făcuse. Era hotărîtă să-şi scape fiica de Connor, indiferent *ce* sau *cu cine* trebuia s-o facă.

Putea să aibă mari probleme cu sticleții, dar trebuia să-şi asume acel risc. Omul acesta o putea ajuta-şi salveze fiica de Patrick, aşa că orice asociere cu el merita. Îl interesa, prin faptul că avusese o dublă condamnare pe viață. Avea să se folosească de acest lucru în propriul ei avantaj.

– În concluzie, Mikey, îmi iubesc copiii.

– Scumpo, nu-s eu chiar tatăl anului, da' şi eu îmi iubesc copiii. Mai ales pe fi-miu, Mikey junior. El e viața mea. Aş face moarte de om pentru el.

Marie îi zîmbi triumfător.

– Şi eu simt la fel, Mikey. Absolut la fel.

Oftă.

– M-am simțit foarte bine azi. Înțelegi, mi-e atît de greu... N- am pe nimeni cu care să vorbesc despre timpul petrecut după gratii. Nimeni care să mă înțeleagă, ştii? Îți mulțumesc pentru că m-ai ascultat.

Mikey se umfla în pene vizibil.

– Oricînd, colega. Ascultă, am să-ți dau numărul meu de mobil, bine? Ar trebui să ne vedem mai des, nu crezi?

Se hlizea la ea, iar Marie îi zîmbi ca şi cum ar fi fost cel mai interesant şi chipeş bărbat pe care-l întîlnise în viața ei. Parcă anii s-ar fi topit, şi se îndrepta din nou spre o ştrengărie. Fu şocată să constate cît de uşor îi era să alunece iar în rolul de prostituată.

– Mi se pare corect.

Mikey îşi închipuia cum ar fi fost la pat după o pauză atît de îndelungată. Se mai întreba şi dacă avusese unele contacte lesbiene cu care l-ar fi putut delecta. Marie era interesantă şi sexi, o combinație fără egal după părerea lui Mikey. Putea face minuni pentru credibilitatea lui, avea acreditările şi creierii ca să ajungă cineva în lumea aceea. Toți ştiau că femeile erau mult mai necruțătoare decît bărbații. Bărbații se înfuriau, iar femeile se achitau – o mare diferență.

Totuşi, pe deasupra tuturor, o *plăcea* sincer, iar acest fapt îl uimea mai mult decît orice. Niciodată în viața lui nu-i mai plăcuse o femeie, nici chiar autoritara lui mamă, Dumnezeu să se grăbească şi să-i odihnească enervantul suflet.

Patrick deschise portbagajul maşinii şi înțelese imediat de ce o puseseră acolo pe Tiffany. Mirosul îl făcu să se retragă cu un pas.

– Of, Doamne!

Maşina era într-un loc destul de izolat, în spatele sălii de gimnastică. Patrick o privi lung pe Tiffany cîteva momente, cu furia atingîndu-i proporții vulcanice. Maxie şi

Eddie se uitară agitați cum o trăgea pe fată afară de păr. Era livid. O femeie care arăta într-un asemenea hal contravenea tuturor principiilor lui Patrick.

– Curvă scîrboasă!

Vorbea scuipînd de furie. O aruncă pe asfalt ca pe un sac cu gunoi şi începu să-i care la şuturi. Apoi se repezi cu pumnii peste capul şi pieptul ei, tremurînd de efort din tot trupul. Dintr-o dată, Eddie nu putu să se mai uite. Îl trase pe Patrick de lîngă fata leşinată.

– Ajunge, Pat. Destul! I-a fost de-ajuns! Vrei s-o omori şi să te-nchidă pentr-o balegă ca ea?

Maxie privea cu o fascinație morbidă şi reținu să-i dea lui Eddie o echipă proprie – era curajos, bulangiul. Nimeni nu s-ar fi băgat peste Pat cînd era într-o asemenea stare, şi cu atît mai puțin el însuşi.

Eddie îl ținea pe Pat ținuit la pămînt. Şi el era speriat, dar nu mai suporta s-o vadă pe fată suferind şi alte maltratări. Nu credea în lovitul femeilor şi, în adîncul lui, pierduse mult din respectul pe care i-l purta lui Patrick, pentru că fusese atît de violent cu o fată fără apărare.

– Destul, Patrick.

Patrick zăcea pe spate gîfîind. În cele din urmă, Eddie îi dădu drumul. Ridicîndu-se greoi, cu mişcări exagerate, Patrick se holbă la blondul din fața lui.

– Eşti căpiat, Eddie?

Eddie nu făcu decît să-l privească, fără să-i răspundă.

– Împuțita asta-i curva mea, proprietatea mea. Şi tu faci ce-ți zic eu, fiindcă şi *tu* eşti proprietatea mea.

Eddie îşi şterse fața cu o mînă mare, plină de inele.

– Nu-s proprietatea nimănui, Pat. Serios. Lucrez pentru tine fiindcă aşa *vreau,* da-n atribuțiile mele nu intră şi să văd o puştoaică stîlcită-n şuturi. Nici de *tine,* nici de *nimeni.*

Maxie îi privea atent. Îl admira pe Eddie pentru curajul lui, dar îl mai credea şi sonat.

– Ia-l de-aici, Maxie, mîrîi Patrick. *Acum* să-l iei de-aici!

Marie făcu cîțiva paşi spre Eddie, care se răsuci cu fața spre el.

– Nici să nu te gîndeşti, Max. Am să mă duc, da' numai după ce lasă fata-n pace. A-nghițit destul, îți zic eu.

Îl ruga din ochi pe Maxie să-l susțină. Maxie luă o hotărîre care avea să-i afecteze tot restul vieții.

– Are dreptate, Pat. Las-o-n pace-acuma. Uită-te-n ce hal e, i- ajunge atît.

Patrick se uită de la unul la altul, cîntărindu-şi şansele împotriva amîndurora. Scuipînd peste fata prosternată la pămînt, se răsuci pe călcîie şi se îndepărtă.

Maxie clătină din cap cu tristețe.

– Asta n-o să-i treacă cu una cu două, Eddie, îți dai seama, nu?

Eddie ridică din umeri.

– Nu le-am pe-astea cu bătutu' femeilor şi-al copiilor, Maxie, şi cred că nici tu. Acuma ajută-mă s-o urc la loc în maşină, are nevoie să fie dusă la spital, şi cît mai curînd.

O puseră din nou în portbagaj, de astă dată cu mai multă atenție.

Tiffany sîngera abundent, şi amîndoi erau conştienți de pericolul infestării cu HIV. Una peste alta, era toxicomană, iar astea erau cele mai rele purtătoare ale tuturor bolilor, fiindcă se ştia că nu făceau nimic ca să se ferească. Porniră cu ea spre spital, în tăcere.

Oswald ajunse acolo la trei ore după ce primise un telefon de la sora şefă. Cînd văzu în ce stare era Tiffany, fu şocat şi îngrețoşat. Nu era doar bătută măr, ci prezenta şi toate semnele toxicomaniei.

O asistentă socială îl informă că semna un ordin ca fata să fie transferată într-un spital de boli mintale, pînă se puteau hotărî ce să facă în continuare cu ea. Îi explică situația cu Anastasia şi faptul că Tiffany era urmărită penal pentru neglijarea şi punerea în pericol a copilului.

Oswald asculta cu ochii mari şi inima grea. Spuse că avea să facă tot ce putea spre a o ajuta pe sora fiului său

şi că era dispus pentru orice era necesar ca s-o ajute să revină la normal. Faptul că Tiffany le dăduse numărul lui de telefon spunea enorm.

După ce femeia plecă, Oswald se aşeză ţinînd-o pe Tiffany de mînă, pînă cînd fata deschise ochii din nou.

– Ştiam c-ai să vii, spuse ea chinuit; vorbea greu, din cauza vînătăilor de pe faţă. O să mă omoare pentru asta.

– Cine? Cine să te omoare?

Glasul lui Oswald era profund şi bogat, iar blîndeţea din tonul lui o făcu să închidă ochii.

– Tatăl Anastasiei... Patrick Connor.

– Poftim? Ai spus... „Patrick Connor"?

Tiffany dădu din cap.

– Sînt aşa de rea, Ossie, aşa de rea sînt... La fel cum a fost şi maică-mea.

Plîngea în tăcere, iar lui Oswald i se rupea inima să vadă cît de mică şi lipsită de apărare arăta.

– A venit să mă avertizeze în legătură cu el şi n-am ascultat-o.

Oswald constata că aceea era o noapte a dezvăluirilor.

– Mama ta a trecut pe la tine?

Tiffany dădu din cap.

– Am alungat-o... am alungat-o şi-am lăsat-o să creadă c-o uram... Iar ea încerca să mă ajute! În toţi anii ăştia, mi-a fost atît de dor de ea, Ossie!

Îi strînse uşor mîna.

– Cum mi s-a întîmplat asta? Nu voiam decît să fiu iubită. Măcar o dată în viaţă, voiam să fiu importantă pentru cineva. Să ştiu că exista pe lume cineva care se gîndea la mine, care ţinea la mine. Cum am putut să greşesc aşa?

Oswald zîmbi.

– Poate că ai dorit-o prea mult, fetiţo.

Tiffany îi strînse din nou mîna, iar el i-o strînse la rîndul lui.

– O să fie bine, dulceaţă, îţi primit.

În timp de Tiffany adormea din nou, Oswald se întrebă cum avea să-i explice lui Jason cît de jos decăzuse sora lui şi cum ar fi putut să îndrepte situaţia pentru amîndoi. Hotărî că era timpul să discute cu mama lor şi să vadă ce avea de spus.

Dacă încercase s-o prevină pe Tiffany contra lui Connor, însemna că o interesa ce se întîmpla cu fiica ei. Încercase s-o ajute.

Principala problemă, însă, era Verbena. Oswald ştia că nu voia ca Marie Carter să se apropie de fiul ei. Nici în ruptul capului.

Era obsedată de băiat şi, uneori, Oswald se întreba dacă atitudinea ei era sănătoasă, consolîndu-se cu gîndul că putea măcar să-i tempereze copleşitoarea iubire făcînd uz de realism şi raţiune.

Deşi era îngrijorat, rămase în spital toată noaptea. Măcar atîta lucru putea face pentru fata aceea bătută care zăcea nemişcată în patul îngust.

O privi pe Tiffany cum dormea, cu faţa tulburată şi pleoapele tresărindu-i peste imagini pe care el nu putea decît să şi le închipuie.

Din multe puncte de vedere, era încă doar un copil. Totuşi, trăise deja o mie de vieţi, şi numai pentru că avusese o mamă atît de slabă încît să cadă sub dominaţia drogurilor.

Poate că era o trăsătură genetică, cine putea şti? Aşa mamă, aşa fiică...?

Adevărata lui teamă era corespondentul „aşa tată, aşa fiu".

Fiindcă, atunci, ce naiba însemna asta pentru fiul lui? Mîndria şi bucuria lui, care-l ţinea activ zi şi noapte şi-i dăruia iubirea după care el însuşi jinduia cu atîta disperare.

Fu o noapte lungă pentru Oswald.

Cînd răsări soarele, ajunsese la concluzia că trebuia să discute cu Marie Carter.

CAPITOLUL 16

Marie şi Alan erau stînjeniţi împreună pentru prima oară şi amîndoi o simţeau acut. De cînd venise la serviciu, atmosfera era încărcată. Marie se fardase, doar puţin, dar acest lucru îi dovedea lui Alan că se angaja într-o relaţie cu Mikey Devlin şi, în consecinţă, se schimba, devenind şi mai atrăgătoare.

Îl durea şi îl irita. Marie era o femeie de treabă şi, chiar dacă nu-l dorea pe el, Alan nu voia s-o ştie înhăitată cu o lepădătură ca Devlin. Acesta s-ar fi folosit şi ar fi abuzat de ea, iar Alan o crezuse mai presus de aşa ceva. De asemenea, era eliberată condiţionat. Ce s-ar fi întîmplat dacă poliţia afla despre asocierea ei cu Mikey? Dacă o antrena în cine ştie de activităţi dubioase?

Marie trecuse prin tot ce putea fi mai rău în viaţă, iar acum i se acorda o a doua şansă. Dintr-o dată, părea că abia aştepta să se distrugă din nou. Oamenii îşi puteau face singuri rău în atît de multe feluri, cu băutura, cu drogurile, dar şi cu partenerii pe care şi-i alegeau. Dacă se înhăita cu Devlin, însemna că era o proastă – ba nu, mai rău decît o proastă. Dovedea că rămăsese aceeaşi femeie din urmă cu treisprezece ani, care-şi omorîse cele două prietene.

Aceste gînduri îl făceau să se simtă prost din nou. O judeca şi-i găsea lipsuri, şi nu avea nici un drept. Lucra pentru el, atîta tot, viaţa ei particulară o privea direct şi personal. Nici Alan nu făcuse o treabă prea grozavă cu a lui. Şi el era încurcat cu Devlin. Şi, spre deosebire de ea, ştia cît de greu era să scapi de un om ca Mikey Devlin dacă punea ochii pe tine, indiferent din ce motive. Devlin ar fi fost încîntat s-o aibă pe Marie la braţ, era ca un trofeu pentru el, îl atrăgea notorietatea ei.

Să le spună oamenilor cine era şi ce făcuse. Vedeți, băi, cine sînt eu? Alan era din ce în ce mai nemulțumit.

– Să-ți dau ceva de băut?

Vocea ei senzuală era mai scăzută ca de obicei, iar Alan îşi dădu seama dintr-o dată că o privea fix de mai multă vreme. Se înroşi în obraji şi coborî privirea spre ziarul deschis pe birou. Telefonul sună, şi înhăță receptorul, mulțumit de diversiune.

– Alo?

Era Mikey Devlin şi, doar auzindu-i glasul, Alan devenea capabil de crimă.

– Ce pot face pentru tine?

Vorbea pe un ton vesel, deşi era deprimat.

– Nu pe tine te caut, ci pe delicioasa ta asistentă.

Alan făcu un efort pentru a nu-şi pierde complet controlul.

– Ți-o dau acum.

Îi întinse receptorul Mariei, cu o expresie care spunea totul. Luîndu-i-l din mînă, Marie se întoarse cu spatele. În continuare, atmosfera deveni şi mai tensionată.

Petey Black era mai îngrozit ca oricînd. Kevin Carter îl căutase din nou. Voia să-i explice că-i înțelegea furia. Şi el ar fi reacționat la fel.

Cît şi-ar mai fi dorit o nevastă normală, care să gătească, să spele şi să bîrfească. Dar, nu, trebuise să se împovăreze cu varianta din Silvertown a lui Ma Baker – o dementă grasă, împuțită şi violentă.

Mereu spunea că nici mort nu şi-ar fi putut aminti ce anume îi atrăsese unul la altul.

Dar ştia, în adîncul sufletului. Cîndva, îl atrăsese acelaşi element de nebunie. Terorizaseră împreună jumătate din comunitate, iar acum trăgeau ponoasele, cînd în sfîrşit aflau cum era să-ți fie frică să deschizi uşa sau să mai ieşi la cumpărături.

Pui Petey nu-i plăcea deloc acel sentiment. Îi lua un tribut greu. Începuse chiar să slăbească, de-atîta griji. În

timp ce nebuna era la adăpost după gratii şi levenea de parcă nici n-ar fi existat ziua de mîine, în capul lui se spărgeau toate oalele.

Îi venea să-şi plîngă singur de milă, de-l apucase frica să nu-şi piardă mințile o dată pentru totdeauna. Kevin Carter, cu toată fațada lui respectabilă, era un lăbar dur. Oricum, o fripseseră pe nevastă-sa. Era o cățea afurisită, iar acum ea fusese prăjită, iar *el* trebuia să-şi păzească spatele.

Soacră-sa o renegase pe Karen şi-i spusese lui Petey că voia să-l vadă dispărînd din casă cît mai curînd. Pe urmă, Kevin începuse să umble după el. Iar Petey nu voia decît puțină linişte, atîta tot. Acum cine-avea să-l mai primească-n casă?

Se uită prin cameră. Arăta jalnic, ca de obicei. Ceşti peste tot, unele pline cu mucegai, abandonate de-a valma. Ambalaje de dulciuri pe jos. Pînă şi tapetul arăta înfrînt, cojindu-se pe alocuri şi acoperit cu o peliculă de nicotină, de la țigările fumate ani de-a rîndul. Putea. Parcă ar fi văzut-o pentru prima oară. Vedea mizeria în care trăia şi-l deprima şi mai mult.

Toată viața lui nu era decît o *existență.* Toți anii aceia în care-şi cultivase o reputație de om dur reveneau să-l bîntuie. Acum ar fi trebuit să aibă o căsuță, cîțiva copii şi o femeie de treabă, cu cina pe masă şi dornică să audă ce făcuse în timpul zilei. Nici măcar la cîrciumă nu se mai putea duce, de frică să nu-l toarne cineva lui Carter.

Asta era încă o lecție pe care o învățase. Oamenii se bucurau de ceea ce i se întîmplase. L-ar fi turnat oricînd, iar această descoperire îi deschisese cu adevărat ochii. Familia Black era antipatizată de toată lumea şi, deşi la un anumit nivel ştiuse dintotdeauna asta, acum că i se dovedise se simțea şi mai dărîmat. Erau nişte paria şi o ştia.

Îşi răsuci o țigară. În timp ce şi-o aprindea, în cameră bubuiră două detunături puternice şi ferestrele explodară spre el. Cioburi de sticlă îi spintecară trupul, înfigîndu-i-se în față şi cap. O schijă mare îi rămase agățată de mînă,

iar Petey o privi tăcut, cu uimire, cum cădea aproape cu încetinitorul spre podea. Îl durea ochiul şi bănui că-i intrase sticlă în el. Nu mai putea clipi.

Ceea ce-l uimea cel mai mult era lipsa durerii. Era încă în stare de şoc.

Îl văzu pe Kevin Carter prin sîngele care-i curgea din faţă. Stătea în grădină cu puşca de vînătoare, zîmbind. Abia atunci Petey îşi dădu seama că fusese într-adevăr împuşcat.

Auzea ţipete răsunînd de undeva departe. Fu ultimul lucru pe care-l mai auzi înainte de a cădea în leşinul binecuvîntat dinaintea morţii.

Verbena se uita cum fratele şi sora conversau încet. Stătea aşezată în partea opusă a micului salon pentru vizite. Nu voia să-i asculte vorbind. Nici măcar nu voia să se afle acolo. Pentru ea, acolo totul mirosea a descompunere şi moarte. Mobilă zgîriată şi reviste vechi de ani de zile umpleau spaţiul înghesuit. Nu se putea sta decît pe nişte scaune cu spătar înalt care miroseau a urină şi a Dumnezeu mai ştia ce, iar copilul ei, fiul ei, stătea de vorbă cu tîrfa de soră-sa, şi o durea să-l vadă acolo.

Tiffany îl tîrîse încă o dată în lumea ei, acea lume crepusculară a toxicomanilor şi a vagabonzilor pe care-i credea atît de nemaipomeniţi. Verbena îşi înghiţi furia, dar fiecare respiraţie îi producea un rău fizic. Locul acela era plin de mirosul deznădejdii, al oamenilor care-şi pierduseră orice speranţă.

Un bătrîn încerca să-şi aprindă o ţigară, printre accese de tuse şi horcăieli. Se vedea clar că-i era greu să respire, iar Verbena privi fascinată cum în sfîrşit trase prelung din cuiul de sicriu făcut de mîna omului.

Ridicîndu-se, dădu din cap spre fiul ei şi ieşi grăbită. Nu mai putea sta. Nu-l putea vedea cu sora ei. Avea impresia că trecutul îşi înalţa capul hidos în faţa lui şi se temea să nu-l răpească.

Sîngele apă nu se face – de cîte ori auzise vorba

asta? Putea lua locul iubirii şi al îngrijirii? În curînd avea să afle, dar nu era sigură că dorea să ştie răspunsul.

– Îmi pare rău că am cauzat atîtea probleme.

Jason zîmbi cu blîndeţe. Era un băiat arătos, dar nu-şi dădea seama de acest lucru.

– E adevărat ce mi-a spus tata despre tine şi tatăl meu adevărat?

Cu tristeţe, Tiffany dădu din cap, în timp ce din colţul ochiului îi scăpa o lacrimă.

Jason clătină din cap, uimit. Avea păr cîrlionţat scurt, mai mult ca să fie în pas cu modă decît ca declaraţie etnică. Îi plăcea faptul că era diferit de majoritatea cunoscuţilor lui. Toţi proveneau din familii liberale, fără convingeri rasiste.

Îşi dădea seama ce noroc avusese. Acum, privindu-şi sora şi ştiind că omul care o distrusese pe mama lui avea s-o distrugă şi pe ea, se întreba dacă moştenise ceva de la adevăratul lui tată. Ossie spunea că erai aşa cum voiai să fii. Singur îţi făureai viaţa şi norocul. Jason dorea cu disperare să creadă că aşa era.

– Trebuie să te duci, a spus tata. Să-ţi revii.

Sora lui încercă să zîmbească. Avea atîtea necazuri cu toată lumea, şi în special cu Patrick. Ar fi ucis-o dac-o mai vedea, şi o ştia. Voia să scape de viaţa ei aşa cum era acum, voia doar să se odihnească pînă-şi aduna mintile.

– Tata va cere ca Anastasia să ne fie dată nouă. Eu sînt ruda ta cea mai apropiată, nu? Iar ea e sora mea, la fel cum eşti şi tu.

Jason rostise cu voce tare aceste cuvinte care nu aveau nici un sens pentru el.

– Cum ai găsit-o pe mama? întrebă el încet, parcă temîndu-se ca mama lui adoptivă să nu-l audă, deşi nu era în cameră. Nu voia s-o rănească, dar trebuia să ştie.

Tiffany zîmbi.

– Arăta bine. Altfel decît mi-o aminteam. Mai liniştită. E

încă foarte drăguță. Voia să mă ajute, dar eu am refuzat s-o ascult.

Jason îi strînse mîna, bucuros să audă ceva pozitiv despre mama lui. Abia şi-o mai amintea, doar ca pe o imagine cețoasă, un miros pe care nu-l putea identifica prea bine, dar care-l urmărise toată viața.

– Tata se va întîlni cu ea şi a spus că pot să vin şi eu cu el.

Tiffany auzi emoția stăpînită din glasul lui Jason şi-l invidie pentru acea încredere în sine însuşi.

– Să-i spui că-mi pare rău, bine?

Băiatul dădu din cap, cu ochii săi mari căprui plini de tristețe să vadă cît decăzuse sora lui.

– Adevăratul meu tată te-a bătut, Tiff?

– I-am furat banii, şi nu putea să mă ierte pentru asta.

Fața ei arăta ca o caricatură, umflată şi învinețită. Jason era uimit să vadă cît de bine rezista rănilor. Pierdea din vedere, însă, faptul că Tiffany era obişnuită cu maltratările. Aproape că le aştepta cu nerăbdare. Avea nevoie de durere ca să-i aducă aminte de ceea ce făcuse.

– Încearcă să lupți pentru mica mea Anastasia. Insistă s-o luați voi, te rog. Nu suport gîndul că va rămîne printre străini, deşi ştiu că-i e mai bine cu ei decît i-ar fi fost cu mine. Am lăsat-o de izbelişte, la fel cum ne-a lăsat şi mama pe noi, şi nu pot să- mi iert asta. Spune-i lui Ossie să nu-l lase pe tatăl ei să se apropie de ea. Se va folosi de ea ca să ajungă din nou la mine.

– Îți promit, Tiff. O cunoşti pe Verbena, e o mamă bună.

Tiffany zîmbi, cu o strîmbătură diformă a gurii încă rănite şi îndurerate.

– Îmi promiți?

Fratele ei o sărută uşor pe frunte.

– Îți promit.

Încet, Tiffany închise ochii. Ar fi dat orice pentru un stimulent, îi era greu să joace teatru în legătură cu dezintoxicarea. Imediat ce putea să umble, urma să plece de-

acolo. Patrick n-avea s-o găsească, urma să se ascundă undeva într-o casă de reabilitare. Nu voia decît să se asigure că fiica ei ajungea pe mîini bune.

Trebuia să se asigure să n-ajungă pe mîinile *lui*. Dacă Pat găsea fetița, ar fi folosit-o ca momeală. La fel ca mama ei, Tiffany îl vedea în sfîrşit aşa cum era, cu ochii ei tulburi, nu prin ochelarii roz pe care-i purta de obicei.

Nu voia decît ceva care s-o ajute să reziste, preferabil o piatră mare din care să inhaleze în voie, apoi să se lase pe spate şi să nu se mai gîndească la nimic. Punct.

Mikey şi Marie erau în casa lui din Retteden. Era o proprietate veche şi frumoasă, cu acoperiş de ţigle şi şase acri de teren. Casa era elizabethană pe alocuri, bine restaurată. Marie era impresionată. Lui Mikey îi plăcuse să-i vadă expresia cînd străbătuseră cu maşina aleea şerpuitoare.

– Drăguţă, nu-i aşa?

Marie dăduse din cap.

– E foarte frumoasă, Mikey. Arată cu adevărat fabulos.

Mikey era vizibil încîntat de reacţia ei.

– Stai numai s-o vezi pe dinăuntru. Am luat-o cu totul de la tipul ăla, cu mobilă cu tot. Era falit şi s-a bucurat să ia mălaiu', pot să-ţi spun.

Fusese un chilipir, iar Mikey cumpărase totul la un preţ derizoriu faţă de cel real.

În interior, casa era la fel de frumoasă ca pe din afară. Holul de la intrare fusese restaurat ca la început, iar Marie stătu cîteva minute pe loc, admirînd decorul. Mikey o privea, umflîndu-se în pene de mîndrie.

Era copleşită de vîrsta casei. Faptul că acolo locuiseră oameni sute de ani de-a rîndul o uimea.

– E de-a dreptul fantastic, Mikey. Gîndeşte-te la toţi oamenii care au trăit aici înaintea ta. E pur şi simplu incredibil, nu găseşti, ca o clădire să reziste atîta vreme? La fel îmi spuneam şi cînd eram în Franklnd, mă gîndeam la miile de oameni care fuseseră închişi acolo de-a lungul

anilor. Oameni care au fost spînzurați acolo... care-au murit acolo. Cînd au închis ochii, ultimul lucru pe care l-au văzut a fost atît de hidos... Dar să mori aici ar fi şi mai rău, fiindcă gîndeşte-te la tot ce-ar trebui să laşi în urmă.

Mikey traversă holul şi o îmbrățişă cu recunoştință sinceră. Imediat se simți jenat, dar Marie îl îmbrățişă la rîndul ei. Pentru prima oară, între ei se stabilise o legătură şi o simțeau amîndoi.

– Hai să bem ceva.

O trase de mînă în bucătăria mare şi turnă pentru amîndoi. Apoi se aşezară la masa din lemn de stejar albit, iar Mikey scoase din frigider friptură rece şi brînză, şi pîine proaspătă din cămară. Mikey începu să pregătească o salată mare.

În timp ce lucrau cot la cot, conversau amical. Fu surprinsă să constate că se simțeau cu adevărat bine. Beau bin, rece şi dulce, din cupe de sticlă tăiată, iar Marie avea senzația că nimerise în visul altcuiva.

În timp ce mîncau şi beau, atmosfera se schimbă treptat. Mikey devenea mai dezinvolt, şi se vedea. Nici drogat nu era, ceea ce pentru Marie însemna enorm. Îşi dădu seama că, în adîncul lui, era un om agreabil.

– Problema e, Marie, că numai aici mă simt cu adevărat bine. Restul casei mă nelinişteşte.

Vorbea zîmbind, dar Marie îl înțelese.

– Vreau să zic, cînd casa asta încă mai era a tipului de la care am cumpărat-o, n-aş fi trecut nici măcar de poarta din față, nu? Nu l-ar fi primit în casă pe unul ca mine.

Rămase cîteva secunde cu privirea în gol.

– Numai pînă am avut vătraiul cu care să-l scot din datorii, ceea ce am şi făcut.

Marie îşi puse mîna pe a lui, spunînd cu blîndețe:

– Ei, acum e casa ta şi, dac-aş fi în locul tău, aş uita de toate astea.

– Uneori, mi se pare ciudat că sînt aici. Am trăit într-o proprietate de stat, sărăcăcioasă, şi încă mă simt mai acasă acolo decît în casa asta. Dar îmi place că-i a mea,

nu a altuia. Decît dacă nu cumva mă prind sticleții, normal, atunci ar fi a babei mele.

Rîse sonor.

– Că ei, da, îi *place* aici. Ba chiar, o dată cea cumpărat-o, a-ncercat să se rafineze, şi a fost un spectacol nemaipomenit, crede-mă. Era Essex pursînge, de la rădăcinile firelor de păr oxigenat pînă-n vîrfurile țîțelor de silicon. Tot „proprietatea" îi zicea. Sigur, pîn-la urmă şi-a dat seama că oamenii credeau că era vorba de-o proprietate de stat, aşa c-a-nceput să-i spună „casa de la țară", ca să nu încapă nici o îndoială.

– Ți-e dor de ea?

Mikey clătină din cap.

– De una ca Desrae nu ți-i dor, te-ntrebi numai cum de te-ai însurat cu ea. Era gravidă şi, atunci, a părut o idee bună. În ziua aia eram morcovit, mă certasem cu fratemeu. Mi-a spus ce bou eram că mă-nsuram cu ea şi avea dreptate, da' eu, nici să n-aud, nu? Totuşi, mi-e dor de copii, mai ales de băiat, micul Mikey. Fetele-o duc bine. Aia mai mare are paişpe ani acum şi se foloseşte de oameni la fel ca maică-sa. Arată de douăzeci şi zice că dacă umbli prin cluburi şi ți-o tragi înseamnă că te distrezi bine seara-n oraş. Desrae chiar se duce cu ea, dacă-ți vine să crezi. A trebuit să-mpart cîteva palme-n stînga şi dreapta, pot să-ți spun, din cauza lor. Aia mică are fasoane, la fel ca şcoala unde-nvață. Particulară, cum ar veni. Şi băiatu', el e ca mine, dur da' şi cu puțin stil. Maică-sa-l calcă pe nervi şi pot să-l înțeleg. Se ruşinează cu ea.

Bău din vin.

– Cum de-oi putea să-ți vorbesc, Marie, cînd pîn-acum niciodată n-am putut să spun la nimeni toate astea? Cred că fiindcă asculți efectiv ce ți se spune, nu ca alte femei. Se vede că te interesează, şi asta m-ajută.

Îi zîmbea. Fața lui mare încă mai păstra urme ale aspectului chipeş de altădată. Cînd era el însuşi, Marie îl plăcea. Nu era atît de sigur pe sine cum se prefăcea, şi

bănuia că lua coca din acelaşi motiv din care o luase şi ea. Ca să-i dea curaj, încredere în el însuşi.

– Eşti un om drăguţ, Mikey, de ce nu m-ar interesa ce spui?

Mikey făcu o mutră spăşită, iar acest lucru o surprinse şi o înduioşă şi mai mult.

– N-ar trebui să beau vinul ăsta, spuse ea. Am o personalitate vicioasă şi trebuie să mă las şi de băut, şi de droguri.

– Cine ţi-a zis asta?

– Felcerul închisorii.

Zîmbind, Mikey îi umplu din nou paharul.

– Dă-l în mă-sa, ce ştie el? Bea-ţi vinul şi-ţi promis c-o să am grijă de tine, O.K.?

– Să zicem că merge, Mikey.

Atingîndu-i uşor obrazul cu mîna, Mikey întrebă încet:

– Ce mi-ai făcut, Marie Carter? Cînd sînt cu tine, îmi vine să fiu un tip de treabă.

Arăta atît de sincer, de onest, încît Mariei îi veni dintr-o dată să plîngă, pentru el şi pentru viaţa lui irosită. La fel ca ea, fugărise imposibilul, dar spre deosebire ea ea, el îl găsise, iar asta nu-l făcuse cu nimic mai fericit. Marie îi sărută mîna, blînd, în palmă, iar acest lucru avu asupra lui Mikey un efect mai erotic decît dacă s-ar fi dezbrăcat şi s-ar fi întins pe masă. Deodată, îi trecu prin minte că se îndrăgostea de ea – se îndrăgostea în stil mare.

După toate relele pe care le făcuse, încă mai avea o demnitate pe care Mikey o găsea irezistibilă. I se simţea în voce, pe faţă şi în felul cum se purta. Marie zîmbi, iar cînd ochii i se încreţiră la colţuri, Mikey se pierdu cu totul. Pentru prima oară în ani de zile, dorea o femeie numai din motivele cuvenite, şi se simţea bine. Nu-i păsa de trecutul ei. Nu-l interesa decît ea, cea de acum, şi din viitor. O dorea în braţele şi-n patul lui – şi cît mai curînd.

Louise încă mai avea dureri îngrozitoare, dar le ţinea piept. Simţea în ea un elan irezistibil de a se da jos din pat

şi a se duce acasă – oriunde-o fi fost acum acea casă. Uneori, îi venea să urle de revoltă pentru cît de nedrept era totul. Zăcea acolo zi de zi, chinuită, în timp ce bestia de fiică-sa umbla liberă, cauzînd alte şi alte nenorociri.

Marie era cel mai cumplit coşmar al oricărei mame: o fată care nu era nimic mai mult decît o tîrfă. Din vina ei li se întîmplaseră toate relele. De la pierderea lui Marshall, fiul Louisei, inima ei, rostul ei în lume, pînă la focul care fusese cît pe ce s-o coste viaţa. Şi totuşi, focul ar fi trebuit să fie purificator. Louise îşi amintea că citise că, după epidemii şi molime, toate lucrurile erau arse. Dacă ar fi fost capabilă, cu mîna ei ar fi ars-o pe fiică-sa, uitîndu-se cum se zvîrcolea în agonie. Numai atunci simţea că ar fi fost răzbunată pentru toate necazurile pe care li le adusese Marie.

Respira din nou cu greutate şi făcu un efort să se calmeze. Trebuia să se concentreze asupra însănătoşirii.

Uşa se deschise şi, spre surprinderea Louisei, intră soţul ei. Kevin arăta răvăşit şi avea o atitudine stranie. Ar fi trebuit să se spele, să se radă şi să-şi schimbe hainele. Arăta ca un vagabond. Ce-or fi crezut surorile, văzîndu-l aşa? Louise nu mai putea de furie că o făcuse de rîs – dar, în fond, n-ar fi trebuit să se mire. Fără ea, nu era în stare de nimic. Gîndurile duşmănoase i se reflectau în ochi, iar Kevin ghici imediat ce-i trecea prin minte.

– Ce vrei?

Vocea îi era încă înăbuşită. Nu putea vorbi clar, din cauza arsurilor de pe faţă.

Kevin îi zîmbi şi răspunse, vorbind tărăgănat, anume ca s-o enerveze:

– Arăţi îngrozitor, Lou. Urît te-au mai aranjat, fato.

Louise scutură din cap iritată.

Kevin făcu ochii mari, ca şi cum ar fi fost surprins c-o ofensase.

– O, te-am supărat, Lou? Iartă-mă. N-am făcut decît ceea ce faci tu în mod normal – să vorbim pe şleau, mai ţii minte? Plăcut, neplăcut, asta era deviza ta. Mai ales cînd

măcelăreai reputația cuiva. Sau, cel mai adesea, viețile copiilor.

Ochii ei păreau două bălți de ură. N-avea nevoie de el ca să-i spună cum arăta, ştia prea bine. Insistase să se vadă în oglindă imediat ce putuse, şi nu-i păsa. Ce-avea pe din afară nu însemna nimic, interiorul conta, iar înăuntrul ei Louise era nevătămată. Era curată, ceea ce n-ar fi putut susține şi soțul şi fiica ei.

– Ieşi afară.

Kevin rîse.

– Mă uimeşti, Lou. Chiar în halul în care-ai ajuns, încă te mai crezi buricul pămîntului, nu? „Ieşi afară!" îi imită el vocea.

Louise închise ochii, pregătindu-se pentru atacul care avea să urmeze.

– Ei, m-a adus un vînt bun, cum se zicea în vremurile biblice. Ți-am răzbunat pîrlirea. Azi l-am omorît pe bărbatul vacii ăleia grase. Petey, care cred c-a avut un ghinion şi mai mare în viață decît am avut eu, nu mai e. A-ncetat să mai existe, cum se spune în *„Monthy Python"*. S-a cățărat pe cortină ca să-l întîlnească pe creator. E un fost incendiator.

Louise era în sfîrşit convinsă că soțul ei îşi pierduse mințile.

O dată pentru totdeauna, întrecuse măsura.

– Kevin.

Kevin rîse din nou.

– Kevin!!! „O, Kevin, soțul meu." Cît de des am auzit vorba *asta* cînd abia ne căsătoriserăm, mm? Da' nu pentru multă vreme, După ce s-a născut Marshall, eu am fost în plus, nu? Tu aveai ceea ce-ți doreai, pe minunatul tău fiu. Ei bine, n-a fost băiatul care credeai tu că era – a fost un mic bulangiu fără şira spinării şi l-am urît aproape la fel de mult pe cît te-am urît pe tine.

– Termină, Kevin! A murit...

Privindu-l expresia chinuită, Kevin simți un fior slab de milă.

– A, ai observat, da? Dacă eu muream, ai fi observat oare, aşa, întîmplător?

Se plesni peste frunte, mugind:

– Sigur c-ai fi observat! Cînd nu mai venea leafa, te-ai fi întrebat unde m-am dus, nu-i aşa, Lou? Numai că eu nu m-am împuşcat, ca Marshall, eu am împuşcat pe altcineva.

Rîdea din nou. Trei surori care intraseră în rezervă îl priveau cu teamă pe omul din faţa lor. Una era foarte drăguţă, cu păr roşcat şi ochi verzi, îndepărtaţi. Kevin îi zîmbi prietenos.

– Bună, fetelor, aţi venit să-l vedeţi pe nebun?

Scoase puşca din geantă şi o îndreptă spre soţia lui. Louise paraliză de groază. Îi curgeau balele de frică şi nu se putea şterge la gură.

Era o puşcă Essex cu alice. Alene, Kevin deşurubă ţeava lungă şi o aruncă în colţul camerei. Ţeava răsună găunos în contact cu peretele verde deschis. Kevin îşi propti puşca sub bărbie.

– Fiul *şi* bărbatul şi-au făcut singuri de petrecanie. Cum ai să mai trăieşti cu ruşinea *asta*, Lou, hai? Ne-ai împins pe *amîndoi* la sinucidere.

Înainte de a apuca să apese pe trăgaci, însă, un brancardier solid îl apucă pe la spate. Detunătura puştii se auzi prin tot spitalul, iar gaura din tavan avea să rămînă acolo luni de zile.

Poliţia îl arestă pe Kevin, inculpîndu-l pentru crimă. Fluieră şi zîmbi tot drumul pînă la secţie.

După aceea, Lucy ascultă turuiala fără şir a mamei sale, încercînd să-şi stăvilească lacrimile. Ştia că tatăl ei îl asasinase pe Petey şi se întreba ce Dumnezeu îl apucase. Ajunseseră din nou la discreţia familiei Black, iar Lucy se temea de alte atacuri din răzbunare. Avea impresia că, imediat ce fusese eliberată Marie, se dezlănţuise iadul pe Pămînt.

Apucă strîns mîna mamei sale, amîndouă privindu-se şocate.

– Pariez că rîde pe sub mustață de noi toți. E o femeie rea, mamă. Ai avut dreptate, numai răutate curată e de capul ei.

Louise dădu din cap, frustrată.

– Şi mama lui Mickey o să-şi iasă din minți cînd o să mai audă şi povestea asta, ultima. Deja, Mickey abia dacă mai vorbeşte cu mine. Am senzația că Marie anume le-a făcut pe toate astea – şi cînd mă gîndesc că începuse să-mi pară rău pentru ea!

Cele două femei rămaseră tăcute, biruite de amărăciune. Pentru prima oară, de ani de zile, erau unite din nou – şi, ca de obicei, din cauza Mariei, pe care, orice-ar fi făcut sau n-ar fi făcut, amîndouă o urau din acelaşi motiv.

Marie îl privea pe Mikey cum dormea, la lumina lunii. Dormea ca un copil, adînc şi scoțînd scîncete uşoare. Se întreba ce-ar fi spus bărbații dac-ar fi ştiut cum se uitau femeile la ei cînd erau atît de vulnerabili. Îl sărută uşor, iar Mikey se cuibări lîngă ea. Marie îl cuprinse înbrațe, ca pe un copil, iar el răspunse asemenea, căutînd un sfîrc şi vîrîndu-şi mîna între fesele ei.

În timp ce o mîngîia uşor în somn, Marie simți că se excita din nou. Începu să se frece de mîna lui, iar mişcarea ei îl trezi.

Cu ochii închişi, Marie se lăsa pătrunsă de senzații. Faptul că le simțea îi făcea capul să se învîrtească. Trecuse atîta vreme de cînd nu se mai gîndise la sex...

Mikey o întoarse pe spate şi-şi strecură degetele-n ea. O privi fascinat cum juisă, dintr-o mişcare prelungă, cutremurată.

Îl udă, udă şi patul, iar cînd se termină Mikey o trase spre el, strîngînd-o la piept, în timp ce Marie încerca să-şi controleze respirația.

Se simțea liberă, liberă cu adevărat, pentru prima oară în ani de zile. Şi plîngea. Apoi, Mikey o rezemă de pernă şi-i şopti încet la ureche:

– După asta, n-ai decît să dormi tu în udătura pe care-ai făcut-o!

Rîseră împreună, ținîndu-se strîns în brațe.

– Oricum nu pot dormi. Trebuie să plec, şi-aşa am depăşit consemnul.

Mikey simți că se dezumfla. Uitase de consemn.

– E doar unsprezece, Marie.

– Lasă-mă să sun şi să explic de ce-am întîrziat, şi pe urmă trebuie să mă duc. Îmi pare rău.

Nemulțumit, Mikey se ridică. Plecarea ei îl făcea doar s-o dorească şi mai mult.

– Mîine, mîncăm repede şi sărim drept în culcuş, da?

Nerăbdarea lui băiețească o făcu să rîdă.

– Vom vedea, Mikey. Vom vedea.

CAPITOLUL 17

– Haide, Verbie, e doar pînă se pune fata din nou pe picioare.

Verbena îl privi pe bărbatul pe care-l iubea mai mult decît orice pe lume şi se întrebă cum de putea avea tupeul de a-i cere s-o ia la ei pe fetița lui Tiffany.

În adîncul sufletului, Ossie era furios. Cînd soția lui era aşa, aproape că o antipatiza. Putea fi foarte snoabă şi, deşi Oswald o lua în glumă, Verbena ştia că acest lucru îl enerva.

– Nu ştiu, Ossie... Va crea probleme.

Verbena ştia că-l irita pe soțul ei, dar nu-i păsa.

– De unde putem şti dacă Tiffany va lua copilul înapoi? Seamănă prea mult cu maică-sa ca să-mi fie pe plac.

Ossie îşi dădu ochii peste cap, în timp ce Verbena simțea că ai ei se umpleau de lacrimi.

– Ascultă, Ossie, eu sînt aia care va trebui să aibă grijă de copil, nu tu. Tu ai să te duci la serviciu, ca de

obicei, şi-ai să mă laşi pe mine aici, cu ea.

– Am să stau şi eu acasă, mamă, să te-ajut.

Nici unul dintre ei nu-şi dăduse seama că Jason îi asculta. Ossie se întoarse spre fiul lui, zîmbindu-i.

– Mi-a cerut s-o ajut, şi e sora mea. Indiferent ce-a făcut, e sînge din sîngele meu. Şi Anastasia la fel. Simt că trebuie să le-ajut, dacă pot. Şi Tiff m-ar ajuta pe mine, ştiu că ar face-o.

Verbena îşi acoperi gura cu o mînă, ca şi cum i-ar fi venit să verse.

– Iar cît despre mama mea, dacă Tiff seamănă cu ea, atunci şi eu semăn. Sîntem din acelaşi neam, nu uita.

Ieşi din cameră, iar Ossie clătină trist din cap spre soţia lui.

– Trebuie s-o facem, Verbena, băiatul are nevoie să-şi ajute familia.

– Eu sînt familia lui... *Noi* sîntem familia lui.

Ossie clătină iar din cap, cu chipul tulburat.

– Dacă am fi putut avea copii, şi aveam o fată care ajungea ca Tiffany, i-ai fi întors spatele?

Verbena îşi aprinse o ţigară, trăgînd adînc.

– Noi n-am fi avut niciodată un copil care să ajungă aşa.

Ossie rîse cu răutate.

– Nu? Dar John şi Mary Yhompson? Fiul lor e un heroinoman care nici nu mai ştiu de cîte ori a trecut pe la dezintoxicare, şi le-a furat banii din casă. Dar nu s-au dezis de el, şi era copilul lor bun. Nimeni nu poate garanta cum evoluează un copil, Verbena. Să ţii minte. Băiatul ăla a avut tot ceea ce şi-ar fi putut dori un copil, inclusiv o educaţie privată scumpă, dar tot un hoţ, un mincinos şi-un drogat a ajuns.

Şi familia Rawling – mama este dependentă de analgezice, de ani de zile. Laura Rawlinge şi ea toxicomană, cu toate vorbele ei umflate şi educaţia pretenţioasă.

Verbena, lucrurile astea se *întîmplă*. Nimeni nu le doreşte, dar Tiffany cel puţin încearcă s-o dreagă, atît cît de

mai poate. Soția lui îl privi lung. Ochii-i erau plini de durere, iar gura îi tremura amenințător.

– Am vorbit cu un avocat. A spus că băiatul are tot dreptul să ceară copilul surorii lui. Altcineva mai apropiat nu există. Nimeni n-o *doreşte* pe mititica aia, sărăcuța.

Jason, care aşteptase lîngă uşă, intră din nou, cu o expresie hotărîtă, ca atunci cînd fusese mic şi era decis să obțină cîte ceva.

– Te rog, mamă. Faci asta pentru mine? E o fetiță fermecătoare.

Expresia lui era implacabilă, iar Verbena ştiu că dacă nu-i făcea pe plac, avea să piardă o parte din el pentru totdeauna. Îi cerea un lucru atît de important, încît dacă-l refuza acum ar fi afectat serios relația dintre ei.

– I-am promis surorii mele că voi încerca s-o ajut şi am de gînd să mă țin de cuvînt, orice-ar fi.

Ossie era mîndru de fiul lui. Îl vedea în el pe bărbatul de mai tîrziu şi se simțea recunoscător că Jason făcea parte din viața lui.

Verbena încercă să zîmbească, dar ieşi mai mult o strîmbătură.

– Se pare că au luat alții hotărîrea în locul meu, nu-i aşa?

Jason o strînse la piept, iar îmbrățişarea lui compensă totul. Ar fi făcut orice, numai ca fiul ei să fie fericit.

Ossie îi cuprinse pe amîndoi în brațele lui lungi, iar Verbena se rugă să se poată ataşa de copil. Fiindcă ea era aceea care avea să stea cu fetița tot timpul, iar cei doi bărbați din casă uitaseră acest lucru.

Patrick stătea în fața casei lui Sadie Beasley, cu muzica urlînd la maximum. Mama ei se uită prin perdeaua de plasă şi înjură printre dinți.

Sadie era o fată drăguță, cu păr lung şi negru şi ochi căprui adînci. Avea piele măslinie, moştenirea unei bunici italience, sîni mari, talie îngustă şi picioare suple. Mama ei se temea pentru ea.

Avea doar şaisprezece ani şi deja îi crea mari probleme. Fata intră în cameră.

– Eu mă duc puțin.

Mabel Beasley clătină din cap.

– Ba nu te duci nicăieri. Să nu te mai prind cu afurisitul ăsta!

Sadie rîse, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume.

– Fii serioasă, mamă, zău aşa. Ce-ai să faci, ai să mă ții cu forța?

Îşi ridiculiza mama şi o ştiau amîndouă.

– Sînt foarte serioasă, fata mea...

Sadie ieşi din cameră, iar Mabel simți frustrarea oricărei mame care şi-a scăpat complet copilul de sub control. Ochii i se umplură cu lacrimi de furie şi teamă, în timp ce-şi privea fermecătoarea fiică intrînd în maşina celui mai mare bandit din partea locului, Patrick Connor. Avea s-o distrugă fără să stea un moment pe gînduri, fără nici o mustrare de cuget, dar Sadie era prea proastă ca să-şi dea seama.

Numai de-ar fi fost acolo soțul ei, el ar fi oprit-o. Dar era plecat undeva în nord, cu gagică-sa, o fată abia cu zece ani mai mare decît fiica pe care şi-o părăsise fără o singură privire în urmă. Fiica pe care cîndva declarase c-o iubea mai mult decît orice pe lume.

Era de mirare că fata hălăduia pe străzi cu Patrick Connor? Îi ofera tot ce-i refuzase pînă atunci viața, iar ea era prea tînără şi visătoare ca să bănuiască, măcar, că nu peste mult avea să înceapă să se achite.

Alan Jarvis o văzu pe Marie sosind cu Mercedes-ul lui Mikey şi simți că inima îi cădea în pantofi. Probabil Mikey o luase de la pensiune, iar asta mirosea a aranjament între ei. Mikey locuia-n mausoleul ăla mare din Essex, aşa că trebuise să se scoale devreme ca s-o ia de la casa de reabilitare.

Imaginea lor împreună îl umplea pe Alan de furie. Ce-avea Mikey Devlin, şi lui îi lipsea? Îşi pusese întrebarea

asta de nenumărate ori, în ultimele cîteva zile. Nu-i păsa de reputația Mariei: prostituată, hoață, toxicomană, criminală. Lista era nesfîrşită, dar ar fi dat orice ca să se uite la el măcar o dată ca la un posibil amant.

Probabil că Marie nu mai era în toate mințile dacă-şi închipuia că-i putea face față celui mai mare nebun din oraş. Alan era îngrijorat pentru ea. Devlin cerea un preț pentru orice ajutor pe care-l acorda cuiva, şi de obicei prețul întrecea toate aşteptările.

– Ascultă, Marie, îşi promit c-am să aflu tot ce pot. O să fie inculpat, apoi reținut în arest. Nu-l văd ieşind pe cauțiune, cu atît mai puțin de la Curtea Magistraților. Fraierii ăia-s renumiți că n-au curaj să lase pe cauțiune. Vom vedea cum merge la Coroană. Dac-ajungem pînă acolo, vom cere judecător în cameră, da' să nu-ți faci prea mari speranțe, O.K.?

Marie dădu din cap.

– Nu-mi vine să cred că tata a fost în stare de aşa ceva. Tocmai pe Petey să-l omoare! Nu era decît un fleț. Karen pusese focul, nu soțul ei.

Lui Mikey, personal, puțin îi păsa, dar ştia că nu era cazul s-o spună.

– Petey a căutat-o cu lumînarea. Cred că tatăl tău a făcut o faptă bună. Şi eu aş fi făcut la fel, dacă cineva-mi prăjea vreun membru de familie. Nu poți lăsa oamenii să scape cu una cu două, după o figură ca asta! Ar începe să creadă că-şi pot permite să facă tot ce le trăsneşte prin minte. Cînd ai de-a face c-un sonat, trebuie să fii şi mai sonat ca el. Aşa merge lumea. Sau, cel puțin, lumea noastră.

Şi-acum, nu-ți mai face griji. Am să-mi sun avocatul, să vedem ce se poate face. Dacă ajunge la 'Ville, am acolo cîteva mutre care pot să-i uşureze şederea, O.K.?

Marie dădu din cap. Încă o dată, faptele altcuiva îi întorseseră lumea cu susu-n jos, dar ştia ce se ascundea sub brutalitatea tatălui ei. Toate acele necazuri proveneau

de la ea, iar asta începea s-o apese. Mikey îi ridică bărbia cu două degete şi o sărută uşurel pe gură.

– Lasă-mă să am eu grijă de tine o vreme, mm?

Vorbea serios, iar Marie îi era recunoscătoare pentru bunătatea lui. Avea nevoie de un prieten. Mikey Devlin reieşise a fi un om mult mai bun decît se aşteptase ea, lucru care o bucura nespus.

– Îți mulțumesc, Mikey.

Coborî din maşină, pregătindu-se să înfrunte mînia lui Alan. Ştia ce simțea la adresa ei şi-i părea rău pentru el. Era uimită că-i putea atrage pe amîndoi, deşi-i cunoşteau trecutul şi reputația. Probabil faptul că nu arătase nici un interes real asupra lor avusese cel mai mare efect. Pentru că *nu* o interesau în nici un fel. Bărbații aduceau necazuri, dacă nu-i puteai controla, iar Marie era hotărîtă să-l controleze pe Mikey şi să se folosească de el pentru a o ajuta pe Tiffany.

În Portakabin, Alan o aştepta cu un zîmbet înghețat. Marie încercă să se poarte normal şi plăcut.

– Am auzit despre tatăl tău, îi spuse el. Îmi pare rău.

Marie îşi puse poşeta pe scaun şi deschise computerul.

Alan o privea prudent.

– Cum a fost cu Mikey? Te-ai distrat bine?

Marie se întoarse spre el, de la birou, cu părul blond căzîndu-i peste față.

– Da, Alan, mulțumesc. Deşi vestea despre tatăl meu mi-a tăiat tot cheful, cum îți dai seama.

Sarcasmul ei îl duru, dar ripostă oricum:

– Totuşi, nu prea tare, hmm?

Fața Mariei deveni mai dură, mai hotărîtă. Alan îi simți toată forța furiei cînd răcni la el:

– Viața mea sexuală mă priveşte pe *mine*, Alan!

Era atît de furios, încît toate bunele lui intenții zburară pe fereastră.

– Deci, te culci cu el?

Îşi regretă cuvintele imediat ce le rostise. Dar era prea

tîrziu ca să le mai retracteze. Cu o expresie aproape maniacală, Marie strigă:

– Ascultă, Alan, lucrez pentru tine, da? Nu eşti taicămiu, care- ntîmplător tocmai înfundă pîrnaia fiindcă, la fel ca tine, s-a băgat unde nu-i fierbea oala. Dacă am chef să mă-ntîlnesc cu Mikey Devlin, o fac, e clar? Şi nu poți să mă opreşti.

Se priviră lung cîteva secunde. Relația dintre ei se schimbase şi amîndoi erau conştienți de acest lucru. Alan era un om slab, dar bun în adîncul sufletului. Marie regreta că-l afecta atît de mult şi ştia că nu merita. Toată acea gelozie nu merita osteneala. N-avea nevoie de dragostea acestui bărbat, iar el era prea prost ca să-şi dea seama că în cele din urmă l-ar fi distrus. Marie îşi luă poşeta.

– Plec, Alan, pînă nu spunem amîndoi nişte lucruri pe care le vom regreta cu adevărat.

Alan rămase în uşă, cu tristețea întipărită pe față.

– Iartă-mă, Marie. Te rog, nu pleca.

Îl privi. Chipul îi era descompus de amărăciune, iar Mariei îi păru atît de rău pentru el, încît îi veni să plîngă. În ultima vremea, îi venea să plîngă tot mai des.

– Te rog, Marie, ascultă-mă. Cine-o să-mi mai țină registrele, dacă tu mă părăseşti?

Nu-i răspunse.

Alan era disperat. Ştia că, dacă pleca atunci, n-avea să se mai întoarcă. Trebuia să îndrepte răul pe care-l făcuse. Trebuia s-o păstreze în apropierea lui cu orice preț.

– Haide, să uităm ce-a fost. Îmi ieşisem din fire. Ştii bine că dacă pleci n-ai să-ți poți lua un apartament, nu-i aşa? Va trebui să-ți găseşti altă slujbă, şi toate cele. Ce-a fost a fost, să ne închipuim că nu s-a întîmplat nimic.

Marie îşi lăsă geanta pe podea, iar Alan se simți atît de uşurat încît începu să tremure. Niciodată în viața lui nu mai simțise aşa ceva pentru cineva.

Parcă l-ar fi vrăjit.

– Iartă-mă, Marie. De parcă n-ai avea destule pe cap în clipa asta...

Marie se aşează la birou, cu faţa ascunsă în palme. Plîngea atît de încet, încît un moment Alan nu-şi dădu seama ce se întîmpla.

– De ce-a făcut tatăl meu asta, Alan? Parcă şi-ar fi ieşit din minţi, şi numai eu sînt de vină. Într-un fel, toate se întîmplă numai din vina mea. Biata mea mamă, tatăl meu, copiii mei... parc-aş fi blestemată. Sau parcă eu i-aş blestema pe toţi cei care intră în contact cu mine.

Alan îi puse uşor o mînă pe umăr.

– Nu eşti blestemată, Marie. Eşti doar o victimă, o victimă a înfăţişării şi a personalităţii tale. Atragi oamenii şi, din păcate, uneori îi atragi pe cei nepotriviţi. Dar trebuie să te străduieşti în continuare, draga mea. Asta-i tot ce poţi face, tot ce poate face oricare dintre noi. Încearcă să le faci pe toate să iasă bine.

– Sînt obosită, Alan, sînt sătulă de toate. Atrag necazurile ca un magnet, dintotdeauna am făcut-o. M-am săturat să-mi pară mereu rău, să-mi cer iertare pentru că trăiesc. Să distrug oamenii fără a sta o clipă pe gînduri. Uită-te la fiica mea, uite ce-a ajuns. Patrick Connor a făcut din ea o altă versiune a mea însămi.

– Cum spuneam, tot ce poţi e să-ncerci să faci lucrurile să iasă bine.

Marie rîse cu tristeţe.

– Greu ordin, Alan. Pînă şi lui Iisus Christos însuşi i-ar fi fost greu să le descurce pe toate astea.

– Bea-ţi ceaiul. Viaţa le rezolvă pe toate, ai să vezi.

Marie încercă să-i zîmbească, dar îi era atît de greu... Nu mai avea putere să tot facă pe viteaza. Îi era tot mai greu cu fiecare zi.

– Ce vrei să spui, Patrick?

Sadie Beasley se simţea în extaz ori de cîte ori făcea dragoste cu acel om. Era tot ce-şi dorise vreodată. Chipeş, sexy şi dur. Toţi ştiau cine era, îi plăcea să fie văzută

cu el, să le povestească prietenelor. Şi urma s-o instaleze într-un mic apartament, ca să scape de pisălogelile maică-sii. Abia aştepta.

Mama ei n-avea atîta minte încît să păstreze un bărbat; tatăl lui Sadie le părăsese fără o singură privire în urmă. Ei bine, ei n-avea să i se întîmple aşa ceva. Nici pomeneală. Avea de gînd să-l ţină la ordine pe bulangiul ăsta. Era mort după ea şi aşa intenţiona să-l păstreze.

Tocmai îşi încheia hainele la loc, cînd cineva se aşeză pe bancheta din spate a maşinii. Se întoarse şi văzu o fată care-i zîmbea.

– O să fie perfectă, Patrick.

Sadie se uită de la unul la altul cu uimire şi-l văzu pe Patrick rînjind.

– Îţi place, Maisie?

Cealaltă fată rîse.

– E perfectă.

Sadie era nedumerită.

– Despre ce vorbiţi?

– Ai să stai cu Maisie, o prietenă a mea.

Patrick făcu prezentările, cu o curtoazie exagerată:

– Maisie, Sadie. Sadie, Maisie.

Sadie înţelese că se întîmpla ceva fără ştirea ei. Era clar că Patrick şi Maisie aveau planurile lor.

Dintr-o dată, o cuprinse spaima. Atmosfera era încărcată, şi-şi dădu seama că toate iluziile ei despre Patrick se spulberau. Era complet stăpîn pe situaţie şi fusese o proastă dacă-şi închipuise altceva.

– Vreau să mă duc acasă.

Patrick aprinse un chiştoc şi inhală adînc înainte de a vorbi.

– Vreau să mă duc acasă imediat!

– Auzi la ea! zîmbi Patrick. Mai are şi pretenţii.

Sadie era speriată de-a binelea şi ştia că trebuia să coboare din maşină. Toate lucrurile pe care i le spusese mama ei despre Patrick Connor îi reveniră în minte, într-un iureş de spaimă.

– Ai să faci în mă-ta ce-ți spun eu, e clar?

Nu-i răspunse, holbîndu-se doar la el cu ochii aceia mari, aşa că Patrick o plesni peste faţă.

– E clar?

Dădu din cap. Patrick se destinse. Nu voia să-i lase semne. Oricum, era o bleagă, numai gura de ea, nici o snagă, ca la toate de teapa ei.

– Acuma Maisie o să te-nveţe tot ce-ai nevoie să ştii ca să fii una din fetele mele, O.K.? De la cum să te-mbraci, pînă la cum să dai un show ca lumea. Ai s-o asculți şi-ai să faci tot ce-ți spune ea. Nu vreau s-aud vorbe despre tine, fiindcă dac-aud, mă duc la mă-ta şi-i smulg inima din piept. Înțelegi ce-ți zic?

Sadie dădu din cap, cu faţa încremenită de groază.

Zîmbind blînd, Patrick redeveni chipeş şi simpatic.

– Faci ce-ți spun eu, şi-ai să cîştigi bine şi capeți tot ce-ți doreşti: independența şi reputația pe stradă. Dacă mă contrazici vreodată, am să mă supăr, şi nu vrei să mă supăr, nu-i aşa?

Glasul îi era glumeț şi prietenos. O împunse uşor cu degetul în piept.

– Zîmbeşte, Sadie. Tocmai ai primit ce-ți doreai, dulceață. Nu mulți au parte de norocul ăsta, nu? Ține minte vorba veche din popor, scumpo. Ai grijă ce-ți doreşti, că s-ar putea să ți se împlinească. Ei bine, ție ți s-a împlinit, fetițo. Felicitări.

Sadie se simțea ca şi cum s-ar fi trezit în cel mai negru coşmar al ei – şi, desigur, avea dreptate.

Detectivul Inspector Palmer ascultă diagnosticul medicului şi oftă. Era un bărbat masiv şi transpira abundent. Asasinarea lui Petey Black fusese şocantă, chiar dacă nu întru totul neaşteptată. Cineva tot ar fi avut să-l omoare la un moment dat, sau altfel ar fi primit o condamnare cît toate zilele. Carter le făcuse tuturor o favoare.

Desfăşurarea de forțe necesară pentru a pentru a ține sub supraveghere casa Black era fenomenală.

– Pe scurt, Carter nu-i în formă pentru nimic în momentul de față. A depăşit limita şi are nevoie de asistență psihiatrică adecvată. Nu i se poate da drumul să umble liber, omul are mințile prea tulburate.

Palmer oftă din nou. Avea mîncărimi, în cabinet era o căldură înăbuşitoare. Spera s-o rezolve cît mai devreme; îi venea să-şi lase capul pe birou şi să doarmă. Nu-l interesa cu adevărat ce se întîmpla acolo. Aerul era prea uscat, şi-i venea să tuşească tot timpul. Oftă zgomotos, iar medicul îşi dădu ochii peste cap.

– Ascultă, Palmer, îmi pare rău dacă te plictisesc. Mi-ai cerut o opinie profesională şi ți-o prezint.

Se ridică în picioare.

– Scuzați-mă, domnule doctor Jannet. Am probleme din cauza încălzirii. S-a stricat instalația şi n-o mai putem închide. Vă rog, luați loc şi spuneți-mi ce avem de făcut.

Celălalt se aşează din nou.

– Carter suferă de o formă gravă de depresie, atîta lucru e evident. Are nevoie de tratament medicamentos şi ajutor psihiatric, imediat ce se poate aranja. E un pericol pentru sine însuşi şi pentru toți cei din jur.

– A recunoscut omorul?

Doctorul Jannet zîmbi.

– Ştii şi dumneata atîta lucru, Palmer. Cînd se va simți mai bine, ai să-l poți interoga. Pînă atunci, are nevoie de îngrijiri şi medicamente.

Palmer oftă din nou. Niciodată nu-i plăcuseră medicii, iar snobul ăsta înfumurat din fața lui n-avea să-i schimbe opinia.

– Deci, nu-l putem interoga?

Jannet clătină din cap.

– Are nevoie de un mediu adecvat, de un spital sigur. N-aş recomanda închisoarea în perioada asta, decît dacă nu-l putem ține în altă parte.

– Vasăzică, e un nu categoric?

Medicul confirmă.

– Cel mai categoric nu. Are neapărată nevoie de un

loc sigur şi un oarecare ajutor, înainte de a mai face rău şi altora.

– Să zicem că merge. Dar ştim că l-a omorît pe Black, a recunoscut în maşina poliției. Cuvintele lui au fost: „Am să rad toată familia, ăştia trebuie să fie exterminați ca şobolanii."

Zîmbi.

– Cel mai rău e că are şi el dreptatea lui. Familia Black i-a ars de vie nevasta, soția mortului e închisă pentru incendierea casei lui Carter.

– Cu tot respectul, Palmer, asta-i problema voastră. Omul trebuie să fie transferat, şi cît mai repede, e clar? Am să văd ce se poate aranja.

Doctorul plecă, iar Palmer îşi scoase sacoul. Mirosea a sudoare, din cauza cămăşii de poliester. Chemă un subordonat.

– Dă-i lui Carter orice vrea de mîncare şi de băut. Va fi mutat într-un spital păzit, n-avem cum să-l interogăm acum. După ce s-au cîcîit pîn-la paştele cailor, la concluzia asta au ajuns doctorii. Oricum, e un tip cumsecade, vezi să fie bine îngrijit, O.K.? Dar ia seama, încă mai e foarte periculos.

– Am înțeles. A sunat fiică-sa, vrea să ştie cînd îl poate vizita.

Palmer ridică din umeri.

– Cine să ştie? În clipa asta, e mai nebun decît cel mai sonat dement, atîta lucru-i clar. Îl dăm în primire şi vedem ce se mai întîmplă.

Sadie se uită prin apartament şi oftă uşurată. Era frumos, cu un televizor, un video şi o instalație hi-fi decentă. Şi era decorat plăcut, cu pereți deschişi la culoare şi mobilă scumpă. Îşi putea imagina uşor cum ar fi trăit într-un asemenea lux. Mai exista şi o baie, cu oglinzi pe pereți şi o cadă mare într-un colț.

Era tot mai veselă. Se aşteptase la o cocioabă, dar nici vorbă de aşa ceva.

Patrick o observa atent. Văzuse de foarte multe ori asemenea reacții.

– Îți place casa?

Glasul îi era prietenos, iar Sadie zîmbi vesel, răspunzîndu-i:

– E fantastică, Pat.

– Va trebui să munceşti pentru ea, fetițo, ştii asta, nu?

Sadie dădu din cap.

– Te-am ales ca să lucrezi cu Maisie aci de față şi-ai să cîştigi bani frumoşi, fără discuție, da' trebuie să-i meriți. Vreau să zic, cinci sutare pe săptămînă-s o grămadă de bani.

– Cinci sute pe săptămînă?

Vocea îi era surescitată. Patric ştia că, în sinea ei, deja se lăuda fată de prietene, imaginîndu-şi expresiile lor.

Dădu din cap.

– Şi toate pietrele pe care poți să le tragi în piept, fetițo. Toate-au să-ți stea la picioare.

Maisie îl urmărea în tăcere cum o pregătea pentru vestea cea proastă.

– Ce trebuie să fac?

Ştia, i se simțea în voce, i se vedea pe față.

– Ce ți se spune.

Maisie pregăti o pipă şi i-o oferi fetei. Aşezîndu-se, Sadie inspiră adînc, avînd nevoie de drog ca să poată asculta ceea ce aveau să-i spună în continuare. Patrick îi pregăi un Scotch cu coca, pe care Sadie îl bău dintr-o suflare. Cînd drogul îşi făcu efectul, Maisie începu s-o dezbrace, în timp ce Patrick instala camera video.

După ce o dezbrăcă pe Sadie complet, Maisie o studie cu un ochi de profesionistă.

– E delicioasă, Pat. O să facem treabă bună cu ea. Fără machiaj, va arăta mult mai tînără. Am deja clientul ideal în minte. Să-l sun?

Patrick dădu din cap, fascinat, felicitîndu-se încă o dată în sinea lui.

Peste douăzeci de minute, apăru un bărbat gras şi chel. Avea dantură falsă care i se potrivea prost în gură şi o burtă umflată, brăzdată de vergituri. N-avea idee că era filmat şi, în timp ce-l privea cum se distra cu cele două fete, Patrick se întrebă dacă i-ar fi păsat.

Era curios să ştie ce-avea să simtă Sadie la vederea benżii, auzind că urma s-o ducă la maică-sa acasă.

Atunci, avea să-i stea complet la discreție. Patrick trebuia să improvizeze din mers, dar în fond ar fi trebuit s-o aibă pe Tiffany la muncă în seara aceea, nu pe Sadie, iar acest gînd îl rîcîia.

Însă urma să i-o plătească din plin. Nimeni nu-i trăgea clapa lui Patrick Connor, iar cea care ştia cel mai bine acest lucru era Tiffany Carter.

CAPITOLUL 18

Marie era la curtea de vechituri. Ajunsese la un fel de armistițiu cu Alan şi se adîncea în muncă, pentru a-şi alunga din minte alte gînduri. În cele patru zile trecute de la asasinarea lui Petey Black, încercase să se împace cu situația, dar nu reuşise. Se simțea mai rău ca oricînd. De fiecare dată cînd se gîndea că tatăl ei era închis, i se frîngea inima în piept. Îi sărise o doagă, cum succint se exprimase Mikey, şi ştia că ea era cauza. Îşi putea imagina cum îl hărțuise Louise de-a lungul anilor, mai ales în legătură cu ea. Numai de nu s-ar fi împuşcat Marshall, atunci viața lîngă mama lor n-ar fi fost atît de imposibilă.

În timp ce lucra, simți prezența altei persoane în spatele ei şi se întoarse să vadă cine era. Aşteptîndu-se la un client, sau la un prieten de-ai lui Alan, fu uimită să vadă un negru înalt, în costum, zîmbindu-i. Primul ei gînd fu că Alan progresa, iar acesta era un client de categorie superioară.

– Vă pot ajuta cu ceva?

Negrul zîmbi.

– Marie Carter? întrebă el.

– Sînteți de la poliție?

– Nu, domnişoară Carter, nu sînt polițist. Sînt tatăl adoptiv al fiului dumneavoastră, Jason.

Ossie îi văzu fața albindu-se şi expresia alarmată, în timp ce întreba cu voce sufocată:

– E totu-n regulă? N-a pățit nimic?

– Calmați-vă, e bine. Vrea să vă vadă, şi am vrut să mă asigur că n-aveți nimic împotrivă.

Văzu expresiile care i se succedau pe față. Bucura, speranța şi teama. Presupuse că se temea să-şi vadă fiul în față după ceea ce-i făcuse lui şi surorii sale, cu atîția ani în urmă. Înțelegea acest lucru, dar era uimit să vadă că avea aceleaşi calități rafinate care erau evidente la fiul ei. Acelaşi gen de prezență, lăsînd o impresie de neşters.

Ossie înțelegea în sfîrşit de unde i se trăseseră Mariei toate acele necazuri. Îi scotea pe bărbați din minți. Unele femei aveau această calitate, cele mai multe n-o aveau. Marie Carter o avea din plin. Îi dădea senzația că, dacă reuşea s-o aibă, i-ar fi dăruit cea mai grozavă partidă de sex din viața lui.

Aceste gînduri îl excitau şi-l şocau. Niciodată nu mai simțise aşa ceva. Prezența ei era aproape electrică.

– Vrea să vă vadă fiindcă sînteți mama lui. Are nevoie să vă vadă, domnişoară Carter, şi cred că şi dumneavoastră aveți nevoie să-l vedeți. Am dreptate?

Ossie zîmbea din nou, iar Marie se bucura să vadă că fiul ei fusese adoptat de un om atît de bun. Îl cunoştea doar de cîteva minute, şi deja îi putea simți bunătatea.

Îl privi în față, cu ochii ei albaştri umeziți de emoție şi gura tremurîndu-i, în timp ce spunea:

– Dar a refuzat să mă vadă. Cînd am întrebat, mi s-a spus că fusese abordat şi nu voia să reia nici un fel de legături cu mine.

Ossie nu avea idee despre ce vorbea.

– Mă rog, acum vrea să vă vadă oricum.

– Chiar aşa...?

Vocea Mariei era nesigură, iar lui Ossie i se înmuie inima.

– De ce-aş fi făcut atîta drum, dacă nu ca să-l ajut? E hotărît să vă vadă şi abia aşteaptă. Îl iubesc, domnişoară Carter, îl iubesc cu disperare, şi cred că Jason are nevoie de dumneavoastră. Cred că are nevoie de dumneavoastră în viaţa lui. E un băiat bun, ascultător. Veţi fi mîndră de el.

Marie îşi ridică mîinile la gură, cu o expresie şocată şi surprinsă. Apoi spuse cu sinceritate:

– N-am crezut niciodată că voi ajunge să trăiesc ziua asta. Atîţia ani am visat-o şi m-a ajutat să nu-mi pierd minţile. M-am rugat să fie amîndoi bine, să aibă parte de oameni care să-i îngrijească, şi măcar jumătate din rugăciunile mele şi-au aflat răspunsul. Vă mulţumesc. Vă mulţumesc că aţi venit aici.

– Mulţumiţi Serviciilor Sociale. De-acolo am aflat adresa. Mai este un motiv pentru care am venit, şi anume Tiffany, dar acum nu e momentul să vorbim despre asta. Să trec să vă iau cînd terminaţi programul, iar atunci vom putea discuta în amănunt?

– Tiffany e bine?

Auzindu-i îngrijorarea din voce, Ossie zîmbi încurajator.

– Aproape bine. Acum trebuie să mă întorc la slujbă. În ultima vreme, tot trebuie să contramandez diverse consultaţii. Bine că am şi un cabinet particular, altfel m-ar fi dat afară!

Marie se întrebă despre ce vorbea, dar preferă să nu insiste.

– Veţi reveni? Pot pleca la cinci... chiar şi mai devreme, dacă e nevoie.

– Nici o grijă, am să revin.

Şi plecă. Marie îi privi maşina ieşind din curte şi se întrebă cum putea Dumnezeu să-ţi întindă astfel o mînă

tocmai cînd erai la cea mai mare ananghie. Avea să-şi vadă fiul, copilul ei cel mai mic. Şi el voia s-o vadă, chiar voia s-o vadă, iar Marie avea senzaţia că-i exploda capul de-atîta emoţie. După atîţia ani, urma să audă iar glasul lui Jason, să respire acelaşi aer cu el; să fie în acelaşi loc cu fiul ei iubit.

Auzi zgomot din curte şi se duse la fereastră, cu mintea încă la Jason. Îi văzu pe Mikey Devlin şi nişte oameni de-ai lui punînd nişte arme în portbagajul maşinii lui Alan. Îl văzu pe Alan privindu-i de pe margine şi înţelese că situaţia nu-l mulţumea deloc.

Oftă. Alan era vîrît pînă peste cap şi nu mai era decît o chestiune de timp pînă să fie prins.

Mikey o văzu şi-i făcu cu mîna, apoi se apropie, zîmbindu-i vesel.

– Frumoasă zi, nu-i aşa? Luna mai e întotdeauna frumoasă. Ziua mea de naştere e în mai, adăugă el rîzînd.

Marie îi surîse, întrebîndu-se ce urmărea.

– Ne-ntîlnim diseară?

– Nu pot, Mikey. Mă duc să-mi văd fiul.

Mikey se bucură sincer pentru ea.

– Minunat, nu?

Marie dădu din cap.

– Absolut minunat. Mă simt cam nervoasă, sinceră să fiu.

Cu un gest jucăuş, Mikey îi apăsă pieptul cu pumnul.

– De ce? E un băiat norocos. Dac-ai fi fost maică-mea, în veci n- aş fi fugit de-acasă.

Vorbise tare, astfel încît cei care erau cu el rîseră, iar Marie zîmbi îngăduitor.

– Şi dacă nu mă place? După tot ce-am făcut cu ani în urmă, poate fi cam greu pentru el.

Mikey făcu un gest nepăsător.

– Ei, şi? Ce s-a-ntîmplat, s-a-ntîmplat. Lasă trecutu-n pace, Marie, şi simte-te bine şi tu astă seară. Gîndeşte-te la mine-n pat, în căsoiul ăla, asta o să-ţi aducă un zîmbet pe buze. Şi-acum, dă un pupic aici, frumoaso, trebuie să

zbor. Am întîlnire c-un tip, în legătură c-un cîine.

Zîmbi.

– Ştii, chiar aşa e. Trebuie să discut cu avocatul despre fosta mea nevastă!

Marie rîse şi ea, iar Mikey se bucură c-o înveselise. Înțelegea ce simțea şi o plăcea mult. Voia s-o vadă fericită. Dacă n-avea grijă, Marie risca să-l transforme într-un om cinstit!

Dădu muzica mai tare şi claxonă, în timp ce ieşea din curte, iar Marie îi făcu cu mîna.

– Nebănuite sînt căile iubirii, mm? Îl ai la degetul mic, comentă Alan. Profită la maximum, Marie. N-o să dureze mult.

– Ce vrei să spui?

Zîmbindu-i, Alan ridică din umeri.

– Nimic. Numai că niciodată nu ține mult, cu el, oricine-ar fi.

– Atunci, să sperăm că se va sătura şi să tot aducă la tine-n curte toate astea, da?

Alan nu-i răspunse. Marie se aşteptase, de aceea i-o şi spusese. Totuşi, i-ar fi plăcut să-i dea vestea, dar nu era nici momentul, nici locul potrivit. Făcu două cafele şi, în timp ce sorbea din lichidul fierbinte şi dulce, îşi imagină întîlnirea cu fiul ei.

Îi creştea inima de bucurie.

Tiffany arăta şi se simțea îngrozitor. Ieşise din spital cu un mantou furat, iar acum era în drum spre casa abandonată. Îi era rău şi frică, nu din cauza rănilor, ci pentru că nevoia de crack devenise copleşitoare. Putea înfrunta durerea, dar cel mai tare o speria gîndul că s-ar fi putut întîlni din nou cu Patrick.

Imediat ce se îndepărtă destul de spital, deschise poşeta pe care o sustrăsese din oficiul surorilor. Spre norocul ei, găsi cincizeci de lire sterline, o factură la electricitate în valoare de patruzeci şi cinci de lire şi cîteva credit carduri. Opri un taxi şi se duse mai întîi la Rosie, unde

nu-i răspunse nimeni, apoi la Carole Halter. Aceasta îi datora bani, iar Tiffany era hotărîtă să nu plece fără ei.

– Te simți bine, scumpo? întrebă şoferul. N-arăți prea grozav.

Tiffany zîmbi atît cît putea.

– Am avut un accident de maşină.

– N-ar trebui să fii în spital?

Cuvintele lui o amuzară.

– N-ar trebui să conduci rahatul ăsta de taxi?

Vorbise pe un ton glumeț, dar omul pricepu aluzia. Conduse în tăcere pînă la adresa indicată şi nu se alese cu nici un bacşiş.

Clătină din cap cu tristețe, privind-o cum urca şchiopătînd scara şubredă a blocului. În ultima vreme, vedea atît de multe fete ca ea...

Carole Halter tocmai se pregătea să iasă la produs şi fu extrem de surprinsă cînd o văzu pe Tiffany la uşa ei.

– Dac-ai venit aici fiindcă i-am spus maică-tii totul, poți s-o ştergi. N-am nici timp nici energie pentr-un scandal.

Vocea ei stridentă era nervoasă, iar Tiffany presupuse că-l văzuse deja pe Patrick.

– Uită-te la mine, pentru numele lui Dumnezeu, arăt de parc-aş fi în stare să fac scandal? Lasă-mă doar să mă întind aici cîteva ore şi fă-mi rost de nişte crack, Cal. Asta-i tot ce vreau.

Carole o trase în casă şi trînti uşa. Apoi oftă.

– Da' ştiu că ai tupeu, Tiff, să vii aici. Eşti la fel ca maică- ta. Aduci necazurile cu tine.

Tiffany, obişnuită cu fățărnicia deplină a acelei femei, nici nu se osteni să-i răspundă.

– Am nişte carduri, dacă le vrei.

Interesul Carolei se trezi imediat.

– De unde le ai?

– Am furat o poşetă. Uite o Visa, o MasterCard şi o Switch.

Îi dădu cardurile, iar Carole zîmbi.

– Şaizeci-la-patruzeci pe oricît scot de pe ele, mm?

Tiffany dădu din cap. Era obosită. Nu voia decît o piatră şi puțină linişte.

– Oricît. Numai procură-mi, bine?

Îi dădu şi cele cincizeci de lire sterline.

Fața răvăşită a Carolei se tulbură dintr-o dată.

– Te-a făcut chisăliță, este?

Tiffany ridică din umeri.

– Fă o baie, Tiff. Ai să te simți mai bine.

Intră în baie. Era murdară ca de obicei.

– Nu, mulțumesc. N-am chef să mă aleg cu vreo infecție.

Carole rîse.

– E o cutie veche de Vim pe-acolo pe undeva. Spal-o cu aia. Niciodată n-am fost prea gospodină, toată lumea ştie.

Tiffany reveni în haosul din salon şi se întinse pe canapea. Puțea, ca de obicei. Îşi amintea canapeaua aceea de cînd era mică şi venea în vizită cu mama ei. Puțise încă de pe-atunci, puțea şi-acuma. Toată casa era o ruşine. Dar nu-şi putea permite să facă mofturi, era o cerşetoare şi o ştia.

– Mai repede, Carole, da'? Simt că-mi vin dracii.

Carole îşi trase un mantou jerpelit peste hainele de prostituată, oftînd.

– Parc-ai fi maică-ta. Drogurile fac din om neom, Tiff. Bea şi tu un pahar, asta-i otrava mea.

Tiffany n-o asculta. Dacă o singură persoană îi mai spunea că semăna cu mama ei, avea să urle. Ştia că aşa era, n-avea nevoie să i se tot aducă aminte. Se gîndi la fiica ei şi izgoni gîndul. N-avea putere să se ocupe şi de ea şi, dacă o luau părinții fratelui ei, cu atît mai bine. Jason părea să se fi aranjat de minune cu ei.

Viața era grea şi avea să devină şi mai grea. Nimeni nu ştia mai bine decît ea acest lucru.

Maxie şi Eddie beau un rînd în Dean Swift. Aveau întîlnire acolo cu un bărbat care avea cîteva informații

pentru ei. Nu se aflau pe teren propriu, aşa că se simţeau cam neliniştiţi. În timp ce sorbeau din beri, priveau în jur prudenţi. Dar localul părea destul de prietenos şi, treptat, se relaxară.

Dino Carvalles intră în cîrciumă cu obişnuitul lui zîmbet bine dispus şi le făcu cu mîna, în timp ce-şi lua de băut. Apropiindu- se de masă, întrebă vesel:

– Cum merge, băieţi?

Maxie zîmbi. Dino era un tip amuzant. Avea un simţ al umorului înnăscut, care făcea glumele lui cu atît mai comice.

– Bine. Şi ţie?

Dino ridică din umeri.

– Ca de obicei. Ia să vedem, ce-i zici unei gagici cu doi ochi vineţi şi-o buză umflată? „Na, asta o să te-nveţe să-ţi ţii clanţa!"

Rîseră toţi trei, împreună cu alţi trei bărbaţi care auziseră bancul, de la altă masă. Unul strigă:

– Cum se numeşte un cioroi în costum? Acuzat!

Cei de lîngă el izbucniră în rîs, dar Maxie se răsuci în scaun, privindu-i ameninţător:

– Ce-ai zis, băi labă?

Cel care spusese gluma era înalt, ras în cap şi cu un tatuaj în jurul gîtului pe care scria: „Tăiaţi aici". Maxie văzuse toată viaţa indivizi ca el şi nu putea să-i sufere. Le detesta rasismul, faptul că se considerau mai presus decît el şi fraţii lui negri, numai fiindcă erau albi.

Găliganul nu rîse, ridicîndu-se doar ameninţător.

– Afară, imediat.

Eddie se ridică împreună cu Maxie. Şi pe el îl deranja comportamentul lor şi era hotărît să le-o arate.

– Băi, ia haideţi în parcare!

Ieşiră cu toţii. În momentul cînd ajunseră în stradă, Maxie văzu cinci tipi într-un Cavalier alb. Îşi dădu seama înaintea lui Eddie că li se întinsese o cursă. Indivizii erau utilaţi şi, cînd coborîră din maşină, Maxie simţi că i se lichefiau măruntaiele. Dino lua distanţă. Cînd întîlni privi-

rea lui Maxie, ridică din umeri ca pentru a se scuza.

El fusese momeala şi n-o putuse face decît pentru o singură persoană. Eddie îşi dădu seama că totul era din cauza lui Tiffany Carter şi se blestemă pentru că se amestecase.

Surprinse privirea lui Maxie şi ştiu că şi el se gîndea la acelaşi lucru. În jur se scoteau cuţite, răngi şi bîte de baseball. Era groasă; n-avea să fie doar o ciomăgeală. Erau ca şi morţi.

Skinheadul înalt rînji.

– Salutări de la Patrick Connor.

Bătaia fu rapidă şi brutală. Eddie muri în drum spre spital, iar Maxie nu-şi mai regăsi niciodată cunoştinţa.

În ziare apăru ca o crimă rasială, aşa cum se aşteptase Patrick.

N-avuseseră nici o şansă.

Verbena era acasă, aşteptîndu-şi soţul s-o aducă pe femeia care-l născuse pe Jason, dar nu-i fusese niciodată mamă. Fiul ei – fiul *ei,* nu al acelei femei – făcuse deja duş şi se schimbase în hainele de gală, aşteptînd cu sufletul la gură sosirea Mariei.

Casa era curată-lună. Îi oferise menajerei suma dublă, ca să facă onorurile. Avea să-i arate tîrfei ăleia cum trăiau. Ce-i oferiseră copilului ei, pe care ea şi-l abandonase fără să stea o clipă pe gînduri. La fel cum făcuse şi fiică-sa.

Verbena tremura pur şi simplu de furie. Ştia, în adîncul ei, că voia ca Jason să-i spună mamei lui naturale c-o ura şi nu voia s-o mai vadă niciodată.

Se agăţa de această speranţă. După ce o vedea pe Marie Carter în toată strălucirea ei dezgustătoare, avea să-şi dea seama cît se deosebea de Verbena. Cu curăţenia ei imaculată. Cu iubirea pentru el. Cu devotamentul chiar. Nu se oferise s-o ia la ei pe fiica tîrfei de soră-sa? Nu-şi dovedise astfel iubirea pentru el?

După ce o vedea pe mama lui biologică, Jason avea

să-i înțeleagă grijile. Cum s-o prezinte pe o asemenea femeie prietenilor lui? Tineri de familie bună, înstăriți. Era de rîsul lumii.

Dar nu putea să rîdă; nu încă. Numai după ce-i vedea reacția. Ossie spusese că Marie părea foarte drăguță. Dar nici nu era de mirare, din partea unui liberal de modă veche ca el, care vota cu verzii şi habar n-avea de lumea reală.

– Au venit!

Auzi emoția din glasul lui Jason şi oftă. Îl auzi alergînd în antreu să deschidă uşa. Îşi aprinse o țigară, compunîndu-şi cu grijă o expresie neutră. Nu-i mai rămînea decît să vadă ce se întîmpla.

Aruncă o privire spre albumele de fotografii de pe masă şi simți un moment de triumf. Ea avea amintirile, nu femeia aceea, şi avea să i-o dovedească, subtil şi abil.

Era război, iar cealaltă femeie n-avea nici o şansă.

Marie privi casa cea mare din fața ei şi, un moment, se simți intimidată. Era pe o stradă plăcută, mărginită cu copaci, şi pe toate aleile caselor erau parcate maşini. Se afla într-un cartier rezidențial, iar o femeie îi privi curioasă în timp ce-şi vedea de treburi. Se uită cu subînțeles la costumul ei, iar Marie îşi dădu seama că lăsa de dorit.

Apoi uşa din față se deschise larg, iar Mariei i se tăie respirația, cînd îl văzu pe băiat venind spre ea. Era Marshall, fratele ei, numai că brunet şi cu pielea închisă la culoare. Dar semăna izbitor. Inima i se opri în piept, şi începu să respire sacadat, tremurător. Era fiul ei, băiatul ei, copilul ei.

Ochii i se umplură de lacrimi şi, cînd Jason se opri în fața ei, cu chipul zîmbitor plin de o bucurie atît de sinceră, Marie îl cuprinse instinctiv în brațe. Avea senzația că Dumnezeu însuşi coborîse din cer şi făcuse o minune. Era fericită, cu adevărat fericită, pentru prima oară după atîția ani.

Îi simțea mirosul: un amestec de săpun scump şi su-

doare de bărbat tînăr. Jason tremura aproape la fel de tare ca ea. Se desprinse din îmbrățișare şi o salută timid:

– Bună seara, mamă.

Marie îl strînse din nou la piept, parcă temîndu-se să-i dea drumul.

– Bună, Jason.

Vocea ei era o amintire îndepărtată, dar îi stîrnea ceva în suflet, iar Jason se îndrăgosti de mama lui ca orice băiat. Toată viața avusese nevoie de ceva, iar acum ştia de ce anume. Avusese nevoie să-şi cunoască originile, iar originea lui era această femeie drăguță care stătea în fața sa. În sfîrşit, acum avea să afle cine şi ce era el.

Marie privi în hol şi văzu acolo o femeie, îmbrăcată frumos şi cu o expresie de parcă tocmai i-ar fi înfipt cineva un cuțit în coaste.

Verbena se întoarse în bucătărie, buimăcită.

Femeia aia era frumoasă. Extrem de frumoasă. Cu totul altfel decît se aşteptase. Marie îşi fermecase fiul, iar Verbena simțea că-l vrăjise şi pe Oswald. Îl auzise spunîndu-i lui Jason cît de drăguță părea mama lui şi presupusese că nu încerca decît să-i uşureze băiatului situația. Greşise.

Îşi aprinse încă o țigară, făcîndu-şi de lucru cu cafeaua şi ceaiul. Fierbea în sinea ei şi era înspăimîntată. Femeia aceea putea să-l ia pe fiul ei, dar asta n-avea să se întîmple niciodată, atîta vreme cît Verbena încă mai sufla. În timp ce-i auzi intrînd în casă, îşi aplică pe buze un zîmbet.

Stătea lîngă chiuveta dublă, cînd Marie intră în bucătărie, întinse mîna şi spuse încet:

– Bună seara. Vă mulțumesc că m-ați invitat în casa dumneavoastră atît de frumoasă.

În timp ce dădea mîna cu ea, Verbena nu-şi putu spune decît atît: „Femeia asta arată uluitor. E enigmatică, are o grație naturală, iar fiul şi soțul meu îi sorb fiecare cuvînt."

– O cafea, un ceai?

Atît se putu desprinde de pe buzele ei crispate. Nu

voia decît să-şi ia avînt şi s-o doboare la podea, atît de cumplită era gelozia care o devora.

Carole Halter se afla într-o cîrciumă, bînd una mică între clienți. Vremea se schimbase din nou şi era frig, mai ales noaptea, iar ea îngheța în îmbrăcămintea ei subțire.

– Bună, Carole, ce faci?

Se întoarse şi o văzu pe Lally Turner, o şteoarfă veche pe care o cunoştea de ani de zile.

– Fato, încă mai lucrezi?

Lally clătină din cap.

– Nnț, acuma am o gagicuță care produce pentru mine.

Era o femeie grasă, lesbiană renumită cu gust la fetele tinere pe care le scotea pe interval. Lucrase pe străzi ani de zile şi era un izvor al înțelepciuni..

– Ai auzit vestea despre Connor? o întrebă ea pe un ton conspirativ.

Instantaneu, Carole fu numai urechi.

– Nu, ce veste?

– A pus cinci bătrîne pe capul lui Tiffany Carter. Cine i-o predă umflă potu'. Ăsta mai mult ca *sigur* că-i îndrăgostit, altceva nici nu pot zice.

Lui Carole îi săriră ochii din cap.

– Cine ți-a spus?

– Păsărica aia nouă a lui. Maisie, nu? Întreba-n stînga şi-n dreapta, azi dup-amiază.

– Eu n-am auzit nimic.

Lally ridică din umeri.

– Păi, chiar eu am vorbit cu ea. Nu m-ar deranja să mă distrez puțin cu ea, e tocmai bună, la vîrsta ei. Fraierul ăsta negru a pus mîna pe-o mină de aur, da' după cum îl ştiu, a fost în stare să priceapă atîta lucru şi singur.

Carole îşi termină paharul dintr-o sorbitură şi ieşi din cîrciumă. I se învîrtea mintea. Cinci mii de lire sterline, plus şansa de a reintra în grațiile lui Connor!

Ştia că era o căzătură, ştia că era rău ce făcea, dar

avea să-l anunțe oricum. Era vorba de o grămadă de bani, iar Carole avea o nevoie disperată de ei.

În timp ce mergea spre cea mai apropiată cabină telefonică, fredona încet. Îi trecut prin minte că, din cele cinci miare, putea să-şi cumpere un mobil.

CAPITOLUL 19

Verbena se uita cum soțul şi fiul ei încercau să se grozăvească în fața acelei femei care se infiltrase în casa lor. O studia pe Marie în linişte, din cap pînă-n picioare. Hainele ei cunoscuseră vremuri mai bine, dar erau încă de calitate.

– Aici sîntem în Barbados. Mămica – adică, vreau să zic...

Jason nu era sigur cum să se exprime, iar Marie îi zîmbi cu blîndețe şi spuse:

– E mama ta, Jason, şi legal, şi sufleteşte. Nu mă deranjează s-o spui.

Verbena văzu expresia uşurată de pe fața fiului ei şi-i veni să urle! Băiatul ei aştepta efectiv încuviințarea tîrfei ăleia criminale! O boarfă care fusese toxicomană şi curvă, şi totuşi fiul şi soțul ei se purtau de parcă le-ar fi venit la ceai Maiestatea Sa Regina! Se uita cum îşi zîmbeau încîntați şi-i venea să răcnească la ei.

Nu avea nevoie ca femeia aia să-i dea fiului ei permisiunea s-o numească *mamă* – ani de zile fusese mama lui. Se ridică brusc şi intră înapoi la bucătărie; nu suporta să mai asculte.

Îi lăsă în salon, rîzînd cu tîrfa, cum o numea deja pe Marie Carter în sinea ei. Forța propriilor ei sentimente o speria. Ea însăşi se simțea capablă de o crimă. Trase adînc aer în piept şi- şi aprinse încă o țigară. Simțea mirosul Mariei, ca pe-al unei cățele în călduri ce era, atră-

gînd bărbații. Cucerindu-i pe cei mai importanți doi oameni din viața Verbenei.

Soțul ei o urmă şi o cuprinse cu brațele de talie. Verbena se desprinse din îmbrățişare şi şopti cu pizmă:

– O vrei pe *aia* lîngă fiul meu?

Ossie o privi cu tristețe şi-i răspunse în acelaşi spirit:

– E o femeie de treabă, Verbena. Fii şi tu mai îmgăduitoare. Încearcă să-şi schimbe viața. Şi-a luat o diplomă; *este* o persoană schimbată. S-a reabilitat, iubito. Iar fiul tău este şi al *ei*, şi al *meu*. Nu numai al tău. Nici acum, nici altă dată.

Verbena suferea. Nu voia să audă cuvintele pe care i le spunea soțul ei. Clătină din cap, ca şi cum ar fi avut de-a face cu cel mai mare neghiob.

– Ştiam c-avea să se întîmple aşa. Intră aici fluierînd, cu zorzonanele şi hainele ei extraordinare, îmi invadează casa – şi tu-i ții partea. Ei bine, află că am văzut cum te uiți la ea. Ştie cum să atragă bărbații de partea ei – la asta se pricep femeile ca ea, nu? Prostituate, tîrfe, zi-le cum vrei.

Ossie clătina din cap cu uimire. Nu-i venea să creadă. Se aşteptase la invidie; Verbena fusese dintotdeauna o femeie invidioasă, deşi de cele mai multe ori reuşise să se controleze.

Dar asta era o reacție disproporționată.

– Ai înnebunit, femeie? Şi vorbeşte naibii mai încet!

Fața Verbenei se schimonosi de furie şi indignare.

– Poftim, iar o aperi! Seamănă cu Christine Wallace, asta te atrage la ea?

Ossie oftă. Christine îi fusese parteneră la cabinetul particular. Era o femeie inteligentă şi frumoasă, iar Verbena o urîse din prima clipă.

– Christine şi cu mine am fost prieteni. Am lucrat împreună şi atîta tot. M-am săturat să-ți tot explic la nesfîrşit acelaşi lucru. Ştii bine că ăsta-i adevărul.

Verbena rîse cu răutate.

– Zău? Am văzut cum te uitai la femeia aia şi cunosc

bărbații. Ştiu ce vrei de la ea – şi-ai să capeți, să n-ai nici o îndoială. Îi plac negrii, nu-i aşa?

Îi întoarse spatele, agățîndu-se cu mîinile de chiuvetă. Se aştepta ca Ossie să încerce în continuare s-o îmbuneze, dar soțul ei nu făcu decît să iasă tăcut din bucătărie.

Verbena îşi dădu seama că mersese prea departe.

Cînd Ossie reveni în salon, Marie îi zîmbi. Părea îngrijorat. Marie depistase deja vibrațiile dinspre Verbena şi era conştientă de tensiunea încărcată din atmosferă, deşi băiatul nu observase nimic.

De ce i se întîmpla mereu la fel? De ce o urau femeile atît de mult la prima vedere, fără a încerca măcar s-o cunoască?

Le-ar fi înțeles, dacă ar fi umblat pe jumătate goală, sau dacă ar fi flirtat cu bărbații lor. Dar *n-o făcea.*

Verbena, însă, era ca mama ei. Fiul său era numai al ei şi nici o altă femeie n-avea să i-l ia. Avea aceeaşi privire neînsuflețită ca a Louisei şi acelaşi limbaj corporal. Zîmbetul ei nu se regăsea niciodată şi în ochi.

Marie era mai mult decît conştientă că, din partea Verbenei, n-avea să fie niciodată binevenită în casa şi în viața lor, mai ales într-a lui Jason.

Şi nu numai fiindcă era mama lui adevărată. Verbena suferea de o gelozie scăpată de sub control. La fel s-ar fi întîmplat şi cu o iubită a lui Jason. Dacă Marie nu avea grijă, ura Verbenei la adresa oricărei alte femei din viața lui Jason avea s-o lovească în plin.

Trebuia să fie prudentă, pentru că-l dorea pe băiat mai mult decît îşi dorise orice altceva înainte. Era un vis adeverit. Şi, prin intermediul lui, putea chiar să obțină accesul la fiica şi nepoata ei. Putea chiar să-şi formeze un fel de familie, lucru pe care-l visase atîția ani.

Nu trebuia decît să se poarte ca şi cum n-ar fi observat nimic, şi să spere. Dar o irita faptul că, din nou, era la discreția unei femei nefericite şi răzbunătoare. Zîmbi forțat şi se concentră asupra fiului ei.

El, cel puțin, se bucura s-o vadă, iar acest lucru era pentru Marie un adevărat miracol.

Alan se afla din nou la Thurrock. În timp ce fuma o țigară, se uita după camionul Scania care urma să-i ducă încărcătura la Newcastle. Era o afacere nouă dar, cînd în docurile din Tilbury soseau zilnic atîtea materiale, era profitabilă. Cel puțin, în ceea ce-l privea pe Mikey.

Alan nu era la fel de sigur. De fat, se întreba ce naiba căuta acolo. Pesemne era nebun.

În aer plutea miros de motorină, iar vuietul traficului de pe şoseaua M25 era asurzitor. Se gîndea la Marie şi spera ca totul să fie bine. Ştia că se dusese să-şi vadă fiul. I-o spusese Mikey, iar Alan se simțea lezat că Marie nici măcar n-o menționase. Dar, în fond, de ce-ar fi făcut-o?

Relațiile dintre ei erau încordate. Nu conta ce-i spunea, ştia că niciodată n-ar fi acceptat să-i ştie pe Marie şi Mikey împreună. Această situație îi dăduse impulsul de care avea nevoie ca să-l elimine pe Devlin din viața lui. Alan voia să scape din combinație şi urma s-o facă, orice-ar fi fost. Putea să-l coste, dar merita prețul.

Mobilul sună, şi răspunse. Plasarea putea să aibă loc, iar Alan privi în jur ca să se asigure că totul era pregătit. Îi era rău de teamă, dar trebuia s-o facă. Nu avea nici un cuvînt de spus.

Ceea ce nu-i uşura cu nimic situația.

Tiffany se afla încă la Carole acasă şi avea mințile complet rătăcite. Nu-şi dorea decît pietrele. Avea nevoie de ele. Îi alungaseră orice alte sentimente. Îi suprimaseră pînă şi instinctul matern, care fusese puternic, o făcuseră să uite de toate problemele din viața ei.

Înțelegea de ce se întîmplase cu mama ei ceea ce se întîmplase. Din cauza lui Patrick Connor. Îşi aplicase vrăjile diabolice şi asupra ei. Era un distrugător de oameni, ani de zile o făcuse. La fel ca Marie, Tiffany se ruşina de ceea ce devenise. Se ura pe sine, Patrick avusese grijă

de asta. Nu-i mai rămăsese nici o urmă de respect propriu. Trebuia să recunoască, îşi făcuse bine treaba.

Auzi uşa şi nici măcar nu deschise ochii. Presupuse că era Carole. Îi băuse tot whisky-ul, aşa că se aştepta la un scandal, dar nu-şi făcea griji.

Privea culorile dinapoia pleoapelor, culori vibrante, plăcute la vedere. Avea acolo o lume întreagă, de care nu se mai bucurase de la vîrsta de trei ani.

În timp ce se relaxa pe pernele murdare, simţi o mînă apucînd-o de gît şi, cînd ochii i se deschiseră brusc, văzu deasupra ei chipul lui Patrick.

– Tîrfă murdară şi-mpuţită! Am pus mîna pe tine!

O înjunghie o frică atît de acută încît simţi că leşina. Îi mirosea respiraţia şi ştia că şi el i-o simţea pe a ei. Patrick o aruncă înapoi pe pernă, iar Tiffany îi văzu expresia dezgustată şi închise ochii.

– Ai făcut-o de oaie, fato. O să-ţi pară rău c-ai încercat să gîndeşti singură. După tot ce-am făcut pentru tine, aşa mă răsplăteşti? M-ai făcut de ocara lumii Şi chiar credeai c-o să scapi basma curată?

O împungea cu degetul în piept, dureros, dar Tiffany ştia că asta era nimic pe lîngă durerea pe care avea s-o simtă în curînd.

– Eşti moartă, Tiff, fă bine şi-ncepe să-ţi spui rugăciunile, gagico.

Îi dădu o palmă grea peste cap, iar Tiffany îşi simţi urechea plesnind. Patrick purta un inel masiv cu sigiliu şi, deşi o străbătu o durere acută, n-o simţi. Era obişnuită. Nici măcar nu ţipă, privindu-l doar cu ochi pierduţi.

Patrick îi văzu expresia şi o lovi din nou, dar îşi făcuse un plan pentru ea şi avea grijă să n-o însemneze şi mai rău.

Îşi tăie o linie de cocaină pe masa murdară, iar Tiffany îl privi cu invidie cum o priza.

– Carole o să se întrebe unde sînt...

Se agăţa ca înecatul de un pai.

Patrick zîmbi.

– Carole mi-a spus unde eşti, Tiffany. A cîştigat cinci miare, boarfa borîtă. Abia a aşteptat să te vîndă, scumpo. N-ai nici o prietenă, fato, n-ai pe nimeni.

Tiffany tăcu. Ştia că ultimul lucru pe care ar fi trebuit să-l facă era să-l contrazică.

– Vezi cît m-ai costat? Vezi cîte probleme îmi cauzezi, şi totuşi crezi că mă poţi trata ca pe-un rahat, aşa-i?

Era dus, i se vedea în ochi, iar Tiffany preferă să tacă. Cineva spusese odată că Patrick era psihopat, şi avusese dreptate. Chiar şi fără droguri, era imprevizibil şi crud.

– Azi i-am omorît pe Maxie şi Eddie pentru tine. Amîndoi, lucrători buni. Maxie mi-era cel mai apropiat prieten, şi-acuma-i mort. Numai pentru tine, Tiff. Sper că acum eşti fericită, da?

Ştia că Patrick o credea cu adevărat vinovată pentru cele întîmplate. Se pricepea să dea vina pe alţii pentru greşelile lui proprii. Azi, era rîndul ei să tragă ponoasele.

În sfîrşit, era convinsă că avea de-a face cu un nebun, şi se îngrozea tot mai tare cu fiecare clipă.

– Pur şi simplu nu-ţi dai seama cîte greutăţi mi-ai făcut, aşa-i? Ei bine, acum s-a terminat. Am să te pun la punct o dată pentru totdeauna.

Tiffany se simţi tîrîtă de pe canapea şi, deşi picioarele-i erau ca gelatina, îl lăsă s-o scoată din apartamentul Carolei. În timp ce o îmbrîncea în maşină, văzu oameni trecînd pe stradă, dar ştiu că nimeni n-avea să intervină. Nu se obişnuia, în cartierul acela.

Puteai fi înjunghiat în stradă, şi nimeni n-ar fi văzut şi n-ar fi auzit nimic. Era mai sănătos să-ţi vezi de ale tale.

Jason era mai conştient de ceea ce se întîmpla cu mama lui adoptivă decît îşi dădeau seama toţi ceilalţi. Şi, de asemenea, la un anumit nivel, înţelegea totul. Dar adevărata lui mamă, mama lui naturală, îl afectase puternic. Prezenţa ei în apropiere îi aducea bucurie. Era frumoasă şi-i simţea bunătatea emanînd prin toţi porii. Aşa cum spusese tatăl lui, fusese o victimă, iar acum Tiffany era o

altă victimă. Avea nevoie de înțelegere şi de el, la fel cum şi el avea nevoie de ea. Ştia deja toate aceste lucruri, şi urma să i le spună Verbenei imediat ce putea, asigurînd-o că mama lui naturală n-avea să ocupe niciodată în inima lui locul aparte al mamei adoptive. Îşi iubea mama adoptivă şi avea nevoie şi de ea.

O auzi pe Verbena chemîndu-l în bucătărie şi se scuză. Sadvişurile şi prăjiturile erau gata.

– Îți mulțumesc, mamă, arată minunat. Ştiu cît de greu ți-a fost.

Verbena îl privi cu un zîmbet forțat pe băiatul pe care-l adora.

– Măcar atîta pot face şi eu pentru biata femeie. Sper numai să fie bine ce facem, atîta tot.

– Ce vrei să spui?

Mama lui adoptivă ridică din umeri.

– Păi, gîndeşte-te. De la prostituție în închisoare, de la consumul de droguri într-o casă frumoasă ca asta. Eu, în locul tău, aş avea mare grijă. S-ar putea să umble după vreun cîştig. În fond, asta fac oamenii ca ea, nu-i aşa?

Văzu expresia rănită de pe chipul lui, dar acum nu se mai putea opri.

– Ascultă, Jason, nu vreau să te necăjesc, fiule. Dar oamenii ca ea, aşa-zisa ta mamă naturală, nu fac decît să se folosească de ceilalți. Mai ales de bărbați. De ce crezi că-i dă tîrcoale tatălui tău, hmm?

Jason era nedumerit. Nu înțelegea unde voia să ajungă mama lui adoptivă.

– Cum adică? Şi tatei îi place la fel de mult ca mie. E foarte drăguță.

Verbena îi văzu nedumerirea de pe față, în timp ce încerca să se convingă că nu avea nici un gînd rău.

– Sigur că tatăl tău o place, Jason. Are ea grijă de asta. Nu vreau s-o vorbesc de rău pe biata femeie, dar trebuie să spun ce observ. Nu uita ce-a fost – o ucigaşă şi o prostituată.

Jason privi lung fața femeii care ani de zile fusese totul

pentru el şi fu surprins că constate că de fapt nu-i plăcea. O iubea, dar niciodată n-o plăcuse iar în acel moment mai simţea o emoţie reprimată – furia. Îl înfuria adesea cu comentariile ei aruncate la întîmplare. La fel ca atunci cînd venise în vizită mama prietenului lui, Thomas. Era o femeie grasă şi veselă, rîdea mereu, iar mama lui spusese că era simpatică, dar prea gălăgioasă. „Cam simpluţă", spusese ea. Şi îl nemulţumise.

– A trecut *mult timp* de-atunci. De ce n-o laşi în pace? Vreau s-o cunosc şi am s-o cunosc, indiferent ce spui sau încerci tu.

Verbena simţi animozitatea şi i se făcu rău, auzind ce spunea. Cum putea s-o prefere pe *aia* în locul ei? Ea, femeia care- l iubise, îl adorase, toată viaţa. Parcă s-ar fi spart un cancer, revărsîndu-şi toată otrava.

Apucîndu-l de umeri, îi şopti febril:

– O fi ea mama ta naturală, dar asta nu înseamnă nimic, *nimic!* Eu ţi-am dat de mîncare, eu te-am iubit. Nu-mi dau seama de ce ai nevoie de una ca ea în viaţa ta. Nici măcar propria ei familie n-o vrea...

– Nici familia *ta* nu te-a vrut pe tine, din cauza lui tata, nu? Fiindcă era negru. Şi-atunci, care-i diferenţa?

Verbena era scandalizată să vadă cum o apăra pe femeia pe care ea o considera o rivală. O rivală nu numai pentru afecţiunea fiului, ci şi pentru a soţului ei.

– Cum îndrăzneşti să-mi spui una ca asta, tocmai mie? Fără mine, *băiete,* ai fi rămas la azil toată viaţa, la fel ca soră-ta aia. M-au prevenit, nu zic. Sîngele apă nu se face, spuneau oamenii. Dar nu i-am ascultat şi, pe toţi sfinţii, au avut dreptate. Cu *ea,* ţi-ai regăsit adevărata lume, nu? După toate educaţia aleasă pe care ţi-am dat-o, se pare că vrei înapoi în mocirla din care te-am scos.

Jason era uluit de cuvintele şi tonul ei veninos. Ochii Verbenei se umpluseră de lacrimi, în timp ce băiatul o privea nevenindu-i să creadă.

Imediat ce vorbise, Verbena îşi regretă cuvintele. Se duse să-l ia în braţe, dar Jason se smulse violent. Şi,

răsucindu-se pe călcîie, ieşi din bucătărie şi alergă la etaj, în camera lui. Ossie apăru în cîteva secunde.

– Ce-ai mai făcut, Verbena?

Tonul lui acuzator îi dădu lovitura de grație. Verbena se aşează la masă, cu capul pe brațe, plîngînd ca un copil.

Tiffany era în casa lui Patrick, iar acesta înnebunea văzînd cu ochii. Nu-l mai văzuse aşa decît de două ori, şi de fiecare dată fusese în legătură cu uciderea unui prieten apropiat. Acum îşi dădea seama că, probabil, el instigase acele omoruri. Era capabil de orice.

În timp ce-l privea învîrtindu-se prin cameră ca un leu în cuşcă, simți vechea frică familiară încleştîndu-i trupul. Patrick transpira abundent, iar inima lui Tiffany bubuia în piept. Vorbea încontinuu.

– Ce aveți, băi fraților? Vă dau tot ce vă trebuie şi şi-aşa vreți să mă furați. Am cheltuit bani cu tine, şi-ai să-mi acoperi investițiile, că de nu, îți frîng gîtul ăla

Îşi repezi chipul spre ea.

– Asculți în mă-ta ce-ți spun? îi urlă el în față.

Tiffany dădu din cap, transfigurată de groază. Îşi dădea seama că Patrick se apropiase de limită periculos de mult şi, dacă-l contrazicea, şi-ar fi riscat viața.

– Uită-te-n ce hal ai ajuns! Puți şi arăți aşa cum eşti, femeie, ca o drogată-mputită! O lepădătură. O tîrfă urîtă. Mi-e ruşine să recunosc că te-am regulat cîndva. Ce, te crezi mare? Nu eşti decît un rahat cu moț, asta eşti!

Nu-i putu răspunde, era prea speriată ca să vorbească, ştiind că vocea ei putea declanşa un dezastru.

– Te-am întrebat ce te crezi!

– Sînt un nimeni şi nimic, Pat.

Vorbea încet, tremurător; abia mai reuşea să articuleze cuvintele. Ştia că spaima ei îl satisfăcea, aşa că se simți mai uşurată.

Patrick o tîrî de păr pînă în baie.

– Fă bine şi-n zece minute să fii curată, Tiff, fiindcă-n noaptea asta am de lucru pentru tine, fato, şi n-ar strica

să munceşti ca lumea, că de nu, ai să-ţi doreşti să nu fi deschis în veci ochii pe lumea asta şi mai bine să fi murit. Vorbesc serios, fato. Dă-mi numai un motiv să te pocnesc, Tiff, un singur motiv aştept să-mi dai.

Tiffany rămase în baia scumpă, cu robinete de aur şi faianţă fină pe pereţi. În timp ce se freca pe trup cu apă şi săpun, văzu că Patrick lăsase uşa deschisă şi o privea. Ţinea în mînă o pipă mare de crack şi, cînd îşi dădu seama că era pentru ea, zîmbi.

Ieşi de sub duş împleticindu-se, udă-leoarcă şi încă acoperită cu săpun, şi luă recunoscătoare pipa. Trăgînd din ea ca şi cum de asta ar fi depins viaţa ei, savură valul de extaz, euforia care le dregea pe toate şi-i făcea viaţa mult mai suportabilă.

Patrick devenise din nou alt om. O strîngea la piept blînd, mîngîndu-i spatele ud şi vorbindu-i pe un ton firesc.

– De ce mă superi tu pe mine, Tiff? Ştii cum sînt cînd mă-nfurii, şi-atunci de ce mă scoţi aşa din sărite?

Îl privea, încercînd cu disperare să-şi limpezească vederea şi să-l facă s-o placă din nou.

Revenise în cercul vicios şi ştia.

În timp ce o privea, Patrick îşi stăpîni imboldul de a-i trînti un pumn în faţă; şi-aşa era destul de bătută. Avea în minte o pedeapsă mult mai serioasă pentru ea, iar asta avea să-i uşureze o parte din furia acumulată.

În aceeaşi clipă, se auziră bătăi puternice în uşă, făcîndu-l pe Patrick să tresară. Pentru a ajunge la uşa lui, oamenii trebuiau să treacă de portar. Tocmai de-asta plătea o avere pentru casă. Accesul era dificil şi-i asigura protecţia de care avea nevoie în domeniul lui de activitate. Îi mai dăduse portarului şi o porţie grasă ca să-i selecteze vizitatorii, aşa că pe fraier îl aştepta o săpunea1ă zdravănă în viitorul cel mai apropiat.

Se duse repede la uşă şi strigă:

– Cine-i?

– Poliţia. Deschideţi, vă rugăm, domnule Connor.

Patrick privi în jur, apoi băgă pipa de crack în găleata

de gunoi din bucătărie. Intrase în panică, iar Tiffany îi simți nervozitatea. Apoi o împinse înapoi în baie, unde fata începu să se spele pe cap, ghicindu-i intențiile.

Deschizînd larg uşa, Patrick îi privi pe cei doi bărbați din hol.

– Ce vreți?

Polițistul cel mai înalt, un detectiv inspector numit Smethurst, îi zîmbi alene.

– Calm, domnule Connor. Nu vrem decît să-ți punem cîteva întrebări.

Smethurst avea dinți mari, orbitor de albi, iar Patrick se concentră asupra lor în timp ce striga:

– Aveți un împuțit de mandat?

Ştia că nu aveau, altfel i l-ar fi arătat de cum le deschisese uşa. De asemenea, ar fi fost mai mulți şi s-ar fi aşteptat din partea lui să opună rezistență.

Detectivul clătină din cap, iar Patrick dădu să le închidă uşa în față.

– Nu te repezi, Patrick, avem o veste pentru tine. Ştiai că Maxie a murit azi? Ne întrebam dacă l-ai văzut recent. Încercăm să-i reconstituim ultimele ore de viață.

Polițistul mai tînăr zîmbi.

– Am înțeles că ai putea să ne ajuți.

Patrick pufni.

– Ei, atunci ați înțeles greşit. Şi încă ceva – cum ați ajuns aici fără să m-anunțe portarul, mm? V-ați fîlfîit insignele, şi-acum au să mă creadă un bandit. Ei bine, avocatu' meu o să aibă de spus ceva despre asta, amice. Asta-i hărțuire rasială, lăbarilor. Toată ziua am stat cu gagică-mea, am regulat-o de i-au ieşit ochii.

Şi strigă peste umăr:

– Ia vino-aici!

Tiffany, înfăşurată într-un prosop şi cu încă unul în jurul capului, ieşi în hol.

– În regulă, ați văzut destul, da? Acuma, roiu'.

Detectivul inspector era nemulțumit.

– Nu pari prea supărat de moartea lui Maxie.

Încet, Patrick clătină din cap:

– A, ba sînt foarte supărat. Da' mai sînt supărat şi că veniţi la uşa mea pe neanunţate, mă faceţi de ruşine în casa-n care locuiesc, şi aveţi neobrăzarea să mă-ntrebaţi ce-am făcut în ziua morţii celui mai bun prieten al meu, de parcă eu aş avea vreo legătură cu asta.

Clătină iar din cap, apoi se întoarse spre Tiffany.

– Dacă asta nu-i hărţuire rasială, nici eu nu mai ştiu ce e.

Tiffany se retrase în salon. Nu voia ca poliţiştii să-i vadă vînătăile şi semnele.

Chipul lui Patrick era schimonosit de furie. Se enervase atît de tare, încît abia-şi mai păstra controlul.

Detectivul inspector simţi acest lucru şi se hotărî să-l provoace.

– N-ai vrea să vii pînă la secţie? De bunăvoie, desigur. Ne-ar fi de folos o declaraţie despre locurile pe unde-ai fost, de-aseară pînă acum.

Îşi propti în uşă pantoful lustruit. Amîndoi poliţiştii îl priviră pe Patrick Connor cum încerca să se calmeze.

– Mă provoci? Îndrăzneşti în mă-ta să mă provoci?

Striga din nou, deşi îşi dădea toată străduinţa să se stăpînească. Consumase multă cocaină şi devenea paranoic. Ştia că trebuia să scape de ei pînă nu se ducea în dormitor să-şi ia pistolul recent cumpărat.

Era capabil de crimă şi o ştia. Nu i se întîmpla prima oară şi n- avea să fie nici ultima.

– Ia-ţi piciorul din uşa mea, sau am să folosesc forţa ca să ţi-l iau eu.

Detectivul inspector începea să se enerveze şi el. Era uns cu toate alifiile, mai primea şi el cîteva lire din cînd în cînd ca să închidă ochi, dar Connor era nebun şi trebuia să fie pus la păstrare. Era obligatoriu să-l pună la păstrare. De asemenea, alt dealer îi plătise bani graşi ca să-l scoată pe Connor din activitate. Şi avea s-o facă. Problema devenise personală.

După cîteva secunde, Smethurst îşi retrase piciorul,

iar Patrick îi trînti uşa în faţă. Îi privi prin vizor pînă intrară în lift, apoi respiră uşurat.

Veniseră la uşa lui, îşi permiseseră să vină la el acasă! Însemna că ajunsese pe lista neagră şi trebuia să-şi păzească spatele. Dar, dacă el cădea, avea să tragă destui după el, şi poliţişti ca şi civili.

Se întoarse în salon, unde o văzu pe Tiffany privindu-l, încă înfăşurată în prosop. Uitase de prezenţa ei. O privi lung, fix, dar Tiffany ştia că n-o vedea. Plănuia ceva, şi ştia că victima furiei lui, indiferent cine era, avea să regrete amarnic.

Patrick îşi turnă un Chivas Regal mare şi-l bău dintr-o înghiţitură. Apoi formă un număr de telefon şi strigă în receptor:

– Paul? Au trecut sticleţii pe la mine, labagiule! Pe la mine pe-acasă!

CAPITOLUL 20

Marie stătea în salon, singură. Ştia că se întîmplase ceva între ceilalţi trei, dar nu era sigură ce anume. Totuşi, putea să presupună. Jason fugise la etaj, iar Ossie îl urmase. Privi în jur. Camera era frumoasă, decorată în tonuri crem şi bej. Probabil necesita o întreţinere dificilă. Se gîndi la toate cursurile de gospodărie pe care le urmase în închisoare şi zîmbi trist. Era mai nervoasă decît la sosire. Ştiuse instinctiv că Verbena urma să creeze probleme, dar nu se aştepase să se manifeste atît de curînd. Se întreba dacă n-ar fi fost mai bine să ia un taxi şi să plece. Îşi dorea numai ca Verbena să-i fi lăsat mai mult timp ca să-i mulţumească pentru tot ceea ce făcuse cu Jason. Iar Marie îi *era* recunoscătoare. Era capabilă să se înţeleagă cu oricine. Învăţase asta în anii de puşcărie.

Verbena intră în cameră, iar atmosfera deveni instan-

taneu încărcată. Marie o privi lung. Verbena era o femeie plină, cu forme bine împlinite. Avea nişte ochi spectaculoşi, de un albastru-verzui aproape ca de pisică. Se vedea clar că-şi iubea fiul *şi* soţul, acesta fiind singurul lucru care o deosebea de mama Mariei. Şi Louise avusese aceeaşi tendinţă de a se face stăpînă pe oameni dar, spre deosebire de Verbena, nu-i acordase deloc timp soţului ei.

Această femeie avea acelaşi aer de animozitate clocotitoare, emanînd dinspre ea în valuri, prevenind oamenii să nu se apropie, să-i lase pe băieţii ei în pace, ba chiar să întrerupă orice legături cu ei. Marie regreta din suflet, dar îşi dorea fiul în viaţa ei şi era hotărîtă să-l aibă. Orice-ar fi crezut femeia aceea.

– Sper că eşti mulţumită.

Vorbise încet, aproape în şoaptă, iar Marie ştiu că Verbena aruncase prima mănuşă.

– Deloc. De ce aş fi?

Verbena pufni, fără pic de distincţie.

– A, nu ştiu. Intri-n casa mea cu nasul pe sus şi încerci să-mi dezbini familia. Nu te-am vrut aici, şi nici fiul meu nu te-a vrut vreodată. Dar ai reuşit totuşi, nu? A avut grijă soţul meu de asta. Îl vrei pe băiat înapoi şi eşti hotărîtă să mi-l iei.

Marie se ridică. Era mai înaltă decît Verbena şi, cînd se apropie, văzu în ochii ei prima licărire de frică. Oprindu-se în faţa Verbenei, spuse cu blîndeţe:

– N-aş încerca niciodată să ţi-l iau. De ce aş face-o? Asta-i viaţa pe care o cunoaşte. Ai făcut ceva fantastic cu el. Acum Jason e fiul tău, nu mai e al meu. Ai avut grijă de el, lucru de care eu n-am fost niciodată în stare. Înţeleg ce simţi. Crede-mă că te înţeleg.

Verbena refuză să se înduplece.

– Nu mă lua de sus! Ştiu ce urmăreşti, şi niciodată n-ai să mă faci să te pup în dos ca ăia doi. Ştiu ce eşti şi ce vrei, şi-am să fac tot ce pot ca să te-mpiedic să-mi iei fiul şi să faci din el un gunoi ca tine şi fiică-ta. Şi-acum, ieşi afară din casa mea!

Marie îşi stăpîni impulsul de a-i da o palmă acelei cațe îngîmfate peste fața ei grasă. În schimb, zîmbi din nou, rece.

– Ştii ceva? N-aş vrea să fiu în locul tău nici pentru tot aurul din lume. Oricît a fost de rea viața mea, acum măcar pot dormi noaptea. M-am acceptat de mult aşa cum sînt. Am fost toxicomană şi prostituată; mai sînt stigmatizată şi ca ucigaşă. Dar prefer să fiu aşa decît ca tine, fiindcă voi sînteți ca nişte lipitori. Îi alungați pe toți cu aşa-zisa voastră bunătate. Ar trebui s-o cunoşti pe maică-mea, scumpo, nu vă deosebiți prin nimic. Snoabe înțepate, ăsta-i termenul care-mi vine în minte. Ai să-l alungi pe băiat de lîngă tine cu atitudinea ta, singură ai să-l faci să te urască. Indiferent de greşelile mele, şi au fost destule, eu am încercat să-mi schimb viața. Te-aş sfătui să faci la fel, pînă nu e prea tîrziu.

Ieşi din cameră şi din casă, simțind că ar fi fost în stare să comită cu plăcere o nouă crimă. Dar, în loc de a fi îngrijorată de propriile ei sentimente, în parte o bucurau. Fiindcă începea, în sfîrşită să se simtă din nou ca o ființă normală. Era furioasă, dar putea să-şi controleze emoțiile. În trecut, cel mai tare o speriase riscul de a-şi pierde din nou cumpătul. Trecuse peste asta, era din nou la fel ca toți ceilalți.

Nu plîngea, şi pînă şi acest lucru o bucura. Era mai puternică decît crezuse. Numai de-ar fi putut rezolva situația lui Tiffany, păstrînd în acelaşi timp contactul cu fiul ei. Puțin cîte puțin, putea să îndrepte unele dintre cele mai mari greşeli pe care le săvîrşise în viața ei. Şi să le plătească unora dintre oamenii care-i făcuseră rău. Avea să-l învingă pe Patrick Connor şi să-şi scoată fiica de sub influența lui, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să ucidă din nou.

Patrick simțea lațul strîngîndu-se şi nu avea nici o putere să intervină. Faptul că poliția venise la el acasă îl zădăra. Era modul lor de a-i spune că-l luaseră în colima-

tor. Se întreba cine-l turnase. Nu Maxie, în nici un caz, ăsta era mort. Dar Patrick avea destulă minte ca să ştie că-şi făcuse destui duşmani de-a lungul anilor şi oricare dintre ei putea să-l vîndă. Pînă acum, factorul fricii lucrase întotdeauna în avantajul lui. Prin urmare, judeca el, avea nevoie să facă nişte valuri cît mai mari, ca toți cei din lumea lui să ştie de ce era capabil cînd îl provocau.

Cu cît se gîndea mai mult, cu atît ideea devenea tot mai atrăgătoare. Se considera un războinic răzbunător, un om de temut. Uita că-şi încălca propria regulă: să nu iei niciodată decizii importante cînd eşti sub influența cocainei. Dar era iritat, iritat rău. Ochii i se opriră din nou asupra lui Tiffany. Oare ea era cea care ciripise? Îl ajutase pe Moş Bill să-i tragă un şut? Oare se foloseau de ea ca să-l înfunde? Ştia că de mult îi voiau pielea, dar niciodată nu-l putuseră prinde cu nimic. Îşi plătea bine contabilul ca să fie sigur că actele afacerilor lui legale erau imaculate, dar reputația i-o luase înainte, ca de obicei, iar acum îi dădeau tîrcoale din nou. Trecuseră de portar şi ajunseseră la uşa lui. Asta indica tenacitate şi hotărîre. Îi spunea că erau decişi să-l prindă, iar dacă se întîmpla asta avea să-l apuce bătrînețea-n puşcărie. Văzu spaima de pe fața lui Tiffany şi se mai linişti. N-ar fi avut curaj să-l toarne. Era o bleagă, ca toate de teapa ei.

Trebuia să-nceapă să bage spaima-n oameni, era tot ce putea face. Dar, mai întîi, trebuia s-o pună la punct pe fata de lîngă el. Îi zîmbi tandru.

– E-n regulă, Tiff?

Tiffany îi zîmbi şi ea, uşurată să vadă că se mai calmase. Nu voia decît să rămînă aşa şi, poate, s-o placă puțin din nou. Era foarte important pentru ea s-o placă din nou, fiindcă atunci putea să se mai relaxeze puțin.

Mikey şi Alan erau în casa din Essex. În timp ce sorbeau brandy, Alan privi în jur şi zîmbi.

– Frumoasă coşmelie, Mikey.

Devlin rînji.

– Ştiu. Am plătit de m-am spart pentru ea. Da', cum zicea mereu maică-mea – dai un ban da' face, mm?

Alan dădu din cap.

– Se pare că da.

Mikey îşi goli paharul şi imediat îl umplu din nou.

– Nu-ți convine că mă văd cu Marie, este, Alan?

Întrebarea îl surprinse pe Alan, luîndu-l pe netregătite.

– Nu-i treaba mea, Mikey.

Devlin ridică din umeri.

– N-o fi. Da-n fond, lucrează pentru tine, şi nici eu nu-s tîmpit. Văd clar cum te uiți la ea. Are ceva aparte, nu, Alan? Un fel de bunătate pe care numai unii oameni o simt. Îți vine greu să crezi c-a fost boarfă pe vremuri, aşa de demnă e. Înțelegi ce vreau să zic? Şi totuşi, nu-mi pasă de trecutul ei. Are o companie plăcută. Liniştitoare, mai bine-zis.

Alan îşi dădu seama că Mikey era îndrăgostit, chiar dacă nici el însuşi n-o ştia încă.

– E o femeie extraordinară, Mikey. A avut cîteva ghinioane dar, în fond, nu le-avem toți? Cred c-a făcut față bine. Eu unul, în nici un caz n-aş putea să rezist la răcoare atîta cît a stat ea şi să ies de-acolo cu mintea-ntreagă. Cei mai mulți vieţaşi se smintesc. Foarte puțini sînt aşa de puternici încît să supraviețuiască, iar ăştia-s cei tari la minte şi la inimă.

Mikey dădea din cap.

– La fel zic şi eu, Alan. E dură, nu? La fel ca mine.

Alan n-ar fi vrut să-i răspundă, dar ştia că n-avea încotro. Dădu din cap, spunînd cu blîndețe:

– Mda, e dură, nici pomeneală.

Pe alee opri o maşină, iar Alan se duse la glasvand.

– Au venit.

Mikey deschise uşa, iar Alan îl aşteptă să-şi poftească vizitatorii în casă.

Cînd intrară, se ridică, întinzîndu-le mîna.

– Încîntat de cunoştință.

Primul zîmbi, arătîndu-şi dinții foarte albi şi regulați.

Era un indian chipeş, deşi scund, neavînd mai mult de un metru cincizeci şi trei, şi aproape emaciat de slab. Celălalt era înalt de peste un metru optzeci şi cu burtă.

– Mohammed Ali şi Perjit Amarera. Prietenii noştri indieni, îi prezentă Mikey. Iar el e asociatul meu, Alan Jarvis.

Se aşezară cu toţii, studiindu-se prudenţi. Întotdeauna era aşa la prima întîlnire, fiecare încerca să-i estimeze pe ceilalţi. Alan se relaxă. El nu avea nimic de făcut. Devlin urma să rezolve totul. Îl mai văzuse în acţiune. Îi ascultă în timp ce discutau despre prieteni şi duşmani comuni. După un timp şi cîteva pahare de brandy, trecură la planul propriu-zis: cum să aducă heroină din Sri Lanka şi s-o distribuie prin toată Europa.

După ce abordară subiectul, atmosfera se schimbă din nou, devenind mai energizată, iar cînd Mikey ieşi Alan ştiu că se ducea să prizeze o linie. Spera să nu exagereze. Asiaticii erau renumiţi că nu se atingeau niciodată de drogurile pe care le produceau şi aveau aversiune să lucreze cu oameni care o făceau. Ştiau cît de periculos putea fi acest lucru, într-un context nefavorabil. Heroina era doar un drog pentru recreere, nu trebuia să fie folosită cînd se luau hotărîri serioase.

Aşa că Alan le zîmbi celor doi vizitatori, sperînd ca afacerea să se încheie curînd, să se ducă acasă şi să doarmă. Avea mare nevoie.

Clientul era înalt, cu păr cărunt şi chip zbîrcit. Mirosea a sudoare învechită şi a dinţi stricaţi. Carole, însă, zîmbi forţat. În fond, era profesionistă.

– Cît ceri pe-o muie?

Vorbea cu accent nord-irlandez, iar glasul îi răsuna aspru în spaţiul restrîns al maşinii.

– Zece lire, plata-nainte, şi folosesc prezervativ. Douăşcinci de lire fără, plata-nainte.

Omul mormăi şi demară. Carole se rezemă de spătarul tapiţat cu piele, încercînd să-şi stăpînească valul de ameţeală. Era beată rău şi o ştia.

Cu atît mai bine. Trează, nu l-ar fi luat. Putea. Încă mai conducea, peste zece minute, cînd lui Carole îi trecu prin minte că stăteau cam de mult timp în maşină.

– Unde mă duci?

Băutura o făcea să fie agresivă. Clientul nu-i răspunse, conducînd doar mai departe. Privind pe fereastră, Carole văzu că ajunseseră pe o stradă cu case abandonate.

– Opreşte-n mă-ta maşina!

Fără să răspundă, clientul merse mai departe. În schimb, porni radioul. Cînta muzică rock, tare. Conducea repede, iar Carole începea să se sperie. Întinse o mînă şi încercă să-l descheie la pantaloni. Individul îi dădu mîna la o parte, brutal, făcînd-o să se chircească în scaun.

Carole intrase la apă şi o ştia. Privi în jur. Pe bancheta din spate era un scaun pentru copil şi cîteva jucării, o sticlă pe jumătate plină cu suc de portocale şi un ciocan. Ciocanul fu cel care-i atrase atenţia. Încercă să deschidă portiera, dar omul o apucă de haină şi o lovi cu capul de bord. Izbitura fu zgomotoasă, iar Carole ştiu că dăduse peste un nebun.

În sfîrşit, vorbi:

– O mişcare să faci, şi-ţi fac creierii piftie.

Maşina se opri într-un antrepozit dezafectat. Carole îl privi pe şofer şi-l văzu zîmbindu-i. Îşi descheia pantalonii, spunînd:

– Hai, treci la treabă.

Se uită bine la el. Plafoniera se aprinsese, iar Carole văzu că era şi mai urît decît i se păruse la început. Avea chipul brăzdat de cicatrice şi dinţii sparţi. Îşi coborî capul spre penisul lui erectat, încercînd să nu vomite. Ştia că degeaba ar fi încercat să-i pună prezervativul. Presimţea că o aştepta să facă o mişcare greşită. Individul îşi înfipse mîinile în părul ei şi-i apăsă capul în jos, silind-o să-l ia în gură pînă la rădăcină. Termină în cîteva secunde, iar Carole simţi gustul sărat al spermei, în timp ce continua s-o ţină, silind-o să înghită.

Îl auzi rîzînd. Apoi, omul îi dădu drumul, lăsînd-o să se retragă cu un salt, ca şi cum ar fi fost opărită. O privi cu cruzime, apoi spuse:

– Deschide poşeta.

Carole o strînse la piept, cu ochii abătîndu-i-se spre ciocanul de pe bancheta din spate.

– De ce?

Individul îi desfăcu mantoul şi-i sfîşie tricoul subţire, dezgolindu-i sînii. Apoi o ciupi de un sfîrc, cît putea de tare. Tiffany ţipă, făcîndu-l să rîdă din nou.

– Dechide poşeta, că de nu, ţi-i ard!

Avea pe bord o brichetă Marlboro Man de argint. O aprinse şi apropie flacăra de pieptul ei. Carole îşi deschise poşeta, cu mîinile tremurîndu-i de groază. Individul se uită înăuntru şi fluieră.

– Ce mulţi bani pentru o vacă pocită ca tine! Nimeni cu mintea-ntreagă nu te-ar plăti, scumpo. De unde-i ai?

Carole înţelese, pierită, că banii ei mînjiţi de sînge şi cîştigaţi cu atîta caznă erau pierduţi. Ştia că urma să fie jefuită, violată şi, probabil, omorîtă.

Marie obişnuia să spună: „tot ce faci se-ntoarce împotriva ta." Totuşi, n-avea de gînd să renunţe la bani fără luptă. Viaţa ei nu valora două parale, dar banii o făceau mai suportabilă pentru o vreme.

– Sînt ai peştelui meu, un tip dur al naibii.

Bărbatul o întrerupse:

– Tacă-ţi gura, boarfă tîmpită! Vrei să mă sperii, sau ce?

Îi luă banii din poşetă şi-i puse pe bordul maşinii.

– Şi-acum, dezechiparea. Vreau să mă uit la tine.

– Poftim...?

În vocea ei se simţea uimirea. Chiar *avea* de gînd s-o violeze! Se uită din nou în jur. Era în plin pustiu, cu un maniac. La fel cum şi Tiffany Carter era prizonieră cine ştie pe unde, cu un maniac numit Patrick Connor.

– Mai repede! Am chef să mă mai distrez nitel cu tine. Fă ce-ţi zic şi nu mă enerva.

Chipul i se vedea clar în lumină, iar Carole i-l privea atentă. Îi trecu prin minte că asta nu-l îngrijora, ceea ce nu putea să însemne decît un singur lucru: n-avea să-i poată descrie nimănui semnalmentele lui. Se supuse. O aştepta o noapte lungă şi neagră ca iadul, dar ghicise deja atîta lucru.

Verbena era îngrozită de ceea ce făcuse. Nu-i venea să creadă că fiul ei plîngea în dormitor, iar ea era cauza suferinţei lui. Pe chipul lui Ossie se citea clar tot ce avea nevoie să ştie despre sentimentele lui. Furia i se risipise în sfîrşit, cînd încercase să-l mîngîie pe Jason, iar acesta o respinsese cu putere. Expresia lui de dezgust o izbise aproape la fel de tare ca o lovitură fizică. Niciodată nu se mai uitase aşa la ea, niciodată. Propria ei gelozie o uimea. Nu şi-o putuse controla, cînd văzuse că femeia de care ar fi trebuit să-i fie milă arăta atît de bine. Cînd îşi văzuse soţul întorcînd capul dinspre ea către Marie, fusese atît de indignată încît îi venise să reacţioneze, s-o lovească pe cealaltă femeie cumva. Iar avea greutăţi de respiraţie. Simţea valurile de furie străbătîndu-i trupul şi încerca disperată să şi le înăbuşe.

Făcuse destul pentru o seară. Mai mult decît destul. Şi totuşi, ea era cea rea. Ea era aceea care greşise. Era ţapul ispăşitor pentru toată lumea. Asta o durea. Dar era şireată şi ştia cum să iasă din încurcătură. Avea să-şi prezinte scuzele şi să stea amărîtă şi cu regrete pentru ceea ce făcuse. Ştia cum s-o învingă pe căţeaua aia cu propriile ei arme. Simţi o prezenţă în spatele ei şi, cînd se întoarse, îşi văzu soţul în uşă. Verbena arăta distrusă, cu faţa răvăşită de lacrimi şi ochii umflaţi.

– Îmi pare atît de rău, Ossie.

Pînă şi vocea îi suna frîntă, ca şi cum n-ar mai fi avut energie. Ossie o privi cîteva momente, cu furia încă vizibilă în lucirea de cremene din ochi. Verbenei îi trecu prin minte că avea să-i ia mai mult timp decît prevăzuse. Începu să plîngă din nou, cu suspine sfîşietoare care de

obicei îl înduplecau pe soțul ei, chiar şi cînd era atît de furios ca acum. În seara asta, însă, Ossie se săturase, lucru care reieşi clar cînd îi spuse rece:

– Nu ține, Verbena, de data asta nu mai merge. De data asta, nici toate lacrimile din lume nu mă vor mai face să mă răzgîndesc.

– Iartă-mă, Ossie, te rog din suflet.

Plîngînd şi mai tare, începu să suspine:

– Ce face băiatul meu? Copilaşul meu, ce face?

Un timp, Ossie nu-i răspunse. Părea să încerce să-şi stăpînească nervii, iar acest lucru o speria pe Verbena. Oswald era un om bun, un om foarte bun. Fusese stîlpul vieții ei, de cînd se căsătoriseră. Cea mai mare teamă a ei era aceea de a-l pierde. Mai degrabă ar fi vrut să-l ştie mort decît cu altă femeie, atît de puternice îi erau sentimentele pentru el.

– Copilaşul tău, cum spuneai, e tulburat şi ruşinat. Ruşinat că ai putut să-l umileşti, să ne umileşti atît de rău, şi pe el, şi pe mine, şi pe tine, în fața mamei lui naturale. Şi, indiferent ce-ai spune tu, rămîne femeia care l-a adus pe lume. Ea, nu tu. Am avut norocul de a-l putea lua în casa şi în viața noastră. Fericirea noastră s-a datorat nenorocirii altei femei, şi dacă nu-i poți fi recunoscătoare nici măcar pentru atîta lucru, înseamnă că eşti şi mai egoistă şi orgolioasă decît am crezut.

Fața Verbenei era albă şi crispată. Aceasta era adevărata Verbena, nu femeiuşca pe care încerca atît de tare s-o portretizeze. Ossie o desluşise demult, dar îi făcuse jocul, fiindcă o iubea. Pînă acum, stările ei de nesiguranță îl făcuseră s-o protejeze. Acum, însă, îşi dădea seama că nu făcuse decît să-i alimenteze fanteziile. Verbena voia să-l țină încătuşat lîngă ea şi la fel avea să facă şi cu băiatul, dacă Ossie nu intervenea imediat.

– Lasă-l în pace un timp, Verbena. Nu vrea să te vadă, nici să-ți vorbească.

Revoltată, Verbena porni spre uşă, pentru a se duce la Jason, dar Ossie îi tăie calea.

– Dă-te la o parte! Vreau să-mi văd fiul!

Agresivitatea ei obişnuită revenise. Nu admitea să i se spună cum să se poarte cu propriul ei copil. Cine se credea omul ăsta? Încet, Oswald clătină din cap.

– M-ai auzit, femeie. Am spus să-l laşi în pace! Are nevoie să stea singur, o vreme. Încă n-ai făcut destul rău, în seara asta?

Verbena îşi pierdu controlul aproape complet. Faţa îi deveni aproape de nerecunoscut, transfigurată de forţa emoţiilor, a geloziei şi furiei.

– A, înţeleg. V-aţi înhăitat împotriva mea, ca de obicei. Asta e?

Rîse cu răutate, aruncîndu-şi capul pe spate, dramatic.

– Vasăzică, a fost şi mai pricepută decît o crezusem. Te-a şi făcut să-i mănînci din palmă. O inviţi şi la masă, da? Ca pe Wallace, aia. O să vină şi Jason, sau vă duceţi numai voi doi? Aşa, plăcut, intim...

Ossie era uluit să vadă cum le deforma pe toate ca să apară ea în ipostaza de victimă.

– Eşti nebună, femeie, nebună de legat.

Verbena îi zîmbi.

– Sigur că sînt nebună! Aşa-s eu întotdeauna, nu? Eu sînt aia care greşeşte. Care are halucinaţii. Care-ţi îngreunează viaţa. Ei bine, de data asta n-o să-ţi mai meargă, Ossie. Iau băiatul şi plec, dacă n-am încotro.

Ossie răspunse cu blîndeţe:

– Băiatul ăsta, Verbena, n-ar traversa strada să-ţi vorbească nici dacă ai fi tîlhărită. Ai mers prea departe şi, cu cît îţi dai seama mai curînd, cu atît mai bine. Aşa că nu te apropia de el în seara asta, nu vrea să te vadă.

– Sînt mama lui...

Ossie se săturase s-o tot audă. O repeta încontinuu, ca pe o mantră.

– Pe cine încerci să convingi? Pe el, sau pe mine? Sau, poate, pe tine însăţi, fiindcă nu poţi fi mama lui decît dacă e şi el de acord. Pînă şi părinţii adevăraţi descoperă

asta, cucoană. Dacă vrei să pleci, du-te, Verbena. Du-te şi atît. Băiatul, însă, rămîne aici, cu mine.

Mîna Verbenei se repezi din loc, lovindu-l în obraz înainte de a-şi da seama ce făcea. Abia atunci observă că Jason ascultase totul. Era în hol, urmărind discuţia. Cînd îi auzi glasul, Verbena fu cît pe ce să leşine.

– Să nu-ndrăzneşti să-l loveşti aşa pe tata! Sper să pleci *tu*. Sper să pleci şi să ne laşi în pace.

– Jason... te rog... ascultă-mă...

Jason clătină din cap cu tristeţe.

– Lasă-mă-n pace, mamă. N-ai avut dreptul să faci ceea ce ne-ai făcut, mie, tatei sau mamei mele adevărate. Încerca atît de tare să fie acceptată de noi toţi. Şi mi-a plăcut, mi-a plăcut mult. Măcar are maniere elegante. Întotdeauna ai pus atîta preţ pe asta, dar se pare că tu cam duci lipsă, dacă e să mă iau după ce- am văzut acum. Pe viitor, dacă am să mă întîlnesc cu ea în afara casei, n-ai să poţi interveni. Dar am să mă văd cu ea, şi cu sora mea, şi cu nepoata mea. Orice-ai crede sau ai spune tu.

Urcă din nou scara, iar Oswald îşi spuse că băiatul se descurcase admirabil. Verbena avea nevoie să fie pusă ferm la punct de copilul ei, şi se părea că Jason o făcuse fără a ridica măcar tonul.

Un moment, îl fu milă de femeia zdrobită din faţa lui, dar se stăpîni.

Avusese nevoie de un duş rece şi-l primise. În continuare, ea singură hotăra ce făcea.

CAPITOLUL 21

– Cum crezi că a mers, Marie?

Marie nu răspunse.

– Haide. Nu se poate să n-ai nici o părere.

– Cred că m-a plăcut. Jason... Părea mulţumit că ve-

nisem acolo. N-aş vrea decît să pot spune acelaşi lucru şi despre Verbena.

Marie ridică din umeri.

– Parc-ar fi fost o maniacă. Sincer, mi-a amintit de o femeie pe care-am cunoscut-o în închisoare – numai furie refulată. Se simţea cum emana din ea.

Amanda zîmbi.

– Înţeleg de la domnul Melrose că ai făcut faţă foarte bine situaţiei. Din cîte am auzit, soţia lui poate fi instabilă.

Marie oftă, cu ochii trişti, iar Amanda Stirling se minună din nou de femeia aceea care nu putea înţelege ce efect avea asupra altor oameni. Marie Carter era fie iubită, fie urîtă de ceilalţi. Se părea că Verbena Melrose alesese s-o urască. Amanda mai ştia şi că, dacă domnul Melrose n-ar fi sunat să-i explice ce se întîmplase, n-ar fi aflat niciodată. Fusese în mod clar îngrijorat de felul cum avea să reacţioneze Marie după vizită, iar acesta era un semn bun. Băiatul se ataşase de ea, ceea ce iar era bine.

– Tiffany e tot pe lista dispăruţilor, după cum ştii.

Marie nu-i răspunse.

– Fiica ei trebuia să se ducă la familia Melrose. Acum cred că nu mai poate fi vorba de aşa ceva, ce zici?

Marie clătină din cap.

– Încă un lucru de care eu sînt vinovată. Tiffany mă va acuza şi pentru asta.

– Pe moment, înţeleg că Anastasia e la nişte părinţi adoptivi provizorii, în Bow. Pot cere un ordin de vizitare pentru tine, dacă vrei. În fond, eşti bunica ei. Ai putea s-o vezi – nu cred că există nici un motiv ca să nu se aprobe.

– Faptul că am o dublă condamnare pe viaţă poate fi un motiv...

Amanda ridică mîna, făcîndu-i semn să tacă.

– Scuză-mă, dar pînă şi pedofilii au acces la copiii lor. Tiffany a ieşit din scenă, iar tu eşti o membră normală a societăţii. Trebuie să ţii minte asta, Marie. Ţi-ai plătit crimele, acum eşti curată. Ceea ce faci cu viitorul tău depinde numai de tine. Pot recomanda oficial să ţi se acorde

drepturi de vizitare, ca rudă a fetiței. Dacă-ți vezi fiul, de ce nu s-ar putea şi cu nepoata? Jason a cerut şi el s-o vadă şi, atîta vreme cît membrii de familiei păstrează legătura cu ea, asta opreşte orice procedeu de adopțiune. Aşa, şi Tiffany va avea mai mult timp ca să-şi rezolve problemele. Înțeleg că a fost o mamă bună, pînă a trecut pe crack.

– Ce se întîmplă cu apartamentul ei?

– Păi, e al primăriei şi, atîta timp cît e plătită chiria, o să i-l păstreze, aşa cer Serviciile Sociale, pentru copil.

– Preiau eu plata chiriei, dacă e nevoie.

– Mă aşteptam să spui asta. Lucrurile s-ar simplifica mult dacă ar găsi-o.

Marie nu răspunse, privind-o cu ochii ei mari, iar Amanda ştiu că avea idee ce se întîmpla, dar nu voia să spună.

– S-ar putea să apară, Amanda. S-au întîmplat ciudățenii şi mai mari.

După plecarea Mariei, Amanda avu din nou obişnuitul ei sentiment de neputință. Erau atîtea de pus în ordine în viața acelei femei, iar Amanda putea face atît de puțin pentru ea. Şi ar fi vrut s-o ajute pe Marie Carter, ştia sigur că, în adîncul ei, era o femeie bună. Numai de-ar fi stat la un loc...

Patrick încă mai era convins că trebuia să facă un lucru spectaculos pentru a-şi reface reputația. De la moartea lui Maxie, simțea că oamenii îl priveau cu suspiciune, iar vizita poliției îl zguduise rău. Cineva trebuia să plătească pentru asta. Trebuia ca oamenii să înțeleagă că nu era unul cu care să te pui. Avea nevoie să le dea o lecție, iar lecția aceea era frica. Frica pură, fără alte complicații.

Avea nevoie ca oamenii să se teamă de el, să-l respecte şi să-l venereze. Asta era cheia, ca să scapi basma curată după crimă. Aşa că se pregătea să dea marea lovitură. Avea de gînd să lichideze un ştab, un grangure londonez. Un om care băgase frica-n Brixton şi făcuse tot restul lumii din Sud-Est să se gîndească bine înainte de

a-l irita. Abia aştepta. Dar, mai întîi, trebuia să rezolve cu Tiffany.

Carole zăcea în patul ei murdar, inhalînd miasmele de alcool şi vomă. Ştia că ar fi trebuit să consulte un medic, dar era prea speriată. O durea tot trupul. Alcoolul o ajutase să doarmă o vreme, dar acum efectele îi treceau. Măcar ar fi putut să facă o baie fierbinte. Îşi simţea voma în păr cu fiecare mişcare, îi stătea ţeapăn şi putea.

Încercă fără succes să se ridice. Îi era prea greu, aşa că se lăsă la loc pe perne. Se gîndi iar la bani şi simţi lacrimile de neputinţă. Îi luase banii şi o chinuise ca niciodată în viaţa ei.

Chiar crezuse că avea de gînd s-o omoare. Ore întregi îşi bătuse joc de ea, iar Carole se întrebase în tot acel timp cum avea s-o execute. Dar, în cele din urmă, o lăsase la colţul străzii ei ca şi cum ar fi venit de la o întîlnire, iar de-atunci lui Carole îi fusese groază să mai iasă din casă.

Îi luase banii şi-i ştia şi adresa. Îl ura. Tot ce faci se-ntoarce împotriva ta. Aşa spunea mereu Marie, şi avea dreptate. Din cauză că-i făcuse lui Tiffany ceea ce-i făcuse, acum se simţea şi mai rău. O vînduse pentru bani, şi-i pierduse. Nu cîştigase nimic.

I-o dăduse ca pe un miel de jertfă omului care-i distrugea pe toţi cei cu care intra în contact, femei şi bărbaţi deopotrivă. Auzi din noi vocea Mariei în minte: *tot ce faci se-ntoarce împotriva ta*. Cîtă dreptate avea!

Psihiatrul îl asculta pe Kevin cum îndruga verzi şi uscate. Repeta la nesfîrşit acelaşi lucru. Că soţia lui era un diavol, că din cauza ei se întîmplase totul, iar acum i se plătise cu aceeaşi monedă. Un lucru pe care doctorul Bewly îl ştia sigur era că omul acela nu putea să compară în instanţă; nici în societate nu putea să se întoarcă. Kevin Carter suferea de o tulburare de personalitate, era paranoid şi, de asemenea, sub efectul unei depresii pro-

funde. Din cînd în cînd, părea lucid, dar lucrurile pe care le spunea erau incredibile. Bewly îşi revăzu însemnările şi trase concluzia că omul acela avea nevoie de un tratament psihoterapeutic şi medicamentos intensiv, după care îi puteau hotărî soarta. Era convins că poliția avea să fie de aceeaşi părere: Kevin Carter îşi pierduse orice contact cu realitatea. Se părea că soția lui îl scosese din minți de-a lungul. O femeie foarte dificilă, în orice caz. Cu ani în urmă, ar fi făcu-o „cață", deşi aşa ceva era incorect politiceşte. Îl privi pe Kevin cum se apleca peste masă, şoptindu-i conspirativ:

– Nu ştii cum e, doctore. Pe toți ne-a silit să facem numai ce voia ea. Toate erau pentru Marshall. Nici unul din noi nu conta, dar el era la fel de rău ca ea. L-a făcut pe băiatul ăla să ajungă la fel de rău ca ea. La toți se uita de sus, se credea mai bun decît era. Dar Lou fusese de vină, ea l-a făcut să fie aşa. Încă de mic l-a făcut să devină un încrezut.

Se opri şi se concentră asupra răsucirii unei țigări. Mîinile îi tremurau din cauza medicamentelor şi a furiei reprimate. Continua să şuşotească de unul singur, fără să-l mai ia în seamă pe omul din fața lui. Arăta ca un dement.

Era dement. Şi de cele mai multe ori spunea adevărul, însă suna atît de neverosimil, încît nimănui nu i s-ar fi putut pretinde să-l creadă. Şi cu atît mai puțin un medic care n-avea habar ce se întîmplase cu atîția ani în urmă. Dim simplul motiv că nimeni nu spusese vreodată adevărul cu voce tare.

Patrick se afla într-un restaurant-parcare Wimpy cînd primi telefonul pe care-l aştepta. Ieşi din coadă, ignorînd strigătele şi gesturile obscene ale celorlalți şoferi. Transpira de emoție, conducînd haotic prin Londra şi ascultînd muzică Jungle. Ritmul îi atîța sîngele în vene, iar Patrick se desfăta cu gîndul la ceea ce avea să se întîmple cît de curînd. Violența era o parteneră ciudată; toată viața o

curtase şi, atîta vreme cît ea nu se uitase la el, îi plăcuse. Se simţea bine cînd putea s-o controleze.

Acum se pregătea să comită un act de o violenţă care să reverbereze prin toată Londra. Emoţia era astronomică, un extaz natural, după care jinduia tot mai mult în ultima vreme. Ştia că toţi îl furau, de la fete pînă la aşazişii colegi. Ei bine, după ziua de azi aveau să se gîndească mai bine. Luase la ochi rechinul cel mare şi urma să-i vină de hac. În ultimele douăzeci şi patru de ore, achitase cîteva datorii vechi. Ziua de azi marca începutul unei noi epoci în viaţa lui. În curînd urma fie stăpîn peste toate acţiunile majore şi abia aştepta să înceapă.

Mahogany Stratter era înaltă şi drăguţă, foarte drăguţă, cu păr mătăsos şi ochi mari căprui. Silueta ei suplă era ideală pentru prezentarea ultimelor mode; oriunde mergea, făcea capetele să se întoarcă după ea. Cînd intră în blocul de apartamente de la colţul străzii, auzi un geamăt, slab, abia desluşit. Păşi în hol şi privi în jur. Nimic. Tocmai se pregătea să pornească spre lift, crezînd că i se păruse, cînd îl auzi din nou.

Se auzea din dulapul cu pubele de gunoi. Mahogany se sperie, dar merse într-acolo şi deschise încet uşa, speriată de priveliştea care o aştepta. Zbieretele ei scoaseră toţi locatarii din apartamente.

Marie era într-un restaurant, cu Mikey. Luau prînzul tîrziu, iar ea îi povestea despre Jason şi mama lui adoptivă. Mikey asculta doar parţial atent. Avea multe pe cap, dar sunetul vocii ei îl liniştea. Îi plăcea s-o asculte, orice-ar fi spus. Îi trecuse prin minte că era îndrăgostit. I se întîmplaseră atîtea mizerii, şi niciodată nu-şi plînsese singură de milă. O admira pentru asta. Atîţia oameni dădeau vina pe alţii pentru necazurile lor.

Telefonul sună. Văzu că era numărul lui Alan. Aşteptau încă un transport, aşa că primi apelul, deşi era cu Marie. Nu se aşteptase să audă cuvintele pe care i le

spuse Alan. Puse telefonul pe masă şi ceru imediat nota de plată. Marie îl privi cu teamă. Era clar că se întîmplase un mare necaz şi, în timp ce ieşeau din restaurant, speră ca totul să fie în regulă.

Malcolm Derby era cu fiica lui, Alisha. Era o fetiţă foarte drăguţă, cu ochi negri şi păr creţ ca al maică-sii. O adora, iar ea îl adora la rîndul ei. Malcolm era un tată bun cu toţi copiii lui, îşi recunoştea responsabilităţile, plătea pentru ca toţi să înveţe la şcoli particulare şi le dădea tot ce putea fi mai bun din toate. Alishei îi plăcea să-i roadă buclele, iar Malcolm îi zîmbea în timp ce fetiţa îşi exersa dinţişorii în părul lui.

Mama ei luă fetiţa şi o acoperi cu o haină. Pleca la cumpărături, iar Malcolm îi îndesă în mînă un teanc de bani, ca întotdeauna. Malcolm îşi sărută fiica pe obraz, iar fetiţa gînguri de plăcere. Apoi o puse în cărucior şi o scoase din salonul spaţios.

– Auzi-l pe Georgie, sus.

Dînd din cap, Malcolm dădu monitorul mai tare, ca să-l poată asculta pe fiul lui de doi ani. Se rezemă de spătar şi luă o ţigară răsucită. În timp ce aprindea iarba, inhală adînc. Trei dintre oamenii lui erau cu el în cameră şi, ca de obicei, îi ignora.

– Asta o să frîngă ceva inimi la viaţa ei, Malcolm.

Glasul bărbatului era blînd, iar complimentul îl făcu pe Malcolm să zîmbească.

– E fetiţa mea scumpă, Alisha. Comoara inimii mele. Şi Georgie ăsta, mare ştrengar şi el. Băiat mare, de-acuma. O să fie un băiat bun, cred. Ştii, e deştept. Îi plac cărţile cu poze.

Vorbea adeseori despre copiii lui aşa, iar subordonaţii îl admirau pentru asta. Cu toţii îşi iubeau copiii, iar Malcolm avea o legătură specială cu toţi ai lui şi avea grijă să ducă o viaţă cît mai bună. Malcolm îşi privi omul de încredere, un tînăr cu muşchi bine dezvoltaţi şi minte ageră. Se numea Stanley şi promovase treptat în ierarhia lui Mal-

colm, de la curier la agent personal. Pentru Stanley, Malcolm era Dumnezeu pe Pământ. Îl admira şi-l respecta. Şi-i era recunoscător, pentru că Malcolm îi plătise cauţiunea şi-l scăpase dintr-un proces pentru jaf. Ştia că şi-ar fi dat viaţa pentru omul din faţa lui – lucru care urma să se dovedească mai devreme decît bănuia oricare dintre ei.

Camera era mare şi elegant decorată, cu pereţi albi şi mobilă scumpă. Lui Malcolm îi plăcea mult, toată casa îi era dragă. Acolo, la el acasă era un om diferit de cel de pe stradă. Mai calm. Mai fericit. Putea fi normal. Putea să uite ce făcea în afara zidurilor casei lui şi să se bucure de cîştigurile sale necurate. Casa avea două intrări. Faţada dădea la stradă, iar spatele, într-o grădină foarte mare, cu leagăne şi un tobogan. Cocheta cu ideea de a amenaja acolo o piscină pentru copii. Dacă se hotăra, avea loc destul. În timp ce punea un CD cu Bob Marley, îl auzi pe Georgie vorbind în somn. Malcolm se ridică şi porni spre bucătărie, să ia nişte suc de coacăze pentru băiat, cînd se trezea. Întotdeauna voia să bea ceva rece cînd se dădea jos din pat.

Îi spuse lui Stanley:

– Du-te şi adu-mi băiatul.

Stanley sări imediat din fotoliu şi ieşi în hol. Cînd deschise uşa bucătăriei, Malcolm făcu un pas înapoi surprins.

– Totu-n regulă, Malc?

Patrick îşi trînti maceta în capul mare şi lăţos al omului din faţa lui. Îi despică ţeasta din prima lovitură, apoi atacă iar, înnebunit. Malcolm zăcea la podea pe jumătate mort, cu sîngele curgîndu-i şiroaie în jur, cînd ceilalţi doi oameni ieşiră să vadă ce se întîmplase. Cei doi haidamaci ai lui Patrick îi atacară imediat, stîrnind o hărmălaie sonoră. Sus, Stanley ţinea băiatul în braţe. Auzi zgomotul şi înghesui copilul în dulap cît putea de repede, după care propti un scaun în uşă. Apoi fugi în dormitorul lui Malcolm şi înhăţă un pistol din ascunzătoarea aflată în nişa ferestrei.

Îl prinseră în uşă.

Maceta îl lovi în plină față, iar pistolul se descărcă, dar fără să nimerească pe nimeni. Toată casa era o baie de sînge. Patrick era gol. Se dezbrăcase în grădină, la fel ca şi cei doi complici ai lui. Îl auzeau pe Georgie plîngînd, iar Malcolm, rănit mortal, îl auzea strigîndu-şi tăticul.

– Tăticul tău e mort, băieţaş! rîse Patrick, în timp ce coborau scara. În grădină, el şi oamenii lui se spălară cu furtunul, apoi se îmbrăcară la loc. Malcolm, care încă mai trăia, îi privi plecînd.

Patrick îi făcu vesel cu mîna. Îi plăcea faptul că Malcolm nu putea supraviețui acelor răni, nimeni n-ar fi putut, şi în parte îl admira pentru că rezista atît de mult. Dar se bucura şi că Malcolm ştia cine-l lichidase, cine-i luase totul. Acest gînd îl excita pe Patrick. Malcolm era îngrijorat pentru fiul lui, rămas singur sus, şi se întreba dacă-l omorîseră şi pe el. Era o moarte înfricoşătoare şi singuratică. Se tîrîse pînă la baza scării, iar acolo muri. Ultimul său gînd fu să ajungă la copilul lui.

Mikey o adusese pe Marie la Old London fără o vorbă. Stătuse tăcută lîngă el în maşină, ştiind că apelul se referise la ea. Ceea ce însemna că era vorba de unul dintre copiii ei. În consecință, se temea prea tare să-l întrebe, iar Mikey se temea prea tare să-i spună. Cînd în sfîrşit parcă maşina, Mikey se întoarse spre ea şi-i spuse:

– Tiffany a fost găsită azi-dimineață. E în stare gravă, Marie. Cei de la pensiune au telefonat la tine la birou. A cerut să vii la ea.

Văzu fața Mariei devenind mai palidă decît de obicei. Peste zece minute, erau în unitatea de terapie intensivă, iar Marie privea fața desfigurată a fiicei sale. Tiffany fusese bătută atît de rău, încît era aproape de nerecunoscut. Auzind vocea mamei sale, încercă să deschidă ochii.

– Mama...?

Vorbea mai tare decît ar fi părut posibil.

– Sînt aici, Tiff. Linişteşte-te. Încearcă să te odihneşti, iubito.

Tiffany clătină slab din cap.

– Nu... Ascultă, mamă, mi-e foarte rău. Trebuie să-mi promiți că, dacă se întîmplă ceva, o iei pe fetița mea. O iei tu pe Anastasia, te rog?

Marie îi apucă mîna cu blîndețe, iar Tiffany i-o cuprinse strîns.

– Iartă-mă, mamă. Ar fi trebuit să te ascult. Pat m-a dat oamenilor lui, mamă. Azi-noapte. Au filmat totul pe bandă – are banda. Rîdea, mamă. E nebun. A zis c-are să-mi ia şi fetița, şi pe urmă să se ia după tine şi Jason.

Plîngea, iar Mikey, privindu-i trupul zdrobit, simți un val de mînie.

– Vorbeşte despre Patrick Connor?

Marie îi auzi neîncrederea în glas. Dădu din cap.

– I-a mai făcut asta şi-nainte. Ți-am spus că a-ndopat-o cu droguri şi i-a distrus respectul de sine. La fel cum mi-a făcut şi mie.

Mikey era mai şocat ca niciodată.

– Cu mîna mea am să-l omor!

Tiffany deschise din nou ochii.

– Îmi pare rău, mamă, pentru toate problemele pe care le-am cauzat.

Marie o sărută uşor pe frunte.

– Nu-ți face griji, scumpa mea, mămica o să rezolve totul, O.K.? Îți promit, totul va fi bine.

Tremura de furie şi ştia că, dacă l-ar fi avut pe Patrick în fața ei, l-ar fi sfîşiat cu mîinile goale. Dacă ar fi fost acolo, în toți anii aceia, nimic nu s-ar fi întîmplat. Era numai vina ei, nu a altcuiva. Îşi abandonase amîndoi copiii, dar dacă Jason aterizase în picioare din multe puncte de vedere, această fetiță nu avusese acelaşi noroc. Fusese lăsată în grija comisiilor şi a familiilor adoptive, fiind în cele din urmă lăsată să-şi poarte singură de grijă, cînd ea nu era pregătită să se ocupe nici măcar de un pisoi, necum de sine însăşi şi de un copil. Fusese o pradă uşoară pentru Pat Connor, iar Marie ştia prea bine cît îl excitase faptul că Tiffany era fiica ei şi sora fiului lui.

Ei bine, n-ar fi stricat să-şi păzească spatele, pentru că acum urma să aibă de-a face cu ea. Ducă-se-n mă-sa Mikey şi toți ceilalți. Voia să pună ea mîna pe el şi tare avea să-i mai placă să-l distrugă pe nenorocit.

CAPITOLUL 22

Mary Watson îşi privea fiul în față.

– Ți-o spun acum, băiete, scapă de Lucy aia, şi cît mai repede. Cum am suportat ruşinea şi disprețul vecinilor care ştiau că locuieşte aici, nu ştiu!

Mickey Watson era prins între ciocan şi nicovală. Oricît de mult o iubea pe Lucy, mama lui avea o personalitate atît de puternică, încît se temea s-o provoace. Încă din copilărie, ea îi dictase totul: cu ce să se îmbrace, cu cine să se joace, ce să facă, unde să lucreze. Îi era greu să se dezbare de obiceiul de-o viață.

De asemenea, se temea şi ca Lucy să nu fie ca mama lui. Uneori, era foarte autoritară, deşi nu avea destul curaj s-o înfrunte pe Mary Watson în față. De cînd tatăl ei îl împuşcase pe unul din neamul Black, mama lui Mickey era aproape scoasă din minți de bîrfele care circulau. Oamenii se bucurau să vadă că i se întîmplase şi ei unul dintre lucrurile pentru care-i critica atît de des pe alții. Acum era supusă bîrfelor pentru asocierea ei cu Lucy, şi nu-i convenea deloc. Mary era regina bîrfelor din East London şi se mîndrise cu faptul că era mai albă decît zăpada, ceea ce-i dădea dreptul să-i terfelească pe toți cum poftea. Îi era greu să ajungă subiectul obiecțiilor altora, iar Mickey înțelegea cît o deranja asta. Cu toate cusururile ei, şi avea destule, era cît se putea de cinstită, măcar atîta lucru trebuia să recunoască.

Aruncă o privire spre sacii negri de plastic din hol. Mary împachetase toate lucrurile lui Lucy, iar acum îi spu-

nea că voia ca logodnica lui să plece. Dar unde să se ducă? Lucy îşi petrecea aproape tot timpul la spital cu mama ei, deşi îşi reluase lucrul cu jumătate de normă. Mickey era complet derutat şi nu prea ştia nici el ce naiba voia de la mama sau de la logodnica lui.

La drept vorbind, Lucy îl călca pe nervi. Semăna cu mama lui în multe privinţe. Chiar şi în pat era autoritară, iar acolo nu se întîmpla nimic ieşit din comun. Aceeaşi rutină mereu şi mereu, şi începuse să-l plictisească. Îşi văzu mama deschizînd gura din nou. Dar n-o mai asculta de mult. Ştia ce voia să spună, parc-ar fi fost un disc stricat, repetînd la nesfîrşit aceleaşi porcării, zi şi noapte.

Îşi imagină cum şi-ar fi luat avînt şi i-ar fi cîrpit una peste faţă. Acest gînd îl făcu să zîmbească, în timp ce Mary striga la el cu răutate:

– Parc-ai dormi de-a-mpicioarelea! Cu zîmbetul ăsta aiurit şi mutra ta nesuferită de tăntălău! De ce nu te porţi ca un bărbat? De ce-am pe cap numai bărbaţi care nu-s buni de nimic? Eşti la fel ca afurisitul de tată-tău, un bleg şi-un fraier...

Mickey asculta absent, dorindu-şi ca mama lui să se usuce şi să se spulbere-n vînt.

– Te previn, băiete. Spune-i amorezei tale că a zburat, şi să i-o spui chiar azi. M-am săturat de voi.

– Dar unde să se ducă, mamă?

Mary îşi dădu ochii peste cap, dramatic.

– Ce-mi pasă mie? Tu zi-i şi-atîta. Vreau să dispară de-aici, şi cu asta am terminat. Dacă ai avea minte, i-ai fi dat papucii de mult!

Mama lui grăise. Asta era. Sincer să fie, Mickey se simţea aproape uşurat.

Patrick era euforic. Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise atît de bine. Blestemăţia era că încă mai găsea pete de sînge peste tot pe el. Ştia că ar fi trebuit să facă un duş şi să se schimbe, aşa că porni spre sala de sport din Spitalfields.

După aceea, urma să bea un brandy mare şi să fumeze un chiştoc, ca să se calmeze. Se simţea absolut fantastic. Ca renăscut. Era atît de surescitat, încît nici nu observă schimbarea culorii semaforului. Azi un claxonat insistent din spate şi se uită în oglindă. Erau trei tipi într-un Transit alb. Zîmbi în sinea lui, înainte de a ridica două degete, cu un gest agresiv. Îi provoca să se ia de el şi spera s-o facă. Îi activau adrenalina şi se simţea bine.

Semaforul se schimbă din nou pe roşu. Trebuia să aştepte iar. Văzu un individ înalt coborînd din Transit. Era masiv, mai mult gras decît musculos, un skinhead de patruzeci şi cinci de ani. Chiar de la acea distanţă, Patrick îi distinse albastrul şi roşul tatuajelor. Privi cum bărbatul se apropia de el, într-un tricou alb fără mîneci şi nişte jeanşi largi, plini de pete. Deschise portiera chiar cînd individul ajunse lîngă fereastră.

Omul văzu doi ochi albaştri pătrunzători pe un chip negru, iar atîta lucru fu suficient ca să-l înfurie. Deschise gura să vorbească, arătîndu-şi dinţii îngălbeniţi şi o limbă încărcată, albă.

Dar Patrick fu mai rapid. Îşi deschise haina, lăsîndu-l să vadă macheta mînjiită de sînge, apoi mîrîi încet:

– Chiar vrei şi tu o porţie, amice? Vrei ca baba ta să afle că ţi-a zburat cineva căpăţîna la un stop fiindc-ai fost bou şi n-ai avut răbdare?

Omul, un decorator de la Canning Town numit Stevie Bowler, se uită din nou în ochii aceia scăpărători şi văzu un individ care era gata să omoare fără motiv.

Îi trecu prin minte imediat că negrul acela cu B.M.W. era pe măsura propriei lui agresivităţi naturale, şi se răzgîndi. Cel din faţa lui era la limită şi se vedea.

O ditamai maceta! Nu-i venea să creadă! Iar tipul era gata s-o folosească, *voia* s-o folosească! I se citea pe faţă. Ochii lui Steve nu se mai dezlipeau de satîr. Fusese folosit recent, se vedea clar. Încet, păşi înapoi şi se întoarse spre furgonul Transit. Petele maronii de pe lamă îl făcuseră să se hotărască.

Se urcă la volan şi, peste cîteva secunde, porniră. În viaţa lui nu se simţise mai uşurat. Colegii, interesîndu-se ce naiba se întîmplase şi neprimind nici un răspuns, se întrebau ce era cu el.

Dar expresia lui Steve îi potoli. Înţelegeau că era o situaţie grea, iar asta îi liniştea pe toţi.

În timp ce coteau spre Becton, o ştire la radio anunţă că patru oameni muriseră într-o baie de sînge, toţi omorîţi cu macete. Poliţia căuta doi negri şi un alb cu păr blond oxigenat.

Stevie ştia că scăpase ca prin urechile acului şi-l luă cu leşin de uşurare. Dintr-o dată, îşi dădea seama ce însemna expresia „violenţă necugetată" şi că fusese cît pe ce să devină cea mai recentă cifră statistică, din cauza propriei lui aroganţe. Era o după-amiază revelatoare.

Tiffany era pe moarte şi o ştia. Rinichii i se blocaseră, iar ficatul îi era atît de grav vătămat încît nu mai funcţiona. Avea trupul şi faţa umflate şi mai trăia doar cu ajutorul instalaţiilor. Nu i se putea face un transplant, pentru că organismul ei n-ar fi suportat anestezicul. De asemenea, fiind toxicomană, nu se considera că merita donaţia de organe.

Aşa că murea la nouăsprezece ani, cu trupul şi mintea răvăşite de crack şi de un şir întreg de bătăi care pe cei mai mulţi i-ar fi terminat deja. Pînă şi medicii erau uimiţi că rezistase atîta vreme. Părul îi fusese smuls din cap, iar faţa îi era o masă tumefiată de vînătăi. Pe obraz avea o urmă clară de talpă. Tot trupu-i era zdrobit. Era încă o victimă a lui Patrick Connor, dar poliţia n- avea să poată pune mîna pe el, era prea deştept pentru aşa ceva. Nu se lăsa el prins pentru una ca Tiffany. Era o vechitură, iar Marie ştia.

Patrick lua oamenii şi se folosea de ei. Cînd nu-i mai erau necesari, îi distrugea fără să stea o clipă pe gînduri. Tiffany intrase în comă. În timp ce-şi ţinea fiica de mînă, Marie îşi dorea s-o vadă ajungînd într-un loc mai fericit. Şi

ar fi vrut s-o însoțească, sau măcar să stea cu ea pînă atunci, să n-o lase singură. Dar îi promisese că avea să încerce s-o ia pe Anastasia şi era hotărîtă să se țină de cuvînt.

Dar mai întîi avea o întîlnire cu Patrick Connor. Abia aştepta. Voia să-i vadă mutra cînd urma să-i spună ce părere avea despre el. În timp ce-l făcea să sufere la fel cum o făcuse şi el pe fiica ei să sufere. Voia ca Patrick să ştie că Marie Carter era aceea care avea să-l scoată de pe eşichier. Ştia că violența nu rezolva nimic, dar de astă dată urma s-o facă să se simtă mult mai bine.

Patrick Connor nu ştia de unde avea să primească lovitura. Nici el, şi nici aşa-zisa ei prietenă Carole Halter, care-i vînduse fata pentru cinci miare amărîte.

Dar, în fond, banul era Dumnezeul ei. Şi Marie fusese la fel cîndva. Iar acum sosise vremea să le-o plătească.

Mikey era acasă, plimbîndu-se prin încăpere ca un viitor tată la maternitate. Oamenii care erau cu el îi simțeau furia. I se citea în ochi, în limbajul trupului.

– Ce-ați aflat?

Bătrînul Billy vorbi. Era un vechi prieten de-ai lui Mikey şi, din acest motiv, întotdeauna lua cel dintîi cuvîntul. Puternic, cu gît de taur şi păr rar, mai era şi vorbăreț şi hazliu.

– Connor l-a ras azi pe Rasta Malcolm. După cum se vorbeşte pe străzi, nu-ncape nici o-ndoială c-a fost el. L-a tăiat cu-o maceta, la el în casă, cu băiețelul sus. Şi pe trei din haidamacii lui i-a lichidat. Atac prin surprindere, aş zice. Bine executat, simplu şi scurt. Sticleții mişună peste tot, da' Connor o să scape, ca de obicei. E clar c-a vrut să pînă mîna pe vadul, afacerile şi oamenii lui Malcolm. Şi-o să le-nhațe pe toate, dacă n-avem grijă.

Mikey făcu o mutră dezgustată.

– L-a omorît cu copilul în casă?

În glas i se simțea oroarea. Clătină din cap, neîncrezător.

– Ei, vreau să se termine cu el, şi gata. Aflaţi-i mişcările, şi pe urmă ne repezim.

Bill îl privi nedumerit.

– De ce, Mikey? Nu-i terenul nostru, n-are nici o legătură cu noi. De ce să ne-ntindem gîtul peste coloraţi? Dacă vor să se- omoare între ei, ce ne priveşte?

Mikey prevăzuse întrebarea şi ştia că numai Billy ar fi avut curaj s-o pună.

– Unu, îmi plăcea Rasta Malcolm. Era un tip de bază şi stătea la locul lui. Nu se-amesteca în treburile altora şi dădea o mînă de ajutor la nevoie. Dur ca dracu', sigur, da' niciodată n-a-ncercat să pună mîna pe ce nu era al lui. Doi, am o răfuială personală cu fraierul ăsta de Connor. I-un cancer şi-l vreau mort. Trei, s-a luat de-un copil, are gust la ăştia micii – şi patru, e peşte şi nu pot să-i sufăr! Sînt nişte hiene şi nişte căzături!

Bătrînul Billy tăcu cîteva momente, apoi spuse:

– Sînt de acord cu tot ce zici, Mikey, da' dacă-i facem de petrecanie lui Connor o să iasă război pe nasoale. Eşti pregătit pentru treaba asta? Acum o să se repeadă să facă pace cu toată lumea. Drogurile cauzează haos, ştii şi tu.

Mikey dădu din cap.

– Dacă-i nevoie, o să ne folosim de-ai lui ca să-l radem. Îi vreau pe toţi oamenii Rasta ai lui Malcolm pe statul meu de plată, pînă la sfîrşitul săptămînii. Asta o să-i oprească să treacă-n tabăra lui Connor. Cred c-am să tai o felie din South London. Va fi lucrativă şi-i cunosc personal aproape pe toţi grangurii, negri şi albi. Oricum trebuie să lucrăm, împreună, acum cînd împuţiţii de bosniaci au luat-o razna. Da' mă abat de la subiect – îl vreau pe Connor mort şi cu ochii căscaţi la soare cu prima ocazie, e clar? Gata cu discuţiile – am zis!

Ceilalţi tăcură, cu gîndul la efectul devastator al ordinelor şefului lor. Connor era un fraier din toate punctele de vedere, trăia din ce-i cîştigau păsăricile. Dar mai era şi nebun, iar cu nebunii era bine să nu te pui. Exista riscul

ca Patrick Connor, canalia cu ochi albaştri, să înceapă un nou război. Toți ştiau că trebuiau să-l elimine cu proxima ocazie, înainte de a apuca să se regrupeze şi să se întoarcă împotriva lor.

Mai ştiau şi că ajunseseră acolo fiindcă şeful se combinase cu-o fostă puşcăriaşă şi criminală care i se vîrîse atît de adînc pe sub piele încît era gata să declanşeze Al Treilea Război Mondial numai ca să-i facă o bucurie.

Cine-ar fi crezut că Mikey Devlin avea să cadă-n limbă pentru o tipesă ca asta? Dragostea era o ciudățenie, în ce-i privea pe oamenii lui. Cei mai mulți dintre ei nu s-ar fi atins de ea nici cu prăjina, dar în fond Mikey fusese întotdeauna altfel.

Totuşi, aveau să facă ce le ordona. Aşa mergeau lucrurile în lumea lor, iar ordinele se executau fără discuție, întocmai şi la timp. Fără discuție – față de Mikey, cel puțin.

Lou era în stare gravă şi o ştia. Durerea nu-i ceda, însă îi reduceau doza de analgezice. Chinuită, încercă să ia o poziție mai comodă. Stătea într-un fotoliu înalt, cu husă verde, de unde putea privi pe fereastră, în parcare.

Nu admira priveliştea. Lucy era cu ea, albă la față şi răvăşită, întrebîndu-se unde naiba avea să se ducă. I se dăduseră douăzeci şi patru de ore ca să plece din casa aşa-numitului ei logodnic. Nu-i venea să creadă că putuseră ajunge pînă acolo.

Privi trupul ars al mamei sale. Cicatricele erau roşii şi livide. Lou refuzase operațiile plastice, cu excepția mîinilor. Voia să şi le poată folosi din nou, aşa că acceptase durerea grefelor de piele. Evenimentele din ultimele cîteva luni erau încă incredibile pentru Lucy. Nu înțelegea cum de se întîmplase totul, dar ştia cine era de vină: Marie. Parcă anume îşi pusese în cap să distrugă viețile tuturor. Îi dădu mamei sale de băut. Louise tocmai sorbea sucul de portocale printr-un pai, cînd Lucy făcu o sugestie timidă:

– Compania de asigurări trebuie să ne asigure condițiile, nu-i aşa, pînă se termină lucrările la casă. Am să mă interesez de un hotel, sau ceva. Poate să închiriez un mic apartament...

Ochii lui Lou se îngustară.

– Parcă stăteai la Mickey.

Lucy clătină din cap.

– M-au dat afară. Am timp pînă mîine să-mi găsesc o locuință. Cinstit, mamă, nu el, ea a făcut-o.

Lou dădu din cap. Fața ei arăta ca o caricatură grotescă a celei dinainte. Întotdeauna se îngrijise bine, se mîndrise cu silueta ei zveltă şi fața neridată. Lui Lucy îi era greu să se uite la ea mult timp.

– Femeia aia e o scorpie. Iar Mikey nu-i decît un păm-pălău. Face din el ce vrea. Aşa-s unele femei, Luce. Se amestecă în viețile copiilor lor, cînd n-au nici un drept să-şi bage naibii nasu' acolo.

Lucy nu-i răspunse. Nu ştia ce să spună. Faptul că mama ei nu se vedea pe sine însăşi în acea descriere spunea enorm.

– I-un băiatu-lu-mămica, şi cu cît îți dai seama mai repede de asta, cu atît mai bine. Pentru el, întotdeauna ai să fii pe locul doi, după ea.

Ascultîndu-şi mama, lui Lucy îi venea să rîdă în sinea ei. Îşi şi auzea în cap rîsul, puternic, neinhibat.

– Vreau să zic, şi eu am fost apropiată de Marshall, Dumnezeu să-l odihnească, dar el nu era un băiatu-lu-mămica. Pe cînd Mikey este. O să-ți fie mai bine fără el. Păstrează-ți şi tu puțină demnitate, dă-i inelu-napoi. N-o să te- acuze nimeni, toți ştiu cum e maică-sa. Unele femei au de dat socoteală pentru multe, cînd e vorba de copiii lor. Uite la mine, cu Marie. Am încercat totul ca s-o aduc pe calea cea dreaptă, da' a fost o pierdere de vreme. De cînd s-a născut mi-a adus numai necazuri, un moment de linişte n-am avut. Şi nici taică-tău n-a fost mai grozav. Mereu îi lua partea. Şi uite unde-a ajuns acum...

Lucy asculta tirada mamei sale despre Marie, tatăl ei,

Marshall şi oricine mai considera ea că o dezamăgise. Se săturase de moarte să le tot audă pe toate. Ştia, în adîncul sufletului, că mama ei fusese instigatoarea multora dintre necazurile care i se întîmplaseră.

Era la fel ca mama lui Mickey, o scorpie bătrînă şi răzbunătoare. Chiar şi aşa cum ajunsese acum, arsă şi chinuită, încă mai avea energie să-i facă pe toți albie de porci.

Oftă adînc.

– A, te plictisesc?

Vocea lui Lou era plină de răutate, iar Lucy ştiu că se pregătea o nouă tiradă.

– Ascultă, mămică, n-ai putea să te liniştești cîteva minute, mm? Trebuie să repeți mereu şi mereu acelaşi lucru, la nesfîrşit? Mă scoți din minți. Marie e acum la spital, cu fiica ei. Tiffany e pe moarte, mamă.

Îşi regretă cuvintele imediat ce le rostise.

– Ce vorbeşti? Şi de unde ştii, la urma urmei?

– M-am întîlnit azi cu Cissy. A întrebat de tine, şi ştii că fiica ei locuieşte în acelaşi bloc de apartamente cu Tiffany. A auzit de la Marlene Morrison, care lucrează la Old London. Tiffany a fost bătută foarte rău, nu mai are mult de trăit.

– Ha! Dumnezeu plăteşte datoriile fără bani. De cîte ori am zis asta, mm? Acum o să ştie şi ea cum e să-ți pierzi un copil, cum l-am pierdut şi eu pe băiatul meu. Numai *ea* a fost de vină, pentru ea şi-a pus capăt zilelor. Ce l-a pus să facă...

Lucy se încruntă.

– Despre ce Dumnezeu vorbeşti? Marie nu l-a pus niciodată să facă nimic.

– Lasă că ştiu eu ce ştiu. Da' Dumnezeu a fost bun cu mine pe ziua de azi. Aveam nevoie de ceva care să mă-nveselească, şi uite că mi-ai adus vestea asta! Va să zică, tîrfa aia o să ştie-n sfîrşit ce-nseamnă să suferi!

Zîmbi sardonic, hidos.

– Dar biata Tiffany, mamă? Nepoata ta? Şi ea suferă.

Doar nu-i poți dori așa ceva bietei fete. Și cu copilul ei cum o să rămînă?

– Cum să rămînă? Probabil o s-ajungă ca maică-sa, care și ea tot după maică-sa s-a luat. Aşchia nu sare departe de trunchi.

– Și-atunci, Marie după cine s-a luat, mamă? După tine? replică Lucy, înainte de a avea timp să se stăpînească.

Louise își privi fiica atît de şocată, încît Lucy se întrebă cum de îndrăznise să spună acele cuvinte.

Și totuși, le rostise.

– Javră mică ce eşti! Să nu te iei acum de mine fiindcă dobitocul ăla al tău te-a aruncat în stradă! Să nu mă faci pe mine țap ispăşitor pentru că tu nu eşti în stare să-ți aranjezi viața. Eşti la fel ca afurisitul de taică-tău. Nici un guturai nu puteai să faci fără să trebuiască să te-ajut eu. Toată viața o să rămîn cu tine pe cap, fiindcă n-ai fi-n stare să-ți găseşti un bărbat nici dacă ți-ar cădea la picioare. Ce glumă, nu-i aşa? O fiică scoate toți bărbații din minți, ailaltă nu poate s-agațe unul nici dac-ar apărea goală-n ziare. Eşti o ratată, Lucy, mereu ai fost și-ntotdeauna ai să fii aşa. Pînă și prostul ăla de Mickey era prea bun pentru tine, că nici măcar pe el n-ai fost în stare să ți-l ții!

Lucy își luă poşeta.

– N-am de gînd să mai ascult porcăriile astea. Pe viitor, n-ai decît să te descurci singură, cățea bătrînă și răzbunătoare ce eşti! Chiar dacă nu-mi găsesc un bărbat, prefer să trăiesc singură decît să stau cu cineva care nu mă iubeşte și nu-i pasă de mine. Tata te-a urît tot timpul, și eu la fel, și Marie. Pînă și Marshall își rîdea de tine pe la spate.

Își auzea propriile cuvinte și ştia că mersese prea departe, că mama ei ascultase destul, dar nu putea să se mai oprească. Parcă i s-ar fi spart un zăgaz în suflet.

– Vecinii ne spuneau: „Și mămica voastră ce mai face? La slujbă, ca de obicei?“ Da' ştiam că făceau mişto de noi. Te dădeai un fenomen de virtute, cînd de fapt erai de rîsul

tuturor. Îmi amintesc de confirmarea mea. În ziua aia, făcuseşi un scandal îngrozitor, şi chiar şi eu puteam să văd că pînă şi preotul se săturase de tine. Ascultă-te cum vorbeşti, eşti aşa de veninoasă şi sucită că nici măcar nu-ţi dai seama ce s-a ales de tine. Niciodată nu ne-ai fost ca o mamă, nici unuia dintre noi, nici măcar lui Marshall. Pe el îl sufocai, iar pe noi ne neglijai. Priveşte adevărul în faţă, pentru numele lui Dumnezeu!

Louise se rezemă de spătar, zîmbind îngîmfată. Pe faţă îi apăruse o expresie răbdătoare. Ştia într-adevăr cum să înfurie oamenii. În materie de răutate, era genială.

– Va să zică, sînt veninoasă şi sucită, da? Ei bine, eu măcar am avut o familie şi un soţ, ceea ce tu n-o să ai niciodată. Of fi eu uscată şi bătrînă, dar eu *sînt* bătrînă. Tu eşti *ca* o bătrînă, deja. Uită-te la tine, ai peste treizeci de ani şi nici bărbat, nici copil de care să zici că-i al tău. Mi-e milă de tine, Luce, şi de bărbatul cu care-ai să te-aşezi pîn-la urmă. Fiindcă nici unul nu te-ar lua, decît ultimul nenorocit.

Marshall a fost viaţa mea. El a fost tot ce mi-am dorit şi de ce- am avut nevoie. Tu şi Marie n-aţi însemnat nimic pentru mine. Dacă mureaţi, n-aş fi vărsat o lacrimă, pentru nici una din voi. Dar voi aţi trăit amîndouă, iar băiatul meu a murit. Ei bine, mă bucur că-i moare şi ăleia fiica şi mă bucur că Mickey te-a văzut o dată pentru totdeauna aşa cum eşti. Fie-vă dat să muriţi amîndouă singure, fără bărbat şi fără prieteni. Aşa am să mă rog la Dumnezeu de-acum încolo, în fiecare zi.

Lucy era distrusă de cuvintele mamei sale, căci ştia că era absolut singură.

– Atunci o să murim la fel ca tine, nu? Numai că nu văd pe nimeni venind în vizită aici, în afara mea. Pînă şi preotul încearcă să te evite. N-am să mă mai întorc, mamă, după tot ce-ai spus azi. Şi ştii ceva? Mă şi bucur că nu va trebui să mă mai uit la tine. Întotdeauna ai fost urîtă pe dinăuntru, acum Dumnezeu a găsit de cuviinţă să te urîţească şi pe din afară. Sper să trăieşti cît mai mulţi ani

de-acum încolo şi să mori singură, aşa cum ne-ai prezis Mariei şi mie. Tata avea o femeie, ştiai, o femeie de treabă. Pînă şi el avea pe cineva în viaţa lui, şi-o să-i stea alături. La fel ca mine şi Marie. Sper ca tu să fierbi în ura ta proprie şi să te roadă de vie ca un cancer. Asta meriţi.

În timp ce ieşea din cameră, simţi ura mamei sale ca pe o stare fizică. Întotdeauna ştiuse că Louise nu ţinea la fiicele sale ca alte mame. Acceptase asta. Dar faptul de a şti că propria ei mamă o disprețuia era mai dureros decît oricare altul. Tatăl ei era închis, sora ei se înstrăinase de ea, iar logodnicul îi dăduse un ultimatum. Nici chiar propria ei mamă nu avea timp pentru ea. Lucy nu se simţise în viaţa ei mai singură.

O auzi pe Louise zbierînd să-i spună cum o chema pe amanta soţului ei. N-o luă în seamă. Oricum avea să afle destul de curînd. Toată lumea ştia. Era enorm de grăitor că nimeni nu-l turnase pe Kevin pînă acum, fiindcă atîţia oameni ştiau despre legătura lui. Dar tatăl ei era simpatizat, întotdeauna fusese. Oamenii îl căinau, pentru cum trebuia să trăiască, legat cu lanţuri de mama ei şi de aşa-zisa ei cuviosenie.

Lucy începu să plîngă.

Lou se rezemă de spătar. Era epuizată de emoţiile care o răscoliseră. Propria ei fiică fusese în stare să-i vorbească aşa! Era o altă Marie, iar Louise nu-şi dăduse seama pînă acum. Dar ultima lovitură, despre amanta lui Kevin, o lovise în plin. Parţial ghicise, Kevin părea fericit uneori, iar acum ştia de ce.

Înghiţi-l-ar iadul de ticălos blestemat! Spera să-l închidă pe viaţă. O trădase, iar acum era după gratii. Dumnezeu ştia ce făcea, fără discuţie.

Căile Lui erau nebănuite, iar acum făcea o minune pentru ea. Îi lua Mariei fiica, iar lui Lucy îi luase bărbatul. Pe al ei, care o înşelase, îl aruncase în puşcărie. *Era* un Dumnezeu răzbunător şi cu cît îşi dădeau seama mai repede de asta, cu atît avea să fie mai bine.

Louise rosti un Rozar, ca întotdeauna cînd era tulburată. Dar, din cine ştie ce motiv, de data asta n-o mai mîngîie. Nu-l simţea pe Marshall la fel de aproape ca de obicei. Niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atît de singură.

Marie o ţinea pe Tiffany de mînă, în timp ce fata îşi dădea sufletul. Totul se sfîrşi în cîteva secunde. Marie ştia că acum era împăcată, i se citea pe faţă.

Jason o cuprinse cu braţele pe după talie şi începu să plîngă, cu tot trupul zguduit de suspine. Marie îl strînse cu putere, mirosindu-i părul. Îşi pierduse fiica şi cîştigase o nepoată.

Era incredibil, şi se simţea răspunzătoare de toate. Întotdeauna avea să se învinuiască pentru ceea ce i se întîmplase fiicei sale.

Propria ei vinovăţie o făcea să-l lovească pe Patrick Connor. Vinovăţia şi dorinţa de răzbunare erau emoţii puternice. Împreună, erau mai puternice decît orice.

Îşi ţinea fiul în braţe şi plîngea. Pentru fiica ei, pentru nepoata ei, şi pentru Jason. În cele din urmă, plînse şi pentru sine însăşi, pentru viaţa ei irosită şi pentru că era cauza tuturor suferinţelor prin care trecuseră copiii ei.

Dar putea îndrepta unele dintre relele făcute şi avea să înceapă cu tatăl fiului ei, Patrick Connor.

Abia aştepta.

CARTEA A DOUA

„Cei care nu-şi amintesc trecutul sînt condamnați să-l repete."
George Santayanna (1863-1952)

„Sînt condamnat să fiu liber."
Jean-Paul Sartre (1905-1980)

„Fiul meu, fie-ți dat să fii mai fericit decît tatăl tău."
Sofocle (496-406 î.Ch.)

CAPITOLUL 23

Patrick era în biroul lui de la Spitalfields. Se uita pe fereastră cum membrii îşi parcau maşinile înainte de a intra în sală. Tot ce atingea el se transforma în aur. Parcă l-ar fi vegheat un înger. Afacerile îi aduceau bani cu toptanul, dar nu-i produceau aceeaşi satisfacţie ca escrocheriile. De fiecare dată cînd vindea o fată sau încasa cîteva lire pe droguri, simţea o euforie care-i crea dependenţă.

Îşi aprinse încă un chiştoc şi suflă alene fumul. În timp ce-l termina, în birou intrară doi bărbaţi. Ştiu imediat că erau de la poliţie. Le zîmbi, terminînd de suflat fumul, cu voluptate.

– Ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor?

– Domnul Connor?

Patrick dădu din cap.

– Sînt Detectiv Inspector Ragfield, iar dumnealui este colegul meu, detectiv comisar Spicer. Vrem să discutăm cu dumneavoastră despre un eveniment care a avut loc ieri în South London.

Patrick se arătă potrivit de surprins.

– Şi eu cu ce vă pot fi de folos?

Părea o întrebare pusă de un om nevinovat, care n-avea idee ce se întîmpla. Împotriva propriei voinţe, Ragfield fu impresionat.

Patrick Connor era un actor cu experienţă. Ştia că era suspectat de suficiente delicte ca să ţină în acţiune toată poliţia metropolitană pînă în mileniul următor. Problema era să i le dovedească.

– Ieri a avut loc un incident în South London. Un anumit domn Malcolm Derby şi trei asociaţi de-ai lui au fost asasinaţi.

– Şi ce legătură are asta cu mine? întrebă Patrick.

Părea şocat şi jignit. Ca şi cum ar fi fost ridicol să creadă cineva că putea avea vreo legătură cu o crimă.

– Am aflat numele dumneavoastră de la un asociat ai domnului Derby...

Patrick se ridică rapid în picioare, încruntat, cu o atitudine bătăioasă.

– Aveți vreo dovadă că numele meu a fost asociat cu situația asta reprobabilă?

Spicer încerca să-şi stăpînească un zîmbet, iar Patrick observă.

– Vi se pare amuzant, asta încercați să-mi spuneți? Cred că ar fi mai bine să văd ce are de zis avocatul meu despre asta. Aveți mandat de arestare? Ceva, orice, care să mă pună în legătură cu ancheta?

Vorbind clar şi sonor, Spicer întrebă:

– Ați fumat marijuana aici, domnule Connor?

Ragfield închise ochii, înnebunit de stîngăcia colegului său.

Patrick păru să se înveselească, în timp ce replica:

– Faci mişto de mine, nenică?

Îşi reluase stilul din Indiile de Vest.

– Nu mă-nfundă nimeni pentr-un chiştoc, băi fleţule! Ies pe cauțiune-n cinci minute.

Clătina din cap, uimit de prostia totală a polițistului din fața lui.

– N-aveți mandat, nu stăm de vorbă. Aşa că sau îmi arătați hîrtia, sau faceți paşi. Cu cine credeți c-aveți de-a face, mm, c-un ginar? C-un tîmpit? Am să vă zbor aşa de departe, capsomanilor, c-o să vă trebuiască o rachetă ca s-ajungeți naibii înapoi acasă. Şi-acum, valea că mă faceți să-mi pierd timpul.

Ragfield zîmbi, din nou stăpîn pe situație.

– Vom reveni, domnule Connor.

Patrick rîse zgomotos.

– Cînd ai să te-ntorci, băieţaş, vezi s-ai şi ceva de discutat cu mine, da? Şi nu mă mai faceți să-mi pierd

vremea de pomană, că mă enervez. Eu-s un om ocupat, un negrotei bogat şi ocupat, cu care nu-i bine să te pui. Că de fapt, asta-i toată chestia, nu? Sînt băiat cu bani, şi-s negru, şi nu corespund. Faceți bine şi-aveți grijă, băieți, fiindcă am avocați buni în oraş şi tare le mai plac cazurile de abuzuri rasiste din partea poliției. Am să vă trag un şut în cur de n-o să vă vedeți, cu zîmbetul pe buze. Înțelegeți de unde vin?

Încerca să-i provoace, iar cei doi polițişti ştiau.

– Din mine n-o să faceți un exemplu, ați auzit? A, am auzit că recent au mai găsit-o pe-o gagică-ntr-o ladă de gunoi, te pomeneşti că şi pe-asta vreți să mi-o puneți în cîrcă!

Lui Ragfield nu-i venea să creadă ce auzea.

– Era mama copilului dumneavoastră, nu-i aşa, domnule Connor?

Pat rînji din nou.

– Multe boarfe au copii cu mine. Dacă una din ele pățeşte ceva, gata, eu sînt vinovatul? Era tîrfă şi dansatoare-n poală, heroinomană. S-ar fi cordit cu oricine pentru-o doză, chiar şi cu voi. Oricine i-ar fi putut face treaba asta. Aşa că țineți minte, cînd o să căutați vinovatul, e clar?

Patrick apără un buton de pe birou şi apărură doi bărbați musculoşi. Amîndoi erau albi şi blonzi.

– Conduceți-i pe aceşti domni afară din incintă, vă rog.

În timp ce ieşeau, zîmbea din nou. Se simțea invincibil, fiindcă nu-l aveau la mînă cu nimic.

Dar veniseră din nou la uşa lui, iar două vizite ale poliției însemnau prea mult. Trebuia să mai împartă nişte miare-n stînga şi-ndreapta, să se termine odată cu aiurelile astea. Era căptuşit pe toate părțile, domnea ca un rege şi o ştia. Acum nu mai trebuia decît să-i convingă pe sticleți şi nu mai avea nici o problemă.

Se gîndi la Tiffany, întrebîndu-se dacă murise deja. Spera că da, voia s-o ştie dispărută de pe lumea asta. Îi trecu prin minte că trebuia să înlăture martorii cît mai

curînd posibil. În ultima vreme, turnătoria devenise o afacere profitabilă, aşa că era mai bine să se păzească.

Era mulțumit de propriul lui spirit de prevedere. Una peste alta, se descurca bine. Chiar foarte bine. Ăsta era rezultatul cînd îți cîştigai existența din sudoarea frunții.

Marie ridică fanta cutiei de scrisori, apoi căută cu degetele sfoara. O găsi şi trase cheia spre ea. Vechile obiceiuri mor încet.

Deschise cu grijă uşa din față, ca să nu facă prea mult zgomot, şi intră în apartamentul igrasios şi dărăpănat. Mirosurile familiare de mîncare veche şi mobilă stricată îi pătrunseră în nări. Cum puteau unii oameni să trăiască aşa? Cum putuse trăi şi ea la fel, cu ani în urmă? Mirosul acela îi amintea întotdeauna de o viață irosită fără nici un rost, deşi atunci păruse interesantă.

Carole Halter zăcea pe canapea. Se chinuia îngrozitor. Toată noaptea încercase să doarmă, dar nici chiar whisky-ul nu-i uşurase durerile care-i sfîşiau tot trupul.

Apoi auzi un zgomot; părea să fie uşa din față. Simți o sudoare rece îmbrobonîndu-i fruntea. Poate că venise nebunul, să-i facă de petrecanie. Cînd uşa se deschise şi văzu că era Marie, un moment se simți uşurată. Pînă cînd îşi aminti ce făcuse şi-şi dădu seama că Marie intrase în apartament neanunțată. Carole se mîndrea cu faptul că putea mirosi brînza pînă să nu se-mpută, iar acum înțelese că intrase în gunoi pîn-la gît. Marie venise pentru ceea ce-i făcuse micuței Tiff – şi cine-ar fi putut să i-o reproşeze?

– E totu-n regulă, Marie?

Era un salut şi o întrebare în acelaşi timp.

În sinea ei, Carole abia mai putea să respire de frică. Ştia de ce era capabilă Marie şi mai ştia şi că merita ceea ce i se pregătea. Legea străzii dicta ca Marie să-i plătească ochi pentru ochi. Carole Halter se aştepta la tot ce putea fi mai rău.

Marie o privi lung.

Ochii-i erau reci, iar fața îi părea cioplită în piatră.

– Unde-s banii, Carole?

Vocea îi suna scăzut, sacadat. Era rece ca o palmă în obraz.

– Care bani...?

Carole era destul de proastă pentru a încerca să mai tergiverseze. Vorbea ascuțit, cu nervozitate. Un tic îi palpita sub ochiul stîng.

Marie clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Apoi, fulgerător, o apucă pe Carole de gît.

– Banii ăia-mpuțiți pe care ți i-a plătit Connor! Cinci bătrîne, dacă-mi amintesc bine. Şi nu mînca rahat, Carole, că n-am chef. Am văzut-o pe Tiffany murind din cauza ta, balegă ce eşti. Aşa că, te rog, nu mă enerva şi mai mult de-atît.

Se vedea clar că Marie era la limită. Cuvintele îşi făcură efectul... Tiffany era moartă. Într-o fracțiune de secundă, Carole îşi dădu seama ce făcuse.

O revăzu pe Tiffany cînd era mică; o văzu crescînd. O văzu avînd grijă de Anastasia, privindu-şi fetița cu fața plină de mîndrie. Îşi aminti cum i-o prezentase lui Patrick Connor.

Se înroşi de ruşine amintindu-şi cum îi spusese lui Tiffany ce mamă rea fusese Marie pentru ea şi fratele ei. Atunci, Patrick le dăduse bani. Cu cît o ponegrea mai mult pe Marie, cu atît îi dădea sume mai mari.

N-o putu privi în față, conştientă în sfîrşit de ceea ce făcuse. Marie o îmbrînci înapoi pe canapea, cu furia străbătîndu-i tot trupul ca o vîlvătaie.

– Îmi pare atît de rău, Marie. Foarte, foarte rău... Nu ştiu ce mi-a venit s-o fac, îți jur. Cred că eram nebună, sau ceva...

N-avea nici un rost, ştia, dar trebuia să vorbească, măcar pentru că era sinceră.

– Ai făcut-o pentru cinci miare. Pentru banii tăi, copilul meu a murit. Pentru bani, Carole. Banii pe care i-ai adorat şi tu, şi eu, cu ani în urmă. Eram în stare să facem orice

pentru cîteva lire. Am omorît o dată pentru droguri, pot să omor şi a doua oară pentru ele, nu?

Înțelegînd prea bine sensul cuvintelor, Carole începu să plîngă. Oricît de rea era viața ei, nu voia să moară. După ce văzuse recent moartea cu ochii, înțelegea în sfîrşit adevăratul preț al vieții. Plîngea îngrozită, cu fața deja umflată şi roşie.

– Ai să mă omori, Marie?

Vorbise încet, cu vocea pierită de spaimă, dar şi cu o anumită sfidare în ton, pentru că măcar avusese curaj să formuleze întrebarea. Marie începu să rîdă.

– N-am să te omor, Carole. Nu meriți să fac puşcărie pentru tine. Connor mă interesă, scumpo, rechinul cel mare. Vreau să aud de la tine tot ce ştii despre el. Nici mai mult, nici mai puțin. Ai să-mi spui totul despre cercul lui de prostituție şi-am să te las în pace, O.K.? Dar vreau s-aud adevărul, altfel chiar jur că n-ai să-mi mai scapi. Vreau să ştiu pe unde se-nvîrtesc fetele lui şi ce aşteaptă de la el. Înțelegi, îi pregătesc o surpriză.

Carole văzu că ochii Mariei deveniseră complet negri. Pupilele păreau să se fi dilatat complet. Părea drogată, dar era numai efectul adrenalinei şi al urii, două dintre cele mai puternice chimicale.

– Ce-ai să faci, Marie?

– De ce? Te gîndeşti să-l suni şi să mai cîştigi nişte parale, fraieră cu două fețe ce eşti?

Carole scutură din cap cu înverşunare.

– Niciodată, Marie. N-aş face asta.

Marie îşi privi fosta prietenă. Parțial, n-o condamna, ştiind că altceva nu ştia.

Îşi trăise toată viața vînzînd oamenii, căutînd să parvină. Era legea trotuarului, legea străzii. Era prea veche în meserie ca să se mai schimbe.

– Ce-ai pățit la moacă?

Carole ridică dureros din umeri.

– Am avut un client nasol. Sonat. Şi m-a curățat şi de lovele. Cinci bătrîne.

Încă o dată, chiar şi în faţa nenorocirii care-o lovise pe Marie, numai soarta *ei* o interesa.

– Într-o zi, unul dintre ei o să te-omoare, Carole.

– Pe cine doare-n cot? Pe mine nu. Da' voiam mălaiu' ăla. Îmi făcusem nişte planuri, înţelegi?

Marie se aşeză pe marginea unui scaun şi, luîndu-şi elan, îi trînti lui Carole o palmă răsunătoare peste faţă.

– Chiar nu-nseamnă nimic pentru tine că Tiffany a mea a murit numai fiindcă *tu* voiai cîteva lire amărîte?

Carole îşi dădu seama ce spusese şi-i veni să se ia şi ea însăşi la palme.

– Patrick m-a ameninţat, era hotărît să-mi facă ceva. Îl ştii cum e... Uită-te ce i-a făcut lui Tiff.

Vechea Carole revenise, Carole cea mincinoasă şi intrigantă. Femeia care căuta să cîştige din orice şi de la oricine cu care intra în contact.

Marie fu uimită să vadă cît de uşor intra în rolul bietei femei năpăstuite.

– La drept vorbind, pariez c-ai încasat-o fiindc-ai încercat să-l pungăşeşti pe client. N-ar fi prima oară, nu?

Carole clătină iar din cap.

– Nu, jur pe capul nepoatei mele.

Marie ridică mîinile, ca şi cum le-ar fi cerut unor elevi să facă linişte.

– Nu mă interesează. Cred c-ai primit ce-ai meritat, Carole. Şi-acum, vorbeşte-mi despre Connor, ca să pot pleca mai repede.

Aprinzîndu-şi o ţigară cu mîini tremurătoare, Carole începu să vorbească. Ştia că trebuia să-i spună Mariei tot ce-i cerea, dacă voia să scape de ea. Era desferecată la gură, ca întotdeauna. Iar de data asta mersese prea departe, chiar şi ea putea să-şi dea seama. Vechile obiceiuri mor greu. Toată viaţa se minţise singură. Acum îi era imposibil să se mai schimbe.

Alan avusese o întîlnire care se prelungea mai mult decît se aşteptase. Cînd se întoarse la birou, nu fu sur-

prins că Marie nu era acolo. Un timp, se uită prin curte. În curînd, avea să plece pentru totdeauna. Era singura ieşire. Întîlnirea din acea zi bătuse ultimul cui în coşciugul curții de vechituri.

Ciudat, dar ceea ce-l făcuse să se hotărască fusese moartea fiicei Mariei. Pentru el, era cu o tragedie mai mult decît putea să accepte.

Acum n-avea să mai dureze mult. Alan era uimit că rezistaseră atîta vreme fără o captură, deşi aceea bătea la uşă, ştia sigur.

Telefonul sună, şi răspunse repede. Nu era Marie, iar acest lucru îl întristă. Îi intrase sub piele şi nu ştia ce naiba să facă. Se gîndea la ea tot timpul, o visa pînă şi noaptea în pat. Se îndrăgostise peste cap şi o ştia. Dragostea era o ciudățenie. Îți dădea curaj şi te transforma într-un mincinos. După cum avea să afle şi Mikey, foarte curînd.

Soții Melrose încheiaseră un armistițiu pentru moment, dar Verbena se întreba cît avea să dureze. Jason era distrus de moartea surorii lui, lucru pe care Verbena îl înțelegea; numai că nu reuşea să-şi dea seama ce mare scofală se întîmplase. Sigur, era trist că fata murise, dar viața pe care o dusese ea făcuse acest lucru inevitabil.

Mai devreme sau mai tîrziu tot s-ar fi întîmplat, iar dacă preferaseră să nu recunoască, atunci cu atît mai rău. Doar nu fusese o fată normală, o fată *respectabilă.*

Verbena, însă, era prea şireată ca să spună aceste lucruri cu voce tare, deşi în particular îşi exprimase clar opiniile față de Oswald.

De asemenea, făcuse mare caz de sentimentele ei pentru aşa-zisa mamă naturală a lui Jason. A dracului să fi fost dacă avea să i se prefacă prietenă, cînd nici n-ar fi trebuie să i se permită accesul în apropierea fiului ei.

I se frîngea inima să ştie că bărbatul căruia i se dăruise, pentru care se despărțise de familia ei, nu merita. Dar era al ei şi-l iubea, şi nici moartă nu i l-ar fi lăsat celeilalte femei fără luptă.

Cînd soțul şi fiul ei intrară în bucătărie, Verbena afişă un zîmbet forțat şi se întoarse spre ei.

– Nu mi-e foame, mamă.

Chipul lui Jason era răvăşit de plîns, aşa că Verbena îl strînse la piept. Era o îmbrățişare puternică, iar Jason încercă să se desprindă, dar îl ținea ca într-o menghină, aşa că băiatul se relaxă din nou, ca întotdeauna.

Privindu-i, Oswald oftă. Verbena era prea autoritară. De ce-i permisese să ajungă aşa, de-a lungul anilor? De ce-i făcuse toate hatîrurile?

Numai de s-ar fi convins că n-avea nici un motiv să fie geloasă – dar aşa fusese, din prima zi cînd se cunoscuseră.

Maisie deschise uşa zîmbind. O privi întrebătoare pe Marie, înainte de a se interesa veselă:

– Pot să vă ajut cu ceva?

Marie intră în apartament, dînd-o la o parte din drum fără menajamente, şi-i răspunse pe un ton tăios.

– Sper, scumpo. Maisie, nu-i aşa?

Fata arăta ca un copil dar, deşi era şocată de tinerețea ei, Marie avu grijă să nu arate. Lui Patrick îi plăcuseră întotdeauna copiii, îi stătea în fire.

Maisie trecuse prin şcoala străzii şi simți animozitatea femeii din fața ei, aşa că se hotărî s-o asculte mai întîi, înainte de a lua vreo hotărîre. Se întreba dacă era una dintre femeile serioase ale lui Patrick, vreo amantă stabilă care aflase despre ea.

Intră în salon, iar Marie o urmă. Se priviră prudente. În sfîrşit, Marie zîmbi.

– Liniştește-te, iubito. N-am venit ca să-ți fac nimic. Sînt mama lui Tiffany.

Cuvintele ei avură efectul scontat. O văzu pe Maisie înghițind zgomotos în sec şi aşezîndu-se. Purta o fustă scurtă de piele, iar fața ei mică şi îngustă era fardată.

– Am auzit despre ea, îmi pare foarte rău...

Marie rîse.

– Sînt sigură că-ți pare! Ei, din cîte înțeleg, tu şi Pat sînteți apropiați. Aşa că vreau să ştiu: cui i-o dădea. Trebuie să ştiu exact. Şi înainte de a răspunse, bagă la cap: dacă-mi ascunzi ceva, am să te omor, dulceață, fără să stau o clipă pe gînduri. Probabil ai auzit de mine, de la oameni. Sînt o legendă vie, s-ar putea spune. Şi-s mai mult decît capabilă să omor din nou. Aşa că, gîndeşte-te bine înainte de a-mi răspunde. E o chestie personală, scumpo.

Maisie era dură, ştia că era. Altfel, n-ar fi ajuns atît de departe, Însă mai ştia, instinctiv, şi că femeia aceea ar fi fost capabilă de tot ceea ce spusese şi că ar fi lichidat-o fără să clipească din ochi.

– Pot să-ți ofer ceva de băut? Cred că trebuie să discutăm serios, nu?

În timp ce sorbeau din cafele împreună, Maisie începu să explice:

– Nu mă droghez şi nu beau, corect? Nu mă interesează decît mălaiul. Sînt tînără şi am şcoala străzii. Mi-am văzut mama folosită şi maltratată de bărbați, şi dacă mă culc cu ei pentru bani, o fac fiindcă scopul scuză mijloacele. Patrick Connor nu înseamnă nimic pentru mine şi, dacă vrei să-i stingi felinarele, n-am să te opresc. A fost rău ce i-a făcut lui Tiffany şi, în unele privințe, sînt la fel de vinovată ca el. Racolez fete, ele au încredere în mine, iar eu le fac relația cu el. Dar Patrick e prea dus cu pluta, chiar şi pentru mine. Oricum voiam să-i dau cu pas, cînd venea vremea. Dar deviez de la subiect, cum se spune. Am să-ți spun tot ce vrei să ştii, doar cu-o singură condiție.

Marie era şocată de felul cum vorbea fata din fața ei, dar îşi ascunse sentimentele şi-i răspunse:

– Ce anume?

– Iau eu ce rămîne de la el, şi mă laşi în pace.

Marie tăcu cîteva momente.

– Destul de cinstit, spuse ea în cele din urmă. Îți dau cuvîntul eu.

Maisie zîmbi şi toată faţa i se schimbă. Era un zîmbet adevărat, nu unul profesional.

Marie îi zîmbi şi ea.

– Se foloseşte de trei oameni care se ţin de gangsterisme. Nu-i cunosc, dar am văzut benzile video. Cea cu Tiffany e acolo.

Arătă spre aparatul de lîngă perete, iar Marie simţi că i se tăia respiraţia, cînd îşi dădu seama că trebuia s-o vadă. Avea nevoie s-o vadă, ca să-şi aţîţe furia pentru ceea ce intenţiona să facă în continuare.

– Toată noaptea s-a uitat la ea. Să-i spui legistului să-i caute G.H.B. în organism – la sfîrşit i-au dat o doză mare, fiindcă urla prea mult. Patrick ştia că avea să moară, mi-a şi spus. Voia ca Tiffany să ştie c-a ajuns în lada de gunoi. Şi mai voia şi să fie găsită repede, pentru ca vestea morţii ei să ajungă la urechile lui. Are minţile duse, dar cred că ştii deja.

S-a folosit de moartea ei ca să le ţină pe toate celelalte fete din scurt, inclusiv pe mine. Mai are de gînd şi să-i şantajeze pe bărbaţi, deşi ei încă nu ştiu. Unul e un judecător de la curtea supremă, celălalt e în C.P.S.

Deci, după cum îţi dai seama, ăştia valorează mai mult decît banii pentru Patrick Connor. Îl ţin în activitate. E sigur că n-o să-l pîrlească nimeni niciodată. Aşa că, asta e, istoria morţii lui Tiffany pe scurt.

S-a folosit de ea ca să-i aibă la mînă, şi s-a folosit de ei ca să lovească în ea.

Una dintre fetele de pe celelalte benzi video are doar vreo treişpe ani. Pînă şi eu dau apă la şoareci cînd văd ce i-au făcut.

Fred West poate să se zgîrie pe ochi.

– Toate fetele mor?

Maisie clătină din cap.

– Ar vrea ele, majoritatea. Dar nu, numai Tiffany a ta şi încă o fată. Una fugită din Bradford.

Marie digeră şi această informaţie.

– Mai vrei o cafea?

Dădu din cap, apoi o întrebă pe Maisie:

– Nu aşteptai un client?

Fata ridică din umeri.

– Poate să mai aştepte. Dacă nu răspuns la uşă, n-are cum să intre, nu?

Şi se duse la bucătărie.

– Să-ți pun şi-un strop de tărie? Brandy? Scotch?

Marie o urmă, observîndu-i atentă fiecare mişcare. Nu avea chiar atîta încredere în ea.

Nu încă.

Ghicindu-i gîndurile, Maisie zîmbi.

– Să-ți spun ceva, aş vrea să fii maică-mea.

Marie clătină din cap.

– Aiurea. Crede-mă, ăsta-i ultimul lucru pe care ai putea să ți-l doreşti.

– Tu, măcar, încerci acum s-o dregi. Pe maică-mea o doare-n cot şi de mine, şi de surorile mele.

– Ai să te uiți cu mine la banda video, Maisie?

Fata zîmbi trist.

– Sigur că da. Dar te previn, nu-ți pot ura „vizionare plăcută".

Cu un mare efort, Marie reuşi să-şi stăpînească lacrimile.

– Nici nu mă aşteptam.

Maisie o cuprinse cu un braț pe după umeri şi o îmbrățişă cu tandrețe.

– Eu n-o să am niciodată copii, atîta lucru pot să-ți spun.

Marie îi răspunse serioasă:

– Dacă mai stai mult în meseria asta, n-o să mai depindă de tine, iubito. Să ții minte. Vei ajunge ca mine, sau ca fiica mea. Niciodată să nu uiți asta.

Maisie nu-i răspunse, deşi cuvintele ei o puneau pe gînduri.

CAPITOLUL 24

Mikey era în apartamentul lui Patrick. Fusese nevoie de cinci sutare şi cîteva înjurături răcnite, ca să treacă de paznic.

Se vedea clar că acesta tremura de frica lui Patrick Connor, iar Mikey era impresionat de securitatea strictă pe care reuşea s-o țină adversarul lui.

Admirase întotdeauna loialitatea, chiar dacă se baza pe frică. Dacă-ți țineai casa în ordine, n-aveai de ce să-ți faci griji. Îți puteai trăi viața fără teama unei capturi sau uzurpări.

Cel puțin, aşa ar fi trebuit să meargă. Dar paznicul fusese convins curînd, cu cîteva amenințări şi lire sterline. Mikey ştia că gorilele lui arătau convingător, iar individul îşi dăduse seama că putea avea probleme serioase.

Se uita cu interes prin apartamentul Docklands luxos. Arăta standard. Bucătărie modernă, plină de instalații voluminoase printre care abia mai aveai loc să te mişti. Un filtru de cafea care nu era folosit niciodată, numai inox şi etichete de firmă. Un borcan singuratic de Nescafe. Într-un fel, Mickey era dezamăgit. Totul era prea previzibil. Ca un decor dintr-un film de la B.B.C.2. Porni spre dormitor. Era tot numai şifoniere cu oglinzi şi unități Schreiber. În timp ce scotocea, punînd pe pat toți banii pe care-i găsea, găsi o videotecă şi zîmbi cînd văzu titlurile. Pe o casetă scria cu carioca negru: Judecătorul.

Bănuia deja ce destinație aveau. Introduse o casetă în aparatul din dormitor şi se aşeză pe marginea patului ca s-o vadă. Îşi aprinse o țigară şi inspiră zgomotos fumul. Îi auzea pe ai lui devastînd restul apartamentului. Ştia că aveau să facă treabă bună – şi împingînd mai încolo cu piciorul o pereche de chiloți Calvin Klein, se instală mai

bine. Patul era comod, trebuia să-i recunoască fraierului măcar meritul ăsta. Era gata să parieze că pe acea somieră avuseseră loc destule. Începu filmul. Se aşteptase la un porno obişnuit, cu careva babalîc trăgîndu-i-o unei puştoaice. Ghicise deja că benzile erau folosite pentru şantajuri. Dar ceea ce văzu îl şocă pe Mikey pînă-n adîncul sufletului. Nu era rahatul obişnuit la care se aşteptase. În schimb, văzu o negresă tînără, încă adolescentă, îngrozită.

Nu era o înscenare, se întîmpla în realitate. Bărbatul, un tip cărunt şi burtos între două vîrste, nu ştia că era filmat. Se deducea clar, fiindcă ieşea mereu din sharff – şi, judecînd după ceea ce-i făcea gagicuței, nici n-ar fi vrut să fie imortalizat pe bandă.

Nici un om întreg la minte n-ar fi vrut să fie văzut în acele ipostaze, decît dacă-l tentau douăzeci de ani la casa de nebuni. Probabil că aşa ceva i se întîmplase şi fetei Mariei. Mikey se gîndi la fiicele lui, la feţele lor încrezătoare de cînd le lua în braţe, în copilărie. Zîmbetele lor nevinovate, cînd spunea cîte ceva amuzant. Simţea cum îi creştea furia. Nu-i venea să creadă că cineva putea face aşa ceva cu cugetul împăcat. Din partea lui, lumea îşi ieşise din minți. Strivi țigara pe mocheta crem şi-şi aprinse imediat alta. Imaginile de pe ecran îl electrizau, nefiind în stare să creadă că unii se puteau excita cauzînd atîta durere şi suferință. Acum fata sîngera abundent, cu fața ca o mască a groazei, în timp ce încerca zadarnic să scape de agresor. Îşi pierdea cunoştința cu repeziciune, iar individul continua s-o maltrateze. Mikey privea cu fascinație morbidă la ritualul sinistru al personajelor de pe ecran.

Dintre toate lucrurile pe care le văzuse sau le auzise Mikey, dintre toate cele pe care le făcuse sau fusese acuzat că le-ar fi făcut, nimic nu-l pregătise pentru sentimenele pe care i le trezea acest film. Era incredibil ce le plăcea unora să facă, iar faptul că Patrick Connor îi ajuta să-şi împlinească fanteziile îl făcea să-i dorească moartea

mai mult ca oricînd. Din partea lui, era o cruciadă îndreptățită. Chiar dacă sticleții îi ciocăneau la uşă, o singură privire aruncată acolo l-ar fi făcut pe Mikey să se-aleagă mai degrabă cu un rînd de băuturi generoase, nu cu o captură. Nimeni nu putea să se uite la obscenitatea aia şi să rămînă neimpresionat. Decît dacă erau nişte obsedați ca dementul din film.

Supliciul fetei de pe ecran îl făcea să se simtă atît de neputincios şi dezgustat, încît ştia că, atunci cînd punea mîna pe Patrick Connor, tipul avea să dea în primire. În chinuri şi cerşind mila, avea să moară.

– Iisuse, Mikey!

Întorcîndu-se, îl văzu pe Bătrînul Billy privind spre ecran cu uimire.

– Moşu' ăla de-acolo-i judecătorul Martin. Ăla care taie şi spînzură la Bailey. Fraier bătrîn. Şi eu am apărut în fața lui. I-un bulangiu, i-a pus la popreală pe Jimmy Lauder şi Morrie Burns. Şi tot timpul era un pervers!

Ceilalți priveau acum şi ei, atraşi de glasul lui Billy. Se uitau cu toții spre ecranul unde fata-şi dădea ultima suflare, iar judecătorul n-o lăsa nici acum în pace. Peste douăzeci de minute, erau pe drum. Aveau la ei peste douăzeci de casete şi aproape şaisprezece bătrîne, într-un sac negru de plastic. Toți tăceau, în timp ce Mikey se asigura că fierul lui de însemnat vite era în perfectă stare de funcționare.

Marie îl aştepta pe Patrick lîngă sala de sport. Era pe înserat, şi în timp ce se uita după el sorbea dintr-o ceaşcă în cafeneaua de vizavi. Era hotărîtă să plătească moartea fiicei sale. Copilul nimănui n-avea să mai îndure ceea ce i se întîmplase fetei ei din cauza lui Patrick Connor. Marie nu-şi dorea decît să-şi poată aminti ce se petrecuse data trecută cînd ucisese. Ar fi ajutat-o să ştie ce anume îi declanşase acea izbucnire.

Ziua aceea îi era încă vagă şi cețoasă în memorie. Îşi amintea că se dusese să-şi procure droguri, în zorii zilei.

Era o dimineață frumoasă şi însorită. Marie fusese drogată ca de obicei. Cu nervii întinşi la limită. Îşi amintea transpirația, greața care o asaltau în timp ce turna lapte peste fulgii de porumb ai copiilor. După ce efectul drogurilor trecuse, apăruseră Bethany şi Caroline, chemînd-o cu ele în Kensington la o casă abandonată pe care o foloseau toxicomanii, unde se găseau întotdeauna doze bune. Oricum se duceau toate trei în Mayfair, să lucreze Shepherd's Market, aşa că le era în drum.

Piața era un teren profitabil, unde se găseau şi droguri. O dată pe oră, trecea un Rasta cu prezervative şi heroină. Prietenul prostituatelor, aşa îl numeau. Era un băiat de treabă în felul lui, cîştigîndu-şi existența la fel ca ele. Numai de şi-ar fi putut aminti ce se întîmplase în continuare... Îşi amintea că se îmbătase, ținea minte mirosul de vin. Apoi se certase cu mama ei. Trecuse peacasă în dorința de a împrumuta nişte bani de la Marshall. Nu se ducea acolo decît dacă n-avea încotro. Numai cînd era disperată.

Ca de obicei, momentul crimei îi lipsea cu desăvîrşire din minte. Dorea să afle numele bărbaților de pe banda video, voia să-i vadă cu ochii ei. Dacă aveau copii, urma să le trimită cîte o copie. Ca să ştie şi ei de ce erau capabili tații lor. Gîndul la copii îi aduse aminte de Anastasia. Maisie cunoştea numele judecătorilor şi al altor oameni care o puteau ajuta. Îi dăduse Mariei chiar şi un mobil, primul telefon din viața ei. Dacă apărea Patrick, Maisie urma s-o sune.

Îşi îndreptă din nou privirea spre sala de gimnastică. Abia aştepta să vadă mutra lui Patrick cînd avea să se confrunte cu el. Întotdeauna fusese prudent cu ea, fiindcă era atît de puternică. Spre deosebire de majoritatea femeilor, ştia să lupte. Chiar şi lui Patrick îi dăduse cîteva croşeuri de dreapta de-a lungul anilor.

Acum, Patrick urma să afle exact de ce era capabilă. Cu ani în urmă, se lăudase în fața ei că factorul surpriză era întotdeauna de mare efect. Loveşte oamenii cînd se-

aşteaptă mai puțin, ăsta fusese mereu motto-ul lui. Ei bine, Marie voia să-i vadă fața înainte de a-l lovi. Sosise vremea răfuielii.

Era o problemă personală şi avea să fie crudă. Voia ca Patrick să ştie prea bine cine-l distrusese.

Patrick părăsise sala de gimnastică pe uşa din spate şi, în timp ce demara în trombă cu B.M.W.-ul, se felicita pentru deşteptăciunea lui. Îl lichidase pe Malcolm Derby, îi eliminase pe Leroy şi Maxie.

Avea acum la dispoziție toată piața. Nici măcar nu se temea de Moş Bill, pentru că avea pe statul de plată destui oameni cu relații ca să se simtă intangibil. Porni CD-player-ul. Cînta Sade, şi-şi aminti cît de mult îi plăcuseră lui Tiffany melodiile ei. Ei bine, poate aveau să i le pună la înmormîntare. Gîndul îl făcu să rîdă în sinea lui.

Îşi aminti în treacăt de fiica lui, apoi şi-o alungă din minte. O întîlnise în cursul serii şi ştia că urma să ia cina la sora lui. O rugase să-i facă o favoare. Ştia că Busby ar fi făcut orice pentru el. Întotdeauna făcuse tot ce-i ceruse.

Nu observă maşina care-l urmărea, pentru că era prea ocupat de ceea ce se pregătea să facă. Urzea tot felul de planuri şi fredona în ton cu muzica, de parcă n-ar fi avut nici o grijă.

Marie ajunse la Verbena şi Ossie imediat după nouă şi jumătate. Ştia că Pat plecase de la sală fără ca ea să-l vadă şi mai ştia şi că putea să-l aştepte. Avea tot timpul. Nu se aştepta la o primire prea călduroasă în casa Melrose, dar nu-i păsa. Dorea să-şi vadă fiul şi n-o interesa ce incidente risca să provoace.

Îi deschise Ossie. Păru încîntat s-o vadă, dar avea expresia abătută a unui om care ştia că se anunțau probleme. O îmbrățişă zîmbitor, apoi o conduse în casa frumoasă şi elegantă unde fusese crescut fiul ei. Avea să-l vadă – pe Jason, pe copilul ei. Asta urma să-i aline durerea din piept, să potolească nebunia din sîngele ei.

Jason alergă la ea şi o îmbrăţişă strîns.

– Speram să vii, mamă.

Cuvintele fură ca un balsam pe sufletul Mariei. O numise „mamă". Dacă ar fi murit atunci, ştia că ar fi fost fericită. Se aşteptase să-i spună Marie, sau chiar Ria. Aşa o numeau gardiencele, la Cookham Wood. Fu cuprinsă din nou de durere şi începu să plîngă, cu faţa în părul fiului ei. Jason izbucni în plîns împreună cu ea.

– Îmi pare atît de rău, Jason, atît de rău îmi pare că te-am părăsit...

Băiatul zîmbi printre lacrimi, semănînd incredibil de mult cu Marshall.

– Acum eşti aici, mamă, altceva nu contează.

Îl sărută din nou, dar mintea ei urla: pentru cît timp? Dacă-şi punea în aplicare planul, în curînd avea să fie luată iar de lîngă el. Verbena îi privea din hol. Îi era greu de crezut că fiul ei putea găsi ceva agreabil la Marie Carter.

Marie îi înfruntă privirea, iar între ele se declanşă o animozitate aproape tangibilă.

– Nu-mi amintesc să fi sunat.

Verbena vorbea pe un ton superior, foarte răspicat. Marie nu-i răspunse.

– Am spus...

Marie zîmbi forţat.

– Te-am auzit de prima dată. Soţul tău mi-a spus că pot să trec ori de cîte ori vreau, mai ştii? Voiam să-l văd pe Jason. Aveam *nevoie* să-mi văd *fiul*.

Accentuase puternic ultimul cuvînt. *Fiu*. Un cuvînt atît de simplu pentru majoritatea femeilor. Jason o strînse şi mai tare.

– Mă bucur atît de mult că ai venit! Şi lui Tiffany îi era la fel de dor de tine ca mie, numai că nu ştia cum să se exprime în cuvinte.

Încerca s-o consoleze. Marie îşi dădu seama că era un copil bun. Nu moştenise nimic din răutatea şi cruzimea lui Patrick.

– Du-te-n camera ta, Jason.

– Nu!

Refuzul fu sonor şi categoric.

Mariei îi părea rău pentru Verbena. Era o labă tristă, cum se spunea în închisoare.

– Ascultă, Verbena, de ce nu te duci tu să faci nişte cafele, sau ceva?

În timp ce vorbea, Ossie îşi împinse soția în bucătărie aproape cu forța. După ce închise uşa, şopti aspru:

– Ce-i cu tine, femeie? Nu-ți dai seama că Jason are nevoie de ea? E singura legătură care i-a mai rămas cu sora lui. Singura legătură cu trecutul.

Verbena pufni.

– Care trecut? Ştim amîndoi ce copilărie a avut. O mamă toxicomană, care-şi neglija copiii şi şi-a omorît două aşa-zise prietene. Ce fel de legătură de sînge e asta, pentru numele lui Dumnezeu? Îți aminteşti cum era cînd l-am adus aici? Un sac de nervi. plîngea tot timpul, nu voia să mănînce... Nu mai ții minte, nu-i aşa?

Ossie clătină încet din cap.

– Țin minte toate astea, Verby. Şi mai țin minte şi că-i era dor de mama lui. Plîngea după ea şi o chema. Asta țin minte. Şi-a pierdut singura soră – asta nu te întristează chiar deloc, femeie? N-ai nici măcar atîta inimă încît s-o laşi pe Marie să ocupe un mic loc în viața lui?

Verbena clătină din cap, furioasă.

– Sau ea, sau eu, Ossie, şi-i valabil şi pentru tine. N-am investit atîția ani în Jason pentru ca aia să intre aici ca la ea acasă şi să mi-l ia. Îl iubesc mai mult decît ar putea ea vreodată. *Eu* am stat cu el cînd a avut pojar şi vărsat, *eu* l-am dus la şcoală şi i-am citit şi i-am dat de mîncare, nu ea! N-am loc pentru ea în viața mea, şi nici el n- are.

– Aici te înşeli, Verbena – Jason are loc pentru ea. Iar dacă vrei să-mi auzi sfatul, n-ar strica să-i faci şi tu loc. Pentru că eu asta am de gînd să fac. Nu cred că Marie e chiar atît de neagră pe cît pare.

Puse ibricul pe aragaz, cu spatele țeapăn, semn că era foarte furios. Verbena, însă, nu se înduplecă. Orgoliul fusese întotdeauna marele ei defect, şi n-avea să se schimbe peste noapte. Nici chiar pentru copilul ei neprețuit.

Busby era în culmea fericirii că-şi vedea fratele. Trupul ei masiv trepida de bucurie ca de obicei, în timp ce-l poftea în salon. Îi turnă un rom alb cu cola şi i-l puse în față. Patrick simți mirosul de orez cu mazăre şi începu să-i lase gura apă.

– Stai să văd ce face mîncarea!

Rămas singur, Patrick sorbi din pahar, privind prin cameră. Pe perete, deasupra şemineului, trona un tablou mare cu Cina cea de Taină. Iisus şi Apostolii erau negri. Trebuia să fie o reprezentare mai adevărată a acelei nopți decît varianta albă. Un bărbat blond, cu ochi albaştri, să umble prin nordul Africii cu două mii de ani în urmă? Măcar în asta îi dădea dreptate lui Busby.

Busby reveni în cameră. Mirosea a mîncare şi a bună dispoziție. Patrick îi zîmbi. Era singura ființă din lume la care ținea cu adevărat.

– Azi am primit o scrisoare de la Lilian. Vrei s-o vezi? întrebă ea, întinzîndu-i deja scrisoarea.

Patrick clătină din cap, iar Busby oftă la vederea expresiei lui.

– Ştii, am auzit despre Tiffany. Mi-a spus o doamnă, la biserică. Aş fi preferat să aflu de la tine, frate.

Încet, Patrick închise ochii, afişînd o mină potrivit de îndurerată.

– N-am vrut să te îngrijorez. Ți-am spus ce i s-a întîmplat, nu? Am încercat s-o opresc, dar ajunsese prea departe. La fel ca mama ei – era în ultimul hal.

– Ştiu că ai încercat s-o ajuți. Dar Marie a fost mama ei şi întotdeauna mi s-a părut nedrept că...

Busby lăsă fraza neterminată. Discutaseră de-atîtea ori problema, şi întotdeauna Patrick amuțea. La fel fusese

şi în copilărie. Acum, însă, Busby era hotărîtă să-i smulgă o reacţie.

– Cum rămîne cu copilul, cu mica Anastasia? Cine are grijă de ea? Marie a văzut-o vreodată?

Apoi rosti cuvintele la care Patrick se aşteptase. Numai că, între timp, se răzgîndise. Dacă Busby lua fetiţa, ar fi avut o problemă în plus.

– Ar putea veni aici, să ştii.

Patrick clătină din cap.

– Nu. Ascultă-mă, Busby. Nu poţi lua o fetiţă ca ea. Îi e mai bine în grija unor profesionişti.

– La fel ai spus şi despre Tiffany, şi uite ce-a ajuns.

Patrick închise ochii, semn că-l enerva.

– Nu te supăra pe mine, Patrick. Încerc să salvez fetiţa asta de o soartă asemănătoare cu a mamei ei. Avem în vene acelaşi sînge, aici e locul ei.

– Mîncăm odată, Busby? Mor de foame, şi peste o jumătate de oră am o întîlnire.

– Mereu mori de foame, Pat. Tu nu mănînci niciodată, în apartamentul ăla al tău cît toate zilele? Niciodată nu te duci şi tu la un restaurant? Şi de ce schimbi mereu subiectul cînd vorbesc despre familie? Biata Lilian...

– Lilian i-o curvă împuţită, o ştii la fel de bine ca mine.

– Lilian e mama ta şi cînd te-a făcut nu era decît o fetişcană. Cît timp mai ai de gînd s-o ţii aşa? Trebuie să înveţi să ierţi, băiatule. Vrea să vadă copilul la fel ce mult ca mine.

Patrick se ridică în picioare, furios.

– *Ce* naiba aveţi, fraţilor?

Ridicîndu-şi făptura voluminoasă de pe scaun, Busby mugi:

– Să n-aduci în casa mea vorbele astea spurcate, tinere! Mai devreme sau mai tîrziu, tot trebuie să priveşti adevărul în faţă. Ai aproape patruzeci de ani, băiatule. Bagă-ţi mînţile-n cap şi ia-ţi în serios responsabilităţile. Mama ta e la o zvîrlitură de băţ de-aici, şi i se frînge inima pentru tine. Tăticul n-a fost aşa cum ai crezut tu, Dum-

nezeu să-i odihnească sufletul. Lilian era o fată neştiutoare, şi a profitat de ea. Pe vremea aia, lumea te privea chiorîş dacă aveai un copil din flori, necum unul negru cu ochi albaştri! Ai şi tu puțină înțelegere pentru femeia care te-a adus pe lume. Care te-a iubit.

Patrick ştia că era pe punctul de a face explozie, aşa că folosi vicleşugul la care recurgea întotdeauna cînd avea de-a face cu sora lui.

– Tu eşti mama mea, Busby. Singura mamă pe care am dorit-o şi de care am avut nevoie vreodată. Am mai discutat asta de-atîtea ori. Lilian nu înseamnă nimic pentru mine. Nu vreau s-o văd, nici să-i vorbesc. Pentru mine e moartă de ani de zile şi aşa va rămîne. Numai de tine am nevoie în viața mea. Aşa că, te rog, putem să lăsăm subiectul ăsta pînă nu spunem amîndoi lucruri pe care le-am regreta?

Busby nu putea să-i reziste niciodată, deşi în adîncul inimii ştia ce fel de om era. Auzise multe despre el. Numai că, de data asta, trebuia să se gîndească bine la ceea ce avea de făcut. Tiffany murise, lăsînd pe lume un copil de care n- avea nimeni grijă. Ca bună creştină, Busby nu putea permite să se întîmple una ca asta. Trebuia să chibzuiască bine şi să încerce să-l convingă pe Patrick să facă ceea ce voia ea. Să ceară copilul, să potolească jinduirea din sufletul ei şi să-i dea un motiv pentru care să trăiască încă douăzeci de ani de-atunci încolo.

CAPITOLUL 25

Mikey intră cu escorta în clubul lui Patrick. În drum spre bar, scrută rapid împrejurimile. Observă într-un colț doi bărbați care se vedea clar că erau înarmați, dar nu-şi bătu capul eu ei. Îi cunoştea pe amîndoi, iar unul chiar îl salută din privire. Mai remarcă şi doi tineri cu visuri de

mărire. Îl trase pe barman deoparte şi, folosind un amestec de ameninţări şi jovialitate, află numărul de mobil al lui Patrick Connor şi locurile pe unde-şi făcea veacul. Apoi îşi privi oamenii în timp ce devastau localul. Nimeni nu suflă o vorbă.

Clienţii ieşiră, unul luîndu-şi cu el chiar şi băutura, cu un zîmbet afectat pe buze. Se vedea clar că Patrick Connor nu era simpatizat. Barul fu adus într-un hal fără de hal, iar Mikey ştia că Patrick urma să afle în cîteva minute.

Adică exact ceea ce dorea. Acum nu-i mai rămînea decît să-l aştepte pe Connor. Îi plăcea jocul. Avea să-nceapă să-l hărţuiască la telefon şi să-i pună şi pe alţii s-o facă.

Dacă asta nu-l scotea la suprafaţă, nimic altceva n-ar fi făcut-o. Mikey se duse după bar, îşi turnă un scotch mare, apoi dădu un şut în uşa încuiată a biroului şi se uită prin jur. Merita să-şi bage nasul, nu ştiai niciodată ce puteai găsi.

Dădu peste alte casete video şi bani – o grămadă de bani. Nu avea nevoie de ei, dar Connor îşi ieşea din ţîţîni de-a binelea de ciudă dacă era jefuit. În timp ce trecea în revistă casetele şi număra banii, Mikey zîmbea.

Una peste alta, părea să fie seara lui norocoasă. Îl vîrîră pe barman în portbagajul maşinii, ca să aibă cu ei pe cineva care cunoştea locurile preferate ale lui Connor şi avea mijloacele de ai contacta pe ceilalţi membri ai trupelor lui, la nevoie. Băiatul era îngrozit şi i se citea pe faţă. Înainte de a trînti capota peste el, Mikey îl preveni:

– Sper că n-ai sînge de erou, fiule. Mi s-a făcut să lovesc pe cineva, şi rău – vezi să nu fii tu ăla.

Apoi tînărul rămase în întuneric şi făcu pe el înainte ca maşina să dea colţul străzii.

Lucy sună la uşa lui Susan Tranter. Voia să ştie ce se întîmpla cu tatăl ei. O cunoştea pe Susan din vedere şi se salutaseră de cîteva ori, dar se simţea ciudat la gîndul că aceea era femeia cu care trăise tatăl ei. De un lucru însă

nu se îndoia – ştia că Susan Tranter îi stătuse lui Kevin alături la bine şi la rău şi, pentru Lucy, asta însemna enorm.

– Da? Vă pot ajuta cu ceva?

– Bună seara. Sînt fiica lui Kevin Carter, Lucy.

Susan o privi fără nici o expresie, iar Lucy se grăbi să continue:

– Mă întrebam dacă l-aţi văzut cumva. Mi-aţi putea spune cum se simte?

– Mă rog, prietenii şi familia îl pot vizita. Poţi să te duci la el oricînd vrei. Nu e închis încă, e internat într-un spital de psihiatrie. La Rampton, dar cred că ştii deja.

Sarcasmul nu-i scăpă lui Lucy, care izbucni în plîns. Era picătura care umplea paharul. Toţi o disprețuiau şi se simțea îngrozitor de singură.

Susan era o femeie bună la suflet. Văzînd-o cît de nefericită arăta, se mai îmblînzi şi o invită în casă. Peste douăzeci de minute, în faţa unei ceşti de ceai, Lucy îi depănă toată povestea mamei ei şi a logodnei ratate.

Susan o asculta cu tristeţe. Kevin îi vorbise de multe ori despre Lucy, cu regret, spunînd că era cea mai mare duşmancă a ei proprie. Acum, ascultînd-o, Susan tindea să fie de acord cu el.

– Nu-l condamn pe tatăl meu pentru că s-a apropiat de dumneata. Mama mea n-a fost niciodată o companie prea uşoară. De cînd eraţi împreună?

Susan ridică din umeri.

– De ani de zile. Ne iubeam, dar n-a vrut niciodată s-o rănească pe mama ta, deşi a fost un calvar pentru el, cum ştim amîndouă. Îmi pare rău pentru Lou, crede-mă. Oamenii ca ea, devoraţi de duşmănie, nu-şi găsesc niciodată fericirea. S-a lepădat pînă şi de propriii ei nepoţi. Ştii, pentru tatăl tău a fost foarte greu. La fel de greu ca şi faptul că nu putea s-o vadă pe Marie sau să afle nimic despre ea. Cred că ai auzit de moartea lui Tiffany, nu? Marie trebuie să fie distrusă, biata femeie. Toată viaţa ei a fost o luptă continuă.

– Singură a preferat să-şi omoare colegele, n-a silit-o nimeni.

Vechea animozitate îi revenise în voce.

– Au silit-o drogurile, Lucy. Drogurile sînt un viciu îngrozitor. E destul de greu pentru o familie să suporte gîndul că unul dintre copii e toxicoman, dar pentru cel care se droghează e de două ori mai greu.

Lucy nu răspunse.

– Şi-acum unde ai să stai?

Privind în jur, prin camera răvăşită şi murdară, Lucy se cutremură. Nu voia să stea acolo, dar putea fi necesar pentru cîteva zile, pînă se lămureau lucrurile.

– Nu ştiu, sinceră să fiu. Voiam să mă duc la un hotel...

Susan o văzuse pe Lucy cum se uitase la casa ei, fiind clar că pentru ea lăsa de dorit. Privind în jur, zîmbi. Era dezordine, ar fi fost prima care s-o recunoască. Dar era o dezordine curată, plăcută.

Peste tot, cărți şi hîrtii. Plante crescînd care pe unde se nimerea. Îi plăcea acolo. Îi plăcea sentimentul de linişte care domnea.

– Tatăl tău se simțea bine aici. Zicea că era înviorător, după pedanteria cazonă a mamei tale.

– Îl înțeleg. Mama putea fi insuportabilă, uneori. Abia aştept să-l revăd. Crezi că va fi de acord să-l vizitez? întrebă Lucy cu voce ezitantă.

Susan zîmbi.

– Va fi în al nouălea cer, Lucy.

Fata ridică din umeri.

– Nu ştiu de ce ar fi. Marie a fost întotdeauna favorita lui.

Înverşunarea îi revenise în voce.

– Serios? Mie îmi vorbea mai mult despre tine. Mi-a făcut impresia că te considera o persoană mai puternică, mai capabilă decît Marie să ții piept vieții.

Era o minciună şi o ştiau amîndouă, dar Lucy îi fu recunoscătoare că încerca s-o încurajeze. Trecuse atîta

timp de cînd i se arătase puțină bunătate, încît era în pragul lacrimilor.

– Ai putea sta aici cîteva zile, pînă te pui pe picioare, cred. Dar, după cum vezi, e foarte dezordonat.

Susan văzu uşurarea pe fața lui Lucy şi toate scrupulele pe care şi le făcuse în legătură cu oferta i se risipiră. Întotdeauna i se înmuiase inima pentru cîinii fără stăpîn. Spera numai să n-o muşte, în viitor.

– Dacă nu te deranjez...

Fără să răspundă, Susan zîmbi. În sinea ei se întreba dacă nu cumva înnebunise.

Jason şi Marie se aflau în camera cu televizorul, din spatele casei. Era o cameră mai liniştitoare, fiindcă nu arăta ca o fotografie dintr-o revistă. În timp ce stăteau de vorbă, Marie se relaxa treptat.

– Nu vorbeşte serios. Mama... Verbena, vreau să zic. Numai că mă are de atîta vreme, încît îi e greu să mă împartă cu altcineva, atîta tot.

Marie îi zîmbi băiatului ei. În curînd, avea să fie bărbat, şi după cîte se vedea, un bărbat dintr-o bucată. Un om decent. Şi, cu siguranță, chipeş.

– Îmi pare rău dacă am stîrnit agitație, dar simțeam nevoia să te văd. Mi-ai lipsit foarte mult, cît timp am fost despărțiți.

Jason o privi în față.

– De ce-ai făcut-o, mamă? De ce le-ai omorît pe prietenele alea două ale tale?

Marie clătină din cap cu tristețe.

– Aş vrea să ştiu şi eu, Jason, crede-mă. Dar nu-mi amintesc nimic. M-am trezit plină de sînge, şi abia atunci mi-am dat seama ce se întîmplase. Amprentele mele erau pe obiectele folosite, şi am fost inculpată pentru crimă. Dublă crimă. Avocatul a încercat să pledeze pentru omor din culpă, cauzat de reducerea puterii de discernămînt, dar propunerea a fost respinsă. Am fost considerată în deplinătatea facultăților mintale şi au presupus că ştiusem

ce făceam şi de ce, dar nu voiam să le spun. Eu, însă, n-am reuşit să-mi amintesc niciodată nimic.

– Sincer?

Marie dădu din cap.

– Sincer. Dar trebuie să înțelegi, Jason, pe vremea aceea eram o altă persoană. Eram toxicomană, iar dependenții sînt diferiți de ceilalți. Toată viața lor evoluează în jurul obținerii drogurilor sau a alcoolului, ce preferă. E ca o boală, dar oamenii nu înțeleg asta. Oamenii care-şi pot controla viețile nu devin vicioşi. Eu pe-a mea n-am putut-o controla niciodată. Aveam cincisprezece ani cînd am născut-o pe Tiffany, şi şaptesprezece cînd te-am avut pe tine, şi eram prea tînără pentru o asemenea responsabilitate. Aşa că am încercat să fug de răspundere, luînd droguri. Am încercat să scap de durerile şi suferințele pe care mi le servise viața.

Îi văzu privirea întrebătoare şi simți dorința să-l mintă, dar ştiu că nu putea. Trebuia să afle adevărul şi s-o accepte pentru ceea ce făcuse şi pentru cine era acum, altfel amîndoi aveau să trăiască într-o minciună.

– Mi-e greu să cred că ai făcut aşa ceva.

Marie îi strînse cu putere mîna.

– Ştiu, la fel simt şi eu. Trebuie să accept faptul că mi-am pierdut controlul şi am luat viețile a două persoane la care țineam.

Băiatul dădu din cap, ca un bătrîn de şaptesprezece ani.

– Eu n-am să iau droguri niciodată.

O spusese cu o fervoare şi o candoare depline.

– Unii dintre prietenii mei iau E-uri şi fumează iarbă, dar eu n-am s-o fac. Dacă mama ar şti cine sînt, şi-ar ieşi din minți, fiindcă-s băieți de familie bună, cum le spune ea. Dar lumea e altfel acum, drogurile sînt practic acceptate în societate. La Amsterdam, guvernul verifică drogurile ca să se asigure că-s de calitate. Prietenul meu James a spus că, după părerea tatălui lui, la fel se va întîmpla şi aici pînă la urmă.

– Sper că nu. Drogurile nu pot folosi niciodată la nimic, nu? Nu fac decît să distrugă viețile oamenilor. Au distrus şi viața mea, şi pe a ta.

Jason dădu din cap, grav.

– Şi pe a lui Tiff. Ai s-o iei pe Anastasia? Nu suport gîndul că va fi adoptată. E tot ce-a mai rămas de la Tiffany, nu?

– Am să-ncerc. Mai am doar cîteva lucruri de rezolvat, înainte.

– Ce lucruri?

– A, unele treburi strict necesare. N-ai de ce să-ți faci griji.

În timp ce rostea aceste cuvinte, hotărîrea de a fi sinceră cu fiul ei zbură pe fereastră. Nu putea recunoaşte că se gîndea să-i ucidă tatăl. Deşi nu-şi amintea cum omorîse prima oară, era decisă ca de astă dată să țină minte fiecare secundă. Nu era o crimă, ci o răsplată – iar pe Marie n-o interesa altceva. Telefonul mobil sună, ca o diversiune binevenită. Cînd răspunse şi auzi vocea lui Maisie, inima Mariei începu să bată mai repede.

Patrick conducea pe străzi ca un nebun. De cînd primise telefonul prin care era anunțat de raidul asupra clubului, îl poseda o mînie atît de turbată, încît o simțea devorîndu-i sufletul. Cînd afla cine erau vinovații, avea să le zboare căpățînile personal şi să le smulgă inimile din piept. În timp ce conducea maşina, se gîndea la moduri cît mai crude şi complicate de a se răzbuna pe duşmanii lui.

Nu-i venea să creadă! Îl lichidase pe cel mai periculos şi notoriu Gangsta din țară, iar acum cineva avea obrăznicia să se pună cu el! Patrick era absolut livid.

Mergea să-i întîlnească pe băieți şi ar fi fost bine să aibă nişte răspunsuri, altfel avea să le-arate el lor. Cînd opri în fața apartamentului lui Maisie, văzu BMW-urile lucitoare ale oamenilor lui şi oftă. Bine că nu lăsaseră şi-un rahat de pancartă pe care să scrie: „Reşedință strate-

gică". Era înconjurat de-o haită de cretini nenorociți, dar ce era nou în asta. N-avea nevoie de deştepți, pentru că ăia ajungeau întotdeauna să rîvnească la avutul şefului. Era o lege nescrisă. Dar ăştia erau chiar la nivelul unor țînci de clasa-ntîi şi trebuia să le dea o lecție, cît mai curînd.

În timp ce mergea pe lîngă şirul de maşini, le zgîrie pe toate din mers cu cheile. Nu putea nici măcar să parcheze aproape, la propria lui reşedință! Se anunța un teatru nemaipomenit. Îşi continuă drumul spre clădire, furios, şi fu uimit s-o vadă apărînd în fața lui pe Marie Carter. Ieşise din uşa unei case.

– Ce faci, Pat? Nu ne-am văzut de mult.

Patrick o privi pe Marie topit de oroare. Era ultima persoană pe care se aşteptase s-o vadă în seara aceea.

– Ei, ei, ei... Marie Carter! Ce vrei?

– Mi-ai omorît fetița...

– A! izbucni în rîs Patrick. Asta te-a adus aici, nu? Micuța Tiff...

Marie îl privi tăcută, prudentă, iar Patrick continuă:

– Era o tîrfă, la fel ca tine.

În timp ce-şi revărsa veninul asupra femeii pe care o distrusese, văzu bara de fier venind spre fața lui şi încercă să facă un pas într-o parte, dar se împiedică. Marie îl lovi iar şi iar. Şi, cu fiecare lovitură, simțea cum furia şi ura i se risipeau din trup. Într-un tîrziu, se opri. Gîfîind din cauza efortului, zîmbi spre trupul prăbuşit pe trotuar.

– Asta a fost pentru Tiff a mea.

Şi plecă fără o singură privire în urmă. Îi trecu prin minte că tocmai ucisese din nou, probabil periclitîndu-şi relațiile cu fiul şi nepoata ei. Dar cineva trebuia să-l elimine pe Patrick Connor o dată pentru totdeauna. Părea foarte potrivit că ea fusese aceea.

Kevin Carter urla obscenități la toată lumea. I se recomandaseră sedative puternice şi era ținut cu forța să i se facă injecția cu Librium.

– Ar trebui să se fi liniştit de mult!

Sora de noapte era întotdeauna uimită de puterea trupului omenesc sub presiune. Era o nigeriană înaltă şi slabă, care lucra la spital de peste patru ani şi cunoştea prea bine starea de spirit a pacienților.

– Ține-ți-l pînă-şi face efectul.

Doi infirmieri şi încă o soră îl țineau strîns. Nu aveau nevoie de sfaturi; unul dintre bărbați prezenta deja începuturile unei vînătăi la ochi, de la ultima întîlnire.

– Ce l-a enervat iar?

Sora ridică din umeri.

– Cine ştie? Vorbea cu Sally despre copii, iar ea zîmbea şi dădea din cap ca de obicei, şi deodată a luat-o razna.

Cealaltă soră spuse încet:

– Cine-o mai fi şi Lou asta, nu-i doresc să pună mîna pe ea. O urăşte de moarte.

Kevin continua să vorbească, mai încet, dar încă nu îndrăzneau să-i dea drumul.

– Ştie că ştiu totul despre ea şi ce-i în stare să facă. Ar fi trebuit să spun, da' acuma-i prea tîrziu. Fetele mele sînt nenorocite... Nenorocite, amîndouă. De mult trebuia să ardă, căteaua bătrînă! Ce le-a făcut fetelor ălora a fost aşa de rău, aşa de rău... Fiicele mele sînt distruse amîndouă, din cauza ei...

– Şşşş, domnule Carter, acum calmați-vă. Sînteți la spital, mai ştiți?

Kevin dădu din cap. Ochii i se închideau, dar încă mai făcea eforturi să rămînă conştient. Îl ținură pînă cînd i se relaxă tot trupul, iar pulsul îi reveni la normal. Apoi, îi dădură drumul.

– S-a dus!

Sora nigeriană dădu din cap cu tristețe.

– Bietul om.

– E un criminal, nu uita.

Infirmiera era în elementul ei. Îi plăcea la nebunie să-şi delecteze vecinele cu povestiri despre pacienți. În acea

perioadă, Kevin Carter era subiectul favorit de conversație.

– Cum să uităm, cînd ai tu grijă să ne aminteşti tot timpul?

Kevin continua să mormăie în somn. În restul nopții dormi liniştit, dar ieşirile lui violente deveneau tot mai puternice şi dese de la o zi la alta. În timp ce-şi scria raportul, sora se întrebă ce soartă îl aştepta pe acel om.

Închisoarea n-ar fi fost o soluție, era dereglat complet. Oftînd, se întinse şi-şi dori ca noaptea să se sfîrşească mai repede, ca să poată să se ducă acasă şi să se culce.

Mickey era vizibil supărat. Mama lui fiind plecată la Bingo, se simțea stăpîn în casa lui. Uitase că-i spusese lui Lucy să-şi găsească altă locuință, surprins s-o vadă venind cu un taxi ca să-şi la lucrurile. Nici măcar n-o ajută să-şi ducă bagajele la maşină. Dar nici ea nu-i ceruse. Cînd reveni în casă, spuse doar atît:

– Mi-ai fi putut împături hainele, Mick. Unele sînt noi, nici măcar nu le-am purtat încă.

– Atunci trebuia să ți le-mpachetezi singură.

Lucy rîse, ceea ce-l enervă şi mai mult.

– Cum puteam să mi le împachetez cînd nici nu ştiam că plec? Şi pe tine cine te-a scos din papuci? Parc-ai fi la menopauză, te porți ca o babă. Vezi să nu te transformi într-una.

Rîse de propriul ei banc, pînă-i văzu expresia de pe față.

– Unde te duci?

– La o cunoştință.

– Vreau să ştiu unde-ai să stai.

Lucy ridică din umeri.

– N-o cunoşti.

Mickey începea să fie bănuitor.

– Bărbat sau femeie?

– Şi tu cine eşti, poliția? Cu ce drept mă iei la întrebări?

Descumpănirea lui Mickey era tot mai vizibilă.

– Parcă eram logodiți, Lucy, nu? În caz c-ai uitat.

Încerca să-şi adune demnitatea, iar lui Lucy îi veni iar să rîdă de el.

– Uită-te la tine, ce mare te dai! Şi eu aveam impresia că eram logodiți, pîn-am primit rahatul ăla de ordin de drum de la tine şi de la Bonnie Parker din East End. Da' ştim amîndoi că-i cazul să ne mai gîndim, nu? Nu mă mărit cu mă-ta, amice, am destule probleme cu a mea.

Ieşi pe uşă, dar Mickey o apucă de braț, răsucind-o cu fața spre el.

– Vreau să ştiu unde te duci!

– Şi eu vreau să fie pace-n lume, să cîştig la loterie şi să mi-o trag cu Denzel Washington, aşa că amîndoi vrem cîte ceva.

În timp ce cobora pe alee, şoferul taxiului îi zîmbi. Avea vreo treizeci şi cinci de ani şi era oacheş, cu păr negru des. Zîmbetul lui îl întărîtă şi mai mult pe Mickey.

– Ăsta cui mama mă-si-i zîmbeşte?

Chiar atunci, pe stradă apăru mama lui, cu o prietenă, una Gladys Lancaster. Era la fel ca ea, îmbătrînită înainte de vreme, uscată şi veninoasă. Cînd ajunse lîngă taxi, Mary Watson comentă:

– Călătorie sprîncenată la ghena de gunoi, eu atîta zic!

Băuse cîteva pahare de brandy şi porto, plus patru cu vin de secară, în sala de Bingo, şi era cu capsa pusă.

– Mami! exclamă ascuțit Mickey.

– Nu mă lua cu „mami" pe mine! Ți-i mai bine fără ea şi adunătura aia a ei. Poți tu să găseşti ceva mai de soi decît tribul Carter.

Lucy deschise portiera taxiului fără să răspundă. Şoferul se distra copios, iar rîsul lui o înveseli şi pe ea.

– Mînă!

Taxiul porni repede, lăsîndu-i pe Mickey, mama lui şi prietena ei amuțiți.

– Deci s-a dus?

Mickey auzi satisfacția din vocea mamei sale şi-i răs-

punse răcnind de să se-audă la trei străzi distanță:

– Aşa se pare, nu?!? Acum eşti fericită? Fir-ai a dracului de babă împuțită!

Pământie la față, Mary Watson îşi privi fiul cum pornea de-a lungul străzii, în papuci.

Încă îşi mai ținea mîna la gură, şocată, cînd Gladys comentă în culmea încîntării:

– Hai că asta-i o seară straşnică!

Mary Watson cîştigase trei sute de lire sterline cu un ful, de unde şi excesul de băutură. Dar asta nu mai însemna nimic, acum cînd îşi dădea seama că mersese prea departe. La fel ca tatăl lui, Mickey avea şi el o limită, iar ea tocmai i-o forțase. Cîştigase cîteva bătălii, dar acum presimțea că Lucy Carter avea să cîştige războiul.

În casa de reabilitare, Marie stătuse în cadă peste o jumătate de oră, iar acum zăcea în pat, cu privirea în tavan. Nu-i venea să creadă ce făcuse, ce anume mai era capabilă să facă. Toți anii aceia de autocontrol nu folosiseră la nimic. Diploma, orele de studiu, încercările de a deveni o persoană superioară, toate fuseseră degeaba. Rămăsese o ucigaşă, iar acum nu mai avea nici măcar scuza drogurilor.

Nu mai considera că procedase bine. Ba chiar, acum ştia că era rău ce făcuse. Mai rău decît primele două omoruri, fiindcă atunci cel puțin fusese drogată. Ştia că această seară n-avea să-i mai iasă niciodată din minte. I se întipărise pînă în cele mai mici detalii. Nu simțea că îndreptase nici un rău. Nu făcuse decît să se coboare la nivelul lui Patrick Connor.

Ar fi trebuit să-l lase în seama poliției. De ce se încăpățînase aşa să facă ea totul? Dar ştia de ce; fiindcă nu putea fi sigură că l-ar fi închis. Patrick era alunecos, dintotdeauna fusese, iar Marie ştia cît de uşor se putea cumpăra justiția în țara aceea. În închisoare, vorbise cu destui oameni care o făcuseră.

Totuşi, ceea ce făcuse nu avea nici o justificare. Nu

simțea că o răzbunase pe Tiffany, simțea doar că se folosise de moartea propriei sale fiice ca pretext pentru a face un lucru pe care-l dorea de ani de zile. Închise ochii şi îl văzu pe Patrick din nou, plin de sînge, tîrîndu-se, încercînd să scape. Numai de n-ar fi rîs de ea... Rîsul lui declanşase totul.

Căci, în momentul cînd apăruse în fața lui, încă nu era sigură că avea curaj să-l omoare. Îşi şterse lacrimile cu dosul mîinii, aşteptînd să vină încă o dată poliția ca s-o aresteze. Buzele i se mişcau într-o rugăciune mută, dar nu lui Dumnezeu i se ruga, ci fiicei ei moarte. Cerea iertare pentru ceea ce făcuse şi pentru că acum, punîndu-şi planul în aplicare, ajunsese să-şi piardă şi fiul, şi nepoata. De fiecare dată cînd închidea ochii, îl vedea pe Patrick rîzînd de ea, în stilul acela arogant al lui, şi o cuprindea din nou o furie clocotitoare. Mama ei avusese dreptate tot timpul. Era rea. Pe dinăuntru şi pe din afară, era rea.

CAPITOLUL 26

Alan privea soarele răsărind, prin fereastra Portakabin-ului. Nu dormise toată noaptea, era prea activat.

Băuse un litru de Scotch şi nici ăla nu avusese efect. Nici măcar nu era beat. Sosise ziua pe care o aşteptase cu nerăbdare şi teamă în acelaşi timp. Dar, indiferent ce se întîmpla, acela era sfîrşitul, lucru pentru care avea să fie întotdeauna recunoscător.

Sorbi din cafea, savurînd ultimele înghițituri de Scotch. Uitîndu-se la ceas, oftă. Mai avea o oră pînă să se termine. Gîndurile i se îndreptară spre Marie şi calvarul ei. Spera ca încă să mai fie prieteni, după ce totul lua sfîrşit. Dar se îndoia. Văzu cu coada ochiului un om înarmat şi i se făcu frică din nou. Mikey avea să se înfurie pentru acea înşelătorie, dar n- avea încotro. Trebuia să iasă din

toată încurcătura şi avea s-o facă în modul cel mai simplu.

Telefonul sună, iar Alan răspunse cu un amestec de uşurare şi emoţie.

– Alo? Tu eşti, Alan?

Era un irlandez numit Tommy Porcul, pentru că avea o fermă de porci în Devon.

– Totu-n regulă, Tommy. Ce pot face pentru tine? întrebă Alan, încercînd să vorbească pe cel mai firesc ton posibil.

– Îmi vin nişte fierătanii la sfîrşitul lunii viitoare. Din Iugoslavia. Pică vreo cîteva sterline grase pentru cine poate să scape de ele.

– Cît?

– Mult, Alan. Sînt tancuri.

Alan îşi dădu ochii peste cap.

– Nu, mulţumesc, Tommy. Am ieşit din afacerile de soiul ăsta, începînd de azi.

Puse uşor receptorul în furcă, simţind că-i venea să plîngă. Cum i se întîmplase una ca asta? Unde era tînărul acela gata să înghită nori? Îşi termină cafeaua, continuîndu-şi veghea la fereastră.

După acea zi, viaţa lui avea să se schimbe drastic. Spera numai să merite efortul. Văzu că oamenii de-afară începeau să-şi piardă răbdarea şi speră ca totul să se termine fără prea multe complicaţii. Dar, după cum îi mergeau treburile în ultima vreme, se părea să-şi făcea speranţe prea mari.

În sfîrşit, la ora şase dimineaţa, Marie auzi bătaia în uşă pe care o aşteptase. Era pregătită, îmbrăcată, gata de plecare. Trăgînd adînc aer în piept, deschise uşa.

– La telefon, Marie.

O privi lung pe Amanda, cu ochii mari, înainte de a zîmbi forţat.

– Cine e?

Amanda zîmbi, încă somnoroasă.

– O femeie. N-a spus numele.

Marie nu-i răspunse, pornind doar pe culoar, spre telefonul pensiunii.

Era Maisie.

– Ce faci, Marie?

– O.K.

Era atît de conştientă de prezența Amandei în apropiere, încît vorbea crispat şi fals.

– Telefonul ăsta e ascultat?

– Nu ştiu.

Amanda mimă băutul unei ceşti de ceai, iar Marie dădu din cap cu înverşunare, răspunzînd că într-adevăr dorea şi ea una.

– Păi, te-am sunat în legătură cu chestia de-aseară. Ştii, cînd am fost împreună la Bluehouse Club. Ai avut o neînțelegere cu Candice, negresa aia mică de la bar. Ei, a venit la mine sora ei ca să-mi spună că lui Candice îi pare rău, nu era în apele ei. Îți convine aşa? Doar Lizzie Waite, patroana clubului, s-a cam supărat. N-are chef ca personalul ei să fie obraznic cu clienții.

Marie dădu din cap, uitînd că Maisie nu putea s-o vadă. Dar era atît de nervoasă, încît abia şi-ar fi putut scrie corect propriul nume.

– O.K., Marie? întrebă Maisie, mai insistent.

– Mda, mulțumesc. Spune-i că vodca a fost de vină.

Maisie rîse, aşa cum ar fi fost firesc să facă, în caz că telefonul era urmărit.

– Ți-ai încărcat mobilul aşa cum ți-am arătat?

– Da, sigur că da.

– Bine. Ei, atunci deschide-l, naibii! Te sun eu mai încolo. Pa.

Telefonul amuți, iar Marie fu nevoită să se sprijine de peretele jegos ca să nu cadă de pe picioare. Amanda o chemă în camera de recreere, la ceai, iar Marie porni într-acolo mergînd cît putea de normal. Dar avea senzația că umbla pe sub apă. Minciunile şi potlogăriile începuseră deja, dar cum putea spera să scape, după ceea ce făcuse?

Şi, mai la obiect, de ce făcea Maisie acel lucru pentru ea? Mulţumită ei, avea măcar un alibi. Deci, urma să încerce să scape; luase hotărîrea.

Se întreba cum fusese pus la cale alibiul şi, dacă femeile implicate în el aveau să fie dispuse să depună mărturii false, cînd sosea momentul. Pentru că acel moment avea să sosească, fără nici o îndoială. Imediat ce era găsit cadavrul lui Patrick, poliţia urma să bată la uşa ei. În timp ce mintea îi alerga de la un gînd la altul, Amanda o privea curioasă. Ştia că se întîmpla ceva. Spera numai să nu fie noi probleme pentru Marie; biata femeie avusese deja parte de destule în viaţă.

Mikey şi ai lui intrară în curtea de vechituri la ora şapte şi douăzeci. Întîrziaseră şi erau tăcuţi. Evenimentele din seara trecută îi obosiseră pe toţi. În timp ce Mikey asculta ştirile de dimineaţă, se uitau atenţi pe ferestre, ca şi cum peisajul ar fi fost fascinant.

Deodată, Mikey vorbi.

– A fost un lăbar, iar lăbarii trebuie puşi la punct. Să-ncerce să mă mintă pe mine, în mă-sa! Tocmai pe mine?

Bătrînul Billy dădu din cap afirmativ. Dar nu spuse nimic. Încă mai vedea trupul acela însîngerat zvîcnind sub fierul pentru vite. Încă îi mai auzea urletele, în timp ce ochii-i săreau de la locul lor din cap. Închise ochii, ca să-şi uşureze senzaţia de silă. Mikey întrecuse măsura, nu mai încăpea nici o îndoială. Pînă şi criminalii înrăiţi care lucrau pentru el fuseseră dezgustaţi şi înspăimîntaţi de ferocitatea atacului. Avînd în vedere că individul era deja mort din cauza bătăii pe care o încasase, păruse o cruzime inutilă să-l mai tortureze atît de mult timp.

Şi tot sîngele ăla... Se întîmplase într-unul din garajele lor. Aveau treabă des pe-acolo, iar petele de sînge aveau să le amintească mereu ce se întîmplase. Şi mai erau şi periculoase, în caz că-şi băgau copoii nasul. Billy îl înţelegea pe Mikey şi felul cum îi funcţiona mintea. Furia lui trebuise să se descătuşeze la un moment dat, şi era maî

bine că se revărsase asupra unui bălegar ca ăla, decît pe cineva care merita mai puțin. Ceea ce făcuse Mikey avea să ducă la o captură, Bătrînul Billy nu se îndoia. Cînd coborîră din maşină, îl văzură pe Alan privindu-i de la fereastră. Mikey era încă plin de sînge şi arăta sinistru în lumina dimineții. Oamenii lui nu înțelegeau de ce nu făcuse duş şi nu se schimbase. Era o nebunie să circule prin oraş aşa. Parcă şi-ar fi pierdut mințile.

Dar, în fond, prizase o cantitate imensă de coca, în seara trecută. Se întrebau dacă o luase pentru a-l ajuta să facă ceea ce considera că avea de făcut. Dar tot o nebunie era. Ca un coşmar. Unul dintre tineri vomase, iar asta-l făcuse pe Mikey să rîdă şi mai tare, deşi nici unul nu înțelegea cum putea cineva să rîdă de ceea ce se întîmpla. Bătrînul Billy clătină din cap cu tristețe, gîndindu-se care aveau să fie consecințele.

– E-n regulă, Billy?

– Sigur că da, Mikey. Dar tu?

Mikey rîse bine dispus.

– Mai bine ca oricînd.

În momentul cînd rosti acele cuvinte, toată curtea păru să-şi iasă din minți. Din toate ungherele ieşeau oameni, şi erau înarmați şi mai erau şi în uniforme. În timp ce toți îşi scoteau armele, oamenii lui Mikey ştiură că erau deja învinşi. Două maşini de poliție şi o dubă de carne blocau acum singura ieşire, iar ochitorii profesionişti le urmăreau fiecare mişcare.

– Băga-mi-aş!

Glasul bătrînului Billy era nemulțumit, dar îşi aruncă arma şi ridică mîinile la ceafă. Tinerii îi urmară exemplul. Era o captură şi jumătate şi ştiau cu toții că Alan o pusese la cale. În timp ce erau împinşi cu toții spre furgon, Mikey îşi privi oamenii şi spuse calm:

– I-un copoi cinstit, şefu'.

Şi izbucni în rîs ca un smintit. Nu-i răspunse nimeni. Nu era nimic de spus. În clipa următoare, Mikey scoase de la centură un pistolet şi se răsuci să tragă în primul om

pe care-l putea ochi. Fu împuşcat într-o secundă. Un glonț de puşcă îl nimeri drept în piept. Şi, în timp ce păsările cîntau şi muştele bîzîiau pe deasupra, Mikey căzu la pămînt, simțind cum i se scurgea viața din trup.

Încă mai zîmbea. Cînd fură urcați în dubă, Bătrînul Billy îl văzu pe Alan aşezat în uşa Portakabin-ului cu capul în mîini şi strigă:

– Eşti mort, turnător nenorocit!

Alan nu-l auzi, dar amenințarea îl făcuse pe Billy să se simtă mai bine.

– E ca şi mort. Pe capul fetelor mele, n-am să-mi găsesc liniştea pînă cînd fraierul ăsta o să-şi dea ultima suflare.

Aceasta avea să fie mantra lui, în timp ce zăcea putrezind în puşcărie. Alan nu putea decît să privească trupul lui Mikey Devlin, conştient că el era vinovat de tot ceea ce se întîmplase. Îşi regreta deja decizia de a-i fi turnat. Pe-atunci, păruse soluția optimă, dar acum nu mai era atît de sigur. Nu voise decît să iasă din combinație, atîta tot. Iar Mikey nu l-ar fi lăsat niciodată de bunăvoie să se retragă. Detectivul Inspector Stanton se apropie de el.

– Urîtă treabă, Alan. Protagonistul principal e mort – nu ne-am ales cu mare lucru, nu-i aşa?

Alan ridică din umeri.

– Mă doare-n cot.

Şi continuă să-şi fumeze țigara, privindu-i pe polițişti cum îi scotoceau curtea. În sfîrşit, ajunsese la concluzia că fusese nebun de legat. Îi turnase pe toți, iar acum n-avea să-şi mai găsească liniştea toată viața.

Maisie era uimită de aşa-zisele trupe ale lui Patrick. Îi asculta cum vorbeau, lăudîndu-se toți ce-aveau să facă dacă-l găseau pe Pat şi cum urma să sufere cel care-l răpise.

Numai că nimeni nu părea deloc dispus să pornească în căutarea şefului.

– Maşina lui e afară. Deci, ce înțelegem din asta?

Vocea ei sonoră le atrase tuturor atenția. Chrissie Jordan, un tînăr mulatru cu chip frumos şi haine spilcuite, îi răspunse:

– Că la un moment dat a fost aici!

– Exact. Deci, cineva l-a luat din stradă – cred că putem presupune atîta lucru, nu?

Toți dădură din capete. Ştiau că era cea mai recentă favorită a lui Pat şi o respectau pentru asta. Mai ales dacă Patrick încă mai era în viață, deşi se îndoiau în sinea lor. Ca o corabie fără cîrmaci, aveau nevoie de îndrumare şi se părea că Maisie era singura în stare să-i călăuzească pe moment.

– Deci, trebuie să presupunem şi că a murit.

Nici unul nu răspunse, iar Maisie continuă:

– Iar cel care l-a omorît a pus mîna pe ce-avea el, nu? Adică, şi pe noi.

– Are dreptate, confirmă încet Chrissie.

– Deci, ce putem face? întrebă Winston Halliday, un semi-paria din Whitechapel.

Maisie observă cu satisfacție că toți întoarseră capetele spre ea.

– Aşteptăm, bineînțeles. Lăsați totul în seama mea, şi-am să văd eu ce se mai întîmplă. Mai tîrziu, trebuie să fac o plasare şi mai am de luat şi banii de la fete. Voi avea nevoie ca vreo doi dintre voi să veniți cu mine, în caz că se ia cineva de noi. Afacerile merg înainte, de acord?

Toți dădură din capete docili şi, privindu-i pe aşa-zişii oameni duri ai lui Patrick, lui Maisie îi veni să rîdă. Bărbații erau atît de uşor de manipulat! Maisie avea avantajul, fiindcă era *singura* care *ştia* ce i se întîmplase lui Patrick Connor. Şi mai ştia şi că era mort. Peste două săptămîni, după ce se potolea zarva, avea să preia conducerea, şi nimeni n-avea să discute pentru că între timp aveau să se obişnuiască să primească ordine de la ea.

Treptat, Maisie urma să ia sub control plățile săptămînale, făcîndu-i să lucreze pentru ea fără ca ei măcar să-şi dea seama.

În curînd, aveau să uite complet de Patrick Connor. Intrase deja în istorie.

Maisie ştia să fie o gagicuţă foarte deşteaptă, cînd îi trăsnea prin minte.

CAPITOLUL 27

– Ştiu că eşti aici, Marie.

Vocea lui Sally Potter se auzea ca o şoaptă răguşită.

Marie deschise încet uşa, iar Sally intră grăbită în cameră.

– Ascultă, Sal, sînt frîntă de oboseală...

– Nici nu mă mir! Toată noaptea te-am auzit învîrtindu-te de colo-colo. Ce se-ntîmplă, Marie?

Cele două femei se priviră lung; Marie fu prima care-şi plecă ochii.

– Ce-ai făcut, iubito?

Vocea lui Sally era blîndă, dar prietena ei nu-i răspunse.

– Arăţi îngrozitor şi pari să te simţi vinovată de ceva. La fel ca mine, după ce l-am ras pe babacu-meu. Acuma, nu vreau să-mi bag nasu-n treburile tale, de acord. Dar n-ai nevoie şi de alte necazuri în viaţa ta. Aşa să spune-mi care-i problema.

Rugămintea sinceră a lui Sally o făcu pe Marie să cedeze, răspunzînd cu voce speriată:

– Am făcut-o iar, Sal.

– Ce vrei să spui, Marie? Ce-ai făcut iar?

– Am omorît pe cineva.

Acum, că o spusese cu voce tare, se simţea mai uşurată.

Sally păli la faţă.

– Despre ce dracu' vorbeşti, fato? Pe cine mama mă-sii zici c-ai omorît?

– Pe Patrick Connor.

– Ce... pe peştele negru?

În vocea lui Sally se simțea o undă de admirație.

– Mare canalie mai e şi ăla.

– *Era.* A *fost* o mare canalie, şi de-asta am făcut-o. Era tatăl fiului meu – cred că ți-am povestit despre asta, nu? Ei bine, mi-a recrutat fiica, a pus-o pe crack, şi pe urmă a omorît-o. A omorît-o în cel mai rău fel posibil. *Trebuia* s-o fac.

– Am auzit despre fata ta. N-am venit la tine fiindcă ştiu că, la fel ca mine, simți nevoia să fii singură cu durerea ta. Urmă a vieții trăite-n puşcărie. Abia aseară am început să-mi fac griji, fiindcă te-am auzit învîrtindu-te prin cameră.

Tăcură cîteva momente, apoi Sally plecă şi reveni cu o sticlă de brandy pe jumătate plină. Turnă două pahare şi o privi pe Marie cum îl bea pe-al ei dintr-o sorbitură.

– Aşa, fată, au să-ți mai treacă nervii.

Se aşezară amîndouă pe pat.

– Cum ai făcut-o?

– L-am bătut pînă l-am omorît. Se pare că la asta mă pricep cel mai bine.

Întinse paharul, iar Sally i-l umplu la loc.

– Am luat o rangă, care-i clar că e arma mea favorită, şi i-am cerut socoteală pentru fiica mea.

Bău din brandy, înainte de a continua.

– M-a luat în rîs. Nenorocitul a rîs de mine, ca şi cum ar fi văzut cine ştie ce comicărie. A zis: „Şi ce-ai să faci, Marie, vrei să mă omori? Nu eşti o criminală, fetițo, nu eşti decît o curvă proastă." Şi a rîs mai departe, aşa că l-am lovit.

Îşi termină repede paharul şi îl întinse încă o dată să i-l umple, înainte de a continua:

– Am dat şi-am dat şi-am tot dat. Şi cînd a căzut pe trotuar, încercînd să scape tîrîş, am dat mai departe. Pînă am ştiut că-l omorîsem. Atunci am fugit.

– Ce-ai făcut cu ranga, Marie?

– Am aruncat-o într-un canal, şi pe urmă m-am dus la veceul gării şi mi-am spălat mîinile de sînge. Aveam şi cămaşa stropită, aşa că mi-am scos-o şi am aruncat-o, şi mi-am strîns mai bine jacheta pe mine.

Sally dădu din cap a încuviințare.

– Bun, deci nu e nimic care să te pună în legătură cu crima. De unde luaseşi ranga?

– De la un magazin de scule de după colț. Am intrat acolo şi am căutat o bară scurtă dar grea. Am ascuns-o şi am ieşit. Nu voiam să ştie nimeni că o cumpărasem.

– Ascultă, Marie, e bine ce-ai făcut. Ai făcut o treabă bună şi poți să fii mîndră de tine. Acum mai bea un pahar, şi pe urmă încearcă să dormi cîteva ore. Pe urmă ai să te simți mai bine.

– Stai şi tu cu mine?

– Sigur că da, cît de mult ai nevoie.

Alan îl asculta pe polițist, întrebîndu-se ce avea să se întîmple cu el acum. Dacă-l eliberau, avea să fie mort în cîteva ore.

Întrucît Mikey murise, nu mai avea nici o importanță pentru ei. O ştia, şi esențialul era că o ştiau şi ei.

– De ce-ar fi vrut Mikey Devlin să-l omoare pe Patrick Connor?

Numele îl sperie atît de tare pe Alan, încît îl amuți. Connor avea s-o aducă în ecuație pe Marie. Implicațiile erau nenumărate, mai ales că Marie fusese eliberată condiționat şi nu trebuia să aibă relații cu nici un infractor.

– Deci Mikey l-a omorît?

Polițistul se încruntă.

– Eu pun întrebările aici, nu uita.

Alan ridică din umeri.

– Nu ştiu nimic despre asta. Dacă ştiam, aş fi spus. Despre celelalte am dat din gură, nu? Aş îndrăzni să ghicesc că, dacă el l-a omorît, ar fi făcut-o pentru covoarele alea persane vechi. Amîndoi puseseră ochii pe ele, iar Mikey, cum spuneam, voia s-ajungă şi mai mare. Să apro-

vizioneze toată țara. Se credea un fel de Escobar, dacă-nțelegeți ce vreau să zic.

Marie luase un taxi spre Spitalfields, după ce primise un telefon de la Maisie. La ieşirea din casa de reabilitare, se aşteptase să fie arestată. Cînd colo, nimeni n-o băgase în seamă. Dar simțea, în sinea ei, că nu mai era decît o chestiune de timp pînă s-o caute poliția. Se hotărîse să pledeze vinovată şi să termine.

Aşa era cel mai simplu. Cum spusese Sally, cea mai bună apărare a ei era banda video. Nici o mamă n-ar fi putut să nu reacționeze, după ce văzuse aşa ceva. Dar ştia că bărbații de pe casetă nu puteau fi incriminați uşor. Erau un judecător, un avocat şi un tip de la C.S.P., şi aveau spinările bine acoperite. Banda avea să dispară, sau urma să se întîmple altceva, ca să-i discrediteze povestea.

Aşa mergeau lucrurile în lumea lor. În restaurant, o văzu pe Maisie zîmbindu-i radios.

Cînd Marie se aşeză, îi turnă un pahar mare de Chardonnay rece ca gheața.

– Să închinăm, da?

Marie nu-i răspunse.

– Ei, haide, iubito, toarnă pe gît. Noroc! Îmi dau seama că ai şi tras vreo cîteva, ai ınceput deja să sărbătoreşti.

– Nu sărbătoresc nimic, Maisie. Nu pot, nu încă.

– Să zicem... Da', Christoase, Marie, i-ai ars o mamă de bătaie şi jumătate, nu? M-am uitat, am văzut totul.

Marie tăcea, întrebîndu-se unde voia să ajungă. Oare Maisie avea de gînd să se folosească în vreun fel împotriva ei de ceea ce ştia?

– Cînd l-ai lovit prima oară, n-a mai ştiut pe ce lume trăia! A fost perfect! Şi cum i s-a crăpat capul...! Fato, niciodată, da' *niciodată* nu vreau să-ți căşune pe mine. Parc-ar fi fost o scenă de film! Şi pe urmă, l-ai luat la poceală. Nici nu mi-a venit să cred că mai era viu, cînd au apărut ceilalți.

– Ce vrei să zici? exclamă Marie. Care ceilalți? Cine-a mai apărut?

Abia atunci, Maisie îşi dădu seama că Marie n-avea idee ce se întîmplase după plecarea ei.

Jason şi tatăl lui tocmai urmăreau actualitățile cînd, spre surprinderea lor, pe ecran apăru fotografia lui Patrick Connor, însoțită de un scurt rezumat al vieții lui în afara legii. În continuare, se spunea că fusese omorît prin tortură de un binecunoscut baron al drogurilor, Mikey Devlin, care la rîndul lui fusese împuşcat de un polițist într-o curte de vechituri din estul Londrei, după o operațiune de supraveghere care durase luni de zile.

Jason era şocat dar, cînd Ossie dădu să mute pe alt canal, îl opri:

– Lasă, tată, vreau să aud totul.

Ossie ascultă împreună cu el descrierea calmă şi indiferentă a crimei de către simpaticul galez care prezenta actualitățile la B.B.C.I.

– N-ai văzut ştirile azi, Marie? Un tip pe nume Devlin a fost împuşcat într-o curte de fier vechi din East London. Păi e clar că el l-a ridicat pe Patrick după ce l-ai ciomăgit tu. I-au găsit cadavrul într-o ascunzătoare a lui Devlin ăsta. L-au torturat, de toate au folosit pe el... fiare de însemnat vitele, o lampă de sudură, tot ce vrei şi ce nu vrei.

Uşurarea de a şti că de fapt nu ea îl omorîse pe Patrick era umbrită de faptul că Mikey Devlin o făcuse *pentru* ea, prentru că ținea la ea. Marie bău din vin, întrebîndu-se ce să facă în continuare. Încă mai avea la ea banda video. Oare ar fi putut-o folosi în vreun fel pentru a-i aduce pe cei trei în fața justiției?

Trebuia să facă ceva. Nu se putea termina aşa, cu una cu două – prea mulți oameni suferiseră. Trebuia să pună lucrurile în ordine, altfel avea să înnebunească, la fel ca tatăl ei. Involuntar, adusese haosul în atît de multe

vieți, prin eliberarea ei din închisoare. Numai de nu i-ar fi dat drumul, s-ar fi putut evita atîtea dureri şi suferințe...

Alan făcuse greşeala de a uita că nu le mai folosea la nimic polițiştilor, acum că Mikey murise. În loc de a-şi uşura situația, nu reuşise decît să şi-o înrăutățească şi mai mult. Rîsul lui Teddington continua să-i răsune în urechi, în timp ce ajungea la concluzia terifiantă că, afară, viața îi era în pericol, fiindcă devenise un turnător cunoscut. Toți cunoscuții aveau să se teamă de-acum să-l ajute. Era terminat. Din cauza lui, Mikey fusese împuşcat, iar băieții lui, umflați. Alan Jarvis devenise, din om de afaceri respectat şi magnat al fierului vechi, traficant de droguri, importat şi, în cele din urmă, turnător.

Strălucită carieră îşi mai croise! Iar acum era complet singur. Nici măcar fetele nu putea să şi le mai vadă, fiindcă prin intermediul lor i se putea da de urmă. Nu mai avea cui să-i ceară ajutorul şi pe cine să se bazeze. Cu cît dispărea mai curînd, cu atît mai bine.

Anastasia rîdea, cu feţişoara înroşită de efort. Privind-o, Lorraine şi Peter Porter erau în culmea fericirii. Era tot ce-şi visaseră de la un copil: deşteaptă, drăguță şi cu o fire fermecătoare. Se adaptase bine şi deja îi îmbrățişa ca şi cum ar fi fost părinții ei adevărați. În fond, erau de rasă mixtă, la fel ca ea. Tatăl lui Lorraine era din Bangladesh, şi numai Peter avea sînge din Yorkshire pur. Se cunoscuseră la universitate şi se îndrăgostiseră în cîteva secunde, dar de cînd Peter aflase că era steril, mica lor lume fericită fusese distrusă. Pînă cînd începuseră să ia copii în vederea adopțiunii.

Deşi îi iubiseră pe toți cei care trecuseră pe la ei, Anastasia era deosebită. De la trista veste a morții mamei ei, sperau ca adopțiunea să se aprobe. Cînd pe ecranul televizorului apăru fotografia tatălui ei, Anastasia deschise larg brațele şi spuse tare:

– Tati s-a dus!

Lorraine şi Peter observară că părea fericită şi rîseră împreună, fără să înțeleagă hazul situației. Apoi, redevenind serioasă, Anastasia spuse:

– Mami s-a dus.

Lorraine o îmbrățișă, răspunzîndu-i cu blîndețe:

– Da, mami s-a dus, iubito, dar mami Lol e tot aici!

– Pupici!

Anastasia vorbise cu voce puternică, iar Lorraine o strînse şi mai tare.

– Da, iubițica mea. Pupici mulți de tot!

– Eşti bine, tată?

Lucy era şocată de înfățişarea tatălui ei, dar se străduia să nu arate.

Kevin îi zîmbi, luminîndu-se la față cînd o recunoscu.

– Bună, iubito.

Era nebărbierit şi arăta ca un vagabond. Slăbise, iar mişcările îi erau smucite. Deşi fusese prevenită la ce să se aştepte, înfățişarea lui îi produsese totuşi un mare şoc.

– Bună, Sue. Nu ştiam că vă cunoaşteți!

Era încîntat de vizita fetei, şi amîndouă se bucurau să-l vadă atît de fericit.

– Cele mai bune fete ale mele! Înțelegeți, am să vă spun ceva. Trebuia să v-o spun de mult, dar n-am putut. Am ținut-o în mine ani de zile.

Îşi ciocăni capul cu un deget pătat de nicotină.

– Şi trebuie să v-o spun acum, altfel n-au să-mi dea drumul acasă. Nu-i aşa, Sue?

Susan zîmbi a încuviințare. În ultima vreme, Kevin vorbea tot mai mult în şarade.

– Vreți un ceai? Dacă vreți, au să vă facă, au aici un ceai foarte bun. Fiindcă toți sîntem nebuni ca pălărierul din poveste!

Rîse din nou, iar lui Lucy îi veni să plîngă. Era dus, sărit complet. La fel ca Marie, ucisese. Spre deosebire de ea, asta-i luase mințile. Deşi Susan îi spusese la ce să se aştepte, Lucy încă nu-l putea recunoaşte în acea sperie-

toare de ciori pe tatăl puternic alături de care trăise atîția ani. Dar, în fond, nu era atît de puternic. Şi el fusese dominat de mama ei, la fel ca toți ceilalți.

– Ai văzut-o pe mama ta?

Kevin clătină din cap ca răspuns la propria lui întrebare şi continuă să vorbească.

– Sigur că n-ai văzut-o! N-are timp pentru fetele ei, ea numai pentru Marshall avea timp. Dumnezeu să-l odihnească, l-a scos din minți cu obiceiurile ei tîmpite şi aiurelile ei de clasă cică medie. Nu era un băiat rău. Ea l-a făcut. L-a făcut să fie slab, fiindcă mereu a avut grijă de el, nu? Pe socoteala noastră, a celorlalți.

Nimeni nu-i răspunse. Îl ascultau doar, ghicind amîndouă că simțea nevoia să se uşureze.

– L-a protejat, iar eu am protejat-o pe ea. De ce-oi fi făcut-o, mm? Şi pe tine cine te-a apărat, Marie?

Susan o văzu pe Lucy făcînd ochii mari cînd îşi dădu seama ce spusese tatăl ei, şi i se frînse inima. O ținu de braț, împiedicînd-o să plece.

– Rămîi. De cînd a venit, niciodată n-a vorbit atît de mult. Lasă-l să spună ce are de spus.

Lucy rămase pe scaun, dar durerea îi apăsa greu inima. Pentru el numai Marie conta, mama ei îl avusese întotdeauna pe Marshall, aşa că pentru *ea* cine dracu' mai rămăsese?

– Copiii ăia, săracii, lăsați de izbelişte. Eu am vrut să-i iau, zău că da! I-am zis că trebuia să-i luăm, da' pe urmă Marshall s-a sinucis, ea a făcut căderea aia, şi-atunci am ştiut că trebuia să-mi țin gura. Te-am lăsat să pleci fiindcă mă temeam că, dacă se află adevărul, o s-o distrugă pe Lou. Mai bine *lăsam* s- o distrugă.

Kevin începu să plîngă.

– Îmi pare rău, Marie, te rog, iartă-mă. Pînă la urmă, a folosit- o împotriva mea. Fiindcă te-am lăsat să te duci, a ştiut că mă avea la mînă. Pentru ea o făcusem, pentru fiul ei, aşa că oamenii n-au ştiut ce se întîmplase...

– Despre ce vorbeşti, tată? întrebă Lucy cu voce mică.

Nu era sigură că voia să audă răspunsul.

– În toți anii ăştia, m-a ros ca un cancer. Ştia... mama ta ştia, în adîncul ei. Dar, fiindcă n-am putut să-i spun, a folosit-o împotriva mea, înțelegi?

Lucy clătină din cap.

– Explică-mi ce s-a întîmplat, tată. Te rog.

– Am auzit-o cum se răstea la el – la Marshall. Ştia că fusese la drogați, în ziua aia. Ştia că trecuse pe la tine, Marie, şi-i scotocise în cameră. Era dealer, iar Lou ştia de cîtva timp. Dădea vina pe Patrick Connor, desigur, dar nu era numai vina lui. Lui Marshall îi stătuse mereu în fire să umble după bani cîştigați uşor. Dar Marshall, înțelegi, era încurcat cu Connor *mai strîns* decît crezuse ea. Cînd i-a spus că el le omorîse pe fetele alea două în bătaie, că-l văzuse cu ochii lui omorîndu-le, Lou şi-a ieşit din minți. Marshall i-a spus că-şi ținuse gura fiindcă-i fusese frică să nu afle ce făcea el de fapt. Aşa de puternic îl afecta. Iar *ea* a hotărît ca mai bine s-o lase pe Marie să fie închisă şi copiii ăia doi să rămînă fără mamă, decît ca lumea să afle că minunatul ei Marshall călcase în străchini. Era îngrozită să nu afle vecinii de fel de om era Marshall de fapt.

Marshall era băiatul ei de aur, înțelegi, cel pe care-l prezenta tuturor ca fiind bunătatea întruchipată. Dacă se afla adevărul, ar fi omorît-o. Aşa, a distrus relația dintre ei. Marshall încă nu-i spusese totul, înțelegi? De-asta s-a împuşcat. Cred că ştia că-l încolțise. Lou a spus că dacă se duce la poliție, o să se omoare şi-o s-o aibă pe conştiință toată viața. Între timp, Marie fusese inculpată, şi pînă şi ea credea că le omorîse pe fete. Toți credeau că ea o făcuse. Se ajunsese prea departe.

Îşi aprinse o țigară Embassy, cu mîini tremurătoare, şi trase adînc.

– Dar tu nu ştiai cît de adîncit era Marshall în afacerile cu Connor, avusese el grijă să nu afli. Ştia că ai fi creat probleme. Întotdeauna le-a purtat de grijă fratelui şi surorii ei, Marie a noastră.

O privi pe Lucy în față.

– Nu-i aşa, iubito? Spune-i că-i adevărat ce zic.

Lucy se uită la Susan, care dădu din cap.

– Vezi, şi ea ştie adevărul. După moartea lui Marshall, de-a lungul anilor, Lou s-a convins că el minţise doar ca să-şi scoată sora din belea. Înţelegi ce vreau să spun? Încă o faptă bună la activul lui. Pe toate le-a răstălmăcit aşa cum îi convenea ei.

Clătina iar din cap, iar tristeţea din privirea şi glasul lui era atît de cumplită, încît Lucy închise ochii.

– Chiar şi eu am crezut. Pînă cînd am găsit biletul, după ce Marshall şi-a pus capăt zilelor. L-am păstrat. L-am pus într-un loc sigur. Nu ştiu de ce l-am ţinut, dar acum cred că a ars şi el.

Rîse.

– La fel ca Lou, s-a pîrlit de-a binelea! Scria că se dusese la drogaţi cu Patrick, iar Marie zăcea leşinată pe jos. Cu minţile duse, ca de obicei. Atunci a-nceput cearta, iar Patrick şi-a pierdut cumpătul. Marshall a scris că a luat o bîtă de baseball ca s-o împiedice pe Bethany să-l atace pe Patrick. Marshall a omorît-o din prima lovitură. Atunci Caroline a făcut ca toţi dracii, iar Patrick Connor şi Marshall şi-au ieşit din minţi. Înţelegi, Marshall luase mescalină. O consuma de mai multă vreme. A scris că pe urmă au şters armele şi le-au pus în mîinile Mariei, pentru amprente. Oricum era plină de sînge; sărise şi pe tavan, peste tot. Marshall era îngrozit de ce făcuse, şi de ce-ar fi făcut mama lui dacă se afla, şi atunci s-a hotărît să se împuşte.

Kevin începu din nou să plîngă.

– Şi eu n-am făcut niciodată nimic! Mi-am lăsat fiica să putrezească în puşcărie, fiindcă nevastă-mea era atît de distrusă de pierderea lui Marshall, încît n-am îndrăznit să-i mai cauzez şi alte dureri în legătură cu el. Dar am urît-o pentru ce făcusem; din ziua aia, am urît-o de moarte. Şi ştia şi ea.

Suspina, iar Susan şi Lucy îl priveau cu ochii mari.

În sfîrşit, Lucy rupse vraja.

– O, tată...

Kevin o cuprinse în brațe, spunînd cu glas sonor:

– Îmi pare atît de rău, Marie. Înțelegi, mă prinsese şi pe mine în nebunia ei nenorocită. Aşa de rău îmi pare pentru ce ți-am făcut. Iartă-mă, Marie. Te rog, iartă-mă.

CAPITOLUL 28

Marie avea senzația că i se luase de pe umeri greutatea lumii întregi. Deşi era mai mult decît conştientă că-l rănise grav pe Patrick, asta nu însemna nimic pe lîngă ceea ce *crezuse* că făcuse.

Conştiința faptului că Mikey săvîrşise uciderea propriu-zisă pentru ea îi provoca o stranie umilință. Mikey fusese un bandit, dar nu se dăduse niciodată drept altceva. Faptele lui îi aduseseră liniştea, iar pentru asta n-avea să-l uite niciodată.

Privi prin camera care devenise casa ei şi simți o nostalgie ciudată. Ştia că acum trebuia să iasă în lumea reală. Era un pas mare pentru ea, dar trebuia să-l facă, pentru fiul ei, pentru nepoata ei şi, în ultimă instanță, pentru sine însăşi.

Partea cea mai grea avea să fie înmormîntarea fiicei sale, dar Marie ştia că trebuia s-o facă, şi cu cît mai multă demnitate.

Urmau să vină mulți oameni, nu atît din pietate, cît ca s-o vadă pe celebra criminală. Ştia asta. Chipurile din trecut aveau s-o caute sub pretextul de a-şi prezenta condoleanțele. Dar pentru fiul ei urma să fie puternică. Pentru Jason.

Avea o întrevedere cu asistenta socială, în lunea următoare. I-o aranjase Amanda, iar Marie voia să solicite accesul la nepoata ei. Amanda părea convinsă că avea dreptul s-o vadă pe Anastasia.

Marie se cam îndoia. Nu era o bunică obişnuită, cu părul alb, ca acelea cu care aveau de-a face de cele mai multe ori cei de la asistența socială.

Dar avea să încerce; trebuia să facă măcar atîta lucru, pentru Tiffany, şi pentru Jason, care voia să țină legătura cu fiica surorii lui.

Se uită la telefonul mobil de pe noptieră şi observă că era încă închis. Nu voia să mai aibă de-a face cu Maisie. Avea să arunce drăcia aia. Oricum nu le putea suferi. Era indiscrete şi te făceau accesibil douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Oamenii nu mai simțeau nevoia de linişte, nu mai aveau măcar un minut liber? I se părea o situație aproape orwelliană. Nimeni nu părea să mai aibă parte de discreție. Peste tot camere video şi emisiuni de televiziune care arătau nişte oameni complet necunoscuți făcîndu-se de rîs. Era o lume diferită de cea pe care o părăsise cu ani în urmă.

Privi spre micul ceas de călătorie care ticăise lîngă ea de-a lungul anilor lungi de închisoare şi văzu că era timpul să se ducă la Jason ca să discute despre aranjamentele pentru înmormîntare. Din oglindă o privea o femeie într-un costum jerpelit. Avea piele sănătoasă şi siluetă zveltă, şi cei mai trişti ochi din lume.

Dar era vie, avea un fiu şi o nepoată, şi măcar privea spre viitor. Cu incertitudine poate, însă acum cel puțin simțea că viitorul îi rezerva şi ei ceva. Atît de mulți oameni nu puteau spune nici măcar atîta lucru, nu?

„Numără-ți binecuvîntările" avea să fie noua ei filosofie. Îşi păstra şi vechea zicală din închisoare: „Nu contează ce ți se întîmplă, ci cum reacționezi." Pe asta o uitase – şi uite unde fusese cît pe ce să ajungă. Închise încet uşa camerei şi porni spre casa fiului ei. Inima-i cînta la gîndul că avea să fie din nou împreună cu el. Dacă nu l-ar fi avut pe Jason, nu ştia ce-ar fi făcut.

Alan era în apartamentul lui, făcîndu-şi valiza. Era stîngaci, cantitatea mare de scotch băută afectîndu-i coordo-

narea mişcărilor. Băuse douăzeci şi patru de ore nonstop, iar alcoolul îşi lua tributul.

Tocmai încerca să închidă valiza, cînd auzi sunînd la uşă.

Deschise cu o înfloritură şi-l văzu afară pe Steve Camble.

– Ce faci, Alan?

Alan ridică din umeri.

– Pot să intru?

Omul vorbea destul de prietenos, iar Alan îi făcu loc să intre în apartament.

– Ce vrei să faci, Steve?

Camble ridică din umeri.

– N-am nimic personal cu tine, Al, ştii asta. Dar ai făcut o poznă. Ştii că nu se poate să rămînă aşa.

Cu paşi nesiguri, Alan intră în salon.

– Teddington m-a turnat?

Steve dădu din cap.

– E lunecos ca un țipar uns cu toate unsorile. Ar vinde-o şi pe bunică-sa pe cinci miare, iar pentru tine a luat mult mai mult, cred.

Alan rîse.

– Sper şi eu!

Steve era deprimat. Îl plăcea pe Alan, întotdeauna îl simpatizase. Dar avea o treabă de făcut şi asta era.

– Îngenunchează, Al.

Alan îl privi în față. Băuseră împreună cu numeroase ocazii.

Fusese la el acasă la picnicuri cu familia, iar acum Steve avea să-l omoare. Prietenia nu valora nimic în lumea lor, o dată ce încălcai regulile. Turnase şi era terminat.

– În dormitor sînt douăzeci de bătrîne...

Camble ridică mîna, făcîndu-i semn să tacă.

– Nu, Alan. Din chestia asta n-ai cum să scapi cu bani.

– Nici nu vreau, Steve. Îmi faci chiar o favoare, serios. Nevasta şi fetele mele vor încasa asigurarea, şi n-au să le

hărțuiască ăia care mă caută pe mine. Voiam să zic, ia banii şi dă-i babei mele.

– Sigur că da, Al. Cum spuneam, n-am nimic personal cu tine.

Alan îngenunche. Ştia că Steve Camble avea să facă ceea ce i se ceruse, era un tip cinstit.

În timp ce aştepta inevitabilul, se concentră asupra unei fotografii cu cele trei fetițe ale lui; gîndul că n-avea să le mai vadă niciodată era cumplit de dureros.

Împuşcătura fu sonoră şi neaşteptată. Alan căzu pe burtă, cu o expresie surprinsă pe față. Steve Camble luă banii şi-i puse într-o geantă Tesco.

Apoi ieşi din apartament şi se duse la maşină. Plecă fluierînd. Alan Jarvis intrase în istorie.

Karen Black era în celula ei. Plîngea, plîngea cu adevărat, iar una dintre colegele de celulă se răsti:

– Bagă-ți un împuțit de ciorap în gură, da? Mă calci pe țîțe!

Karen îşi trase nasul sonor, încercînd să se stăpînească, dar îi era imposibil. Privi din nou scrisoarea şi o podidiră din nou lacrimile.

Nu-i venea să creadă ce citise. Mama ei o alungase din familie. Nu voia să mai aibă nimic de-mpărțit cu ea. Şi spunea că toți ceilalți gîndeau la fel.

N-aveau s-o viziteze, nici să-i scrie, şi-i cerea să nu le mai scrie nici ea.

Nu-i mai interesa.

Strînse scrisoarea ghemotoc. Avocatul spusese că trebuia să se aştepte la o condamnare lungă.

Acuzarea refuza să-i accepte să pledeze pentru o vină mai redusă.

Era judecată pentru tentativă de crimă, iar starea victimei avea să se vadă cu ochiul liber în completul de judecată, pentru că Louise Carter urma să presteze mărturie. Nici un juriu din țară n-ar fi găsit-o altfel decît vinovată.

Argumentul ei, că atunci cînd dăduse foc casei crezuse că nu era nimeni înăuntru, n-avea să rezolve nimic. După cum subliniase avocatul, de ce blocase toate ieşirile, dacă presupusese că locuinţa era goală?

Trebuia să fi ştiut că era cineva înăuntru, orice-ar fi spus. Era mai bine să recunoască adevărul şi s-o ia în barbă cu curaj.

Dar Karen era speriată, Nu voia să zacă în închisoare ani de zile fără nici un sprijin din afară, şi totuşi asta avea să se întîmple.

Printr-o ironie a soartei, acelaşi lucru i se întîmplase Mariei Carter. Acum Karen urma să intre în pielea acesteia şi nu era sigură că avea tăria de a rezista pînă la capăt.

Plîngea din nou, cu faţa scăldată în lacrimi.

Juliana, colega ei de celulă, sări de pe pat şi-i dădu lui Karen un pumn în cap, din răsputeri. Lovitura fu îndesată şi zgomotoasă.

– Taci din gură!

Juliana zbiera ascuţit, enervată de zgomot. Tocmai fusese informată că cei doi copiii ai ei aveau să fie daţi în adopţiune pe termen lung, fiindcă tatăl lor dispăruse de pe faţa pămîntului, şi n-avea chef de bîzîielile cătelei ăleia nenorocite. Karen ştia că aceea era viaţa care o aştepta, ani de zile de-atunci încolo. Crezuse că *ea* era violentă, pînă ajunsese în închisoare. O durea capul de la lovitură şi-o venea să urle de groază. Începu să plîngă din nou, iar Juliana îşi dădu ochii peste cap, strigînd:

– Bagă-ţi minţile-n cap, femeie! Ai fost destul de mare ca să ajungi aici. Aşa că, fii femeie şi ia-o-n barbă! Şi termină cu smiorcăiala, eu încerc să gîndesc acilea!

Karen îşi îngropă faţa în pernă, zguduindu-se de plîns. Mila de sine e o forţă distrugătoare – după cum avea să afle în următorii cîţiva ani.

Louise Carter era singură în camera de spital. Zăcea în pat, pentru că se simţea obosită, deşi era abia începu-

tul după-amiezii. O soră înțelegătoare îi spusese că era din cauza durerii. Louisei îi venise să rîdă. Azi, să-i vorbească *ei* de durere!

Oamenii ăia nici nu ştiau ce însemna cuvîntul! Toată viața simțise durerea – o durere extremă, din momentul cînd îşi văzuse fiul mort.

Cu chipul spulberat, cu fața lui frumoasă şi fermecătoare distrusă de împuşcătură. Şi totul numai din cauza *ei.* A Mariei.

Închise ochii, încercînd să-şi alunge din minte imaginea lui Marshall fără față şi a soțului ei care o privea cu acea expresie acuzatoare pe care o putea afişa la comandă.

Ştia că vecinii rîseseră de ea pe la spate pentru că se lăudase cu realizările fiului ei. Dar nu era decît invidia, nici mai mult, nici mai puțin.

Marshall era plămădit dintr-un aluat prea bun ca să bată străzile cu copiii lor. Marshall avea să ajungă cineva şi, în timp ce era copleşit cu onoruri, ea urma să se lăfăie în gloria lui.

Asta visase dintotdeauna.

Arsurile mîinilor o dureau din nou, dar totuşi şi le flexa. Se îngrozea să nu-şi piardă mobilitatea mîinilor. Era teama ei cea mai mare.

Nu-i păsa de arsurile de pe față, avea să poarte acele cicatrice cu mîndrie, refuzînd orice grefă de piele. La vîrsta ei, nu-i mai păsa cum arăta.

Dar voia ca mîinile să-i rămînă mobile, ca să poată aranja florile pe mormîntul fiului ei. Îl pusese pe preot să-i promită că avea să îngrijească el mormîntul pînă se înzdrăvenea ea.

Nu se ostenise să i-o ceară cățelei ăleia leneşe de fiică-sa. Pe Lucy n-o interesa nimic altceva decît să-şi găsească un bărbat.

Era la fel ca Marie, înăuntrul ei. Grozavă pereche de lepădături mai adusese pe lume! Louise închise din nou ochii, cînd durerea îi fulgeră prin brațe.

Dar continuă să-şi flexeze degetele.

Auzi uşa deschizîndu-se, însă rămase cu ochii închişi. Sora putea crede că dormea. Voia s-o lase în pace.

Se săturase de toate: soluții saline, analgezice, băi cu gheață, tot tacîmul. Voia să se ducă acasă. Atîta doar că nu mai avea casă.

Persoana care intrase era încă în cameră, iar Louise deschise un ochi.

– A, tu erai, spuse ea pe un ton plictisit.

Lucy stătea la picioarele patului, fără să scoată o vorbă. Cele două femei se priviră.

– Ei?

Disprețul din acest singur cuvînt o provocă pe Lucy să vorbească:

– Am fost să-l văd pe tata.

Degetele Louisei începură să se flexeze mai repede, semn sigur că era agitată.

– E la Rampton. În spitalul de boli mintale.

– Am auzit. Ce vrei, Lucy?

– Voiam doar să te văd. Tata a vorbit mult despre tine.

Ceva nu era în regulă în vocea lui Lucy. Obişnuitul scîncet dispăruse.

– Serios? Ce interesant. Am fost căsătoriți mult timp, cred că e *firesc* să vorbească despre mine. Am fost singurul lucru interesant din viața lui de rahat.

Lucy zîmbi.

– Nu mai încetează să vorbească despre tine şi Marshall.

Îşi privea mama drept în ochi, iar între ele se stabilise o comunicare mai strînsă decît oricînd. Pentru prima oară în viața ei, Lucy îşi vedea mama cuprinsă de teamă. O teamă atît de acută încît era aproape tangibilă.

– Acum locuiesc în altă parte.

Louise se bucură vizibil de schimbarea de subiect.

– Serios? Unde?

– La prietena tatei, Susan, îi explică Lucy pe cel mai firesc ton. E o femeie foarte cumsecade, mamă. Totuşi,

ție nu ți-ar plăcea. Nu e tocmai genul *tău.* Dar, în fond, probabil că de-asta-i place tatei atît de mult. Şi Mariei. Marie o place cu *adevărat*. Chiar mai mult decît mine, cred. E o femeie foarte drăguță, mamă, spre deosebire de tine.

Louise Carter avu senzația că primise o palmă în plină față.

– Cum mi-ai putut face asta, Luce? Ştii în ce stare sînt din cauza cățelei ăleia de Marie, cum ai putut veni aici să-mi faci asta? Propriei tale mame. Chiar n-ai nici un pic de bun-simț, de compasiune?

Lucy clătină din cap şi spuse pe un ton plictisit, calculat s-o lovească pe mama ei cît mai dureros.

– Nnț. Deloc. Dar, în fond, am avut de la cine învăța, nu? De la tine, mamă.

– Ieşi afară!

Furia mamei sale o făcu pe Lucy să rîdă.

– Dar ți-am adus pe cineva în vizită, mamă. Nu vine prea multă lume, cînd tu eşti atît de nepopulară. Vecinii fug de tine ca de ciumă.

Chicoti, amuzată.

– Am *spus* să ieşi *afară*, Lucy, şi să nu te mai întorci! Ai auzit?

Lucy strigă peste umăr:

– Intră, Marie.

Apoi îi zîmbi mamei sale, comentînd:

– O reuniune de familie, mamă. Nu-i aşa că-i fermecător?

Ochii lui Lou se dilatară de groază cînd îşi văzu fiica mai mare intrînd în salon. Era destul de şocant să-şi vadă cele două fete împreună.

Dar Marie arăta la fel de calmă ca în copilărie.

– Bună, mamă.

Vocea ei era liniştită şi binevoitoare.

– De ce-ai lăsat să mi se întîmple ceea ce mi s-a întîmplat, mamă? Am pierdut totul. Copiii mei, cei mai frumoşi ani din viața mea – s-au dus.

Louise clătină din cap, parcă nevenindu-i să creadă ce auzea.

– Pentru fiul meu am făcut-o, fireşte. Fiindcă n-aveam de gînd să las memoria băiatului să fie pîngărită pentru două curve nenorocite. Ai încercat să-l faci la fel ca tine. *Tu* l-ai adus pe Patrick Connor în viețile noastre, tu cu bărbații şi drogurile şi porcăriile tale. Mi-ai frînt inima şi ți-ai omorît fratele. Ai *meritat* să fii închisă, în schimbul vieții băiatului meu. Şi-acum, că propriul tău copil a murit, poate înțelegi prin ce-am trecut şi eu cu Marshall.

Mult timp, Marie nu-i răspunse. Apoi spuse încet:

– Sper să trăieşti cît mai mult, mamă, singură şi în chinuri. Tatăl meu are acum o femeie bună. Îşi va găsi liniştea, şi i-o doresc. Nu-i port pică pentru nimic fiindcă, la fel ca toată lumea, se temea de tine. M-ai lăsat anume să putrezesc în puşcărie. Mi-ai lăsat proprii copii, sînge din sîngele tău, în grija străinilor. Ei bine, acum eu sînt cea puternică. Eu sînt mai presus, fiindcă nu mai simt nimic pentru tine.

Ani de zile m-au chinuit remuşcările pentru ceea ce credeam că le făcusem lui Caroline şi Bethany, şi lui Marshall, şi ție – mda, chiar şi ție, care m-ai disprețuit din ziua cînd m-ai adus pe lume.

În toți anii aceia, am fost convinsă că-mi omorîsem cele două prietene, cînd de fapt nu le făcusem *nimic.*

Acum, am pierdut-o pe sărmana mea Tiffany, dar încă-l mai am pe fiul meu, şi e un băiat bun şi iubitor. A luat toate examenele şi se înscrie la universitate.

Şi o mai am şi pe nepoata mea, pe fetița lui Tiff, aşa că în total am mai mult decît ai avut tu sau vei avea vreodată.

Pentru că eu mi i-am dorit în viața mea, nu m-am ales cu ei prin şantaj emoțional şi frică, aşa cum existam noi în viața ta. Lucy aştepta cu un amestec de teamă şi şoc posibila reacție a mamei sale.

– Vino, Luce, hai să mergem undeva să mîncăm. Aici mă ia cu fiori.

Louise îşi privi cele două fiice ieşind din cameră. În uşă, Marie se întoarse şi-i mai spuse:

– Înțeleg că tata vrea ca toate astea să fie aduse la cunoştința tuturor, aşa că m-am gîndit că-i mai bine să te previn.

Şi ieşiră, fără nici o privire în urmă.

Verbena simți mîna lui Ossie într-a ei şi oftă uşurată. Trăise cîteva zile îngrozitoare, de cînd soțul ei îi dăduse ultimatumul: sau se potolea, sau aveau să se despartă. Acum, în timp ce-şi privea fiul şi pe mama lui naturală, făcea eforturi să zîmbească şi să se comporte normal, iar dacă nu mai suporta avea să se ducă în grădină sau în camera ei.

Nu accepta să-şi piardă bărbatul pentru Marie Carter. De cînd aflaseră ce se întîmplase în realitate, i se făcuse chiar puțină milă de ea.

Să stea închisă atîta vreme, în cei mai frumoşi ani ai vieții, cînd de fapt era nevinovată – trebuia să fi fost îngrozitor.

Era o tragedie, dar de pe urma ei se aleseseră cu Jason. Aşa că nu-i putea părea prea rău, oricît ar fi încercat. Strînse cu putere mîna soțului ei, conştientă ce norocoasă fusese în viață, comparativ cu mulți alți oameni. Inclusiv cu Marie Carter.

Susan şi Kevin stăteau în grădină, ținîndu-se de mînă. De cînd vorbise despre cele întîmplate, starea lui Kevin se ameliora în salturi. N-avea să fie judecat pentru crimă, ci pentru omor din culpă, pe baza reducerii puterii de discernămînt. Şi toată povestea tristă a vieții lui avea să iasă la iveală în timpul procesului.

Totuşi, din punctul de vedere al avocatului lui Marie, pentru ea acest lucru putea fi favorabil. Aveau argumente să acuze o condamnare pe nedrept, întrucît poliția nu făcuse o investigație criminalistică serioasă şi aplicase eronat procedura de arestare. Pe deasupra, în instanță nu

se prezentase niveul drogurilor din sîngele Mariei, ci numai faptul că era toxicomană. Fusese considerată autoarea faptei din cauza reputației ei, ceea ce nu era nici pe departe de ajuns pentru o condamnare atît de lungă.

Doriseră s-o condamne cît mai repede posibil şi asta făcuseră. Iar Marie, convinsă că ea însăşi comisese omorurile, nici nu încercase să se apere. Dar, indiferent ce eroare judiciară se săvîrşise, Marie se bucura că anii de ruşine şi remuşcări trecuseră, iar acum se ştia adevărul. Pentru ea, atîta lucru părea să fie de ajuns.

Ca şi cum aceste gînduri ar fi făcut-o să se materializeze, Marie intră în grădină împreună cu Lucy şi un tînăr. Un tînăr chipeş. Veniră grăbiți spre Susan şi Kevin. Văzu ochii lui Kevin luminîndu-se la vederea fiicelor lui, apoi, cînd îl zări pe băiat, încremeni la față.

– Marshall?

Marie zîmbi, în timp ce se aşezau.

– Ştiu, tată. Seamănă surprinzător cu el, nu-i aşa? Jason, el e bunicul tău.

Vorbea pe un ton firesc, ajutînd ca atmosfera să se destindă mai repede.

– Bună ziua, domnule.

Jason întinse mîna, iar Kevin i-o apucă strîns şi o ridică la obraz. Cu ochii în lacrimi, spuse:

– Nici o grijă, de fericire plîng. N-am crezut să apuc ziua în care să-mi văd toată familia adunată în jurul meu.

Îşi privi fiicele şi nepotul, ca şi cum s-ar fi temut să nu dispară dacă-şi lua ochii un moment de la ei.

Marie se simțea pătrunsă de liniştea după care jinduise ani de zile, în timp ce conversau ca o familie normală.

Nu-şi dorea decît ca şi Tiffany să fi apucat ziua aceea, cu ei. Să fi aflat că mama ei nu era un monstru, aşa cum o crezuse toată lumea. Dar învățase în închisoare un lucru: că regretele erau o pierdere de timp. Acum trăia pentru viitor şi lăsa trecutul în urmă.

EPILOG

Bărbatul care îngrijea mormîntul soției lui o văzu pe femeia cu fetița şi zîmbi. Veneau în fiecare săptămînă la cimitir şi îl salutau întotdeauna, iar după ce vorbeau se simțea mereu mai fericit.

Era o femeie foarte atrăgătoare, cu un zîmbet trist şi o fire fermecătoare.

Femeia îngenunche să pună florile pe mormîntul fiicei ei, iar el zîmbi cînd auzi vocea fetiței:

– Bună ziua, mămico. Azi la şcoală am avut scriere şi desen.

Îi plăcea felul cum femeia aceea o încuraja pe fetiță să-i vorbească mamei sale. Să-i descrie micile întîmplări din viața ei. Părea o ființă extraordinar de bună.

Marie o privi pe Annie, cum i se spunea acum, dansînd pentru mămica ei. De cînd începuse baletul, se hotărîse să ajungă o a doua Margot Fonteyn.

Era numai picioare, avea să crească foarte înaltă, atîta lucru se vedea cu ochiul liber. Ducea o viață fericită cu Lorraine şi Peter, iar faptul că aceştia îi permiteau Mariei să fie prezentă şi ea o făcea mai fericită de fiecare dată cînd îşi strîngea nepoata la piept.

– Uită-te la mine, Buni, dansez!

– Văd, iubito.

– Poate şi mămica să mă vadă? Mămica Tiffany?

Marie dădu din cap.

– Ți-am spus, mămica e în cer. E în fiecare floare pe care o vezi şi-n fiecare fluture şi-n nori şi în copaci.

– Are grijă de mine, nu-i aşa?

– E cu tine tot timpul, iubito. Tot timpul.

Se aşezară împreună pe iarbă. Marie despachetă gustarea pe care o aducea întotdeauna.

– Îmi place prăjitura cu ciocolată.

– Ştiu, Annie, de aceea am adus-o.

Fetița o sărută pe buze, răsunător, făcînd-o să rîdă.

– Ăsta-i un sărut dulce ca prăjitura cu ciocolată?

Annie dădu din cap şi muşcă din prăjitură cu plăcere.

– O! exclamă ea, cu ochii mari, ridicînd o mînă la gură. Am uitat să-i spun lui mămica unde mergem mai tîrziu.

Se uită la fotografia lui Tiffany de pe piatra funerară şi spuse fericită:

– Mergem la cinema şi pe urmă la Burger King, cu bunicul Kevin, Sue şi mătuşica Lucy!

– Bună ziua.

Marie ridică privirea şi îl văzu pe negrul înalt care îngrijea în fiecare duminică mormîntul soției lui. În ultimii doi ani, ajunseseră să se tutuiască.

– Bună, Easton, îi zîmbi ea. Frumoasă zi, nu-i aşa?

Easton dădu din cap.

– Cu siguranță.

Privind-o pe Annie, spuse cu blîndețe:

– Te-am auzit spunînd că mergi la Burger King, fetiță norocoasă ce eşti!

Annie zîmbi.

– Aşa e. Cu Buni.

– Ai vrea să bei ceva rece, Easton?

– Cu plăcere, Marie, dacă n-ai nimic împotrivă.

Se aşează lîngă ele, pe iarbă.

– Cum merge cu munca?

Marie ridică din umeri.

– Ca de obicei. Îmi place, totuşi. Pedagogia aduce multe satisfacții. Cam ca meseria ta, cred.

Easton încuviință din cap.

– *Numai* cînd cîştig. Dacă pierd procesul, nu-mi foloseşte la nimic.

Marie nu răspunse. Era avocat şi ştia totul despre ea. Se părea că toată lumea aflase. Procesul tatălui ei făcuse multă senzație, la fel ca al ei. Amîndoi fuseseră achitați, deşi din motive diferite.

Apoi, spre surprinderea ei, Easton o întrebă:

– Ce faci după Burger King?

Marie ridică din umeri.

– Mă duc acasă. Mai am unele treburi gospodăreşti de făcut. Obişnuitele de duminica. Părinţii lui Annie trec s-o ia pe la şapte.

După ce trase adînc aer în piept, Easton întrebă:

– Ce-ai zice să bem ceva, sau să luăm masa împreună?

Marie rămase nedumerită cîteva momente, apoi îi privi ochii căprui şi blînzi şi spuse:

– Mi-ar face mare plăcere, Easton, şi-ţi mulţumesc.

Easton zîmbi de-a binelea.

– Plăcerea e de partea mea, Marie.

Cu coada ochiului, Marie îşi văzu mama chinuindu-se să ajungă la mormîntul lui Marshall, dar n-o luă în seamă, deşi erau conştiente una de prezenţa celeilalte.

Ştia că mama ei o observa de departe pe Annie, şi mai ales pe Jason, cînd veneau acolo.

Cu siguranţă, observase izbitoarea lui asemănare cu Marshall.

– Pot să vă duc cu maşina pînă la cinema?

– Ar fi minunat, îţi mulţumim.

Puţin mai tîrziu, ieşiră agale din cimitir, împreună. La un moment dat, trecură doar la cinci metri distanţă de Louise, dar Marie o ignoră din nou.

În schimb, îi spuse lui Annie cu voce cît mai puternică:

– Fă-i cu mîna lui mămica, iubito.

Annie se întoarse şi făcu un semn de salut în direcţia mormîntului lui Tiffany.

Soarele strălucea în înaltul cerului, sufla o briză răcoroasă, iar Annie era o fetiţă frumoasă şi graţioasă.

Marie îngenunche, desfăcînd braţele, iar Annie o cuprinse strîns. Peste umărul fetiţei, Marie se uită drept în ochii mamei sale.

Îi spunea Louisei că aceea era o fetiţă pe care o aştepta lumea întreagă.

Spre deosebire de mama şi bunica ei, avea în jur oameni care o iubeau şi țineau la ea, şi care aveau să se asigure că se bucura de toate şansele posibile.

– Te iubesc, Buni!

Marie o îmbrățişă şi mai strîns:

– Şi eu te iubesc, tigroaico!

Luă fetița în brațe şi porni cu ea, rîzînd, spre maşina lui Easton.

În zilele acelea, viața Mariei era numai rîs, şi n-ar fi schimbat-o pentru nimic în lume.

Sfîrşit

Martina Cole

„O autoare cu un talent de-a dreptul incredibil... Ştie exact ce anume îşi doresc cititorii, şi îndrăzneşte să-i surpri[illegible]să-i uluiască..."

RENDEZVOUS

10

„Un roman exploziv despre dragoste, bani şi răzbunare, o combinaţie unică de dramatism şi realism şocant, toate acestea constituind substanţa unui bestseller extraordinar"

THE TIMES

LEI 69900

WWW.MIRON.RO

COMENZI ONLINE